

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

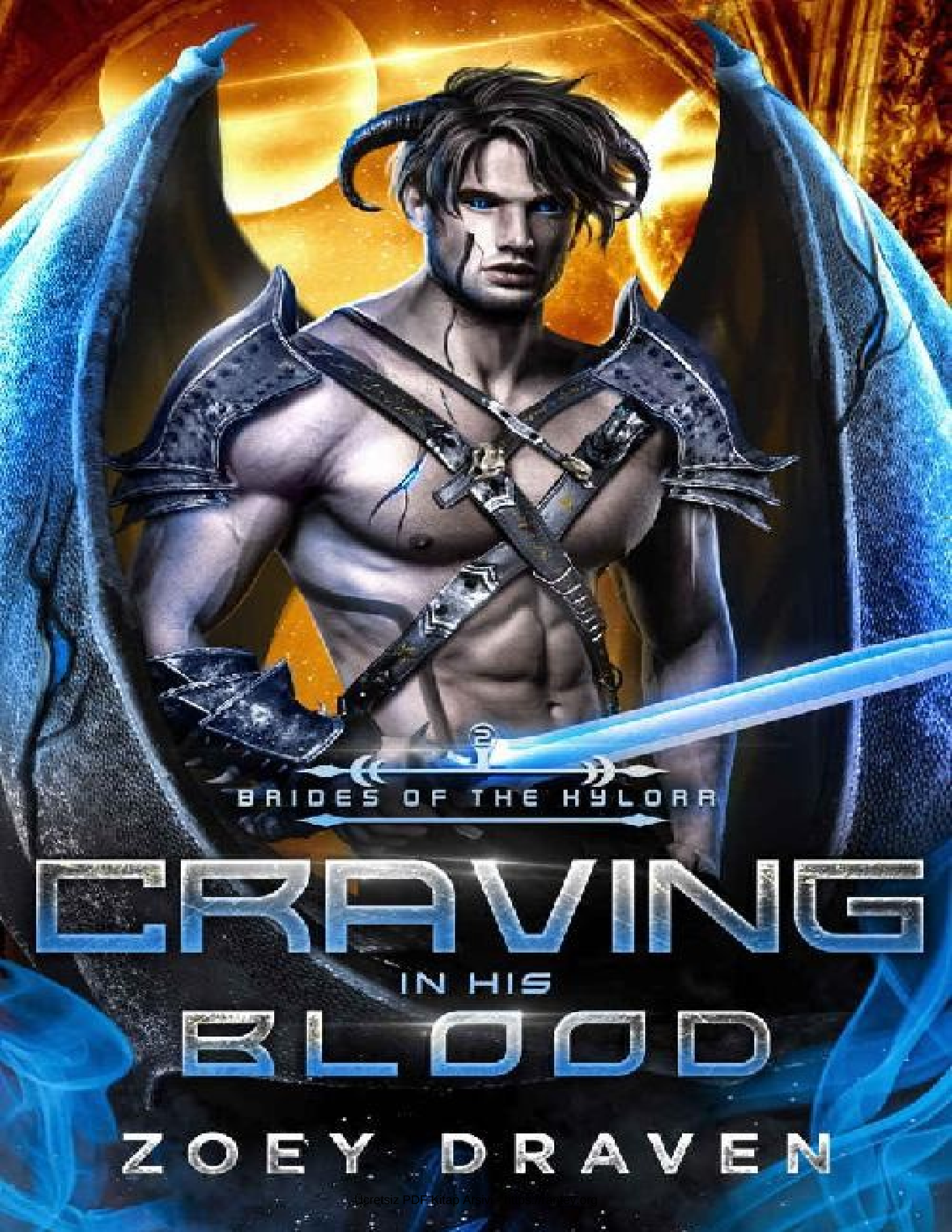
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRIDES OF THE HYLORR

CRAVING IN HIS BLOOD

ZOEY DRAVEN

KANINDA ÖZLEM

KYLORR'UN GELİNLERİ KİTAP İKİ

ZOEY DRAVEN

Telif Hakkı © 2023 Zoey Draven

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı JoY Author Design Studio'ya ait

Inky Pen Editörlük Hizmetleri'nde Mandi Andrejka

tarafından düzenlenmiştir Daha fazla bilgi için

www.ZoeyDraven.com adresini ziyaret edin

"BLO O D'UNDA ÇILDIRIYOR

O, hiç istemediği kader arkadaşı... ve onu dize getirecek olan insan.

Gezgin bir aşçının kızı olarak, farklı galaksileri dolaşarak, büyüleyici kültürlerle dalarak ve sosyeteyle burun buruna gelerek büyüdüm. Krynn'e gelmek yeni bir sayfa, sonunda *evim* diyebileceğim kalıcı bir yerdi.

Ama bir trajedi yaşayıp aniden yalnız, parasız ve çaresiz kaldığımda, bir *dyaan*'da çalışmaya başladım. Kan içen, kanatlı, çıldırmış gibi öfkeli, korkunç uzaylılar olan Kylorr'ların -Şiddetli açlıklarını gidermek için istekli boyunlarla beslenmeye gelirler.

İşte onunla burada tanıştım. Kaalium Hanesi'nden Kythel, Erzos'un hükümdarı, kırılmış buz gibi büyüleyici gözleri ve beni büyüleyen günahkâr sesiyle.

Birbirimize zıt kutuplarız. Ben her zaman umut ışığı arayan umutlu bir iyimserim. O muhafazakâr ve güvensiz, güçlü bir mirasın varlıklı varisi, katı ve bükülmez bir kontrolle büyüyor. Yine de onu çıldırtan bir çılgınlıkla kanımı arzuluyor ve bana sahip olmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyecek.

Ama aramızdaki yasak arzu karşı konulamayacak kadar cazip hale geldiğinde, korkarım ikimizi de yok edecek... özellikle de imkânsız bir seçim bizi mahvetmekle tehdit ettiğinde: Görev mi aşk mı?

CONTENTS

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>
<u>Bölüm 36</u>
<u>Bölüm 37</u>
<u>Bölüm 38</u>
<u>Bölüm 39</u>
<u>Bölüm 40</u>
<u>Bölüm 41</u>
<u>Bölüm 42</u>
<u>Bölüm 43</u>
<u>Bölüm 44</u>
<u>Sönsöz</u>

[Zoey Draven tarafından da](#)

[Teşekkürler!](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

CHAPTER 1

MILLIE

Tu yıldızlı, mürekkepli akşamda Raana *Dyaan* hareketliydi. Ortak salonda giderek artan kalabalığın arasında sallana sallana ilerlerken, kolum

Daha da ağır olan siyah çelik tepsinin üzerine tünemiş ağır kadehlerin ağırlığı.

"Millicent," dedi Lesana, salondaki Kylorr grubu için Drovos şarabıyla birlikte ana giriş holünde yanından geçerken omzuma dokunarak. Ses tonu biraz dalgındı, dolgun, gri dudaklarına dingin bir gülümseme yapıştırmıştı. "*Tassa*. Bu gece aldın mı? Salonda *lore* içiyorlar."

"Zaten bir şişe aldım," dedim ve tepsi sallanmaya başlarken bile ona küçük, güven verici bir sırıtış attım. "Merak etme. Şarap yeni halınızın üzerine dökülmeden önce bunları onlara götürmem gerekiyor."

Lesana onu Damera'dan, zanaatkârlar kolonisinden getirtmişti. Ve çok zarıftı. Karmaşık, girdaplı bir desenle dokunmuş gümüş ve altın ipliklerle koyu kan kırmızısı. Bana Dakkari erkeklerine yapıldığını gördüğüm dövmeleri hatırlattı. Ya da Bartutluların misafirlerini etkilemek için yaptıkları abartılı salonların duvarlarında asılı gördüğüm duvar halılarını.

"Git," diye emrederek beni uğurladı, gözleri karanlık mekâna yeni giren bir sonraki müşteriye dikilmişti bile. "Ah, Jaan- hoş geldin, dostum. Bu gece ne istersin?"

"Hızlı besleme. Bryna burada mı?" Nu Hanesi'nden Jaan, girişte kanatlarını silkeleyerek cevap verdi ve yağmurdan duvarlara çiseleyen küçük damlalar gönderdi. "Oğlumun yanına dönmem gerek. Eşim bir takas için Laras'ta ve..."

Ama dinlemek için kalmadım. Tepsiyi kavrayışımı yeniden konumlandırarak, ana giriş holünün hemen dışındaki en sessiz odaya, salona doğru ilerledim. Panelli çelik kapıların ardındaki geniş ve zarif alan, tepesinde dönen Halo küreleri tarafından aydınlatılıyor ve aşağıdaki -çoğunlukla boynuzlu ve kanatlı- müşterilerin üzerine yumuşak, altın bir ışık saçıyordu.

Gümüş renkli *irfan* dumanı loş ışıktaki hafifçe süzülüyordu. Daha önce aldığım *tassa*, insanlarda yaygın olduğu üzere herhangi *bir* ters tepki vermememi sağlamıştı ama yine de göz ucuyla, köşede tek başına yemek yiyip içen koyu boynuzlu bir Kylorr erkeğinin sivri bakışını ve tembel sırıtışını yakaladım. Bir insandan beklenen *coşkulu* tepkiyi mi bekliyordu? Bakışlarımı kaçırdım ve kendi aralarında sohbet edip şakalaşan dört Kylorr ve bir Keriv'i erkeğinden oluşan gruba doğru ilerledim.

Kylorr'lardan birini tanıdım. Raana *Dyaan*'ın müdavimlerinden biriydi ve Lesana'nın öz kuzeniydi. "Hâlâ bu izbe yerde çalışıyoruz, değil mi Millicent?" diye sordu söz konusu erkek, geniş bir sırıtışla

Yüzünün üzerinde, koyu gri alt dudağına batan keskin kesici dişler ortaya çıktı.

"Yine de buraya geliyorsun, değil mi Hanno?" Tepsiyi masalarına bıraktığımda kollarıma yayılan tatlı bir rahatlamayla alay ettim. "Senin seçtiğin zevklerin için o kadar da kötü bir yer

olamaz."

Dyaan bir kan kuruluşuydu. Kylorr'un gelip çok çeşitli istekli kan vericilerden beslenebileceği bir yer.

Raana *Dyaan* sadece Erzos eyaletinin değil, tüm Kaalium'un en seçkin ve seçkin müesseselerinden biri olarak bilinirdi; sessiz bir savurganlık içinde lüks ambiyansı, Erzos Keep'e çok yakın konumu, özenli ve titiz hizmeti ile. Lesana çalışanlarından en iyisini talep eder ve müşterilerine sadece en iyisini verirdi.

İki ay önce beni işe almıştı ama kan verici olarak değil. Şimdilik, yüzümde tek bir kir ya da toz zerresi olmadan, tertemiz ve ütülenmiş üniformamla, mesai saatleri dışında temizlik yapıyor ve müşterilere kan verenlerin boyun ve bileklerine eşlik edecek yiyecek ve şarap servis ediyordum.

Babam ve ben Krynn'e indiğimizde, bir iş yerinde çalışacağımı hiç düşünmüş müydüm? *dyaan*, tüm evrende tek başına, zor mali koşullar altında?

Asla.

Ama babamın cesedi Horrin'deydi. Birinci Çeyrek'te. Ve onu Krynn'e geri getirmek için çok, çok fazla kredi gerekirdi. Benim sahip olmadığım krediler. En azından henüz.

Böylece Raana *Dyaan*'ı sık sık ziyaret eden zengin müşterilere gülümseme üzerine gülümseme yapıştırdım. Geçen hafta Lesana'ya kan verme konusunu açmış olmama rağmen henüz bana cevabını vermemişti. Kan veren olmak gece başına daha fazla kredi kazandırıyordu, bu konudaki kişisel çekincelerim bir yana. Eğer tadınızı beğenirlerse, daha varlıklı müşterilerden hediyeler de gelmiyor değildi. Birikimlerimi daha da artırmak için satabileceğim hediyeler.

Dönüşüğüm bu kadını seviyor muydum? Hayır.

Ama Drovos şarap kadehlerini masanın etrafına düzgün bir daire şeklinde yerleştirirken, iki ay içinde babamın toplanmamış bedeninin yanacağını ve küllerinin yıldızların arasına serpileceğini düşünmeden edemiyordum. Bunun olmasına izin veremezdim.

İki ay.

Zamanım tükeniyordu.

Erkeklerden oluşan gruba, kafatasım boyunca çok geniş bir şekilde gerilmiş gibi hissetmeme rağmen sııttım ve "Siz de beslenmek için mi buradasınız? Lesana'nın sizin için ayarlamalar yapmasını ister misiniz?"

Masadaki gri-mavi tenli Keriv'i kadehinden hızlıca bir yudum aldı.

"Bu gece beslenmesi gereken tek kişi ben olacağım," dedi Hanno. "Sabah Salaire'ye uzun bir yolculuğum var."

"Elbette," dedim ve elimi omzuna koyup kısa bir süre sıktım. "Lesana'ya haber veririm. Şarabınızın tadını çıkarın."

Ayrılmadan önce Hanno, "Aşçıya geçen sefer yediğimiz tartları hazırlatabilir misin? Hani şu *kanno* baharatlı olanlardan?"

"Aşçı," diye düzelttim usulca, içgüdüsel olarak. Başımı yana eğerek ona göz kırptım. "Tabii ki. Biraz uzun sürebilir. Bu akşam menüde yoktu ama sizin için özel bir istekte bulunabilirim. Sorun olur mu?"

Hanno sandalyesinde arkasına yaslandı ve kadehini bana doğru kaldırdı. Arkadaşlarına sırtarak baktı. "Bütün gece burada olacağız. Son bir haftadır onları neredeyse kan kadar çok arzuluyorum."

Zevk karnımı ısıttı; biri yemeğimi övdüğünde asla alışamayacağım bir duyguydu bu. "Başka bir şey var mı?"

"Şu tartlardan bir tabak dolusu, eğer istersen, Millicent."

"Tamamdır," dedim, yine sırtarak -ama bu sefer gerçek gibiydi. Salondan

çıktığımda Lesana'nın yanından tekrar geçtim.

"Bütün gece burada mı duracaksın?" Ben sordum.

"Bu akşam bazı özel konuklar bekliyoruz," diye beni bilgilendirdi. Demek bu yüzden bu kadar gergin görünüyordu. "Onları kaçırmak istemiyorum."

"Tanıdığım biri mi?" Boş çelik tepsiyi göğsüme bastırarak sordum.

Bana sıkı bir gülümseme verdi ama cevap vermedi. "Salonda grubunuz nasıl?"

"Hanno bu gece beslenmek istiyor," dedim.

Başını eğdi ve özel odalar da dahil olmak üzere *dyaan'ın* her yerine yerleştirdiği çok sayıdaki ekrandan biri olan Halo Com'a dokunmak için uzandı. "Kian'ı tercih ediyor. Bu gece bir kez daha beslenmeye hazır olup olmadığına bakacağım. Zaten iki müşteriyle daha birlikte oldu."

Ayaklarımın üzerinde kıpırdandım ve Kian'ın Com'da bulunmasını talep eden yazısını bitirmesini bekledim. "Ve geçen hafta yaptığım *kanno baharatlı* tartları istediler."

Daha bakışları ekrandan ayrılmadan kaşlarını çatmaya başladı. Lesana gözlerimle buluştuğunda, "Öyle mi?" diye sordu.

"Evet."

İç çekmenin Kylorr versiyonu olduğunu öğrendiğim uzun soluklu bir of çekti. "Draan'ın mutfağını paylaşmayı sevmediğini biliyorsun, Millie. En sevdiği bıçağıyla beni şişler."

Çoğu mutfak ustası -ki Tanrı biliyor ya, yıllar içinde pek çok mutfak ustasıyla tanıştım- mutfakları üzerinde çok ama çok büyük bir otoriteye sahipti. Bir keresinde, babam Potri'deki bir partiye hizmet etmek için geldiğinde, baş aşçının önündeki yere işediğini ve fırını kireç yeşili idrarla sıçrattığını izlemiştim. Babam sadece su birikintisinin üzerinden geçip bıçaklarını yerleştirmiş, birbirlerine bakarken onları kasıtlı olarak ve titizlikle bilemişti.

Babam sakın, akıllı başında ve çok nadiren çatışmacı biriydi - doğrusu, aşçılar arasında nadir bir durumdu bu. O gece hariç.

"O senin eşin," diye karşı çıktım, ona tatlı tatlı gülümsedim. "Yani daha sonra, her şeyi daha iyi hale getirmek için yaranı öpecek."

Lesana yine ofladı.

"Pekâlâ. Ama onun yoluna çıkma Millicent," diye uyardı, uzun, uçlu bir parmağını bana doğru sallayarak. "Çabuk olun. Sonra dışarı çık. Gitmeden önce Grace'i çağırabilir misin? Com mesajıma cevap vermedi. Patronuyla işi bitmiş olmalı. Bu gece ortak salonda ona ihtiyacım var. Ve yakında."

Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden koşarak uzaklaştım, tartlar için Draan'ın dükkânlarından almam gereken malzemelerin zihnimde bir listesini yapmaya başlamıştım bile. Kısa bir süre Bartu'da yaşadığımız dönemde babamın Bartutlu bir aile için yaptığı benzer bir yemekten esinlenerek hızlıca bir araya getirdiğim bir tarifti. Yalnızca, Bartutluların favorisi olan ve yenildiğinde dilde patlayıp köpüren çatırdama baharatı yerine, bir Kylorr elyafı olan *kanno* baharatı kullanmıştım. Baharatlı ve topraksı olan bu baharat, Draan'ın mahzeninde bulduğum *ito'nag* eriklerinin ekşi tatlılığıyla iyi uyum sağlamıştı. Bu şaşırtıcı keşif beni çok sevindirmiş, küçük siyah meyveyi ağızma atmaktan kendimi alamamış, çivili çekirdekten kaçınırken dilimin üzerine dökülen sulu meyvenin tadını çıkarmıştım.

Geçen hafta çok güzel olgunlaşmışlardı ve umarım daha fazlası vardır. Pahalı bir ithalat olduğunu biliyordum ama yine de... Burası Raana *Dyaan'dı*.

Lesana'nın müşterileri için sadece en iyisi.

Önce odamdaki mavi biber kompostosuna ihtiyacım vardı. Doğrusu onu kullanmaktan nefret ediyordum. Basınçlı gümüş şişelerde, şişelerde ve kavanozlarda özenle saklanan, ağır sandığımın derinliklerinde yastıklı bir çantanın içinde yuvalanmış, babamın son depolarıydı. Ama *komposto* kannoyu güzelce tamamlıyor, en iyi özelliklerini ortaya çıkarıyor ve keskin baharatını

yumuşatıyordu. Bu gerekliydi. Gerekliydi.

Babam olsa ne yapardı.

Ama önce Grace, diye hatırladım, dolambaçlı merdivenden çıkmaya başladım, bir kat yukarı çıkarak özel beslenme odalarına gittim. Kendi odam üçüncü, en üst kattaydı.

İkinci kattaki koridorda ilerlerken, adımlarım kadifemsi taşın üzerinde sessizliğe gömülürken, siyah ahşap bir kapının önünde durdum. Grace'in odası.

Tam vurmak için yumruğumu kaldırdığımda içeriden bir inilti duydum. Kıpırdamadım, yumruğumu kaldırdım ama hareketsizdim.

Başka bir inilti, nefes nefese. *Onun iniltisi*. Sanki bir el ağzını kapatıp yerine sabitlenmiş gibi hızla boğuldu.

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Grace," diye seslendim.

Kahretsin. *Aklından* ne geçiyordu?

İçeriden sessizlik geldi. Yumruğumu siyah tahtaya vurdum ve etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için hızla koridora baktım.

"Grace, aç kapıyı."

Lütfen siz içeride düşündüğüm şeyi yaparken bana bu kapıyı açtırmayın, diye sessizce yalvardım.

Odanın içinden bir şeyin devrildiğini ve ardından küçük ayakların koşuşturduğunu duydum. Bir an sonra kapı tokmağı döndü. Odalar içeriden kilitlenemiyordu, bu Lesana'nın ısrar ettiği bir güvenlik özelliği idi.

Grace'in kızıl saçları dağılmış, yanakları daha da kızarmıştı. Elbisesi gevşemiş, arkadan çözülmüş ve pürüzsüz omzu ortaya çıkmıştı. Çatlaktan dışarı baktı, gözleri cam gibi ve genişti. Odanın içinden *irfan* dumanı yükseliyordu ama ben gözümü bile kırpmadım.

"İçeride seninle birlikte biri mi var?" Onu inceleyerek sessizce sordum. "Bu gece *tassa* almadın mı? Sen yokken *lore içmeye* mi başladı-"

Dudağını ısırdı. "Hayır, öyle bir şey değil. Millie, sadece-"

Kapıyı ittim, o da tökezleyerek geri çekildi ve kapının açılmasına izin verdi. Bir Kylorr erkeği -haftada birkaç kez gelen, bir keresinde onu getirdiği için bir eşi olduğunu bildiğim bir müdavim- çıplaktı, ancak sertleşmiş sikini aceleyle siyah tişörtünün içine sokmaya çalışıyordu.

Grace'e dönüp baktığımda, karnıma korku çökmüştü, "Lesana senin kelleni alacak," diye nefes aldım.

Raana *Dyaan*'daki *tek* katı kural, kan verenlerle yakın ilişki kurulmasına izin *verilmemesiydi*.

Erzos'taki çoğu *dyaanın -en* azından müstehcen dedikodulardan duyduğum kadarıyla- bu tür şeyler için *özel* odaları olduğu düşünüldüğünde, Lesana'nın bu kuralı hangi ciddiyetle uyguladığını tam olarak anlayamamıştım.

"Ama ona söylemeyeceksin, değil mi Millie?" Grace dudaklarını kısa bir süre için birbirine bastırarak sordu. Raana *Dyaan*'da çalışan iki insan kan vericiden biriydi. Daha önce yüz hatlarında hiç görmediğim bir ifadeyle ters ters baktı. "Yapmayacağını biliyorum."

Kylorr'a mırıldandım, "Gitmen gerek. *Şimdi*."

Kylorr erkeği yanımdan geçerken Grace çenesini kapalı tutacak kadar sağduyuluydu.

Grace'e, "Temizlen ve biraz *tassa* al," dedim. "Lesana'nın bu gece ortak salonda sana ihtiyacı var."

Cevap beklemeden Kylorr erkeğini merdivenlerden aşağıya kadar takip ettim. Bana tek kelime

etmedi, muhtemelen Lesana'ya söyleyeceğimden ve üyeliğinin iptal edileceğinden endişelenmişti.
Söz konusu Kylorr dışısının yanından geçtik, tam da onu birkaç dakika önce bıraktığım yerden,
ama şimdi

ağırlaşlı gülümsemesi yerini şaşkınlığa bıraktığında içimde bir huzursuzluk hissettim. Yapmak istediğim son şey ona yalan söylemekti... ama Grace'in umutsuzca krediye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Benim gibi, onun da başka kimsesi yoktu.

"Gecen hoşuna gitti mi Vraad?" Lesana patronuna dönmeden önce bana gözlerini kısarak değerlendiren bir bakış fırlatarak sordu.

"Her zamanki gibi," dedi Vraad huysuzca.

"Bir dahaki gelişinizde Lynara'yı da getirin," dedi Lesana, her zamanki sevimli ev sahibesi. "Ona en sevdiği hayvanı Bavia'dan ithal ettiğimizi söyle."

"Evet," dedi Vraad, bana kısa bir bakış attığında sesi daha da yükseldi. "Evet, geleceğim."

Sonra ana girişe doğru koştu, neredeyse uzanmış kanadını çeliğe çarpıyordu.

"Grace birazdan inecek," dedim Lesana'ya, kanatlarını çırparak uçmak üzere olan Vraad'ın sırtına bakarak. "Biraz temiz hava almamın sakıncası var mı? Hâlâ zihinsel olarak Draan'ın gazabına hazırlanıyorum," diye takıldım, sesimin çok gergin çıkmamasını umarak.

"Git," dedi Lesana, hâlâ bana bir şeylerin ters gittiğini anladığını belli edecek şekilde bakıyordu. Kahretsin.

Turtaları yaparken duyduğum tüm heyecan buharlaşmıştı. Grace benim en yakın arkadaşım. Raana *Dyaan'da* aynı zamanlarda çalışmaya başlamıştık ve bu koridorlarda gezinirken ikimiz de birbirimize tutunmuştuk. Ama bu gece bana attığı bakış... O kadını tanıyamamıştım.

Dışarıda, serin gece havası ısınmış yanaklarımı harika bir şekilde rahatlatıyordu. Biraz mahremiyet arayarak ön girişin etrafından dolaştım ve sırtımı rahatlatıcı bir şekilde tarçın gibi kokan uzun siyah bir ağaca yasladım. Ona kanayan ağaç deniyordu. Çünkü yazın zirvesinde hava ısındığında, Kryn'de pek çok parfüm, sabun ve yağ türünde kullanılan kalın, siyah bir öz su sızdırırdı.

Ama şimdi kabuğu kuru ve pürüzlüydü. Bir parçasını kopardım ve bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Binlerce yıldız beni karşıladı. Bir an için onların içinde kaybolduğumu hissettim. Hangi yöne gideceğimi merak ettim.

Horrin gecenin bu saatinde, günlerin ısınmaya başladığı mevsimin bu zamanında yatıyordu. Birikimlerimi düşündüm. Başvurmam gereken tüm izinleri, dolaşmam gereken tüm nakliye depolarını, babama ulaşmak için yüzleşmem gereken tüm sert bakışlı varlıkları düşündüm.

Kendimi inanılmaz yorgun hissediyordum. Kaybolmuş. Yalnız.

Babamın ölümünün üzerinden dört ay geçmişti. Ve *hala* bu duygulara alışık değildim.

Güneyden gelen üç Kylorr uzaktan Raana *Dyaan'a* doğru uçuyordu. Stellara Ormanı'nın üzerinden zımlayarak geçmelerini izledim, kanatlarının büyük çırpışları neredeyse birbiriyle senkronize olmuştu. Kalın boynuzları gece gökyüzünde silüet haline geldiğinde erkek olduklarını anladım.

Nefesimi üfleterek Stellara Ormanı'na tekrar baktım. Parmak ucumla sırtıma batan ağaç kabuğu parçasını sıyırdım. Gecenin bu saatinde orman zifiri karanlıktı. Çoğu Kylorr Stellara'nın içine girmeye cesaret edemezdi. Batıl inanç, diye düşündüm, eski bir savaşla ilgili bir şeydi, yine de ağaçlarının altında yaptığım uzun yürüyüşler huzurlu bir dinlenmeden başka bir şey değildi.

Bir esinti saçlarını geriye savurdu. Bir an için gözlerimi kapattım, tadını çıkardım, derin bir nefes daha aldım, en yakın denizin esintisini kokladım. Limanlardan o kadar da uzakta değildik. Bu yüzden buraya gelmiştik. Çünkü denize yakın bir yerde yaşamıştı. Erzos'ta yaşamıştı. Burası aşık oldukları yeri.

Bum.

Üç Kylorr erkeği Raana'dan bir yelpaze gibi yayılan parketaşına indiğinde

Dyaan'ın ön girişinde şaşkınlıktan neredeyse nefesim kesilecekti, göz kapaklarım açıldı.

"Beslenmeye ihtiyacım olduğunu bile sanmıyorum," diye sert bir ses geldi. "Sadece biraz *ilim* ve biraz bira istiyorum."

İkiz mavi gözler karanlığın içinde beni izliyor, salonun penceresinden süzülen altın rengi ışığı yansıtıyordu.

Sersemlemiş bir halde nefesim ciğerlerimden ılık çalarak çıkarken, sırtım kanayan ağaca yaslandı.

Kylorr erkeğinin siyah kanatları uçuşundan dolayı hâlâ gergindi. Keskin kavisli pençeleri geniş omuzlarının üzerinde sivri uçlar gibi tepe yapıyordu. Boynuzları kavisliydi, kafatasına gördüğüm çoğu Kylorr'dan daha yakındı ama daha az ölümcül değildi. Kulakları sivriydi, kısa ve düzgün tuttuğu siyah saçlarının ötesine uzanıyordu.

Pantolonu mükemmel bir şekilde ütülenmiş görünüyordu ve karmaşık yeleğindeki her gümüş mandal kemiğe kadar düzgündü. Altına giydiği uzun kollu tunik, kalın kollarını ve geniş omuzlarını sımsıkı sarıyordu. Açıkta kalan açık gri teni - iri elleri, geniş boynu, güzel mi güzel yüzü - sıcak ışıktaki parlıyordu.

Sonra gözleri vardı.

Sert ve parıldayan gözleri bana bir kış denizini hatırlatıyordu: sert, acımasız, merhametsiz. İçinde boğulabileceğim safir bir deniz.

Kaalium Hanesi'nden

Kythel. Erzos'un Yüce

Lordu.

Onu, Stellara'nın sınırlarının ötesinde güneye doğru uzanan güzel, sivri, gotik kalesi kadar kolay tanıdım.

Beni incelerken kaşlarını çattı. Sonra Raana *Dyaan*'ın köşesinden ötesini göremediğim, konuşan ilk erkeğe bakmak için döndüğünde kare çene hattının keskin kesimi bir bıçak gibi kesildi.

"Kaleye dönmekte özgürsün Kaldur," diye seslendi Kythel'in sesi. "Ama benim *ilim* depolarımdan ve mahzenlerimden uzak dur."

"Bakıcılarından da uzak dur," diye üçüncü bir ses geldi ve boğuk bir kahkaha ona eşlik etti. "En son buradayken bir tanesini sikmemiş miydin?"

"Yeter," dedi Kythel sertçe. Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde nefesim boğazımda buza dönüştü. Kaşlarının kısa bir süreliğine çatılmasını izledim.

Onları selamlamalıyım. Gülümse. Onları kapının hemen içinde hevesle bekleyen Lesana'ya götürmeliyim.

Onun yerine, o bakışla olduğum yerde donup kalmıştım.

Kythel sonunda arkasını döndü. Yol arkadaşlarına, "Gelin. Beslenmem gerek ve bu gece zaten konuşacak çok şeyimiz var."

Sonra gözden kayboldu. Ağır ayak sesleri geri çekildi. Birkaç dakika sonra Lesana'nın sakin ve kendinden emin sesini duydum: "*Kyzaires*. Bu gece bize katılabildiğin için çok mutluyuz."

Bir kez daha yalnız kaldığımda, bedenim kanayan ağaca yaslandı, sanki bir kuklaymışım gibi... ve yıpranan iplerimi o kontrol ediyormuş gibi.

CHAPTER 2

T İçeri adımımı attığım anda Kylorr dışisinin kısa süreli sinir parıltısı odanın diğer ucundan bana doğru kıvılcımlandı. Ondan daha önce de beslenmişim. Adını hatırlayamadım ama Lesana

Geçen sefer onun kanının tadını sevdiğimi hatırladım.

Yerine yerleşen bir maske gibi, muhtemelen tanık olmamam gereken o kısa kırılmalı görüntüsünü silerek gülümsedi. Bir okyanus dalgasının kumun üzerinde kayarak onu pürüzsüzleştirmesi gibi, sinirleri kayboldu.

"Bu akşam nereden beslenmek istersin, *Kyzaire*?" diye sordu bana, sesi boğuk ve sessizdi ama gülümsemesi yüzüne yapışmış gibiydi. Pratik bir gülümsemeydi, biliyordum. Hatta *profesyonelce*.

"Bilek," dedim ona hoyratça.

Hatırladı, diye düşündüm başını sallayıp turuncu bir ateşin yandığı ocağa bakmak için arkasını dönmesini izlerken. Uzun, zarif kolu uzandı, düz ve hareketsizdi.

Arkasından yaklaşıp bileğini tuttum. Bana bir kez bile bakmadı, işte bu yüzden Raana *Dyaan*'i diğerlerine tercih ediyordum. Diğer evlerdeki diğer dişiler dikkatimi çekmek için yarışıyor, kanlarının tadının ötesinde başka şekillerde beni baştan çıkarmaya çalışıyorlardı.

Başımı bileğine doğru eğdiğimde göz bebeklerim büyüdü, oda aydınlandı. Bedenim beklentiyle uğuldadı.

Kanının dilime değen ilk kıvılcımıyla onu daha sıkı kavradım. Gözlerim kapandı. Zengin ve çökmekte olan ama çok kalın ya da ekşi olmayan kanı, kemiklerimde çınladığını hissettiğim o kemirici, ağrıyan açlığı doyurmaya başladı. En son Vyaan'daki bir kan vericiden, kardeşimin bölgesindeyken beslendiğimden beri birkaç gün geçmişti. Buna ihtiyacım vardı.

Kısa bir an için onun kanında kayboldum. Bundan her zaman nefret etmişimdir - bu *kadar* açken kontrolümü kısa süreliğine kaybetmekten. Bu yüzden beslenirken izlenmekten hoşlanmazdım.

Ancak içtikçe rahatsızlığım azaldı. Karnımı doyurduğumda, ona gereğinden fazla dokunmak istemediğim için bileğini bıraktım ve geri çekildim. Hissettiğim ağır yorgunluk, boynumun dibindeki gerginlik, kanatlarımın ağırlık hissi kalktı. Günlerdir hissetmediğim kadar iyi hissediyordum ama uykuya da ihtiyacım olduğunu biliyordum.

"Teşekkür ederim," dedim ona, her ne kadar kelimelerimin içi boş gibi gelse de.

Parmağını kendi dişlerinin üzerinde gezdirerek zehri yakaladı ve geride bıraktığım küçük yaraya bastırdı. Yüzüme bakıp, "Sana salona kadar eşlik etmemi ister misin *Kyzaire*?" diye sorduğunda, beni alışık olduğum gülümsemesiyle karşıladı.

"Hayır," dedim ona, odanın duvarları birdenbire çok yakın gelmeye başlamıştı. "Buna gerek

kalmayacak."

Ayrılırken gözlerini üzerimde hissettim, loş merdiven boşluğuna döndüm ve ana kata indim.

Havada bir koku vardı, dişlerimi sıızlatan ve zehrimi akıtan bir koku, ki az önce verenin kanıyla doyduğumu düşünürsek bu hiç de mantıklı değildi. İnişte kıpırdamadan durdum, kokunun nereden geldiğini anlamaya çalıştım, burun deliklerim açıldı.

Garip.

Unutmaya karar vererek kafamdan silkeledim. Öğleden sonra sisi gibi buharlaştı ve salona doğru ilerledim, ön avluya bakan pencereye yakın özel bir köşede parlayan kadehlerden içen iki kardeşimi gördüm.

Salon bu gece sessizdi, ancak içeri girdiğimizde *dyaan*'ın ortak salonunda oldukça kalabalık olduğunu duymuştum. Ay rüzgârları yaklaşıyordu. Bazen bu rüzgârların öncesindeki hafta çılgınca geçebilir, beslenme ihtiyacı çok daha fazla hissedilebilirdi.

Siyah yüksek arkalıklı sandalyeye kaydım, kanatlarım kadifemsi omurgaya kolayca dolandı. "Daha iyi misin?" Thaine kadehinden bir yudum alırken yüzünde bilmiş bir ifadeyle sordu.

Kısa bir süre başımı salladım, verenin kanının tadı hâlâ dilimdeydi. Beni bekleyen bir kadeh vardı ve hemen ona uzanıp uzun bir yudum aldım. Belki de istemeden, Drovos şarap çeşitlerinin çoğu Kylorr kanının yoğun, topraksı zenginliğiyle güzel bir uyum sağlıyordu. Kylorr'un kendi şarap üreticileri vardı - gerçi çoğu Güney'de, Salaire'e yakın yerlerde yaşıyordu - ama Drovoslu şarap üreticileri sanatlarına kendilerini adanmışlardı. Zanaatlarıyla yaşar ve nefes alırlardı, mükemmelliğe doğru attıkları adımlar neredeyse saplantılıydı. Drovos, Üçüncü Çeyrek'in eteklerinde küçük bir gezegendi.

Şarapları dışında dikkat çekici değillerdi. Şarapları sayesinde tüm evrende isim yapmışlardı. Bu da ırklarını -sadece şarap üreticilerini değil- gerçekten de çok zengin yapmıştı.

Dilimin arkasındaki ısırgan tadını çıkardım. Su altı fiçılarında uzun süre bekletildiği için yüksek tanen içeren dolgun gövdeli bir şarap. Her zaman olduğu gibi, Drovos denizinden gelen hafif bir keskinlik vardı. Mükemmeldi. Her zaman Drovos'a gitmek istemişimdir; *bro*l meyvelerinden oluşan ormanlık üzüm bağlarını görmek, yüksek asitli topraklarındaki fermantasyon sürecini koklamak ve gemilerinin denizin derinliklerinden fiçılarını çıkarışını izlemek için.

Kaldur kadehini kaldırarak, "Güzel," dedi. "Ama ben Vyaan'ın birasını tercih ederim."

Bunu sırf beni kızdırmak için söylemişti ama siyah yuvarlak masanın üzerinden ona küçük bir tebessüm gönderdim. Kadehim sert bir gümbürtüyle parlak yüzeye indi.

"Bugün liman başkanından bir şey öğrendin mi?" Ona sordum. "Maazin hakkında mı?"

Kaldur'un kanatları tekrar gevşemelerine izin vermeden önce hışırdadı. Bütün gün toplantılarda tutuldum ve kardeşlerimin kendi eyaletlerinden ziyarete gelmişken bir işe yarayabileceklerini düşündüm.

"Kütüphanenizdeki kayıtlarda pek bir şey yok ama Thaine onun adını eski bir liman defterinde buldu. Onu ofisinize bıraktım," dedi. "Liman başkanına onu bizzat sordum. Maazin'i hatırladığını ama diğer liman işçileriyle birlikte yemek yemediğini ya da sosyalleşmediğini, içine kapanık biri olduğunu söyledi. Raana'da bir yerde yaşıyor olabileceğini düşünmüş."

"Burada mı? Bunu tuhaf buluyorum," diye mırıldandım. "Neden limanlarda çalışıp da uyumak için bu kadar içerilere gidilsin ki? Özellikle liman işçileri için konaklama yerleri var."

Kaldur kadehinden bir yudum daha aldı ve bakışları salondaki diğer müşterilere kaydı. Odanın karşı tarafında dört Kylorr ve bir Keriv'i'den oluşan bir grup vardı. Bir Kylorr çifti. Karanlık bir köşede, gölgeli bir tabaktan oburca yemek yiyen yalnız bir erkek. Üç Kylorr dışından oluşan başka bir grup, biri söylenen bir şeye müzikal bir şekilde gülüyordu.

Hepsini tanıyordum. Kraan Evi'nden Sena ve Jer bir çiftti. Kadınlardan ikisini gıda pazarındaki

satıcı sahipleri olarak tanıdım. Üçüncü kadın ise bu organizasyonu düzenleyen kişiydi.

tüm pazar. Erkek Kylorr'lardan üçü Erzos'un ihracat limanının yüksek ofislerinde çalışıyordu. Adı Makav olan Keriv'i'nin yolun aşağısında bir eczanesi vardı - yağlar, tuzlar ve uyarıcılar. Gruplarındaki son erkek, Arada Hanesi'nden bir soylu olan Hanno'ydu.

Köşedeki erkek hariç herkesi tanıyordum. Raana *Dyaan*'ın genellikle sadece yüksek fiyatını karşılayabilenlere hizmet veren salonunda genellikle herkesi tanırdım. Belki de buradan geçen bir gezgindi. Yeleğinin pahalı malzemesine ve kesimine bakarak Laras'tan gelmiş olabileceğini düşündüm.

"Demek Maazin Erzos'ta da Laras'ta olduğu kadar gizemliydi," dedim sessizce, iki kardeşimin bakışlarıyla buluşarak.

"Bulmayı umduğun şey nedir, Kythel?" Kaldur o gümüş gözleriyle beni delip geçerek sordu. Annem her zaman onlara bakmanın bir aynaya bakmak gibi olduğunu söylerdi. Ya da bir *zylarr'a*. Gözleri ruhları geri yansıtıyordu. "O bir erkekti."

"O bir casustu," dedim, ses tonum kırılmıştı. "Sadece bir erkek değil. Bir *Thryki* erkeği. Denizlerin ötesinden Kaalium'a gönderildi. Ne için? Kaazor ve bizim aramızda bölünme yaratmak için mi?"

Savaş yaklaşıyordu.

Barış zamanındaydık ama şimdiden cam kırıkları gibi çatlaklar oluşmaya başlamıştı.

Yıllar uzakta olabilirdi ama savaşın Kaalium'a geleceğini iliklerime kadar biliyordum. Yine. Ve hazırlanmaya başlamamız gerekiyordu. Dyaar denizin ötesinden gelen acımasız barbarlardı. Thykri'ler de daha kurnaz olmalarına rağmen daha iyi değillerdi. Koro bizimle müttefik olur muydu? Ya kuzeydeki Kaazor?

Zyre'in yardımımıza koşması için bir sebep yok, diye düşündüm. İkiz kardeşim Azur endişeli değildi. Kaalium'un tek başına ayakta kalması konusunda endişeli değildi. Ne de olsa Kryn'n'deki en iyi ordulara sahiptik. Lejyonlarca asker. Ama diğer tüm uluslar bize karşı cephe alırsa, askerlerimizin ne kadar iyi eğitilmiş olduğunun bir önemi kalmazdı, sayıca dörde bir üstün olurduk.

Birçok Kylorr ölecekti. Her taraftan.

"Maazin'in yalnız çalışıyor olma ihtimalini düşündünüz mü?" Thaine sessizce sordu. "Gemma ile yakındı. Ona şiddet uyguluyor gibi görünmüyordu. Kesin olarak söyleyebileceğimiz tek şey, *ilim* sevkیاتlarını çaldığı ve suçu Kaazor'un üzerine atmaya çalıştığı. Bu denizlerin ötesinden gelen bir savaş çılgılığı sayılmaz. Belki de sadece açgözlülüktü."

Gemma Azur'un karısıydı. Onunla pek de ideal olmayan koşullar altında evlenmişti. Ama şimdi ikisi birbirlerine o kadar aşık ki bu neredeyse mide bulandırıcıydı. Maazin'in *irfan* hesaplarıyla ne yaptığını öğrenene kadar ona güvenmişti.

"O zaman Zyre neden onu buldu ve Kuzey'de öldürdü? Maazin neden suçlamaya çalıştığı insanlara kaçmaya çalıştı?" Kaldur sordu.

"Zyre ile görüşmem gerek."

Kelimeler dudaklarımdan ağır, düşen taşlar gibi döküldü. Ama bu sözlerin gerçekliği bana giderek daha açık hale geliyordu.

Zyre, Kaazor'un lideriydi. Babasının ölümünden sonra yönetimi ondan devralan kralları. İlişkimizin gergin ve pamuk ipliğine bağlı olduğu bir sır değildi. En ufak bir kıpırdanma bu geçici barışı tamamen bozabilirdi ve Maazin'in ölümünün tam da bunu yapmasından endişelenmişim.

"*Hepimiz onunla görüşmeliyiz*," diye karşı çıktı Thaine. "Sadece sen değil. Azur... meşgul olduğuna göre tüm ailenin yükünü ve ağırlığını üstlenmek zorunda değilsin."

İşgal mi? Evliydi. Aina'yı öldüren insan erkeğin kızıyla evlenmişti. Sevgili teyzemiz. Annemin ikiz kardeşi. Onun ölümü ailemi onarılmayacak şekilde parçalamıştı.

Azur intikam için evlenmişti... ta ki düşmanımızın kızına aşık olana kadar. Ve gerçekten, ben

kardeşim için mutluydu. Ona getirdiği huzuru hak ediyordu.

Kadehimden uzun, çok uzun bir yudum aldım. Son birkaç ay zor geçmişti. Kendimi hem nerede bittiğini göremeyeceğim kadar uzamış hem de kaybolup kaybolmayacağımı merak edeceğim kadar içime kapanmış hissediyordum.

Hiçbir şey bu hissi sarsamazdı. Ne kan. Ne de içki. Ne de *ilim*. *Belki de bir dişidir*, diye düşündüm boş boş. Denemediğim son şey. Thaine ve Kaldur birbirlerine öyle bir baktılar ki sinirlendim. "Ne?"

Yumuşakça homurdandım.

"Doğru mu?" diye sorarken Kaldur'un ses tonu dikkatle kayıtsızdı. Arada Hanesi'nden Lyris hakkında?" Ona sert bir bakış attım ve bakışlarımı üzerine diktim. "Ne duydun?"

Kararımı sadece baş bekçim Vadyn'e söylemiştim çünkü Arada Hanesi ile aramızdaki tüm yazışmaları ona yaptırmıştım. Daha bu sabah bana ay rüzgârları kutlaması için Evlerine davet edildiğimi bildirmişti.

"*Raazos'un kanı*, Kythel. Bunu bizden saklayacak mısınız?" Thaine sessizce sordu. "Biz senin kardeşleriniz."

"Bunu kişisel algılama. Daha Azur'a bile söylemedim," diye mırıldandım, Thaine'in yüzünde beliren kırılgınlığı fark etmemiştim. "Öyle demek istemediğimi biliyorsun" diye ekledim.

"Hepimiz Azur'un senin favorin olduğunu biliyoruz," dedi Kaldur, yüzünde sinsî bir sırıtiş vardı ama bu biraz kesici hissettiriyordu.

Yine bu konuşma.

"Aslında benim favorim Kalia," diye karşı çıktım hepsine ters ters bakarak. "Çünkü en azından iletişimlerime cevap veriyor. Bırakın siz ikinizi, Azur bile bugünlerde bunu yapmıyor."

"Gemma'yı kıskanıyor musun?" Kaldur çizdi. "Sana sorduğum sorudan sıyrılabileceğini sanma. Doğru mu değil mi?"

"Evet," dedim aniden, pençelerim kadehin gümüş çeliğine doğru kıvrıldı ve metali kazımaya başladı. Thaine gözlerimle buluşmadan önce izlere baktı. "Bu doğru. Arada Hanesi'nden Lyris'i karım yapmaya karar verdim. Erzos'un *Kylaira'sı*."

Kaldur ve Thaine yine birbirlerine baktılar. İkiz gibi birbirlerine bağlı oldukları apaçık ortadayken Azur için bana bok mu atıyorlardı? Gerçi belki de zorunluluktan dolayı bağlanmışlardı. Ben Azur'a sahiptim, Azur da bana. Lucen ve Kalia yaşça birbirlerine en yakın olanlardı ve her zaman kanatlarından bağlı olmuşlardı. Geriye onlar kalıyordu. Bizimki gibi geniş bir ailede iki kişi bir kişiden daha iyiydi.

Hareket etmedim. Onlara soğuk bir bakış fırlattım ve kararlarını vermelerini bekledim, bunun bir önemi yoktu. Kararımı vermiştim.

İkizim evlendiğine göre, Laras'ın yeniden bir *Kylaira'sı* olduğuna göre -Kaalium Hanesi'nden Gemma- bir *amaç* uğruna evlenmenin benim görevim olduğunu biliyordum. Azur intikam için evlenmişti. Sonra da aşk için evlenmişti. Her iki evlilik şekli de aynı insan dişiyle gerçekleşmişti.

Ama benim öyle bir lüksüm yoktu.

Arada Hanesi varlıklı bir aileydi. *İlim*, Kaalium Hanesi'nin ihracatıydı. Ancak Erzos'taki Üç Muhafız'dan çıkarılan *drava*, Kylorr kara çeliği, Arada Hanesi'nin ihracatıydı - üretimini tek başlarına kontrol ediyorlardı. Atalarım eski bir savaşta ölünsüz bağlılıklarından sonra dağı Arada Hanesi'ne hediye etmişlerdi.

Ve *drava* var olan en güçlü metallerden biriydi. En keskin ve en dayanıklı silahları yapardı. En iyi kalkanları. En iyi duvarlar. En iyi zırhlar. En iyi gemiler ve gemiler.

Bir savaş sırasında kan kaybederdik. Kryn'nin diğer uluslarında olmayan tek şey

zenginliğimizdi. Bol miktarda.

Arada Hanesi'nin Kaalium Hanesi'ne bağlanmasıyla, bir savaşı daha ilk aşamalarında kolayca bastırmak için gereken miktarda servete sahip oluruz. Özellikle Kaalium'da can kaybı çok az olacaktır.

Kararımı vermiştim.

Tek yapmam gereken iki Hane arasındaki birleşmeyi duyurmaktı. Peki neden henüz yapmadım?

Neden Azur'a henüz söylemedim?

Lyris'le iki kelime bile konuşmamıştım ama sanırım bunun bir önemi yoktu. Birleşmeyi kabul edecekti çünkü ondan bu bekleniyordu.

Görev. Kişinin ailesine karşı sorumluluğu. Kaalium'a karşı sorumluluk.

En azından ortak bir noktamız olacak, diye düşünmekten kendimi alamadım ve boğazımı sıkan acıyı görmezden geldim. Ne de olsa bunu hissetmeye hakkım yoktu.

"Annem hiçbirimiz için görücü usulü evlilik istemedi," dedi Thaine sonunda, kelimeleri dikkatle seçerek. "Gerekli değil." "

"Bu daha önceydi..." Boğazım düğümlenerek sözümü yarıda kestim. "Bu

Aina'dan önceydi." Kaldur'un ifadesi karardı.

"Bu Kaazor barış anlaşmasını bozmadan önceydi. Bu huzursuzluk dalgaları Thryki'den kıyılarımıza doğru ilerlemeye başlamadan önceydi. Dyaar'dan," diye bitirdim. Bakışlarım odanın karşısındaki Hanno'ya kaydı. Lyris onun yeğeniydi. "Arada Hanesi Kaalium'daki en zengin ikinci aile. Savaş gelmeden *önce* savunmamızı güçlendirmek mantıklı ve akıllıca olacaktır. Ne düşünürsen düşün, Azur evli *olduğu* için bu benim sorumluluğum. I-"

Yine o koku vardı.

Zehrim siyah dilime damlamaya başladı.

O sarhoş edici koku burun deliklerimi genişletirken doğrulmama neden oldu. Küçük, loş odayı taradım, gözüm kapıdan içeri giren Lesana'ya takıldı. *Lesana mı?* Merak ettim, kaşlarım çatıldı.

"Ne oldu?" Thaine sesinde şaşkınlıkla sordu.

"Kokuyu almıyor musun?" diye sordum, kendi kelimelerim çok uzaklardan geliyordu. Lesana'nın heykelsi figürünün arkasından bir insan dişisi çıktı.

Avludaki kadın, hiç düşünmeden sandalyemden kalkıp bakışlarımı ona sabitlediğimde fark ettim.

Görünüş olarak özel bir şey değildi -daha önce insan kadınlara özellikle ilgi duyduğumdan değil.

Saçları omuzlarını geçecek şekilde kesilmişti. Kemik gibi düz ve hasat mevsimindeki saman rengindeydi. Dolgun kaşları saç rengine göre doğal olmayan bir şekilde koyuydu ve ona sert bir ifade veriyordu. Ağzı genişti, dudakları *haana* çiçeklerinin rengindeydi, yumuşatılmış bir pembe. Burnunun köprüsü eğimliydi, bu da burnunun ucuna çevrilmemiş bir görünüm veriyordu.

O küçük ve kısaydı, oysa ben dişilerimin uzun ve güçlü olmasını tercih ederdim. Göğsümün ortasına kadar ancak geliyordu.

Raana *Dyaan*'ın şık, siyah üniforması göğüslerinin ve kalçalarının etrafında genişliyordu. Lesana'nın aceleyle üniformanın üzerindeki ten rengi bir lekeyi -belki de un tozunu- silmesini izledim. İnsan kadın odaya doğru ilerlemeden önce mahcup bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Sessiz salonun öbür ucundan gözlerimiz buluştu. Sakinliğin ve garip bir şekilde yüklü vahşetin çatışması vardı, hepsi nefesimi tutmama neden olan tek bir anda bir araya geldi.

İnsanın gözleri ela ve öncelikle *altın rengindeydi*. Parlak çizgiler gözbebeklerinin içinden

dereler gibi akıyordu. Daha önce hiç böyle bir renk görmemiştim. Onların gölgeli derinliklerini dışarıda yakalamıştım.

ilk geldiğimizde avluya girmişti, ancak karanlık benden çok şey saklamıştı. Şimdi, Halo küreleri parlayıp tepemizde hareket ederken, saklanacak hiçbir yeri yoktu.

Hüzünlü gözleri var, istenmeyen düşünce geldi. Hüzünlü ama güzel. Yıllar sonra ilk kez, elim onları çizmek için kaşındı, ama onları düzgün bir şekilde yakalayıp yakalayamayacağımı merak ettim. Bunu isteyip istemediğimi bile merak ettim - çünkü onların canlı yansımalarına bakmak varken bu kesinlikle kâğıt israfı olurdu.

Çirkin ve baştan çıkarıcıydı, garip oranların ve daha da garip güzelliğin bir çalışmasıydı. Ve ilahi kokuyordu.

Daha yeni doymuş olmama rağmen, ondan beslenmek istedim. Onun kanını tatmak istedim, günah gibi tatlı ve gür.

Onu *şimdi* istiyordum.

CHAPTER 3

MILLIE

"*M*illicent," diye tısladı Lesana, müşterilerine verdiği sakın bir gülümsemeyle. Elini omzuma bastırarak beni ileriye doğru ittiğini hissettim.

Doğru ya. Sesi beni geri getirdi, kendimi hapsolmuş bulduğum safır sisi delip geçti.

İrkilerek Hanno'nun oturduğu masaya doğru koştum ve Erzos'un tüketen bakışlarının *Kyzaire*'ini merhametle kırdım. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu ve nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum.

Az önce ne oldu? Gruba küçük, yumuşak bir gülümseme gönderirken bile sersemlemiş bir halde merak ediyordum.

"Tartlar şu anda pişiyor," diye onları temin ettim. Draan'ın oflayıp puflamaları ve huysuz bakışları altında onları fırına yerleştirmek için deli gibi koşturmuştum. "Yakında sizin için koca bir tabak hazırlayacağım, tamam mı?"

Hanno gülümsemedi. Bakışları beni aştı. "*Kyzaire*'i tanıyor musun?"

"Hayır," dedim gülümsememi koruyarak. "Tanımıyorum."

"Hmm," diye homurdandı Hanno, ama yüzündeki ifade tuhaf bir hal almıştı. Benim de kafam karışmıştı. "Drovos şarabından bir kadeh daha içersen memnun olurum. Oda beslenmem için hazır mı?"

Gözlerimi kırıştırdım ama aceleyle, "Şu anda hazırlanıyor. Hazır olur olmaz size haber veririm. Ve elbette hepiniz için biraz daha şarap getireceğim. Bir dakika."

Hanno'nun ani sertliği karşısında biraz şaşırılmış bir halde Halo Com ekranına doğru ilerledim ve şarap siparişini verdim. Lesana *Kyzaire* ve iki arkadaşıyla konuşuyordu, salonun yumuşak altın ışığında kardeşleri olduklarını anladım.

Bu akşam Raana *Dyaan*'a üç *Kızilderili* katıldı. Lesana'nın gergin olmasına şaşmamalı.

Erzos'un Yüce Lordu Kythel hâlâ ayaktaydı. Bakışları hâlâ Lesana'nın konuştuğu her kelimede bana kayıyordu. Tereddütte yaklaştım ve burun deliklerinin alevlenmesini, o kış denizi gözlerinin her adımına sabitlenmesini izledim.

Lesana onun dikkatinin nerede olduğunu fark etti ve bana döndü. Aramıza baktığını gördüm. Her zamanki ifadesinin üzerinde kısa bir süre için kaşlarının çatılması gözümden kaçmadı; yaklaşılabılır ama müşterilerine karşı mesafeli bir ifade.

Kyzaire'in bakışlarını görmezden gelerek derin bir nefes aldım ve sadece Lesana'ya baktım. Sessizce, yani

Kyzaires duymadı, "Hanno Kian için sabırsızlanıyor," dedim.

Lesana'nın gözleri odanın karşısındaki gruba kaydı. "Ben hallederim," dedi. Sonra tereddüt etti - ki onun tereddüt ettiğini çok nadir gördüm. Sesini yükseltti, gülümsemesi tekrar yerine oturdu.

"Bu akşamki onur konuklarımıza servis yapın, olur mu?"

Sinirlerim karnıma doğru fırladı ama belli etmedim. Hayatım boyunca, evrenin dört bir yanından gelen her türlü varlıkla konuşmuş, hizmet etmiş, iltifat etmiş ve burun sürtmüştüm.

çok güçlü ve etkili istasyonlar. Dört Çeyreğin hepsinde yaşadım. Yedi farklı koloni ve gezegende yaşadım ve düzinelercesini ziyaret ettim.

Oysa iki aydan uzun bir süre önce, Lesana bana acımadan önce, yakındaki handa tek bir gece için ödeme yapacak kadar kredim bile yoktu. Yemek için dilenmek zorunda kalacağımdan endişeleniyordum, tek bir kredi bile vermek istemiyordum çünkü babama ulaşmak için her birine ihtiyacım vardı.

Lesana geçmişimi hiç sormamıştı. Beni neden Raana yiyecek pazarının sokaklarında kirli ve aç bulduğunu. Krynn'e gelmeden önce nerede olduğum hakkında. Ama içimdeki o parçayı, *herkesle* konuşabilen parçamı tanıdığını hissediyordum. Beni çoğu gece salonda çalıştırmasının ve kan veren kişi olmamı istememesinin nedeni de buydu.

"Elbette," diye cevap verdim.

Lesana başıyla onayladıktan sonra Hanno'ya doğru ilerledi. Omzuna dokunuşunu, ona geniş bir gülümseme sunuşunu ve ardından ayağa kalkıp onu salondan çıkışına kadar takip edişini izledim. Yine de Hanno'nun arkasından nasıl baktığını kaçırmadım. Bana değil. Gözleri *Kyzaire*'in üzerindeydi.

"Kimsin sen?"

Erzos'un Yüce Lordu'nun sesi bir törpüden başka bir şey değildi. Etimin üzerinde sürüklenen sert bir fısıltı gibiydi.

Gözlerine baktığımda göğsümün etrafında yavaşça daralan sıkı bir bant vardı. Şaşırtıcı derecede maviydi. Kristal yıldızlar gibi parlak, *çok* güzellerdi. Fazla *güzel diye bir şey* vardı. Çünkü onlara bakmak neredeyse acı veriyordu.

"Benim adım Millie," dedim, sesimin Hanno'yla konuştuğum zamankinden farklı çıkmamasına şükrederek. "Bu gece size hizmet etmekten onur duyuyorum, *Kyzaires*. Raana *Dyaan*'dayken bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin."

Bunu nasıl yaptığımı bilmiyordum ama Kythel'in bakışlarını kırıp kardeşlerine bakmayı başardım ve başımı saygıyla eğdim. Bu erkeklerin Kaalium'un büyük bir kısmından sorumlu olduğu aklıma tam olarak gelmemişti. Belki daha sonra aklıma gelirdi ama şimdilik bu bilgiyi beni boğma tehlikesine karşı kilit altında tutuyordum.

Masaya baktım ve Drovos şarabına dikkat ettim. Gümüş kadehteki mavi tondan, R-09 çeşidini içtiklerini anladım, muhtemelen batı bölgesinden R-10. Kythel'inki neredeyse bitmişti. Ama diğer iki kadehe neredeyse hiç dokunulmamıştı.

Kardeşlerine, "Bu gece içmek için farklı bir şey ister misiniz?" diye sordum.

Vyaan'lı Kaldur ve Kyne'li Thaine. Yüzlerini yerleştirmem biraz zaman aldı ama Erzan'ın arşivlerinde onların bir portresini gördüğümü hatırladım. Krynn hakkında öğrenebileceğim her şeyi, babamın bana anlattıklarından daha fazlasını öğrenmek istemiştim.

Kaldur'un bakışları kardeşinin üzerindeydi, dikkatli ve tetikteydi. Thaine'in bakışları ise benim üzerimdeydi, bakışlarının ani yoğunluğu yere bakma isteği uyandırdı.

"Brew," dedi Thaine sert bir sesle. Sonra ben hafifçe sıçrayınca sözlerini yumuşatmak için çaba gösterir gibi oldu. "Kardeşim ve benim için. Güney'den ne olursa. Buradaki *Kyzaire*'iniz için, o şarapla devam edecek."

Lesana ve benim kardeşler arasındaki gergin bir anı böldüğümüzden korktum çünkü her birinden akan gerginlik son derece hissedilirdi.

"Onları hemen getireceğim," diye teminat verdim, gülümsemem kendisinin geniş bir karikatür versiyonu gibi hissettirmeye başlamıştı. "Mutfaklarımızdan yiyecek bir şey var mı? Draan-"

"Sen kan verenlerden misin?" diye sordu Kythel. Bakışları ona kaydı, çekildim, şok oldum.

Ses tonu tuhaftı; bana bakışı dışında son derece cansız ve kontrollüydü. *Bunda cansız bir şey yoktu.*

Şaşkınlık sırası bendeydi, kaşlarım çatılmıştı. Kalbim göğsümde çılgınca çarpan küçük bir şeydi, nabız gibi atan, düzensiz bir ritmi vardı.

"Hayır. Değilim."

"O zaman burada ne yapıyorsun?" diye sordu, ses tonuna hafif bir hayal kırıklığı damlıyordu. "Kythel," dedi Kaldur'un kalın sesi, kalın havayı bir bıçağın ıslığı gibi keserek.

Sonunda kardeşinin sözünü kesmesi onu sarsmış gibi görünüyordu. Gözlerini kırptırdı, sonra bir adım geri çekildi, kanatları sonunda gevşedi.

"Özür dilerim. İğrenç derecede kaba davranıyorum," diye mırıldandı Kythel, maskesi yerine oturmuştu. Yüz hatlarının yumuşamasını, gözlerinin beni dikkatle izlemesini, sesinin derinleşip güçlenmesini izlerken bir yanımda büyülenmişim ve bu maskeyi ne sıklıkla takması gerektiğini merak ediyordum. "Biz geldiğimizde sen avludaydın."

"Evet," dedim, gözleriyle buluşmak için boynumu geriye atarak. Salon, içinde o varken on kat daha küçük görünüyordu. "Evet, öyleydin. Soruna cevap vermek gerekirse *Kyzaire*, ben burada kan veren biri değilim. Bana ihtiyaç duyulan her yerde yardım ediyorum."

Kythel'in yutkunması hissediliyordu. Sonunda büyük bir adım atıp sandalyesine geri oturduğunda ve kanatlarını yüksek omurga boyunca uzanan oyuklara rahatça yerleştirdiğinde göğsümdeki küçük bir düğüm gevşedi.

Gözlerini benden kaçırdı, bakışları masanın karşısındaki Thaine'e yöneldi. Sessizlik yerini sessizliğe bıraktı. "Pekâlâ," diye cıvıldadım, sesim sinirlerimden dolayı çok yüksek çıkıyordu, "Ben gidip içkilerinizi getireyim."

"*Lore* da," dedi Kythel'in sert sesi. Sustum. "Varsa K10092." Numarayı işledim. "Bizde var."

"Ve mutfaklarınızdan bir şey. Ne olduğu umurumda değil," diye bitirdi, hâlâ gözlerime bakmıyordu.

"Elbette," dedim gülümsemem genişleyerek. Ne zaman kovulduğumu biliyordum ama burada bundan mutlu olmuş gibi davranmam gerekiyordu.

Hızlı adımlarla, salonu giriş koridorundan ayıran çelik kapılardan geçerek uzaklaştım, pırıl pırıl gümüş ve altınla kaplanmış, sessiz salonu harika bir dinlenceydi.

Lesana sonunda beni bekliyordu.

"*Kyzaire*'i tanıyor musun?" diye sordu hemen, sorusu Hanno'nunkiyle aynıydı. "Hayır, tabii ki tanımıyorum," dedim, ellerim titriyordu, bu yüzden elbisemin yumuşak kumaşını sıktım.

Pantolon. "Geldiğinde onu avluda gördüm ama şimdiye kadar onunla hiç konuşmadım." Lesana ofladı. Bir Kylorr iç çekişi.

"Hanno Kian'la birlikte mi?" Duraklama çok uzun sürdüğünde sordum. "Ne?" diye sordu. "Oh. Oh. Evet, öyle."

"Ve... Grace aşağı indi mi?"

"Evet." Bakışları gözlerimin arasında gidip geldi. "Bir kez daha düşündüm de, sanırım *Kyzaires* bu akşam. Ne istediler?"

Yanlış bir şey yaptığımdan endişelensem de sözlerinin beni biraz rahatlattığını inkar edemezdim.

"K10092 of *lore*. Kaldur ve Thaine için iki bira-güneyden gelen herhangi bir şey, dediler. Ve Kythel şarabına devam edecek. Sanırım Illaira ona R-09 veya R-10 servis etmiş olmalı, ama bunu doğrulamak isteyebilirsiniz. Bir de mutfaktan yiyecek bir şeyler istediler."

"*Kanno* tartlarınız yakında bitecek mi?" diye sordu. "Evet."

"O zaman oraya geri dön. Onlar bittikten sonra, neden gecenin geri kalanında izin yapmıyorsun? Bir molayı hak ediyorsun, Millicent. Yorgun görünüyorsun."

"Hayır," dedim çabucak. Sonra utanarak dudağımı ısırdım. "Krediye ihtiyacım var. Tüm gece çalıştığım için."

Lesana parmaklarını yanağında gezdirmek için uzanırken, "Ve onları alacaksın," dedi.

Onun nazik dokunuşunu bir sünger gibi emmem ve dilimin üzerinde eriyip çok geçmeden yok olan buharlı bir kek gibi tadını çıkarmam beni utandırdı. Gözlerimin arkası yaşlarla doldu ve ona Grace'den, daha önce keşfettiklerimden bahsetmem gerektiğini düşündüm. Lesana sadakate her şeyden çok değer verirdi.

Yine de... dilim damağıma yapışmıştı. Kelimeler bir türlü gelmiyordu. Grace'in sırrı güvendeydi. Ve asla söylemeyeceğimi biliyordum.

"Bu gece yeterince şey yaptın. Turtaları hazırla ve sonra biraz dinlen." Tereddütle, "Eğer eminsen." dedim.

"Öyleyim," dedi elini çekerek. "Oh... ve Millicent?" "Evet?"

"Bu gece salondan uzak dur," dedi Lesana, dudaklarını ince bir çizgi halinde birbirine bastırarak. Kararsız bir şekilde başımı salladım.

"Güzel," dedi.

Sonra Lesana sırtıttı, gözlerinde gördüğüm endişe silinip gitti. Bu bana rahatlama gibi geldi.

"Güzel," dedi tekrar, keskin bir nefes vererek.

Yine de Raana *Dyaan*'ın derinliklerine doğru ilerlerken sarı gözlerinin beni takip ettiğini hissettim.

CHAPTER 4

KYTHEL

"W Neydi o?" Kaldur yumuşak bir sesle homurdandı ve masanın öbür ucundan sert bakışlarıyla beni kıştırdı.

Göğsümün içinde bir kargaşa oluşuyordu, sıkı ve sert. Bir farkındalık, bir enerji Dumanlı havayı ciğerlerime çekerken, insan kadının kokusunu burun deliklerimden uzaklaştırmaya çalışıyordum. Ama işe yaramadı. Onu yutmadan önce dilimin üzerinde usulca süzülen tadını alabiliyordum. İçimde gittikçe daha derine gömülüyordu.

Bir kadın bana hiç bu kadar güzel *kokmamıştı*. Bir kere bile. Hiçbir zaman. Korku zihnimde dökülen mürekkep gibi çiçek açtı, yayıldı. Yayılıyordu. Tüketiyor.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım, şarabımdan uzun bir yudum aldım. Ama tadı ağzımda kül gibiydi, cansızdı. "Hiçbir şey değildi."

Thaine'in dikkatli yeşil gözleri anneminkilere -ve Aina'nınkilere- o kadar benziyordu ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Yeşil gözler Sorn Hanesi'nin işaretiydi. O yeşil gözler yıllarca peşimi bırakmamıştı. Muhtemelen bu yüzden babam Thaine'e zar zor bakabiliyordu.

Bunu düşünerek kardeşimin gözleriyle buluşmak ve onları tutmak için çaba sarf ettim. Annemizden bu kadar çok şey almış olması onun suçu değildi.

"Lyris hakkında ne düşünüyorsunuz?" O zaman onlara sordum.

"Bizim ne düşündüğümüzün bir önemi var mı?" Thaine kaşlarını çatarak sordu. *Hayır*, diye düşündüm, ellerim kadehin etrafında kenetlenmişti. "Siz zaten kararınızı vermişsiniz."

"Azur mutlu olmayacak," dedi Kaldur bana. "Kalia da mutlu olmayacak."

"Kaalium'da, özellikle de soylu haneler arasında pek çok görücü usulü evlilik var," diye alay ettim. "Bu yeni bir şeymiş gibi davranmayın. Örneğin kendi ebeveynlerimiz."

"Lyris kesinlikle çok güzel," dedi Thaine. "Ama herkes onun bir *baanye* kadar tatsız olduğunu bilir. Seni bir ay içinde sıkar, bunu garanti ederim. Savaş sonsuza dek sürmeyecek Kythel. Ama seni tanıyorum. Bir savaştan sonra evliliğinden vazgeçemezsin. Hayatının geri kalanı boyunca seni içten içe yese bile yeminine sadık kalırsın."

Göğsümün kemiklerini içten dışa doğru iten bir baskı vardı. Thaine'in doğru söylediğini biliyordum. Bu benim de düşünmediğim bir şey değildi.

"Kaalium önce gelir," dedim sonunda, sesim kısıktı. Dilimden damladığını hissettiğim acıyı duymadıklarını umuyordum. "Her zaman."

Kaldur ofladı. Thaine nefret ettiği şaraptan bir yudum aldı.

"Babama söyledin mi?" Kaldur merak etti.

Çenem gerildi. "Hayır."

"Yapacak mısın?"

"Eninde sonunda," dedim, gümüş bakışlarıyla buluştum ve ona sert bir bakış attım.

Sandalyesini.

"Birleşmeyi ne zaman açıklayacaksınız?" Thaine gergin bir sessizlikten sonra sordu. "Ay rüzgârlarından sonra," dedim.

İki haftadan kısa bir süre içinde.

İNSAN KADINI -MILLIE, ADININ BU OLDUĞUNU SÖYLEMİŞTİ- YOLCULUĞUN GERİ KALANINDA BİR DAHA GÖRMEDİM.

Gece, onu aradığımı fark ettiğimde hayal kırıklığına uğradım. Salonun kapısı her açıldığında gözlerim oraya kayıyor, bacaklarım geriliyordu.

Ancak gecenin geri kalanında bize hizmet eden Lesana'ydı, bize içkilerimizi, *irfanımızı* ve mutfaktan bağımlılık yapan küçük tartları getirdi, onlardan çıkan buhar kıvrıldı ve havayı *kanno* baharatıyla kokulandırdı.

Annemin ve Aina'nın yemeğe olan düşkünlüğü bana miras kalmıştı. Kylorrlar arasında hayal kırıklığı yaratacak kadar nadir bir şey olduğunu fark ettim.

Lesana bizi kontrol etmek için yanımıza geldiğinde Kaldur geniş bir sırtışla boş tepsiyi işaret ederek, "Bunlar çok lezzetliydi," diye iltifat etti. Gecenin sonunda bira ve *irfanla* doyduğu için çok daha iyi bir ruh halindeydi. "Draan'a övgülerimizi ilet."

Lesana bize küçük bir gülümseme verdi, ifadesi okunamıyordu.

"Öyle yapacağım," dedi, koltuklarımızdan kalkışımızı izlerken. Kraan Hanesi'nden Sena ve Jerr dışında, biz geldiğimizde salonda bulunanların çoğu hâlâ buradaydı. Kardeşlerime, "Umarım ikiniz de bölgelerinize dönmeden önce bize tekrar katılırsınız," dedi.

Kaldur, "Raana *Dyaan* her zaman benim en sevdiğim *dyaan olmuştur*. Güneydekiler bile onunla yarışamaz."

Lesana'nın gözleri zevkle parlıyordu. Kaldur daha iyi bir ruh halinde olabilirdi - rahat kanatlarına bakılırsa Haine de öyle - ama gece uzadıkça gerginliğin arttığını hissettim. Salondan çıkarken yanından geçtiğimiz Arada Hanesi'nden Hanno'ya başımla selam verdim ve Kaldur'la kendi topraklarından ithal ettikleri bira hakkında sohbet eden Lesana'yı takip ettim.

"Ay rüzgârları kutlamasında görüşürüz, *Kyzaire*," diye mırıldandı Hanno, grubunun yakınında durduğumda. "Kardeşim bana davetini daha bu sabah kabul ettiğini söyledi."

Bunu grubunun tamamına duyurması hoşuma gitmedi. Yine de, Arada Hanesi'nin özel ilişkileri konusunda daha gevşek olduğunu hep biliyordum, özellikle de diğer soylu hanelerin üyeleri söz konusuysa. Bir kusur. Büyük bir kusur. Birleşme duyurulduktan sonra onlarla bu konuyu konuşacaktım.

Hiçbir şey söylemedim. Sadece başımı eğip Hanno'nun bakışlarını tuttum ve oradan ayrıldım. Avlunun dışında kardeşlerime, "Lesana ile konuşmam gerekiyor. Siz önden gidin."

Thaine'in bilmiş bakışları kendimi beğenmiş hissettirdi ama onlar ayrılırken kardeşlerime sırtımı döndüm ve rüzgârın kanatlarının ışıklarını yakalamasına izin vererek Stellara'nın sınırlarının ötesine, kaleme doğru uçtum.

Lesana hâlâ *dyaan'ının* ön basamaklarında oyalanıyordu ve terlikli ayakları pürüzsüz gri taştan aşağı inerken bir fısıltıdan başka bir şey değildi.

Yalnızdık. Gece çok güzel sessizdi. Önümde durduğunda bir sonraki kelimelerim üzerinde düşündüm.

Sarı gözleri parlıyordu, güzel yüz hatları nazik bir sabır ifadesiyle dikkatlice şekillendirilmişti.

Kocasının çoğu gece hangi ifadeyi gördüğünü merak ediyordum. Bu mu, yoksa onun gerçek ifadesi mi? Özenle filtrelenmiş bir maske takmanın ne kadar yorucu olduğunu biliyordum. Her gün. Her gün.

Yalnız olduğun anlar hariç. "İnsan dışı," diye mırıldandım sonunda.

Kısa bir an için elinin çıplak olduğunu gördüm. Maskesi düştü. Maskesinin altında sinirler kıvılcımlandı. "Millicent," dedi usulca. "Evet?"

"Kan veren biri olmadığını söyledi," dedim. "Ama benim için bir kan verici olmayı düşünür mü?" Tehlikeli, çok tehlikeli bir oyun oynuyordum. Aşabileceğimden emin olmadığım bir çizgiye ayak basıyordum.

Gülümsemesi genişledi. "Senin için ona sorabilirim *Kyzaire*," derken sesi çok tizdi.

Kesinlikle. Ama tüm kan verenlerimiz gibi, hizmet etmek isteyip istememek onların tercihi-" "Elbette," diye sertçe çıktım. "Aksini ima etmiyordum."

Gözleri büyüdü, belki de sonunda sözlerinin hakaret olarak değerlendirilebileceğini fark etti.

Başını eğdi. "Özür dilerim. Sizi kırmak istememiştim. Benim tarafımdan dikkatsizce söylenmiş sözlerdi."

Her ne kadar iması karşısında ruh halim kararsa da bunu görmezden geldim. "Ne zamandır burada çalışıyor?" Gergin bir sessizlikten sonra sordum. "İki aydır," dedi bana.

"Krynn'e nasıl geldiğini biliyor musun?"

Lesana başını salladı. Kaalium'da yabancılar için ikamet sözleşmesi bulmak nadirdi. Her geçen yıl daha fazla yabancı kabul edilse de, gezegenimize girmesine izin verdiğimiz kişiler konusunda hâlâ son derece seçiciydik. Yüksek yerlerde bağlantıları olmalı... ya da belki ailesinin vardı. Ya da belki de sadece şanslıydı, doğru zamanda doğru yerdeydi.

"Sor ona," dedim sesimi yumuşatmak için çaba sarf ederek. "Bunun için ne gerektiğini sor. Cevabını yarın kaleme gönder."

"Yapacağım, *Kyzaire*."

O gece Stellara üzerinde uçarken, hayatımın en büyük ikinci hatasını yaptığım hissinden kurtulamıyordum.

CHAPTER 5

"*H* e...ne?" Sordum, nefesim kesilmişti, sarsılmıştım.

Lesana beni dikkatle izliyordu. Sabahlığımı giymiştim.

Kapının çalındığını duyduğumda yatağıma girmiştim.

Alt katta, Raana *Dyaan* sessizleşiyordu. Arada bir yakaladığım kanat çırpışlarına ve ay ışığında yerime vuran gezgin gölgelerine bakılırsa konuklar dışarı süzülüyordu.

"Seni kan verici olarak istedi," diye tekrarladı Lesana. Elleri önünde kavuşturulmuştu ama parmaklarını bükerken gri teninin parmak eklemleri etrafında nasıl aydınlandığını fark ettim.

Yatağımın kenarına çöktüm.

Bir kan vericinin maaşı şu anda kazandığımın neredeyse iki katıydı. Ancak benden istenenleri yemem, kan kaybına yardımcı olmak için gün boyunca birçok kez *baanye* içmem ve kendimi geceleri birçok kez beslenmeye zihinsel olarak hazırlamam gerekecekti. Buna hazır mıydım?

Her şeyi, diye düşündüm. Her şeyi yaparım. Lesana'ya haftalar önce bunu yapıp yapamayacağımı sormuştum. Krediye ihtiyacım vardı. Başka seçenek yoktu.

"Yapacağım," dedim ona. "Yapacağım."

Eli seğirdi. Arkasından, odamın karanlığında yalnız kalana kadar kapımı dikkatlice ve sessizce kapattı. Pelüş şiltenin üzerinde doğruldum.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Pazarda ilk karşılaştığımızda," diye söze başladı Lesana, "seninle ilgili en çok hatırladığım şey, hayat açıkça acımasız olsa da, gözlerinde hala parlak bir güç olduğuydu Millicent. Hayran olduğum parlak bir güç. Ve bunun için sana saygı duydum. Sen de bana saygı duyuyor musun?"

Konuşmanın gittiği yön kafamı karıştırmıştı, bu da ses tonumdan belli oluyordu: "Tabii ki biliyorum. Bunu biliyorsun."

"Son iki ayda çok yakınlaştık, değil mi?" "Evet, yakınlaştık."

Lesana'nın boynu dikleşti, çenesi yukarı kalktı. Bana sabit bir bakış atarak, "O zaman senden bir kez daha rica ediyorum. Teklifini geri çevir."

Sarsıldım. "Ne?"

"Bir erkek sana bu gece baktığı gibi bakarsa, Millicent... bunun sonu iyi bitmez." Bana doğru yürüdü, elimi sıcak kavrayışıyla tuttu ve göz hizamızda olacak şekilde yere diz çöktü. "Sana bir iyilik yapıyorum canım. Seni korumaya çalışıyorum, o gün pazarda gördüğüm o gücü korumaya çalışıyorum, tıpkı bir kızım olsaydı onu koruyacağım gibi."

"Anlamıyorum... Anlamıyorum."

"O bir *Kyzaire*, Millicent," dedi, sesi sertleşerek. "Kaafum Hanesi'nden. Ben de onu

Seni böyle bir erkekten korumak, üzülerək söylüyorum ki, seni sadece bir meta olarak görecektir. Kalbin onun seni tamamen kırmaması için çok açık."

Güldüm, ses gergin ve inanmazcaydı. "Bir *Kyzaire'e* aşık olmayacağım, Lesana. Ben aptal değilim. Benden kan vericisi olmamı istiyor, karısı değil."

Beni gerçekten bu kadar etkilenebilir, saf ve genç mi buluyordu? Yine de beni *gerçekten* tanı mıyordu, değil mi?

"Kylorr imrendiğimiz şeyler üzerinde oldukça sahiplenici olabiliyor," dedi bana. "Ve kesinlikle sana imreniyor" derken sesi mesafeliydi.

Elimi bıraktı ve dizlerinin üzerinden kalktı. Odada bir değişim oldu, omuzlarının duruşunda ince bir değişiklik. Yetersiz eşyalarımın gözlerini dikmiş bakarken düşündüğünü *duyar* gibiydim. Bana verdiği oda küçüktü ama Raana *Dyaan*'daki son odaydı. Kan verenlerin çoğu burada yaşamıyordu. Çoğunun ailesi ve kendi evleri vardı. Lesana ve Draan'ın çatısı altında sadece Grace, Illaira ve ben yaşıyorduk.

"Teklifini geri çevirecek misin?" diye sordu. "Krediye ihtiyacım var Lesana," dedim sessizce.

"Ne için?" diye sordu, sesi keskinleşti ve daha önce sadece Raana *Dyaan*'dan kovduğu kan vericilere ayırdığını gördüğüm sinirli bakışlarıyla beni kıştırdı. Bunu fark ettiğimde kalbim haince yerinden fırladı.

Kimseye babamdan bahsetmemiştim. Grace'e bile. Nedeninden de tam olarak emin değildim. Ama içimde garip bir korku vardı. Sanki onun ölümü hakkında konuşursam, bu onu gerçek yapacakmış gibi. Gerçek olacaktı. Bazen kafamda onun sadece Horrin'de yaşadığına dair çarpık bir hayal kuruyordum. Beni orada bekliyordu. Ona ulaştığımda evrende her şey yoluna girecekti. Kendimi güvende, sevilmiş ve tekrar *evimde* hissedecektim.

Ben bir şey söylemeyince Lesana keskin bir nefes aldı.

"Teklifini geri çevir Millicent," dedi bana. Sesindeki emri duyunca kaşlarım çatıldı. "Maaşına zam yapacağım. Kan bağışçısı olmana bile gerek yok."

"Yapacak mısın?" İnanamayarak sordum. "Ama neden?"

"Sana yardım etmek istiyorum. Sadece diğerlerine söyleme," dedi. "Ama bunu yaparsam, bana bir söz vermelisin."

"Ne oldu?"

"Senden beslenmesine asla izin vermeyeceğine söz ver," dedi yumuşak bir sesle. "O sadece seni lekeleyecek.

Kaalium Hanesi'nde çok fazla iblis var. Ve onlardan biri Stellara'nın ötesindeki o kalede yaşıyor." Lesana'ya baktım, sözlerini anlamaya çalışıyordum.

"Millicent," diye sordu sessizlik çok uzadığında.

Doğru gelmiyordu. Yapmadığım bir iş için daha fazla kredi almak...

Sonra tekrar...

Onlara *ihtiyacım vardı*. Onun cömertliğini sorgulayacak durumda değildim. Kendimi içinde bulduğum durumun ahlaki olup olmadığını tartışmayacak kadar çaresizdim.

Lesana'nın kuruluşunda kan vermeme izin vermemek için kendine göre nedenleri var gibiydi. Belki de beni eksik buluyordu. Belki de Grace gibi güzel değildim. Belki de bende bir kusur buldu.

"Pekâlâ," dedim sonunda, sesim sanki küfürlü bir şey söylüyormuşum gibi kısılmıştı. "Söz veriyorum."

Bir nefes daha çekti. Omuzları gevşedi.

"Güzel," dedi. Uzanarak omzumu sıktı. "Kredilerinizi ayarlayacağım. Ama

bu aramızda kalacak, tamam

mı?" "Evet."

Lesana gitmek için döndü. Gözlerim onun formuna sabitlenmiş bir şekilde arkasını inceledim. Kapıyı açtıktan sonra, "Ya Millicent?" dediğini duydum.

"Evet?"

"Güvenimi kırma," diye uyardı usulca. "Senden beslenmesine izin verdiğini öğrenirsem... Raana *Dyaan'dan* gitmene izin vermekten başka çarem kalmaz."

Kaskatı kesildim, yaşadığım şok omurgamın dikleşmesine neden oldu.

Omzunun üzerinden, sanki az önce beni tehdit etmemiş gibi gülümsedi ve "Bu gece Stellara'da yürüyüş yok mu?" diye sordu.

"Hayır," diye mırıldandım, hâlâ sersemlemiştim. Sözcük dudaklarımdan yuvarlandı, zihnim beni atabileceğini söylediği kolaylığı yakaladı. Sanki karnıma bir taş saplanmış gibiydi. Boğazımı temizleyerek, "Hayır, bu gece olmaz," dedim.

"Ormanın içinde aradığınız şey nedir?"

Çabucak yüz ifademi sakinleştirdim ve alttaki dudaklarımın titrememesi için dudaklarımı gevşetmeye odaklandım. Birkaç dakika önce sormuş olsaydı... Ona gerçeği söyleyebilirdim.

Babamın mektupları yumuşak ve yıpranmıştı, sandığımın gizli bölmesinde saklıydı, en değerli eşyalarımdı. Stellara Ormanı uçsuz bucaksızdı. Acaba onu bulabilecek miydim?

Lesana'ya "Sadece yürüyorum," dedim. "Temiz havayı seviyorum." "Ama bu gece değil?" diye sordu.

"Uzun bir hafta oldu," dedim, ipucunu anlamasını ve gitmesini umarak. "Ve sıcak bir mutfağın ne kadar yorucu olabileceğini hep unutuyorum."

Merhamet ederek başını eğdi ve kanatlarını kapıdan içeri sıkıştırdı. "Bu gece iyi iş çıkardın. Dinlen, canım."

Sonra kapıyı arkasından kapattı. Koridorda geri çekilirken ağır ayak seslerini dinledim. Onun odası Raana *Dyaan'ın* diğer ucundaydı. Grace ve Illaira alt katta kalıyordu.

Kendimi her zaman iyi bir karakter yargıcı olarak görmüşümdür. Ne de olsa evrenin dört bir yanından pek çok varlıkla tanışmışım ve sadece bir ya da ikisi hakkında yanılmışım.

Ama bir şey benim için çok açıktı.

Lesana'yı yanlış değerlendirmiştim.

Gözlerime yaşlar doldu ama onları öfkeyle uzaklaştırdım. Sonra derin bir nefes alarak, odanın köşesinde yarısı hala dolu olan sandığıma doğru yürüdüm.

Sandığın iç tarafındaki metal mandalı kaydırarak üst bölmeyi açtım ve tereyağı yumuşaklığındaki parşömene uzandım. Neyse ki Kesren yapımıydı ve üç bin yıl dayanması garantiliydi, yoksa kağıt elimde lime lime olurdu, mürekkepli kelimeler artık okunamaz hale gelirdi.

Yatağa kıvrılıp mektubu dikkatlice açtım. Düzinelerce mektuptan biri. Ancak bu benim favorimdi. Diğerlerinden çok daha kısaydı. Babam romantik biriydi. Ve bu mektup onun özüydü.

Ruaala,

Bu gece rüyamda Stellara'yı gördüm.

Dünyanın yok olduğu, kendi yarattığımız gizli bir diyar olan sessiz yerimizi hayal ediyorum. Dudaklarıma bastırmanın fısıltılı, tatlı sözlerini hayal ediyorum, tutulmayacağını bildiğimiz sözleri.

Tek görmek istediğim benimkini yansıtan yıldızlı gözlerin.

Tek dileğim ellerinin ellerime dolanması çünkü bu bir kez daha birlikte olduğumuz anlamına geliyor.

*O günü
bekliyorum. O
günü hayal
ediyorum.*

Binlerce ömür beklerim.

Bu hayatın sadece bizim hayatımız olmasını dilerken bile.

Joss

MEKTUBU İKİ KEZ DAHA OKUDUKTAN SONRA DİKKATLİCE KATLAYARAK ESİKİ HALİNE GETİRDİM. DAHA ÖNCE Okumam bile gerekmedi, her kelimesini ezberlemiştim.

Babam hayatım boyunca bana Ruaala'dan bahsetmişti. Onu asla bir sır olarak saklamadı. Aşkın kutsal bir şey olduğuna inanırdı. Güzel, aziz bir şey. Ama ancak hayatımın ilerleyen dönemlerinde bana onun hikayelerini anlattıktan sonra ağlamaya başlamışım. Çünkü aşklarının gerçekten ne kadar adaletsiz ve trajik olduğunu ancak daha sonra fark ettim.

Bu babamın son arzusuydu.

Onun.

Loria Hanesi'nden Ruaala.

Ama Erzos'ta onun izine rastlamadık. Ev ya çoktan gitmişti ya da Kaalium'un başka bir eyaletine taşınmıştı.

Bu mektuplarda sık sık atıfta bulunulan sessiz evlerinde onun nerede olduğuna dair bir ipucu saklı olabileceğini umdum ve dua ettim. Stellara'nın derinliklerinde, ahşap ve taştan yapılmış bir kulübe.

Hâlâ orada olup olmadığını biliyor muydum? Hayır.

Ama ölmeden önceki son Halo Com görüşmemizde babama bir söz vermişim.

Bu düşünceyle, gözlerim ağırlaşmış, bacaklarım gece gündüz Raana Dyaan'da dolaşmaktan ağrımış olsa da yataktan kalktım ve mektubu sakladım. Saçlarımı geriye taradım ve topladım. Ayaklarımı incelmış botlarımın içine soktum. Kalın bir pantolon ve uzun kollu bir gömlek giydim, boynuma bir eşarp bağladım.

Onu bulacağım, diye düşündüm merdivenlerden aşağı kayarken, Stellara'nın henüz gitmediğim başka bir yolunu düşünerek. Güneye giden bir yol.

Onu bulmalıyım.

CHAPTER 6

KYTHEL

"*A* Sana mektup var," diye duyurdu Vadyn loş ofisime girerken. Sabahın parlak güneşini uzakta tutan perdeleri araladığında küçük bir nefes çektim. "Raana'dan *Dyaan*."

Unutmuştum, mektubu elinden aldım. Pürüzsüz, kalın bir parşömen ve parlayan kırmızı bir mühür. İçeriğini hızlıca taradım, Lesana'nın imzasını görünce dudaklarım birbirine yapıştı, Kanıyla yazılmış, en altta.

Doğrusu, rahatlamalı mıydım, hayal kırıklığına mı uğramalıydım yoksa şaşkınlık mı hissetmeliydim bilemiyordum. İnsan kadın -Millie- teklifimi geri çevirmişti.

Kim Kaalium Hanesi'nden bir Kyzaire'i geri çevirir ki? Vadyn'den dönüp Stellara'ya bakan, yerden tavana kadar kemerli pencereye doğru ilerledim. Kalenin tüm kanadı Stellara'ya bakıyordu. Bu manzarayı deniz manzarasına tercih ederdim.

Reddedilmeyi beklemiyordum.

En iyisi bu, diye düşündüm. Bir insan dişisinin -muhtemelen asil kanı olmayan birinin- ilgisini çekmek bana yakışmazdı. Kulağa ne kadar duygusuzca gelse de, gerçek buydu.

Vadyn ya odaya çökmüş olan karanlık ve düşünceli havayı görmezden gelerek ya da belki de son zamanlarda buna fazlasıyla alışmış olduğundan, "Ve az önce telsizlerden gelen bir rapor var," diye devam etti.

O insan dişinin kokusunu aklımdan çıkaramıyordum.

"Ne oldu?" Dikkatim dağılmış bir şekilde sordum.

Arazim Stellara Ormanı'nın güney sınırına kadar uzanıyordu. Her yıl, arazime girmeye çalışan fidanları kesmek zorunda kalıyorduk. Acaba yüz yıl sonra Stellara, o kadar yavaş ve kasıtlı bir şekilde kalemi yiyip bitirecekti ki ben bile bunun gerçekleştiğini göremeyecektim.

"Arşivlerin yakınında bir protesto. İnşa edilen Güney Yolu hakkında." "*Vaan*," diye küfrettim, ensemde bir gerginlik hissettim. "Küçük bir tane," diye ekledi Vadyn. "Kaldur az önce onu dağıtmak için ayrıldı."

Çabuk sinirlenmesine rağmen kardeşim bu gibi diplomatik ve siyasi konularda şaşırtıcı derecede sakin ve soğukkanlıydı. Erzos'un bazı sakinleri, özellikle de Raana'da yaşayanlar, Erzos'u bölgenin eteklerindeki küçük köylere bağlayıp güneye inerek Kaldur'un toprakları olan Vyaan'da son bulacak olan Güney Yolu'nun inşasına temkinli yaklaşıyordu. Çoğu, tüccarlar ve gezginler için yağmacı gruplara karşı daha güvenli bir seçenek olacağı, Güney'e mal satmanın ve Güney'den mal ithal etmenin daha kolay olacağı gerekçesiyle bu yolu destekliyordu.

Ancak bazıları, akıncı grupları da dahil olmak üzere yeni sakinlerin akınına uğrayacağını ve bu ilin bilinen sakin yaşamını tehdit edeceğini düşünüyordu.

Erzos, Kaalium'un açık ara en büyük bölgesiydi, sadece toprak yayılımına dayanıyordu. Biz

küçük köylerden oluşuyor, kıyı boyunca, ormanlara ve kuzeydeki dağlara yayılıyordu. En büyük köyümüz, limanlara en yakın köy olan Erzan'dı.

Korkuları yersiz değildi. Erzan zaten kapasitesine yakındı. Artan nüfusu desteklemek için yeni evler inşa edilmesi gerekecekti. Daha fazla gıdanın denizlerimizden yakalanması ve tarlalarımızda yetiştirilmesi ya da ithal edilmesi gerekecekti.

Ama Kylorr her zaman zayıflayan bir nüfusla karşı karşıya kalmıştı. Dişiler nadirdi. Erkeklerin sayısı onlardan dörde bir fazlaydı. Nüfusumuz yaşılanıyordu, her geçen yıl daha da yaşılanıyordu ve Kaalium'daki en yaşlı nüfuslardan biriydi. Bu yüzden sınırlarımızı giderek daha fazla ikamet sözleşmesine açıyorduk. Çünkü buna *ihtiyacımız vardı*.

Nüfusun artması hoş karşılanmayacaktır.

"Hemen gidiyorum," dedim Vadyne, pencereden dönüp Lesana'nın mektubunu dışarı çıkarken ocakta yanan ateşe attım. Hayal kırıklığını zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. "Eğer bu sabah Thaine'i görürsen, ona hâlâ şu ithalat sözleşmesini görüşmemiz gerektiğini söyle. O unuttuğumu umsa da ben unutmadım."

"Yapacağım," dedi Vadyne, yüzü her zamanki sabırlı ve vurdumduymaz haliyle.

PROTESTO KÜÇÜKTÜ. VE BEN ORAYA ULAŞTIĞIMDA KALDUR'UN YÜZÜNDE GENİŞ BİR SIRITIŞ VARDI. Zaten eli, Güney Yolu'nun inşası konusunda en açık sözlü olduğunu bildiğim kadının omzundaydı. Adı Marr'dı, sahil köyü Savina'dan geliyordu. Son birkaç aydır onunla uzun uzun konuşmuştum ve onu *görmek* bile kürek kemiklerimin arasında keskin bir sızıya neden oluyordu.

"Marr," dedim, ağır bir gümbürtüyle onun ve kardeşimin yanına inerken. "Bir anlaşmamız vardı, değil mi?"

Yaşlı Kylorr dışısı gözlerime bakmak için başını geriye doğru eğdi.

"Her şey halledildi," dedi Kaldur rahatlıkla, yüzünde silahsız bir gülümsemeyle gizlediği uyarı dolu bir bakış atarak. "Protestoyu çoktan dağıttı."

Köyün merkezine baktım, oyalanan Kylorr'u fark ettim. Çoğu çatlamış, eskimiş siyah taşlarla döşenmiş küçük bir meydandı. Kuzey ucunda köyün tapınağı bulunuyordu. Güneyde arşivler vardı. Doğuda limanlar uzanıyordu - tuzlu esintisinin kokusunu buradan alabiliyordum. Batıda Raana'ya giden ormanlık yol vardı; burası tertemiz, ışıltılı dükkânları ve neredeyse her köşe başında duran buharlı pasta arabalarıyla Laras'ın küçük bir versiyonunu andırıyordu. Asil Evlerin çoğunun bulunduğu yerdi.

"Güneylileri Erzos'ta ev kurmaya teşvik etmeyeceğine dair bana söz vermiştin *Kyzaire*," dedi Marr, sesi neredeyse sertti ve çenem taş kesildi. Yerini unutmuştu. "Ve sonra ne duyuyorum? Güney Yolu boyunca, Erzan'a yakın, buradan birkaç dakikalık uçuş mesafesinde başka bir köy inşa ediliyor."

"Öyle bir söz vermedim," dedim, ses tonumdaki sertlik ve bakışlarımdaki soğukluk geçici olarak dilini bağladı. "Aslında sana *hiçbir* söz vermedim. Neden biliyor musun, Marr?"

"Kythel," diye uyardı ağabeyim. Ne zamandan beri ikimiz arasında daha soğukkanlıydı?

Son birkaç aydır baş ağrısından başka bir şey olmayan Kylorr dışisiyle göz hizama gelene kadar eğildim. "Çünkü *benim* bölgede inşaat yapmak için senin iznine ihtiyacım yok. Anlıyor musun?"

Dudakları daha da sıkıştı.

"Baban Erzos'un başındayken," diye başladı, yaşı onu pek çok kişinin cesaret edemeyeceği bir cesaretle dolduruyordu, "köyümüzü bu şekilde bozmaya asla *kalkışmazdı*."

Neredeyse alay ederek homurdanacaktım.

"Çünkü bu kara delik gibi yer onun umurunda bile değildi" demek dilimin ucundaydı. Laras onun parlayan mücevheriydi. Ailemizin zenginliğinin ana kaynağıydı. Yönetimi altındaki diğer tüm eyaletler yol kenarına düşmüştü ve özellikle annemizin ölümünden sonra bölgeleri yeniden inşa etmek kardeşlerim ve bana düşmüştü.

Erzos'a ondan daha çok değer verdiğimi düşündüm. Ama bunu dile getirmedim. Kendi ailem dışında bir yabancıya asla söylemem.

"Sana karşı sabrım tükendi, Marr. Bu sabrı bir daha sınama," dedim ses tonumu alçaltarak. "Ne de olsa ben hâlâ senin *Kyzaire*'inim. Bu topraklar hâlâ benim. Ve Kaalium Hanesi hâlâ tüm Erzos'un sahibi. Güney Yolu hakkındaki endişelerinizi dikkate alabilirim. Ama yapmakla yükümlü olduğum *tek şey* bu."

Avlunun karşısında, gözlerim tanıdık bir insan dışisine takıldı.

Çenemi sıkarak doğruldum. Deniz rüzgârı ters yönden esiyordu, muhtemelen bu yüzden ilk önce onun kokusunu alamamıştım. Hemen dilimin üzerine zehir damlamaya başladı, dişlerimin acısı onları uzatıyordu.

Arşivlere doğru yürüyordu, köyün merkezindeki kalabalığı fark etmediği için kendi kafasının içinde kaybolmuş gibiydi, özellikle de sabahın bu erken saatinde. Mezar benzeri kapılardan içeri girip gözden kaybolmasını izledim.

Kısa mektuptaki kelimeler zihnimde uçtu.

Millicent, kişisel çekincelerini gerekçe göstererek bu cömert teklifinizi reddetmeye karar verdi, Kyzaire. Ancak başka bir kan vericiye ihtiyaç duyarsanız, Raana Dyaan dilediğiniz zaman sizi ağırlamaktan mutluluk duyacaktır.

Kişisel çekinceleri olduğunu mu iddia etmişti?

Anlamı... insan beslenmeyi iğrenç buluyordu.

Bakışlarım tekrar Marr'a döndüğünde, onun biraz küçülmesini izledim. Azı dişlerim alt dudağıma bastırıyordu. Bakışlarımda ne gördüğünü merak ediyordum.

İyi, diye düşündüm. Şanslı bir kaza.

Marr'ın burun delikleri alevlendi ve "Hâlâ-" diye söze başladı. Sabrım taşı.

Boğazımdan hayvani bir hırıltı yükseldi - bir *çılgının* uyarısı - sert, öfkeli ve şiddetli.

Kaslarım gerildi, sırtımdaki her bir tendonun gerildiğini hissettiğime yemin edebilirdim.

Karmakarışık bir duvar halısı gibi birbirime bağlanmıştım ama tamamen çözülmem için ne gerektiğini merak ediyordum. Azur'un ateşine karşı buz gibiydim. Ben sakın kardeştim. Mantıklı ikiz. Ama son zamanlarda... sanki bir şey göğsümü tırmalıyor, dışarı çıkmaya ihtiyaç duyuyormuş gibi hissediyordum.

Marr'ın yüzü kızardı ve hızla geri çekildi. Avludaki kalabalığın geri kalanı da akıllıca oradan ayrıldı, ta ki sabah yolculuklarında köyün merkezinden geçen bir avuç masum insan kalana kadar.

Kaldur ve ben avluda nöbetçi gibi duruyorduk. Bakışlarını yakaladığımda kardeşimin yüz ifadesi şaşkındı. Temkinliydi de.

"Kythel," dedi işaret ederek.

Sırtımdaki kasların yavaşça gevşediğini hissederek, "Onun yoluma çıkmasından bıktım," dedim. Gözlerim arşivin kapısına gitti. "Son üç aydır, Güney Yolu'nu ilan ettiğimden beri bitmek

bilmiyor."

Kaldur nefesini dışarı üfledi. Çoğunlukla boş olan avluya göz gezdirdi. "Daha dikkatli olmalısın. Ailemizin buradaki geçmişini unutma. Ya da Salair'deki. Jynar'la aynı kefeye konmak istemezsin, değil mi?"

"Tabii ki hayır," diye homurdandım ve ona ters ters baktım. "Raazos'un kanı, Kaldur, bir kadına geri çekilmesini söylemek halka açık infazlardan çok daha farklı. Bunu bana neden söylüyorsun ki?"

"Algı," dedi bana, yüz hatlarımı tararken kaşları çatıldı. "Burada her yerden daha fazla. Seni kıskanmıyorum Kythel."

Gözlerimi kardeşimden kaçırdım çünkü yaralı suratına bir yumruk atmak için içimde çok güçlü bir istek vardı. Bunun yerine, vücudumdaki enerji titreşiminin çizmeli ayaklarımın altındaki lanet parke taşlarını titrettiğini hissederek ondan birkaç adım uzaklaştım.

"Bırakın protesto etsinler," dedi bana. "Ama hepimiz, Marr bile, bunun bir fark yaratmayacağını biliyoruz. Güney Yolu'nun tamamlanması gerekiyor, özellikle de savaş çevremizdeyken."

Bu yumuşatılmış sözler üzerine burun deliklerim alevlenerek kardeşime baktım.

"Onlar bunu anlamıyor. Ama biz anlıyoruz," diye bitirdi. "Siz doğru olanı yapıyorsunuz."

Gerginliğimin bir kısmı omuzlarımdan dışarı sızdı. Kaldur bazen sözleriyle işleri gerçekten berbat edebiliyordu. Diğer zamanlarda ise tam olarak ne söyleyeceğini biliyordu.

"Bunu yaşlı bir Kylorr kadınına açıklamaya çalışırken çılgına dönme, tamam mı?" diye devam etti, ses tonunda bıkkınlık vardı. "Ben kaleye geri dönüyorum. Henüz uyumadım. Sen de geliyor musun?"

Arşivin kapılarına bakmak için başımı çevirdim.

"Hayır," dedim, bunun aptalca bir karar olduğunu zaten biliyordum. Ama o anda kendimi pervasız hissediyordum. Sadece bir anlığına da olsa derimin altındaki uğultudan kaçmaya ihtiyacım vardı. "Sen git. Arşivlerde bir şey bulmam gerekiyor."

CHAPTER 7

MILLIE

S Krynn'e geldiğimden beri Erzan arşiv binası en sevdiğim yerlerden biri olmuştu. Bana Bartu'daki görkemli, gotik katedralleri hatırlatıyordu, geniş ve keskin çizgileriyle Akşamları Bartutluların ilahilerinin unutulmaz yankısı.

Arşivler o sabah sessizdi, bu da kendi içinde garip değildi. Son birkaç ay içinde ne zaman ziyaret etsem çoğunlukla terk edilmiş oluyorlardı - ki itiraf etmeliyim ki bu sık sık oluyordu.

Açıkçası, Kylorr dilini okuyamıyordum ama arşivlerde çevirmen kapsülleri vardı, ancak bunlar son derece güncel değildi ve bir tanesini kitapların ve parşömenlerin parşömenleri üzerinde gezdirdiğimde her üç kelimede bir pikselleşiyordu.

Yardım teklif edecek kimse de yoktu. Ya da buradaki metinleri izleyecek, hatta koruyacak kimse yoktu. Herhangi biri serbestçe içeri girebilir, bir sandık dolusu kitap çalabilir ve kimsenin bundan haberi bile olmazdı. Bunun inanılmaz derecede pervasızca ve aptalca olduğunu düşünmüştüm... Yine de Erzan, arşivlerin tıka basa dolu olduğunu ve ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok metin ve kitapla dolu olduğunu göz önünde bulundurarak bu konuda hiçbir sorun yaşamamış gibi görünüyordu.

Sessizlikte ve bazen Injit'in döner kolonilerindeki küçük, gelişigüzel gökdelenleri andıran üst üste yığılmış kitap labirentinde huzur buldum. Çevirmen kapsülümü üzerinde yazı olan kitapların sırtlarında gezdirdim. Stellara'nın haritalarını arıyordum. Erzos'un haritalarını bile. Ve özellikle de bir zamanlar burada ikamet etmiş ya da etmeye devam eden soylu ailelerin tarihlerini. Mutlaka bir yerlerde kayıtları olmalı.

Asil Loria Hanesi hakkında soru sorduğum herkes garip bir şekilde sessizleşmişti. Erzos sakinlerinin batıl inançları olan insanlar olduğunu biliyordum ama *Loria* ismini söylediğimde her zaman parmaklarını göğüslerine bastırıyorlar, kanatları hissedilmeyen bir esintiyle hışırıyordu. Bu her seferinde, karnımdaki korkunun daha da sıkışmasına neden oluyordu.

Podumu bir kitabın sırtında gezdirdim; *Erzan Limanları... gibi bir şeydi*. Üçüncü kelime okunaksızdı. Pod'a elimin tersiyle birkaç kez vurdum, tekrar denedim ama aynı sonuçları verdi.

Bir sonraki kitap rafından gelen ağır ayak seslerini duydum. Arşivin içindeki bir avuç müşteriye bir yenisi daha katılıyordu.

Erzan Ports... Ne?

"Özellikle aradığınız bir şey var mı?"

Sesi tanıyınca sıçradım ve etrafımda döndüm.

Kaaliium Hanesi'nden Kythel, kanatları iki kitap gökdeleninin arasına sıkışmış bir halde orada duruyordu. Yüz ifadesi bana sabitlenmişti ve şaşırtıcı bir zarafetle vücudunu öyle bir çevirdi ki, kitapların arasından fırlayan tek bir gevşek parşömen parçasını bile hışırdatmadan koridora doğru

kaydı.

Bir anda dilim damağıma yapıştı. Belki de gözlerinin dün gecedен hatırladığı kadar... *tüketici* olmadığını düşünmüştüm.

Ne yazık ki, durumun böyle olmadığını gördüm. Hem de hiç. Aksine, gün ışığında, geniş, kemerli pencereden içeri giren ve siyah çelik kitaplıkların arasından sızan güneşle daha da ölümcül bir güzelliğe bürünüyorlardı.

Elimi küçük çevirmen kapsülünün etrafında sıktım.

"Oh, ben..." Sesim çok tiz çıkıyordu, Lesana'nın dün geceki uyarısı hâlâ aklımdayken onu gördüğüm için gergindim. Boğazımı temizledim ve küçük bir gülümsemeye zorladım. "Erzos'un haritalarını arıyorum. Özellikle de Stellara'nın."

Kythel'in kendini tehlikeli bir şekilde hareketsiz tuttuğu izlenimine kapıldım. *Nefes alıyor* muydu? "Neden Stellara'nın haritalarını arıyorsun?"

"Merak," dedim gülümsemem genişleyerek. Kendimi ikinci kez sorgulamadan önce arkamı dönmeye başladım. Burada bir *Kyzaire'e* sırtını dönmek kabalık mıydı? Ne de olsa Hop'jin'de bir kraliyet ailesi üyesine bunu yapmak kabalıktı. Gerçekten de büyük bir hakaret. Kraliyet üyesinin rütbesi yeterince yüksekse, bu kişinin ölümü anlamına gelebilirdi.

Güvende olmak için, koridorda ilerlerken yüzümün profilini görebileceği şekilde vücuduma açtım.

Senden beslenmek istiyor, diye hatırlattım kendime, boğazımın garip bir şekilde sıkıştığını hissederek. Kendimi... onurlandırılmış hissetmeli miydim? İltifat mı? Bir Kylorr kan vericilerini nasıl seçerdi? Bu özellikle aradıkları bir şey miydi yoksa daha çok spontane bir heves miydi?

"Bir zamanlar bir ormanda yaşadım," dedim ona. "Gwytri'de. Ormanları, üzerinize *iğrenç* bir sıvı püskürten küçük böceklerle doluydu. Cildimi yakıyordu. Sonradan öğrendiğimize göre insanların buna alerjisi varmış. Oradan nefret ettim ama insanlar bir bütün olarak inanılmaz derecede misafirperver ve nazikti. Yine de yanlarından geçerken saçlarımdan tutamlar koparmaya çalışıyorlardı çünkü saçlarımdan çok etkileniyorlardı."

Yüzeye çıkmakla tehdit eden diğer abuk sabuk kelimeleri yuttum. Yabancılarla boş boş konuşmaya alışkındım. Herkesle konuşabilme yeteneğimle övünürdüm ama yine de... Kaalium Hanesi'nden Kythel fazlasıyla göz korkutucuydu.

Yavaş ol Millie, diye düşündüm. Kararsız hissettiğimde kendime söylediğim bir şeydi bu. Gergin hissettiğimde. Bana her seferinde bir anı yaşamamı hatırlatıyordu. *Tek bir anı. Her şeyi* daha yönetilebilir hissettiriyordu.

O anda burun deliklerimden uzun bir nefes aldım ve ciğerlerimin genişlediğini hayal ettim. Baharatlı, topraksı ve garip bir şekilde sakinleştirici bir misk kokusu aldım ve bunun *o* olduğunu fark ettim. Bu onun kokusuydu.

"Sen kimsin?" diye sordu. Gwytri hakkında söylediğim her kelimeyi ezberlediğini, Halo teknolojisinin zihnine sahipmiş gibi dosyaladığını fark ettim.

"Millie," dedim, ses tonum belirsizliğe doğru kayıyordu. "Sana dün gece söyledim. Millie Seren."

"Erzos'a nasıl geldin, Millie Seren?" diye sordu, o kış denizi gözleri inatçıydı.

Dilindeki ismim omurgamda bir ürperti yarattı, sanki hayalet parmaklar tenimde geziniyordu. "Eğer sorduğun buysa, bir ikamet sözleşmem var."

Kaşları çatıldı. "Hayır, sorduğum şey bu değil."

"Oh."

Boğazımı temizledim. Bakışlarım önümdeki kitap yığınlarına gitti. Birkaç başlık evrensel dilde yazılmıştı. Benim dilimde.

"Karavanla," diye cevap verdim ve koridorda ilerlerken ona sinsice gülümsedim. "İndikten sonra

nakliye deposunda. Vyaan'a sınır olan." Sol kanadı seğırdi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun küçüğüm," dedi çakıllı sesi. "Fiziksel olarak buraya nasıl geldiğini kastetmedim. Buraya *neden* geldiğini bilmek istiyorum."

Bir omzumu silktim, onu anlayamıyordum. Bazı yönlerden bana bir cyborg'u hatırlatıyordu. Bir makine direği. Stoik. Duygusuz. Soğuk.

Yine de seni istedi diye düşündüm. O seni istiyor.

"Babam Erzos'ta yaşardı," dedim sonunda, nasıl tepki vereceğini görmek için bakışlarımı ona kaydırarak. "O bir mutfak uzmanıydı. Burada soylu bir aile için çalışırdı. Loria Hanesi. Uzun zaman önce."

Kythel bu isme tepki gösterdiyse de bunu kesinlikle belli etmedi.

"Belki onları tanıyorsunuzdur?" Yüz ifadesini inceleyerek umutla sordum. Hayal mi görüyordum yoksa çenesi mi gerilmişti?

En azından kalbine dokunmadı ya da kanatları hışırdamadı.

"O zamanlar Kaalium'a pek fazla insanın girmesine izin verilmezdi," dedi ve yorumundaki dile getirilmemiş soruyu duydum. İncelikli, evet... ama mevcut.

Küçük bir nefes çektim ve bir *Kyzaire'e* sırtımı dönerek şansımı denemeye karar verdim. Bir sonraki koridorda ilerledim, bu koridor bir Kylorr'un rahatça yürüyebileceği kadar genişti. Arkamda onun ayak seslerini duydum.

"Babam yarı-Kylorr'du," dedim usulca. "Erzos'ta doğmuş."

"*Sen* yarı Kylorr musun?" diye sert bir soru geldi. Yeterince şaşırtıcıydı ki dönüp ona bakmamı sağladı. Gözleri beni tepeden tırnağa taradı. "Öyle görünmüyorsun."

"Hayır, değilim," diye sert bir cevap verdim, niyet ettiğimden daha sertti ama bu konu beni her zaman biraz savunmacı yapmıştı ve muhtemelen her zaman da yapacaktı. "Çünkü ben bir Kylorr değilim. Ama yine de o benim babamdı."

Kythel beni dikkatle inceledi, çenesi aşağı eğikti.

"Anlıyorum," dedi sonunda, sesi garip bir şekilde yumuşaktı. "Özür dilerim. Seni kırmak istememiştım." "Etmedin," dedim, ama bunlar sadece kibar kelimelerdi. Gerçekten hissetmediğim kelimeler. Buna alışmıştım.

Spekülasyonlar. Babama yöneltilen temkinli bakışlar, özellikle de genç bir insan kızıyla seyahat eden bir Kylorr gördüklerinde. Küçük nakliye kolonilerinde bakışlar her zaman en kötüsü olmuştur. Babamın benim *her şeyim olduğunu çok az* biliyorlardı. Bütün dünyamdı. Beni sevmesine *gerek* yoktu. *Sevmeyi seçmişti*. "Bilemezdin."

Aramıza rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Zamanın uzayıp gittiğini, tenimi tırmaladığını hissettim.

"Gel," diye emretti Kythel. Sonra arkasını döndü, koridorda ilerledi ve bir sonraki köşede gözden kayboldu.

Tereddütle takip ettim. Bu kadar büyük biri için sessizce hareket ediyordu. Öyle ki, "Buradayım" dediğini duyana kadar onu koridorlarda kaybetmekten korktum.

Onu arşivdeki tek kitaplığın yanında, parşömenlerinin kenarları yıpranmış ve yırtılmış, kahverengi kösele sicimle bağlanmış parşömen yığınlarını tutarken buldum. Yığının tam ortasından bir parşömen aldı, bana diğerlerine benzeyen bir parşömen.

Bana uzattı. Şaşırtıcı derecede ağırdı ve onun avucundan benimkine geçerken hoş bir kağıt sesi çıkardı.

"Stellara," dedi hoyratça. Gözleri yanımdan geçti, dudaklarının çizgisi beni sinirlendiren bir

sabırsızlığa büründü. "En azından haritalama girişimlerinden biri."

"Teşekkür ederim," diye nefes aldım, bana yardım etmesine şaşırmıştım. Bunun için hiçbir nedeni yoktu. "Neden... neden

."

"Sana yaptığım teklifi neden geri çevirdin?" diye aniden sordu. Soğuk. Noktasına kadar. Bir Gitmek için sabırsızlanıyor gibiydi. Bir sonraki an, tüm dikkati bende idi ve onunla ne yapacağımdan pek emin değildim.

Omurgam dikleşti. Dudaklarım aralandı.

Çünkü Lesana beni daha iyi biri yaptı, diye düşündüm. *Ve sonra beni tehdit etti.*

Ama bunu söyleyemezdim.

Bunun yerine ona "Kan veren olmak istemiyorum," dedim. Sessizce. Arşivdeki diğer müşteriler koridorlar ötede olmasına rağmen sesimi alçaltarak. Muhtemelen *Kyzaire'in* burada olduğunu bile bilmiyorlardı.

Yarı gerçektir. Ama ona bir şey söylemek zorundaydım. Bu cevap onu tatmin etmedi.

"Sence acı verici olur mu?" diye sordu.

"Hayır," dedim başımı sallayarak.

"Bunun küçük düşürücü olacağını mı düşünüyorsun?"

"Hayır," dedim sertçe. "Babam yarı-Kylorr'du - bunu bana nasıl sorarsın?"

Nezaketten uzak sözlerim karşısında şaşırılmış görünüyordu. Yine de dilimin ucuna kadar gelen özrümü yuttum.

Sonra beklemediğim bir şey yaptı.

Gülümsedi.

Bu daha çok bir sırıtmaydı, gerçekten. Ama dişlerinin sanki şu anda bile açmış gibi uzadığını gördüm. Gözlerimiz birleşti ve tutuştu.

Ve sonra *tuttular*.

Bir an için dün geceye geri döndüğümüzü hissettim. Raana *Dyaan*'ın avlusunda, tepemizde yıldızlar parlarken, salondaki Halo kürelerinden kanatlarına altın ışık vuruyordu. Güneyden gelen o serin esintinin kokusunu aldığımı yemin edebilirdim. Nefesim boğazımda düğümlendi. Kalbim güçlü ve melodik bir şekilde atıyordu. Kythel'in gözleri yüzümün çizgilerini takip etti. Ayakları yaklaştı. Benimkiler de öyle olmalı.

Gülümsemesi yavaşça kayboldu.

"Ne gerekiyor?" diye sordu bana sessizce.

O sesin *çekiciliğini* hissederek neredeyse gözlerimi kapatıyordum. Onun konuşmasını duymak kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor, boğazımın arkasını çok tatlı bir şey yemiş gibi karıncalandırıyordu. Zengin ve yankılanan sesi dünyayı yana yatırıyor.

Çeyrekler boyunca benimkinden çok daha güzel dillerde hikâyeler ve şiirler okuyan ozanları dinledim. Asla öğrenemeyeceğim enstrümanlarla bestelenmiş senfonileri dinledim, çünkü onları çalmak için yeterli elim, parmağım ya da ağzım yoktu. Sokak köşelerinde, yanlarından geçtikleri masum yabancılara ruhlarını döken kederli şarkıcıları dinledim.

Yine de hiçbir şey onun sesi kadar güzel gelmemişti.

Bunu anlamamıştım. Aslında, bundan biraz korktuğumu hissettim, omurgamda bir endişe sarmalı yayıldı.

"Ne?" Nefes aldım. Arşivler tekrar içeri doldu. Yine toz ve parşömen kokusu aldım. Açgözlü bir ciğer dolusu havayı içime çekerken bir an için nefes almayı bıraktığımı fark ettim.

Sersemlemiş bir halde döndüm ve birkaç adım uzaklaştım. Kythel bilinçsizce oluşturduğumuz dar çemberden çıkmama izin verdi. Tekrar nefes alabileceğimi hissettim. Yumruğumda bir şey sıkılıydı. Ah, evet.

Parşömen. Stellara'nın haritası. Neden geldiğimi.

Sesi benden sonra devam etti, "Kanımı vermen için ne gerekiyor, Millie Seren? Fiyatını söyle, senin olsun."

Nefesim ciğerlerimde dondu.

"Gitmem gerek," dedim aceleyle. "Yapamam... Bunu yapamam-"

"Hayır," dedi. Ses tonunda hayal kırıklığı vardı. Benden uzağa baktı, çenesi sıkıştı. Sonra o tanıdık maskeyi taktı. Yüzünün dönüşümünü izledim. Gözlerimle tekrar buluştu ama bu sefer bakışlarında bir netlik vardı. "Özür dilerim küçüğüm. Bana cevabını verdin. Sana bir daha sormayacağım."

Başımı sallamaktan başka ne yapacağımı bilemedim. Lesana zaten maaşımı yükseltiyordu. Raana *Dyaan* dışında Kythel'le konuştuğumu bile öğrenirse ne yapardı? Anlaşmamızı bozmayacağımı bilecek kadar bana güvendiğine eminim. İşimi kaybetmeyi göze alamazdım. Erzos'un Yüce Lordu'yla geçirdiğim kısacık bir an bunu tehdit ediyordu.

Bir beslenme için yapılan bir ödeme, *aylarca* süren gece kredilerini telafi etmeye yetmiyordu. "Bana hiç söylemedin," dedi.

"Sana ne demiştim?"

"Stellara'da ne arıyorsun?" diye sordu.

Parşömene baktım.

Ruaala, bu gece rüyamda Stellara'yı görüyorum.

Dünyanın yok olduğu, kendi yarattığımız gizli bir diyar olan sessiz yerimizi hayal ediyorum.

Kısa bir süreliğine gözlerimi kapattım.

Bir anıyı arıyordum. Kayıp bir anı.

Kayıp bir aşk.

"Ben... sessiz bir yer arıyorum," diye cevap verdim, buz gibi delik deşik olmuş bakışlarını karşılayarak.

Kaşlarını çattı. Orada ne kadar süre birbirimize bakarak durduğumuzu bilmiyorum. Ama bana ne demek istediğini sormadı. Bir şekilde... sormayacağını biliyordum. Bu yüzden ona söyledim. Aramızda asılı duran bir başka yarı gerçek.

"O zaman umarım aradığını bulursun Millie Seren," dedi sonunda.

Sonra Kythel arkasını döndü. Ağır adımları arşivleri tamamen terk edene kadar geri çekildi.

Patlama

Arkasından kapanan kapının sesi iç çekmeme neden oldu. Hiç de beklediğim gibi biri değildi.

Tıpkı dün geceki gibi, o safir bakışın ardından kendimi ham hissettim.

CHAPTER 8

MILLIE

"S "Lesana bana emretti, omuzları gergin görünüyordu ama yanımızdan geçip ortak salona giren bir müşteriye gülümsedi.

"Neden?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Ben-"

"Bu gece Draan'la birlikte mutfakta olacaksın," dedi bana uzun uzun bakarak.

Heyecandan nefesim kesildi ve gülümsemem genişledi. "Gerçekten mi? Buna izin verecek mi?" "Evet," dedi. "Şimdi git."

Birkaç dakika daha onu izledim, gülümsemem yavaş yavaş kayboluyordu. Bütün gün garip bir ruh hali içindeydi. Sabırsız. Keskin. Ama sadece bana karşı.

Aptal değildim. Beni salonda istememesinin tek bir nedeni vardı.

"Sana verdiğim sözü bozacağımdan gerçekten bu kadar endişeli misin?" Yumuşak bir sesle sordum, böyle düşünmesi beni incitmişti.

Lesana'nın burun delikleri kısa bir süreliğine genişledi, sarı gözleri kalabalık ve hareketli odanın eşiğinde benimkileri buldu. Açık kapıdan şamatalı kahkahalar ve seslerin kakofonisi yayılıyordu. Tepede süzülen Halo kürelerinden sentetik müzik tınları yükseliyordu. *Lore* dumanı odayı sürekli olarak gümüş bir sisle doluymuş gibi gösteriyordu.

"Tabii ki hayır canım," dedi yüz hatları yumuşayarak. Elini uzatıp altın tokadan kurtulmuş bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. Yumuşak bir sesle ekledi: "Yapmayacağını biliyorum."

Sözlerinde, gülümsemeye zorlayarak uzaklaşmama neden olan bir kenar vardı. Grace'i düşündüm. Bütün gün konuşmamıştık çünkü onun sırrını Lesana'dan saklamaktan rahatsız olmuştum. Ama o anda hatırlayabildiğim tek şey Grace'in Lesana'dan hoşlanmadığıydı. Onunla arasına mesafe koymuştu. Daha önce benim göremediğim neyi gördüğünü merak ediyordum.

"Sana söz verdimsem, sözüm senindir," dedim ona, sadakatimi sorgulayacağı düşüncesiyle huzursuzlanarak. "Umarım bunu biliyordur."

"Ve çaresizliği iyi bilirim," diye fısıldadı Lesana, bakışlarımı tutarak. "Bedeli ne olursa olsun, kimi incitirsen incit, istediğini elde etmek için her şeyi yapacağını biliyorum."

Kaşlarımı

çattım.

Gülümsedi.

"Mutfak," dedi bana uzun bir aradan sonra. "Draan seni bekliyor."

Boş bacaklarımla döndüm ve ayrıldım, sözleri beni Raana *Dyaan*'ın arka tarafına giden koridorda takip etti.

Dumanlı mutfığa ulaştığımda Draan hazırlık masasının üzerinden bana kaşlarını çatarak baktı.

"Şunları doğrayın," diye emretti bana, sivri uçlu bir aletle çok renkli yabani köklerden oluşan bir

yığını göstererek

bıçak. "Ve yolumdan çekil." "Evet,
Draan."

SONUNDA KISA BİR SÜRELİĞİNE MUTFAKTAN KAÇTIĞIMDA SERİN HAVA PEMBE YANAKLARIMDA HARİKA BİR HİS
UYANDIRDI.

Erteleme.

Unutmuşum.

Mutfakta bir gece geçirmeyi unutmuşum.

Sıcağı, terden sıırıslıklam olmuş boynu ve çatılmış kaşları unutmuşum. Bazen Qapot'a'nın
çılgın, sarhoş edici, nemli sokakları gibi hissettiren koşuşturmayı. *Hayat* -çılgın bir nabız, akan bir
akım, sürekli bir enerji kıvılcımı.

Dikkatimi dağıtan şeylerin eriyip gittiği ve bir sonraki adımın ne olacağını her milisaniyesinde
bildiğim tekil zihin durumu. Bir anın her bir kesri dikkatlice birleştiriliyor ve sonra yeni bir şeye
dikiliyordu. Aşına olduğum malzemelerle, kızartmaya bir bakışla, bir balığın çevrilmesiyle,
kaynayan bir sostan yükselen tek birbuhar kıvrımıyla kaç anım olduğunu biliyordum.

Pratik yapmadığımı biliyordum. Ama bu gece Draan'ı şaşırttığımı düşünmüştüm. O kadar ki,
"Nerede antrenman yaptın?" diye sordu.

Sadece gülümsedim. "Ben bir mutfak uzmanı değilim," dedim *ona*, hazırlık masasının üzerine
dökülen bir kremayı silerken.

Çünkü ben değildim. Babam öyleydi. Hayatım boyunca onunla çalıştım ama sadece yardımcı
olarak.

Ancak mutfakta geçen bir ömür çok iyi bir eğitim almasını sağlamıştı.

Şimdi Raana *Dyaan*'dan ayrıldım ve ara sokaktan aşağı indim. Bu köyde bir dizi dükkânın
sonunda yer alıyorduk. Hemen yan tarafta bir kumaşçı vardı, ancak pencereleri şu anda tüm sokak
gibi karanlıktı. Geniş sokaktaki tek şey kanayan ağaçtı; Stellara'dan süzülüp gelen ve kök salmadan
önce topraktan koparılmamış bir tohumun kalıntısıydı.

Günün büyük bir bölümünde ayakta olduğum için yere kaymak isteyerek bir nefes verdim.
Bunun yerine sadece arkama yaslandım ve bakışlarım Stellara'nın kenarına kayarken ağırlığının
çoğunu ağacın almasına izin verdim.

Ötedeki avludan kanat hışırtıları ve ağır ayak sesleri geliyordu ama duvar onları görmemizi
engelliyordu. Raana *Dyaan*'ın bu tarafında pek kimse kalmıyordu. Karşı tarafta, ortak odanın
çıkışında, çoğu kişi temiz hava almak için toplanırdı.

Onu görmeden önce *irfan* dumanının
kıvrımını gördüm. Ne de olsa burada
olduğunu biliyordum.

Tam olarak görüş alanıma girmesini izlerken nefesim ciğerlerimde durdu. Sırtı bana dönüktü ve
dükkânları Stellara'dan ayıran yolun kenarına yakın bir yerde duruyordu.

Yalnızdı. Sigara içiyordu, piposunun ucu karanlıkta parlak bir maviydi.

Sanırım kardeşleri bu gece ona katılmadı diye düşündüm.

Cesaret edemesem de bakışlarım onun sırtında gezindi, rahatlamış olsa bile kanatlarının
açıklığına hayran kaldım. Üzerinde koyu yeşil bir yelek, gümüş yakalı şık siyah bir pantolon ve
tertemiz botlar vardı. Tek bir saç teli bile yerinde değildi ve tek başına bile kendini sert bir şekilde
tutuyordu, hareketleri ölçülü ve kontrollüydü.

Evcilleşmeden nasıl görüneceğini merak ettim. Biraz vahşi. Nasıl görüldüğünü merak ettim

onun çıldırmış halini. Daha önce hiç tanık olmadığım bir durumdu - en azından gerçek hayatta. Sadece araştırmalarda ve babamın yıllar boyunca kendi deneyimlerinden bana anlattıklarından.

Basitçe, bunu hayal bile edemezdim. O değil.

Erzos'un Yüce Lordu Raana *Dyaan*'dan ayrılmış, son *irfan* yaprağını tıttırıyor gibiydi ki kuzeyden esen bir rüzgâr bir fısıltı gibi ara sokaktan aşağı süzöldü. Lesana'nın kulağının arkasına sıkıştırdığı aynı saç telleri kaçtı.

Sadece bir an sürdü. Uzaklaşıyor, piposunu kapatıyor, kanatlarını açıyordu... Sonra kaskatı kesildi. Olduğu yerde dondu.

Sonunda dönene kadar. Kristal mavisii gözleri benimkilerle birleşmeden önce Stellara'nın karanlık fonunda boynuzlarının silüetini gördüm.

Uzun bir süre birbirimize çok uzaktan baktık.

Sonra Kythel döndü ve bana doğru attığı her adım kalbimin daha güçlü çarpmasına neden oldu, ta ki onun ağır adımlarıyla eşleşene kadar.

Benimle birlikte karanlık sokağa girdi. *Lore* kokuyordu, ama neyse ki akşamın erken saatlerinde bir şişe *tassa* almıştım. Yoksa Gharata sokaklarında çaresiz bir fahişe gibi ona sokulmaya çalışacağımdan korkuyordum.

"İyi akşamlar, *Kyzaire*," diye sessizce selamladım o konuşmayınca.

Kythel sırtını Raana *Dyaan*'a yasladı, yeleğinin kirlenmesini önlemek için kanatlarını açtı. Bana bakarken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Aramızda sadece birkaç kol boyu mesafe vardı. Sırtımdaki ağacın kabuğunu kaşıdım. Sıyrık *iyi* hissettirdi - mükemmel bir şekilde dikkat dağıtıcıydı.

"Bu gece salonda değildin," dedi, kelimeler umursamazdı ama içlerindeki soruyu duydum.

Gülümsedim, eski derime büründüm. Partilerde ya da sosyal ortamlarda giydiğim, yeni bir koloniye, gezegene, şehre ya da eve vardığımızda giydiğim.

Alay ederek, "Beni mi arıyordun? Ve beni bulamadığında hayal kırıklığına uğradın mı?"

Kythel kaşlarını çatı. Kendini yakalayana kadar küçük bir kayma oldu. Sonra kendisi de eski bir deriye büründü, muhtemelen çocukluğundan beri giydiği bir deriye.

Dolgun dudaklarının küçük kalkışı kanımı hızlandırdı.

Bu, benden çok daha deneyimli bir oyuncuya karşı kazanabileceğimden emin olmadığım bir oyundu.

Birden terin tenimde serinlediğini fark ettim, titredikçe terin keskin iğnesi buz gibi oluyordu. Muhtemelen yeleğimde yağ lekeleri ve saçımda un vardı. Muhtemelen Draan'ın *yahnisi* için kızarttığımız *wylden* gibi kokuyordum, doğrusu daha fazla *kanno* baharatı ve asitlik için bir miktar bluestone meyvesi kullanabileceğimi düşünüyordum.

"Bu sadece bir gözlemdi," diye beni bilgilendirdi. "Hissettiğim hayal kırıklığı kısa sürdü, sizi temin ederim."

"Ah," dedim gülümseyerek, boynumu yuvarlarken keskin bir çatırtı duyarak bakışlarımı bilerek başka yöne kaydurdım. "Bir kadını nasıl etkileyeceğini iyi biliyorsun."

"Kimseyi etkilememe gerek yok," diye cevap verdi usulca. İkimiz de onun sözlerindeki gerçeği biliyorduk. O bir *Kyzaire*'di, Kaalium'un varisiydi. Kanıtlayacak hiçbir şeyi yoktu. Etkilemesi gereken kimse yoktu. "Yine de haklısın. Belki de senin için daha fazla çaba sarf etmeliyim ufaklık."

"Çünkü benden bir şey istiyorsun," diye tahmin ettim. Bunu inkar etmedi. Hiçbir şey söylemedi.

"Neden? Herkesten beslenebilirsin. Oradaki herhangi birinden," diye ekledim, başımla bulunduğuş taş binayı işaret ederek.

yaslanmıştı. "Neden benden beslenmek istiyorsun?"

"Çünkü kokunuz daha önce deneyimlediklerime hiç benzemiyor," diye yanıtladı beni şaşırtarak. "Merak ediyorum. Bu... oldukça çıldırtıcı."

Bu kadar dürüst olmasını beklemiyordum. "Ah."

Gözleri kısıldı. "Bu ses ne için?"

Ona küçük bir gülümseme gönderdim. "Anladığım anlamına geliyor."

"Neyi anladın?" diye sordu, ses tonuna hayal kırıklığı karışmıştı.

Dudaklarımı yalayarak kelimeleri dikkatle tattım. O hâlâ Erzos'un *Kyzaire'siydi*. Onu kızdırmayı göze alamazdım. Yine de dürüst olmak istiyordum. Yalan söylemek istemedim.

"Daha önce hiç sahip olmadığın bir şey istiyorsun," dedim ona. "Sen Kaalium'un varislerinden birisin. Hayatın boyunca - umarım burada haddimi aşmıyorumdur - hiç maddi şeyler istemedin, değil mi? Kolayca elde edilebilecek şeyler?"

Kaşlarını çatı.

"Beslendin, ziyafet çektin, en iyi teknoloji ve öğretmenlerle, yüksek sosyete soylularıyla ve partilerle çevrildin," dedim usulca. Ben de öyleydim, ama her zaman bu şeylerin dışındaydım, aitmişim gibi davranıyordum. "Ve şimdi istediğin ama sahip olamadığın bir şeyle karşı karşıyasın."

Kythel'in tam o anda kıldandığını hissettim. Duvardan doğruldu.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Yutkundum, kaşlarımı çatarak ona hızlıca bir bakış attım.

"Bilmediğime eminim," diye mırıldandım yumuşak bir sesle. "Seni kırdıysam özür dilerim *Kyzaire*. Sadece... Hayatım boyunca senin gibi insanlar tanıdım. *Anlıyorum*. Tıpkı yetiştirilme tarzın nedeniyle yaşadığın akıl almaz baskıları ve deneyimleri anladığım gibi. Kim olduğun için hayatın daha kolay değil. Hatta hepimizden daha fazla zincire vurulmuş durumdasınız. Ama böyle basit meselelerde, basit çözümleri olan basit meselelerde," diye başladım ve kendimi işaret ederek, "bir *dyaan*'da belirli bir kişiden beslenmek istemek gibi, *bunun* sizi neden hayal kırıklığına uğrattığını anlıyorum."

Aramıza bir taş gibi ağır bir sessizlik çöktü.

Boğazımı temizledim. Lesana'nın çaresizlikle ilgili sözlerini düşündüm. "Ancak benim cevabım hâlâ değişmedi," diye ekledim.

"Sormadım, değil mi?" diye cevap verdi, sesi kısıktı. Huysuz.

Dudaklarım kalktı. Bakışlarım Stellara'ya döndü, gözlerinin bana sabitlendiğinin son derece farkındaydım. "Hayır," dedim sessizce, boğazımdaki yumruyu yutarak. "Hayır, yapmadın."

"Nereden geldin?" diye sordu. "Krynn'den önce mi? Daha önce burada yaşadın mı?"

Sorularında bir talep vardı ama cevap vermekte acele etmedim.

"Krynn'e beş ay önce geldik. Buraya ilk kez geliyorum. Drovos'tan yeni gelmiştik. Ondan önce birkaç mevsim Qapot'a'da yaşadık."

"Drovos mu? Şaraptan bu yüzden mi haberin oldu?" diye sordu.

Kaşlarım çatıldı. "Şarap mı?"

"Boş ver." Başını iki yana salladı. "Biz mi? Sadece sen ve baban mı? Aşçı mı?" "Evet."

"Baban şimdi nerede?"

Göğsüm burkuldu, kalbim karmakarışık, karmakarışık bir şey oldu. "Öldü."

Bunu hiç söylememiştim. Yüksek sesle değil. Bu kadar basit, sıradan bir kelime. Yine de içimi kazıyan bir bıçak gibi hissettim.

Kythel'in dudakları kısa süreligine gerildi. Bir heykel gibi hareketsiz, karanlığın içinde dimdik durmuş, bana bakıyordu

O yüzlü bakışlarla. Kırık cam gibi. "Demek burada yalnızsın."

Sözleri, bu kadar acı vereceğini düşünmediğim bir sinire çarptı. Muhtemelen kimse bana bunu bu şekilde söylemediği için.

"Hayır," diye karşı çıktım. "Benim... Benim Raana *Dyaan*'ım var. Lesana. Grace. Draan."

"Elbette," dedi Kythel, sesi yumuşayarak. Hatta diplomatikti ve bu beni rahatsız etse de görmezden geldim. "Ama gerçekten güvenebileceğin kimse yok. Çünkü çoğu insan bencildir ve sadece kendilerine sadıktır."

Nefesim ciğerlerimden hırıltıyla çıktı. Gülsem mi ağlasam mı bilemedim.

"İnsanları rahatlatma konusunda berbat olduğunu söyleyen oldu mu hiç?" Ses tonumu hafif tutarak sordum. "Şöyle demen gerekiyordu: 'Üzgünüm, Millie. Baban öldüğü için üzgünüm. Ne kadar korkunç.'"

"Bunu istemezsin," dedi, bir adım daha yaklaşarak, yutkunmamı sağladı. "İçi boş sözler. İstiyor musun?" "Bu sadece kibarlık," dedim, yaklaşan varlığı sinirlerimi zıplatırken kelimelerle boğuşuyordum. Benim

Bir metre ötede durduğunda boynu geriye doğru büküldü. "Kaalium'un varisi daha iyisini bilmeli." Dudaklarından beklenmedik ve şaşırtıcı bir kahkaha döküldü.

Sonra, bu kahkaha yavaşça söndüğünde, sonsuz gibi görünen bir an boyunca birbirimize baktık.

Raana *Dyaan*'ın girişinden yüksek sesli bir kahkaha patlamasıyla sıçradım, ön avluda dostça sohbet eden bir çift misafir ayrılıyordu. Sonra kanat seslerini duydum. Tekrar sessizlik geldi. Aramızda bir esinti esti ve Kythel'in burun deliklerinin açılmasını izledim.

Ağaca doğru geri çekildim. Hafif bir hareket. Ama o fark etti.

Bakışlarını keskin bir şekilde başka yöne çevirdi, Stellara'ya bakarken muhteşem yüz hatlarının profili ortaya çıkmıştı.

Belki sesindeki yumuşak sessizlikten ya da ara sokağın karanlığından, ama itiraf ettim, "Stellara sınırları içinde bir kulübe arıyorum. Bildiğiniz bir yer var mı?"

Eğer biri yaptıysa, bu o olurdu.

Tek tepkisi dudaklarını kısa bir süre sıkıkmak oldu. Kalbim umutla çarptı.

"İstiyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi, bakışlarımla buluştu, gözleri çakmaktaşı gibi sertti.

"Hayır, görmüyorum." Yine de aksini gördüğümünden emindim.

Uzun bir duraklama oldu.

"Stellara'da diyarın ince olduğu birçok yer olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu. "Evet," diye cevapladım. Hayatım boyunca babamdan diyarlarla ilgili hikâyeler dinlemiştim. Ama deneyimlemek

onlar tamamen farklı bir şeydi. Ormanda ilk kez bir ruhun bana dokunduğunu hissettiğimde neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

"Orman incelmekte olan örtülerle dolu. Eski bir savaştan kalma. Yaşayan diyar kendini asla yeniden inşa etmedi. Asla iyileşmedi," diye bilgilendirdi beni. "Burası güvenli. Sana zarar veremezler. Ama dikkatli gidin. Stellara'da yolunu ilk kez kaybeden biri olmaz."

Uğursuz sözler aramızda bir fısıltı gibi asılı kaldı. "İyi geceler, *sasiral*," dedi Kythel, sonunda arkasını dönerek.

Sözleri o gittikten sonra da havada asılı kaldı.

CHAPTER 9

KYTHEL

P Raana *Dyaan*'ın salonundaki pelüş siyah koltuğa yığılırken, "*Athetic*" diye düşündüm. Üç gecede üçüncü kez. Uzak kalamadım.

Sıkı boynumu omuzlarımın etrafında döndürürken, Kaldur'un masanın karşısından bakışını yakaladım. Sırıttışı beni rahatsız etti. Neyse ki Thaine bu gece burada değildi. Daha bu sabah eyaletine gitmek üzere yola çıkmıştı. Kaldur yarın yola çıkacaktı.

"Ne?" Hırladım, uyarı ses tonumda belirgindi.

Kalın ve mavi Drovos şarabından oluşan gümüş bir kadeh, Millie olmayan bir garson tarafından önüme kondu. Ruh halim daha da karardı.

"İnsan kadın bu gece nerede?" Kaldur kendi demleme kadehinin üzerinden sunucuya sordu ve ona çekici bir sırıtış attı. "Birkaç gece önce buradaydı."

Kylorrlu dişi bu ani ilgiden rahatsız oldu ama yüz ifadesini çabucak düzeltti. "Millie mi? Daha önce hizmet ediyordu. Ama şimdi mutfakta Draan'la birlikte çalışıyor."

Bu ilginçti. Bana babasının bir mutfak uzmanı olduğunu söylemişti ama kendisinin öyle olduğunu söylememişti. "Genellikle mutfakta mı çalışır? Yoksa salonda mı?" diye sordum.

"Salonda," diye cevap verdi garson. "Çoğu gece."

Salonda gözlerim Hanno'yla birlikte gülen Lesana'ya takıldı, yüzünde geniş bir gülümseme vardı, kolu Hanno'nun omzuna atılmıştı. Kuzenler, gerçi Lesana Arada Hanesi'nden değildi. Artık değil.

Gözlerim kısıldı. Nefesimin altında mırıldandım, sonunda anlamıştım. Lesana odanın diğer ucundan bakışlarımı yakaladığında çenemi eğdim. Doğruldu ve işaretime geldi.

"Bize tekrar katılabildiğinize çok sevindim, *Kyzaires*," dedi, gülümsemesi alçakgönüllüydü ama içinde bir ısırik sakladığını biliyordum. "Bu akşam kan vermek ister misiniz? İkiniz için de ayarlamalar yapabilirim. Vericilerimizden herhangi biri sizin için uygun olabilir."

"Hayır," dedim bakışlarını tutarak. "Sadece yiyecek ve içecek yeterli olacaktır."

Manevra yapılmasını sevmezdim. Hele ki kendi eyaletimde, bana yol gösterebileceğini düşünen asil bir Meclis tarafından.

"Kocanızın bu gece mutfağınızda fazladan yardım aldığını duydum," dedim ona. Sol kanadı seğirdi. Bunu görünce sırıttım. "Bir aşçının kızının kendi işletmenizde çalışıyor olması ne büyük şans."

Gülümsemesi genişledi ama kenarları sivri gibiydi. "Millicent'in çok yönlü yetenekleri var. Onu bulduğum için şanslıydım ve kalmayı seçtiği için daha da şanslıyım... şimdilik."

"Öyle mi?" Kadehimi kapıp dudaklarıma götürerek sordum. "Gidiyor mu?"

"Anladığım kadarıyla öyle," dedi Lesana. Bu itiraf çenemin gerilmesine neden oldu. "Yine de çalışanlarımın mahremiyetine saygı göstermeye özen gösteririm."

Elim durakladı, kadeh havada asılı duruyordu, bana yarı gizli bir iğneleme yapmaya cüret etmesine şaşırmıştım.

Dil sürçmesini gizlemek için sırtışı genişledi. Çaresizliğin bakışlarına sızmaya başladığını gördüm, sonunda ne yaptığını anlamıştı.

"İçecekleriniz dışında bir şey ister misiniz?" diye sordu hızla. "Yemek ister misiniz-" "Evet," diye ısırdım. "Her şeyden."

"Her şey yolunda mı, *Kyzaire*?" Lesana gülümsemesi ilk kez dalgalanarak sordu. "Her şey," diye yavaşça tekrarladım. "Daha büyük bir masaya ihtiyacımız olabilir."

"RAAZOS'UN KANINDA BU DA NEYDİ?" AVLUYA ADIM ATTIĞIMIZDA KALDUR INLEDİ.

Bu soruyu içeride bana sormaması gerektiğini ya da önümüze gelen tabak ve servis tepsilerine meydan okumaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Ve son lokmamıza kadar yemiştik. "Bir hafta boyunca yemek yemem gerekmeyecek."

Uzun zamandır yediğim en iyi, en şaşırtıcı yemeklerle dolu karnıma rağmen hâlâ kötü bir ruh halindeydim. Raana *Dyaan'ın* ön kapısından yeterince uzaklaştığımızda ona sessizce, "Arada Evi biliyor," dedim.

"Neyi biliyor?" Kaldur sordu. "Lyris'le bir anlaşma yapacağınızı mı? O kadarı açıktı. Bilinecek fazla bir şey yok. Tabii bu kızla ilgili değilse."

Kanadımdaki bir eklem gerginlikten patladı. Gün uzun sürmüştü, bir olay diğerini takip etmişti. Doğru giden tek şey, Vyaan'dan gelen bir taş sevkiyatının Syan Geçidi'ne olaysız bir şekilde ulaşmasıydı. Güney Yolu'nun o bölümünde inşaat sabah başlayacaktı. Küçük bir ilerleme, ama yine de ilerleme.

"Kontrol edilmekten hoşlanmıyorum," dedim ona. "Onlar daha iyi bilmeli." Kaldur sesini alçalttı. "İnsan dişi senin *kyrana*'n olduğu için mi?"

Daha fazla eklem kırıldı. Bunun doğru olmasını istemedim. Eğer doğruysa bu bir *kabus* olurdu.

Ama Kaldur her şeyi görüyordu. Gülümsemesiyle, rahat tavırlarıyla ve cazibesıyla insanları etkisiz hale getirmeyi severdi. Tüm bunların altında, Çeyrekler arası bir subay kadar zeki ve anlayışlıydı.

"Emin olamıyorum," diye itiraf ettim aynı sessizlikle, bakışlarını tutarak. "Ama öyle olsa bile... bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Kaldur'un bakışları titredi. İnançsızlık bakışlarına yayıldı. "Ciddi olamazsın."

"Erzos'a karşı bir görevim var," diye homurdandım. "Kaalium'a karşı bir görevim var. Sana karşı. Ailemize karşı. Bunu unutamam."

İstesem bile.

"Ne sikim istiyorsan onu yap. Her zaman yaptığın gibi," dedi Kaldur - yüz hatlarına alaycı da olsa rahat bir sırtış yayılmıştı. "Ama bir Kylorr'un kaderine sırtını döndüğünü kim duymuş? Kesinlikle ben duymadım. Deneyebileceğini düşünmen gülünç."

"Yapma," diye uyardım.

"Arada Hanesi'nin seni kontrol etmesini istemiyor musun?" Kaldur devam etti. "Çözüm basit. Onlara yapamayacaklarını gösterin."

Baştan çıkarıcıydı. Baştan çıkarıcı bir düşünce, bana karanlık bir tür neşe getirecek bir düşünce.

Ama gerçek şu ki, bir savaş çıktığında Arada Hanesi'nin servetine sigorta olarak ihtiyaım vardı.
İhtiyacım vardı.

Onlar. Ve bundan nefret ederdim.

"Yapamam," dedim sessizce. "Bunu biliyorsun."

Kaldur omuz silkti. Gözleri kanadımın üzerinde bir şeye takıldı, bakışları benimkine dönmeden önce daraldı.

"Dediğim gibi, ne istersen onu yapacaksın," diye mırıldandı. "Her zaman yaptın."

Göğsümde bir öfke patladı. Kısa süreli bir öfke parıltısı *yaktı*. Uzun zamandır gömülü olduğunu düşündüğüm hayal kırıklığı ve öfke yüzeye çıktı, yutmadan önce boğazıma doğru fırladı.

"İstediğimi yaptığımı mı sanıyorsun?" Kontrolümün sıkı tasmaı neredeyse kopmak üzereyken sordum. Belki de Kaldur gözlerindeki parıltıyı görmüştü çünkü utanarak bakma sağduyusunu gösterdi. "İstediğim *hiçbir şeyi* yapmadım. Bir kere bile. Aina hariç... Aina hariç..."

Sözlerimi yarım bıraktım, bunca yıl sonra suçluluk duygusu hâlâ boğucuydu.

Kaldur'un ifadesi ayıldı. "Bak nasıl sonuçlandı," diye usulca bitirdim.

"Bunun olmadığını biliyorsun-"

"Yapma," dedim. Neredeyse yalvarır gibiydi. "Lütfen. Geçmişte oyalanmayalım. Hiçbir şey söylememeliydim."

Kaldur başını eğdi, bakışları tekrar omzumun üzerinden geçti. Arkamı işaret etti. Tam döndüğümde, "Seninle kalede görüşürüz," dedi.

Millie gölgelerin arasındaydı. Ne kadar uzakta olursak olalım, konuşmamızın tek bir kelimesini bile duymadığından emindim.

Yine de, Kaldur'un gökyüzüne çıkarken saçlarımı hışırdatan kanat çırpışını hissettikten sonra, onun kanayan ağaca karşı her zamanki yerinde durduğu yere yaklaştım ve "Bunlardan herhangi birini duydun mu?" diye sordum.

Kokusu çok güçlüydü, yaklaştıkça zehrimi akıtıyordu.

Raazos'un kanı.

"Hayır," diye cevap verdi. Ben de ona inandım. "Kaalium sırları mı? Merak ettim."

Onun rahat, alaycı ses tonuyla omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmının gevşediğini hissettim. Yine de aklımın büyük bir kısmı hâlâ Kaldur'la yaptığım konuşmadaydı.

Arada Hanesi'nin seni kontrol etmesini istemiyor musun? Yapamayacaklarını göster onlara.

Lesana Millie'yi uzak tutuyordu. İlk gece salondaki tepkimi görmüştü. Hanno da görmüştü. Kontrolümle gurur duyuyordum, ama sadece... afallamıştım. Daha itidalli davranmalıyım.

Şimdi Millie'nin teklifimi reddetmesinde Lesana'nın parmağı olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Ya da belki de sadece ondan beslenmeni istemiyordur, diye bir düşünce geldi aklıma ve beni utandırdı.

"Dönmüşsün," dedi, sanki belli değilmiş gibi. Ancak kelimelerin altındaki soruyu duydum.

Yanakları mutfağın ısıcağından kızarmıştı. *Kanno* baharatı gibi kokuyordu, sıcak ve topraksı. Altında... *o vardı*.

Duvara yaslandım, önceki gece aldığım pozisyonu taklit ederek arkama yaslandım. "Sen de bir mutfak uzmanısın," dedim. "Sadece baban değil."

Sözleri duyunca irkildi, kollarını göğsünden ayırıp doğruldu. "Hayır," dedi.

"Hiçbir zaman doğru düzgün eğitilmedim."

"Bunun bir önemi var mı?" Merak ettim.

"Evet," dedi hiç tereddüt etmeden. "Babamın eğitimi çok titizdi. Gençken çok açmış. Sadece bu dürtü bile onu eğitimden geçirdi, ama zar zor. Ama mutfakçılar arasında... sadece *saplantılı olanlar* hayatta kalır."

"Açıkla bana," diye emrettim. Bu kadını fena halde merak ettiğimi fark ettim. Yaşadığı ve seyahat ettiği yerler hakkında. Tanıştığı insanları. Kim olduğunu. Kime değer verdiğini.

Belki de her şeyiyle benden farklı olduğu için. Ve kıskandığım her şey.

Bu emir üzerine dudakları büküldü ama yine de cevap verdi: "Yaşlandıkça, kalbi artık bu işte değildi. Aşçılar kendi tarzlarında sanatçıdırlar. Tüm hayatınız bu olmalı. En ince ayrıntısına kadar takıntı derecesinde tek fikirli olmanız gerekir. Bir yemeği mükemmelleştirmek için *haftalar*, hatta aylar harcarsınız. Çünkü mükemmel olmak *zorundadır*. Kendinizi evren sahnesinde yükseltmek için her şeyin mükemmel olması gerekir. Bu hayatı bu kadar uzun süre yaşamak için tuhaf bir insan olmanız gerekir. Bir süre sonra babam buna değmeyeceğini anladı. Yemeği severdi. Yaratmayı seviyordu. Ama beni daha çok seviyordu."

Aşk gibi basit ama kutsal şeyleri tartışırkenki açık sözlülüğüne hayret ettim.

"Ben de öyle hissediyorum," diye devam etti. "Yemeği seviyorum. Yemek yapmayı seviyorum çünkü bana babamı hatırlatıyor. Ona sunduğum ilk yemeği hatırlatıyor. Bana geç saatlere kadar mutfakta, sıcak bir ocağın başında durup onunla birlikte olmayı hatırlatıyor."

Gözlerini kırpıştırmadan önce görüşü biraz bulanıklaştı, bana özür dileyen bir bakış atmasına rağmen utanmadı.

Boğazını temizledi, sesi yumuşamış, samimi halinden bir *Kyzaire* ile konuşurken daha uygun olduğunu düşündüğüm bir hale dönüştü. Ve bundan nefret ettim.

"Ama yemek pişirmek benim tüm kalbim değil. Birçok mutfak uzmanı için, harika olmanız için öyle olması gerektiğini göreceksiniz," diye bitirdi. Bana eğlenceli bir gülümseme verdi. "Yani hayır... Ben bir mutfak uzmanı değilim. Neden sordunuz?"

Aşçıların hayatları hakkında hiç bu kadar düşünmemiştim. Kalede her zaman bir ya da iki tane vardı. Telaana hiçbir zaman düzgün bir şekilde eğitilmemiş olsa da, şimdi benim de bir tane vardı.

Millie'nin bana anlattıkları... beni büyüledi.

"Bu gece mutfaktaki tüm yemekleri sipariş ettik," diye bilgilendirdim onu. "Ah," dedi bana yorgun bir gülümsemeyle. "O sendin. Merak ettim. Neden?" *Bir şey anlatmak için*, diye düşündüm.

Onun yerine, "Çünkü acıkmıştım." dedim. Yanakları biraz pembeleşti.

"*Laak* yumurtaları," diye başladım. "Onları sen mi hazırladın yoksa Draan mı?" "Ben hazırladım," dedi.

Sırıttım. "Onları sevdim."

"Öyle mi?" diye sordu, basit bir zevk kendi gülümsemesini genişletti.

"Evet," diye cevap verdim. "*Kanno* baharatını kabuğun içine nasıl koydunuz? Bunu daha önce hiç görmemiştim." "Mutfak sırları," dedi bana, ses tonu sinsiydi. "Sana söyleyemem."

Homurdandım. "*Wylden* mı? Senin mi yoksa Draan'ın mı?"

"Benim" derken kendini beğenmiş görünüyordu, yüzündeki ifade tuhaf bir şekilde sevimliydi. "Yanında mor sos neydi?"

"Karabiber ve *ito'nag* kompostosu," dedi bana. "*Ito'nag* mı?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Rupon'dan bir meyve," dedi bana.

"Rupon mu?"

Hiç duymamıştım.

"Küçük bir tarım kolonisi. Birinci Çeyrek'te," dedi başını yana eğerek. "Komposto? Ondan konservelerim var. Babamla birlikte yaptığım konserveler."

Ölmüş babası.

Kaşlarımı çattım. "O zaman neden onları bizim için harcıyorsun?"

Yüz ifadesi yumuşadı. Kısa, çok kısa bir an için o kadar üzgün görünüyordu ki elimi uzatmak istedim.

ve ağzının etrafındaki çizgileri izleyerek onları silmeye çalıştım.

"Yemek paylaşılmak içindir," dedi bana. "Ayrıca *Wylden* tazeydi. Daha bu sabah Üç Muhafız'ın ötesinde avlandı ve en iyi parçayı Draan aldı. Neden o hayatı vasatın altında bir demi-glace ile harcayalım ki? Komposto tam ona göre idi. Babam da böyle servis ederdi."

Onun tedirgin ifadesi karşısında göğsümde beliren ürkütücü sıcaklık karşısında alarma geçmeliydim, özellikle de "vasatın altında demi-glace" dediği için.

Tehlikeli, tehlikeli bir oyun, diye uyardı zihnim. Sahip olamadığım her şeyin kalın bir sisi olan, daha iyi karar vermemi bulanıklaştıran yüce kokusuyla daha da tehlikeli hale geldi.

"Gecenin en sevdiğim yemeği idi," diye onu temin ettim. "Uzun zamandır en sevdiğim yemek. Belki de seni mutfağım için işe almalıyım."

Güldü ama teklifimi ciddiye almadı.

"Komik, değil mi?" diye başladı. "Yiyecek Kylorr'lar için sadece bir takviyedir, ama sizi gerçekten besleyen kandır. Babamın farklı olabileceğini düşünmüştüm ama sonra buraya geldim ve çoğu Kylorr'un karşılaştığım çoğu türden daha fazla yiyeceğe değer verdiğini gördüm. Topraktan, denizden, gökyüzünden, ormanlardan, dağlardan gelen yiyecekler. Yemekten Kylorr'lar kadar zevk alan başka bir tür görmedim. Üstelik sizi en iyi güçlendiren şey de bu değil. Bence bu ilginç."

"İhtiyacımız olmadığı için daha çok değerini bilebiliriz," dedim ona. "Yemek geçici bir şeydir. Güzeldir... ama sonra yok olur. Asit onu yiyip bitirirken karnımızın içinde çirkin bir şeye dönüşür."

"Hiç böyle düşünmemiştim," diye itiraf etti küçük bir yüz ifadesiyle.

"Yemeği kandan daha çok seviyorum," diye itiraf ettim ona.

Aina da bir keresinde bana yemeği kandan daha çok sevdiğini söylemişti. Ne var ki, tüm kardeşlerim gibi kaleye sürekli kan verenlerin gelip gittiği küçük bir çocuk olarak, büyüyene kadar bu duyguyu hiç anlamamıştım. Ne zaman bizimle yemek yese, Aina'nın tadını çıkarışını izlerdim. Tadına bakmak. Tadını çıkarmasını. Onu gözlemlemek beni acıktırırdı.

"Neden?" Millie sordu, omuzları konuşmamızla gevşedi, başı eğildi ve boynunu gösterdi. Dilimde biriken zehri yutmadan önce bakışlarım kısa bir süre uzun, pürüzsüz sütunun üzerinde gezindi. Gözlerimi tekrar onunkilere diktim.

Tam olarak nedenini biliyordum, anı zihnimde bir yıldız çiçeği gibi açıyordu. Doğrusu yıllardır aklıma gelmemişi.

"Bir keresinde," diye başladım, "teyzem sabah yemeğimizde bana bir parça meyve vermişti. Uyandığımda bir vericiden yeni beslenmişim. Kana *ya da* yemeğe aç değildim. Ama yine de tatmamı emretti."

Onu hâlâ zihnimde görebiliyordum. Kırmızıya çalan yarı saydam bir küre ve tam ortasında siyah, mermer şeklinde bir çukur. Sert ama esnek, kadifemsi bir yumuşaklıktaydı.

"Bana Kaazor'dan bir hediye olduğunu söylemişti. Bana söylediğinde zehirli olabileceğini düşünerek neredeyse geri çekiliyordum," diye itiraf ettim, dudağımın kenarı kıvrıldı. "'Tadına bak. Bir daha asla tadına bakamayacaksın Kythel. Bana söylediği buydu. Ben de teyzeme güvendim ve öyle yaptım."

Dişlerimi dolgun meyveye geçirmiştım, keskin bir ekşilik aniden yumuşak bir tatlılığa dönüştüğünde göz bebeklerim büyümüşü, dudaklarımı yaladığımda bu iki his dilimde karıncalanmıştı, olgun etten dökülen meyve suyundan daha fazla içmeye açtım.

"Ve bu çok lezzetli bir şeydi," dedim Millie'ye, bakışlarını tutarak. "Teyzem beni izlerken gülümsedi. Ve ne dedi biliyor musun?"

Millie başını salladı, görünüşe göre daha fazlasını istiyordu.

"Tadı barış gibi, değil mi? Şimdiye kadar tattığın en güzel şey değil mi?" Şimdi bile tam olarak

onun sözlerini hatırlayarak sessizce alıntı yaptım.

Karnım tok olsa bile, kendimi sadece ülkemizin kuzey bölgesinde yetişen Kaazor meyvesini arzularken buldum. Adını bile bilmiyordum. Ama teyzem haklıydı. Onu ilk ve tek kez o zaman tatmıştım.

"Meyve, teyzemin barış anlaşması görüşmelerine yardım ettiği sırada Kaazor kralının verdiği hediyenin bir parçasıydı. Olması gerekenin sadece yarısı kadar uzun süren bir antlaşma," diye ekledim alaycı bir şekilde. "Ama o sabah yemeğin kendine has bir gücü olduğunu fark ettim. Tadı gerçekten de barış gibiydi. Ne kadar kısa olursa olsun. Ne kadar kısa sürse de. Güzel bir an... ve sonra yok oldu. Ama bunu asla unutmayacağım. Tıpkı teyzemin anlamamı istediği şeyi asla unutmayacağım gibi."

Millie'nin altın rengi gözlerinde bir yumuşaklık vardı. Yumuşak bir anlayış.

Yemek beni Aina'ya bağlıyordu. Yemek yerken kaç sohbet etmiştik? Kaç anı paylaşmıştık? Kaç kez onun tadını çıkarmasını ve tadını çıkarmasını izledim, mükemmel olgunlaşmış bir meyveyi tadarken o küçük huzur ve memnuniyet dilimine tanık oldum çünkü bir daha hiçbir şeyin tadı o tekil andaki kadar mükemmel olmayacaktı?

"Teyzen şimdi nerede?" Millie sordu, bu soru ona dün gece tam da bu yerde babası hakkında sorduğum sorunun aynısıydı.

Ben de ona aynalı bir cevap verdim.

"Öldü."

Benim yüzümden öldü, diye düşündüm, delici, keskin ve acıtıcı bir şekilde. Neredeyse nefesimi kesiyordu.

"Özür dilerim," dedi sessizce.

Ve öyle olduğunu biliyordum. Bunlar onun için boş sözler değildi. Kaybı anladığını biliyordum. Sürekli bir gölge gibi sizi nasıl takip ettiğini, topuklarınıza kanlı ipliklerle nasıl dikildiğini.

Onaylamak için başımı eğdim ama bu konuda başka bir şey söylemedim. Sessizlik uzadı, uzun ama telaşsızdı.

"Düşündüğümden daha farklısın," diye mırıldandı Millie, *haana* çiçeği pembesi dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle. Omuzlarından biri kalktı. "Daha hoş."

Rahatsızlık göğsümde sertleşmiş bir düğüm gibi dolanıyordu.

"Ben iyi biri değilim," dedim ona, ses tonum sertti. "Sakın bu hataya düşme." Gülümsemesi kayboldu. Neredeyse söylediklerime pişman olacaktım. Neredeyse.

"Senden bir şey istiyorum," dedim ona, duvarı iterek, gitmem gerektiğini bilerek. Ve yakında. "Ben bencilim."

"Ve dürüst," diye ekledi sessizce. "En azından yalancı değilsin."

Boğazındaki sütuna baktım. Kalbinin güm güm attığını görebiliyordum. Sıcaklığını *hissedebiliyordum*. Boğazımdan aşağı akan kanının sıcaklığını, dilimin üzerindeki karıncalanmayı ve tadı hayal edebiliyordum. Zehir bir kez daha ağzıma doldu. Yumruklarım iki yanımda sıkılmıştı. Ne zamandan beri bir *boyundan* beslenmeyi hayal ediyordum?

Ama orası çok sıcak olurdu. Dişlerimi derine batırırken nefesini keserdim.

Vaan, diye düşündüm.

Pişman olacağım bir şey yapmadan ya da söylemeden önce gitmem gerekiyordu.

Raana *Dyaan'ın* köşesinden geçerek gölgeli sokakta yürüdüm. Omzumun üzerinden kanadımı indirdim, böylece gözleriyle buluşabildim.

"Sana henüz yalan söylemedim, Millie," dedim ona. Yumuşakça. Neredeyse nazikçe. "Bu

söylemeyeceğim anlamına gelmez." O cevap veremedi gökyüzüne çıktım.

CHAPTER 10

MILLIE

T Stellara Ormanı adını Kylorr'un savaşçı kraliçesinden almıştı. Ulusların bölünmesinden, toprakların parsellenmesinden ve sınırlandırılmasından önceki savaşçı bir kraliçenin. Akyrana-bir kan bağı-adını unuttuğum büyük bir savaşçı kral.

Ama bitmek bilmeyen bir savaşta zaferi getiren Stellara'ydı. Binlerce düşman Kylorr'u tek başına öldürdüğü söylenen kişi.

Erzos'un topraklarına yayılmış, mavi sahil boyunca ya da Erzos'un kalesinin güneyindeki ormanda yaşayan köylülerin çoğu ormanın lanetli olduğunu düşünüyordu.

O savaşın çılgınlıklarını ve kükremelerini hâlâ duyabildiklerini, kara dalların ve cılız dalların gölgeli sınırlarının altındaki toprağı kanın ıslattığını iddia ediyorlardı. Bu nedenle kimse buraya girmeye cesaret edemezdi. Sınır onun topraklarının duvarında bittiği için teknik olarak *Kyzaire'in* kalesinin bir parçası değildi. Sessiz güvenliğinin içinde evlerini yapan koşuşturan yaratıkların dışında, içinde yaşayan ya da başka türlü tek bir ruhla karşılaşmamıştım.

Aslında orman, Kythel'in bana söylediği gibi, Kaalium'da diyarlar arasındaki bariyerin ince olduğu bir yerdi. Nyaan'ın -yaşayan âlem, bu âlem- Alara'yla -sonraki âlem- ve bazen de Zyos'la -kayıp âlem- karıştığı yer. Ama Kylorr'ların, özellikle de Erzos'ta yaşayanların batıl inançları olan insanlar olduğunu tespit etmiştim.

Bu yüzden Stellara lanetlendi. Lanetli.

Yine de orman bana her zaman huzur getirmişti. Babam Horrin'e çağrıldıktan sonra onun kollarının serin kucağında, kanayan ağaçlarının gölgesinde huzur bulmuştum. Ölümünü öğrendikten sonraki sessizlikte uyuşmuş bir sakinlik, yaprakların ve yosunların hışırtısında, bir yaratık bir ağaç gövdesine tırmanırken kabukların dağılmasında nazik bir huzur bulmuştum.

Stellara, Erzos'a vardığımızda babamla birlikte geldiğim ilk yerdi. Hâlâ yolculuk sandıklarını taşıyor, kolları yorgun, giysileri kervanın tozundan kirlenmiş bir halde beni buraya getirmişti. Çok derine değil. Ormanın içinde, arkamızdaki köyün eriyip gitmesine, sessizliğin gürültüye dönüşmesine yetecek kadar uzağa.

O sabah onu hatırladığımı biliyordum, bu yüzden ona biraz zaman tanıdım.

Ama Horrin'deki bir iş için çağrılmadan önce Erzos'ta birlikte geçirdiğimiz haftalarda, kulübeyi kendi başına arayıp aramadığını bilmiyordum.

Şimdi geriye dönüp baktığımda bunun olası olduğunu düşündüm. Bir gece geç gelmişti, saçları nemliydi, pelerini yoktu. Dikkati dağılmıştı. Gülümsemeleri boş görünüyordu. Endişelenmişim... ama sabahleyin yine gayet normal görünüyordu. Unutmuştum.

Belki de buraya gelmiştir diye düşündüm. Belki de bu orman periliydi ama onun için eski bir savaşın ruhları değil, anıları vardı.

Stellara bu gece çok güzeldi.

Henüz bilmediğim takımyıldızlarının ışıltılı yıldızları ağaçların gölgelikleri arasından görünüyordu. Uçamayan bir kuşun cıvıltılı çığlığı ağaçların labirentinde yankılanıyordu ve çok yaklaştığımda koşuşturan ayaklarının geri çekildiğini duyuyordum. Devrilmiş bir ağacın gövdesine tırmanırken, omurgamda buz gibi bir dokunuş hissettim. Keskin bir nefes aldım, omzumun üzerinden baktım ama orada bir şey bulamadım ve o gidene kadar bekledim. Sıcaklığım geri döndüğünde gövdeden atladım, üzerimdeki koyu mor yaprakların hışırtısı binlerce fısıltı gibiydi.

Bir sandığa yaslanıp ellerimi pantolonuma silerek kiri temizledim ve belimdeki çantadan arşivdeki parşömeni çıkardım. Güneye, Erzos Kalesi'ne doğru ilerliyordum. Ormanın henüz keşfetmediğim bir bölümü vardı, Raana *Dyaan*'dan Stellara'ya doğru yaklaşık iki mil. Haritayı özenle ezberlemiştim ve karanlıkta yolumu kaybetme ihtimalime karşı yaşlanan Halo küremi yanıma almıştım.

Yine de Stellara'nın uçsuz bucaksızlığı bunaltıcıydı.

Parşömeni bir kenara bırakıp yoluma devam ettim. Bir noktada, ağaç hattı açıldığında uzaktan Erzos Keep'in bir kulesini kısa süreliğine gördüm.

Tam da saatin geç olduğunu düşünerek Raana'ya geri çekilmenin akıllıca olacağını düşündüğüm sırada güzel bir ağaçla karşılaştım.

Doğrusu, süslü gövdesi olmasa, Stellara'daki diğer ağaçlar gibi bir ağaç.

Yaklaştıkça kalbim hızlandı. Gövde bıçak benzeri bir aletle özenle oyulmuştu, oymalar bana Gwytri'deki tahta kurdu izlerini hatırlattı.

Bu işaretler güzeldi, rastlantısallığı içinde kasıtlıydı. Kıvrımlı çizgiler ve girdaplar gövdeyi sarıyor, kabukta derin oyuklar açıyordu. Ve oyukların vadilerine, aynı hizaya gelene kadar gümüş metal şeritler yerleştirilmişti. Zırhlı bir ağaca benziyordu. Gümüş oymalı gövdesiyle güzel zırhlı bir ağaç.

Açıklığa bakarken Halo küremin parlaklığını açtım ve ormanı ışık kapladı. Sağımda gümüşün parıltısını gördüm. Başka bir ağaç. Ona ulaşıp soğuk gümüşe dokunduğumda, bir taş atımı ötede bir tane daha gördüm.

Bir yol, diye düşündüm, dudaklarım umutlu bir farkındalıkla aralandı. Bir rehber.

Yanımda, Halo kürem mırıldandı. Sonra ben yolu takip ederken o da beni izledi. Nereye gittiğini bulmak uzun sürmedi.

Göster bana, diye düşündüm, bulduğum her gümüş ağaçta kalbim hızlanıyordu. *Lütfen*.

Düşüncenin oluştuğu anda donup kaldım, gözlerim büyüdü. Çünkü sanki düşünce bunu istemiş gibi, sanki düşüncenin içinde büyü varmış gibi, Stellara'nın derinliklerinde bir açıklık ortaya çıktı, ancak belki de hem Raana *Dyaan* hem de Erzos Keep'in sınırlarından sadece birkaç mil kadar uzakta. Bir yarı yol noktası.

Açıklıkta duran bir kulübe vardı. Karanlık, ölü ve aşırı büyümüş.

Kapı bir zamanlar kırmızıya boyanmıştı ama rengi zamanla solmuştu. Ağaçlarla aynı renkte, kıvrımlı dekoratif metal şeritlerle kaplı kalın ahşap, siyah metal menteşelerinden sarkıyordu. Kulübenin ön tarafında iki pencere vardı, birinin camı sanki biri taş atmış gibi kırılmıştı.

Bağımsızdı. Gri taş ve ahşaptan yapılmış, Erzos'un sahil köylerinde gördüğüm tarzda bir araya getirilmiş, tuzlu deniz esintisini dışarıda tutmak için dikişler birbirine sıkıca sıkıştırılmıştı. Ön bahçeye bakan iki pencere vardı, ancak kurumuş çiçekler ve kararmış sarmaşıklar camları kaplamış, onları açmış gibi yutuyordu. Kapı açık bir ağız gibiydi. Tereddütle kapıyı açtım.

ona doğru bir adım.

Seslenmedim. Burada kimsenin olmadığını biliyordum. Uzun zamandır burada kimse yaşamamıştı.

Yumuşak yosunlar ve çürüyen mor yapraklar üzerinde ilerlerken adımlarım sessizdi. Kapıya kadar uzanan taş bir patika vardı, ancak birkaçı gevşemişti ve botum takıldığında neredeyse çıkıntılı bir bloğa takılıyordum.

Kulübeye daldım, havadaki keskin soğuk kollarımı kendime dolamama neden oldu. Karanlık ve nemliydi. Pencereleri kaplayan sarmaşıklar içeri çok az ışık alıyordu ve arka duvarın bir bölümünde beyaz mantarlar büyüyordu.

İçerisi basitti. Arkasında ikinci kata çıkan bir dizi taş merdiven bulunan tek bir büyük oda. Bir masa ve yanında bir Kylorr'un cüssesi için yapılmış, devrilmiş bir sandalye vardı. Sol duvara sıkıştırılmış bir ocak, çorak ve boştu. Parlak yosun yeşili rengindeki nemli odun yığınlarının arasında paslanmış bir kazan duruyordu.

Üst kata çıktığımda tek kişilik bir yatak gördüm. Küf kokuyordu. Üzerine serilmiş battaniye küfle delik deşik olmuştu. Bitişikte bir tuvalet vardı, küçük siyah metal bir banyo küveti ile tamamlanmıştı ve bu kulübedeki en temiz ve en modern şey gibi görünüyordu.

Yatak odasının pencerelerine doğru yürüdüğümde, Erzos'un parlak ışıklı kalesinin tepesini seçebiliyordum, ama *sadece* rüzgâr belli bir yönden eserse ve ağaçlar ötesindeki açıklıkta sallanırsa.

Yumuşak bir nefes alarak aşağıya döndüm. Masanın yanındaki sandalyeyi düzelttim ve yavaşça oturdum, nemi içime çektim, sessizliği dinledim.

Gözlerim yerdeki koyu renkli bir yumruya takıldı. Bir battaniye olduğunu düşünerek ona baktım, sonra kumaşın üzerinde parıldayan tanıdık bir şey gördüğümde sessiz bir nefes aldım. Sandalyeden kalkarken neredeyse yere düşüyordum ve onu kaldırdım.

Babamın pelerini.

Kaybettiğini sandığım kişi.

Ona on yıl önce seyahat limanından aldığım rozet hâlâ pelerininin göğsünde duruyordu. İki yıldızın iğnesi, ben ve o.

Şimdi onu görmek gözlerimin dolmasına neden oldu ve ani hıçkırıklarımı susturmak için zahmet etmedim. Burada, Stellara'nın derinliklerinde yalnızdım. Raana *Dyaan*'da gecenin geç saatlerinde battaniyelerin ağırlığı altında çığlıklarımı avuçlarımın içinde boğduğum yerin aksine, kimse beni duymayacaktı.

Pelerin nemliydi. Burnumu kaldırdığımda babam gibi kokmuyordu, bu da onu son görüşümden bu yana ne kadar uzun zaman geçtiğini hatırlatıyordu. Nasıl kokuyordu ki? Hatırlayamadım.

İlk defa kendime bunu itiraf etme izni verdim.

"Korkuyorum," diye fısıldadım, kelimeler boğazımdan koptu, sert ve üzgün. Omuzlarım hıçkırıklarımınla sarsıldı.

"Ve seni özlüyorum," diye ağladım. "Ne... ne *yapacağım* ben?"

Gözyaşlarımdan yorulana, gözlerim şişene ve burnum akana kadar ağlamak için kendime izin verdim, son soruyu tekrar tekrar düşündüm.

Daha önce hiç yalnız kalmamıştım. O hep yanımdaydı. Ama şimdi... şimdi yoktu. Ve bununla nasıl yaşayacağımı öğrenmem gerekiyordu.

Ne yapacaktım ki?

Ona söz verdiğin şeyi düşündüm. Cevabı kolay. Ve bunu yaptığında, belki de bu soruya yeni bir cevabın olacak.

Bu beni rahatlattı. Her seferinde bir adım. Bir andan diğerine. Tek yapabildiğim buydu.

Saat geç olmuştu. Gözyaşlarım uzun süre kuruduktan ve burnumu silmekten acımış hissettikten

sonra oturdum.

Sırtımı masanın ayaklarına dayamıştım, babamın pelerini kucağımdaydı.

Onu bulmuştum.

Kulübeyi onun mektuplarından bulmuştum. Ne de olsa buraya gelmişti. Onu mu arıyordu? Benim şimdi keşfettiğim şeyi mi keşfetmişti... boş, çürüyen bir kulübe mi? Bir zamanlar olduğu gibi melankolik, iç karartıcı bir kabuk mu?

O gece yüzündeki kasvetli ifadeyi hatırladım. Muhtemelen şu anda benimkini yansıtıyordu.

Ama etrafıma baktığımda, Halo kürem tepemde daireler çiziyor, kulübenin açık alanında gölgelerin dans etmesini sağlıyordu...

Ne yapmak istediğimi biliyordum. Ne yapmam gerektiğini.

Görebiliyorum, diye düşündüm, gözlerim özlemin acısıyla karıncalanmaya başladı, ıssız alana baktım, bir ateş hayal ettim, sıcaklığı hayal ettim. Bu kulübenin hafif bir ışıkla aydınlandığını hayal edebiliyordum. Babam kendi mutfağını hayal ederdi, pencere kenarındaki otları kuruturdu, kahverengi sicimlerle bağlardı, yaklaşan sarmaşıklar temizlendikten sonra. Gün boyunca güneş ışıkları yere vurur, ardından altın sarısı bir renk yayardı.

Ön tarafta bir bahçe hayal edebiliyorum. Sıcak mevsimde yenilebilir çiçeklerle ıslıl ıslıl açan. En sevdiği şeylerden oluşan bir bahçe. *Kanno* baharatı. Çaylar için kış otu. Tatlandırıcı *olarak Varaam*.

Kendimi burada görebiliyorum.

Bu büyülü, sessiz yerde usulca kayboluyorum.

Kendi yaptığım bir ev.

Benim evim değil, diye düzelttim, hafif bir kararlılık hissettim.

Onların.

Bedenini Krynn'e geri getirip ruh mücevherini yaptıktan sonra babama vereceğim son hediye bu olacaktı.

Onu buraya getirebilirim. Ama sadece bir zamanlar olduğu gibi restore edilirse. Onların sessiz yeri.

Kendi yaptıkları bir ev, birlikte inşa etme şansına asla sahip olamadıkları bir ev.

Nefeslerim hızlandı. Gözlerimden yaşlar aktı. Tam olarak bir hayal değildi. Bu bir umuttu.

Olabilecek bir şeydi.

Barış. Her ikisi için de öbür dünyada huzur.

Stellara'da huzur.

Perili fısıltıları ve hayalet dokunuşlarıyla. Diyarlar arasındaki ince perdenin olduğu yerde.

Yerden kalktım, babamın pelerini sandalyenin arkasına yavaşça koyarken bacaklarım uyuşmuş ve diken diken olmuştu ve köşedeki nemli odun yığınının doğru topallayarak ilerledim. Kararmış kütükleri kaptım, onları yerlerinden ayırdım ve arkalarında karanlık bir çamur ve küf izi bıraktım.

Kulübedeki tüm kütükleri çıkarmak sekiz sefer sürdü. Orman açıklığının kenarında dağınık bir yığın halinde duruyorlardı ve sonunda ellerim, kollarım ve giysilerim kir içinde kalmıştı.

Ay Stellara'nın üzerinden kayıyordu. Yakında gece yarısı

olacaktı. Ama ben daha yeni başlıyordum.

CHAPTER 11

KYTHEL

"***Z*** Ne?" Vadyne bakarak sessizce sordum.

"Güney Yolu akıncılar tarafından saldırıya uğradı," diye tekrarladı baş bekçim, her ne kadar sabırlı olsa da

yüz ifadesi acımasızdı. "Kaldur az önce ana iletişim hattı üzerinden bir mesaj gönderdi. Şu anda Vyaan'a dönmek üzere oradan ayrılıyor."

Burun deliklerim alevlendi. Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve sandalyemden kalktım.

"O hallediyor Kythel," diye ekledi Vadyne. "Olay sınırın onun tarafında oldu. Bu senin sorumluluğun değil."

"Ne alındı?" Sessizce pencereye gidip Stellara'ya bakarak sordum. Ay gökyüzünde kayıyordu. Geç olmuştu. Ne kadar zamandır kulübemde tıkılıp kalmıştım? En son hatırladığım kadarıyla... sabah yemeğimi yemiştim.

Kanat eklemelerim sertleşti, sırtım ağrıyordu.

"Çoğunlukla krediler," dedi. "İşçilerin değerli her şeyi çalınmış. Bazı aletleri, tüm tayınları ve kan depolarını aldılar. Taşı alamadılar. Çok ağırmış."

"Dulan'a haber ver," diye karar verdim ve baş bekçime döndüm. Dulan, Erzos'ta görev yapan askerlerin ve muhafızların atamalarını, devriyelerini ve eğitimlerini denetleyen kişiydi. "Ona sabah oraya elli asker gönderilmesini istediğimi söyle. Yol tamamlanana kadar rotasyon yapacağız. Daha fazla kesintiyi kaldıramayız. İşçiler arkalarında askerlerle kendilerini daha güvende hissedecekler. En azından yağmacıları uzak tutacaktır."

"Yapacağım," dedi Vadyne. "Kaldur..."

"Onu bu gece daha sonra arayacağım," diye temin ettim. Sonra tereddüt ettiğini fark ederek, "Başka ne var?" diye sordum. "Arada Hanesi'nden Kaan," diye başladı ve hemen omuzlarım gerildi, "tanışmak istiyor

seninle birlikte. Bu öğleden sonra erken saatlerde bir haberci gönderdi." Dudaklarım sıkıştı. Kaan, Lyris'in babasıydı. "Ne hakkında?" diye sordum.

"Söylemedi."

"Reddet," dedim ona.

Vadyne iç çekti. "Bu akıllıca mı?"

Ona sert bir bakış attım. "Ne olursa olsun altı gün içinde ay rüzgârları kutlaması için onu göreceğim. Konuşmak istediği her şeyi o zaman konuşabiliriz."

"Muhtemelen bir ziyafette iş konuşmak istemiyordur."

"İş," diye tekrarlardım usulca. Büyük ihtimalle Hanno kulağına Kaan'a Lyris'in eli için benimle

yakında bir sözleşme yapması gerektiğini söylüyordu. Arada Hanesi'ne böyle bir söz vermemiştim. Belki ipuçları. Ama *drava* siyah metali ve kanla yazılmış hiçbir şey yoktu. "Kararımı verdim. Söyle ona.

Hayır."

"Evet, *Kyzaire*," dedi Vadyn ofisimden çıkmadan önce ve beni tekrar içeri kapattı. Hoşnut değildi.

Bir şey daha, diye düşündüm, yorgun. Huzursuz. Elimi zonklayan gözlerime sürerek masama geri yığıldım.

Maazin ve Thryki ile olan bu karmaşadan hiçbir şey öğrenememiştim. Erzos'ta izi bitmişti ya da takip edilemiyordu.

Güney Yolu inşaatı. Kendi bölgemdeki protestolar.

İki *kyriv* kuzeye, Üç Muhafız'ın hemen ötesine uçarken görülmüştü. Dün, canavarların huzursuz olması ihtimaline karşı köyleri korumaları için küçük bir asker grubu göndermiştim. Çiftleşme mevsimleri yaklaşıyordu.

Lore ekim sezonu neredeyse bitmek üzereydi. Tohumlar geçen hafta ekilmiş olmalıydı ama toprak hazır değildi, sert geçen kış nedeniyle çok sıkışık ve sertti. Geciktiğimiz her gün hasat mevsiminde mahsulün gücünü riske atıyor, bu da ihraç ettiğimizde değerini riske atıyordu. Milyonlarca kredi kaybedilebilirdi.

Arada Hanesi'nden Lyris ile yaklaşan nişan... mantıklı ve sağlam olduğunu bildiğim bir karar, sadece Erzos için değil, tüm Kaalium için en iyisi olan bir karar.

Keyif aldığım tek şey, Güney Yolu boyunca uzanan ve Sorn Evi -annemin Evi ve Aina'nın Evi- adını vereceğim yeni köyün planlarını oluşturmaktı. İçimden planlar dökülüyordu, binaların eskizleri ve şemaları -bazıları eski, bazıları yeni- şekilleniyordu. Yollar planladım. Bir toplanma meydanı. Bir pazar. Dükkanlar. Evler. Ekinler için tarlalar. Ruh mücevherleri için bir tapınak.

Şimdilik küçük bir köy ama ben öldükten çok sonra bile büyüyecek bir köy. Kaçınılmaz büyüme için altyapı orada olacaktı. Atık yönetimi. Temiz su. Bir *akkium-güç* toplayıcısı. Asker kışlaları. Yeni yol boyunca önemli bir konumdaydı. Potansiyel vardı.

Hoşuma giden tek şey, diye düşündüm iç çekerek.

Sorn Köyü ve Millie Seren ile konuşmak. Bundan da keyif aldım, her ne kadar almamam gerekse de.

Saat geç olmuştu ama huzursuzdum. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı, yoksa kendimi kaybedecektim. Bu duvarların içinde çok uzun süre kalmıştım. Kanatlarımın gerilmeye ihtiyacı vardı. Yapılması gereken o kadar çok iş varken bunu yaptığım için kendimi sinir bozucu bir şekilde suçlu hissetsem de ofisimden çıktım ve pencereden sarkan balkon terasına adım attım.

Gecenin *o* ilk ciğer dolusu havası, cehennem gibi bir günün ardından bir pipodan ilk nefes çekiş gibiydi. Enerji vericiydi.

Gökyüzüne çıktım, kuzeye uçtum. Raana *Dyaan'a* doğru uçarken, rüzgârın kanatlarımın ince zarlarının üzerinden geçtiğini hissettim.

Dyaan'ın içine girmeye hiç niyetim yoktu. Bu gece kan ya da şarap umurumda değildi ve bu yüzden yolun biraz aşağısında, karanlık bir dükkânın, bir eczacının önüne indim. Yol sessizdi. Bu geç saatte ıssızdı. Raana *Dyaan'a* doğru yürürken sağa saptım ve Millie'nin mola verdiği sokağın arka tarafına gelene kadar başka bir sokağa girdim. Ama ağacına yaslanmamıştı.

Yine de...

Onun kokusunu aldım, çekiciliği *aklımı* başımdan aldı. O buradaydı. "Etrafta gizlice dolaşmak sana yakışmıyor, *Kyzaire*," diyen sesi donup kalmama neden oldu.

Ara sokakta değildi. Ormanda, Stellara'da, Raana *Dyaan*'ın önündeydi. Bir ağaç kütüğünün üzerinde oturuyordu, muhtemelen dalları çok büyümüş ve hemen önündeki yol için tehlike

oluşturuyordu.

Bakışlarımı onun formuna kilitleyerek ona doğru yürüdüm. Omurgası çökmüştü. Koyu renk gözleri vardı.

Gözlerinin altında daha önce olmayan gölgeler. Ve elleri ve kolları boyunca bir dizi çizik.

Ben de ormana girdiğimde çok şaşırmıştı.

"Bu ifade ne için?" Artık bir kol mesafesinde olduğu için kokusunu içime çekerek sordum.

Zehir dilime doldu ama yoğun tatlılığı yuttum. "Neden buraya gelip durduğunu merak ediyorum," diye cevap verdi.

Homurdandım. Aslında utanç vericiydi. Ve bunun hakkında konuşmak istemedim.

"Bunlar neyden?" Kendimi unutarak çiziklere dokunmak için ileri uzandım.

Elim tenine dokunduğunda yorgun da olsa gülümsedi. Sarsılmadı ya da geri çekilmedi. Aksine, dokunuşumu memnuniyetle karşıladı. Hatta tadını çıkarıyor gibiydi.

Geri çekildiğimde, parmaklarımı geri çekilirken yakaladı, hareket şaşırtıcı derecede hızlıydı.

Eli soğuktu. Ne yaptığını anladığında beni bıraktı, dudaklarında yarım yamalak bir özür gülümsemesi vardı. Biri bana bu kadar kolay dokunmayalı yıllar olmuştu. En son ne zaman biri dokunmuştu?

Hatırlayamadığım için kaşlarımı çattım.

Ama kaşlarımı çatmamı hoşnutsuzluk olarak algıladı.

"Özür dilerim," dedi başını eğerek. "Bağışlayın beni. I-"

"Hayır," dedim, elini tekrar tutmak için öne doğru uzandım. "Mesele o değil."

"Oh," dedi sessizce, ellerimize bakarak. Beje karşı gri. Elleri soğuktan pembeleşmişti.

"Bu çizikler nereden geliyor?" Tekrar sordum.

"Odun kütüklerini taşıyordum" diye cevap verdi.

"Neden?" diye sordum. "Raana *Dyaan'ın akkium* gücüyle çalıştığına eminim."

"Öyle," dedi ama başka bir şey eklemedi, bu da benim için son derece sinir bozucuydu. Millie kendi ellerini birleştirmeden önce yavaşça ellerimizi çözdü.

"Bu gece yine mutfakta mıydın?" diye sordum.

"Hayır," diye cevap verdi. "Salonda."

Yani şüphelerim doğruydı, Lesana onu etrafımda istemiyordu.

"O halde görevlerinizi tamamladınız mı?" Bakışlarımı Raana *Dyaan'ı* gözlemlemek için kaydırarak sordum

Kısaca. Saat geç olmuştu. Müşterilerin çoğu şimdiye kadar gitmiş olmalıydı. Salon şimdiden karanlık görünüyordu.

Başını salladı. "Yürüyüşe çıkacaktım ama sadece... yoruldum."

"Öyle görünüyorsun."

"Geç bir gece geçirdim," diye itiraf etti ve bana hissettiğini sanmadığım küçük bir gülümseme gönderdi. Elim seğirdi, çenesini avuçlamak istiyordum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne olduğuna bağlı. Kaalium sırrı yok, unuttun mu?" Kollarımı göğsümde birleştirerek cevap verdim. "Ama dene."

Sorusunu düşünürken onu gözlemlemekle yetindim. Kaşları birbirine çatılmıştı. Sanki bir cümle kuruyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı. Onun yetiştirilme tarzını merak ettim. Babasını, yaşadığı yerleri merak ettim. Bana hayatı boyunca *benim gibi insanlar* tanıdığını söylemişti. Bununla ne demek istemişti?

"Loria Evi," dedi sonunda. Kalçalarındaki kasların gerildiğini hissettim, sanki gökyüzüne sıçramaya hazırlanıyormuşum gibi gerildim. Bakışları dikkatliydi ama yüz ifademi nötr tuttum. "Erzos'ta ne zaman bu isimden bahsetsem, köy halkı rahatsız oluyor."

"Bu bir soru değil."

Bana bıkkın bir ifade verdi, dudaklarımın seğirmesine neden olan bir ifade. "Benim sorum *neden*

asil bir ev olmasına rağmen evle ilgili hiçbir şey bulamadım. Burada, Erzos'ta. Bu kadarını kesin olarak biliyorum. Onları tanıyor muydunuz? Onlara ne oldu?"

"Neden bilmek istiyorsun?" diye sordum. "Baban eskiden onlar için çalıştığı için mi?"

"Evet," diye cevap verdi. Bakışlarımla buluştu, bakışlarındaki altın rengi şeritler Stellara'nın karanlığında büyüleyiciydi. "Ama aynı zamanda Loria Hanesi'nin kızıyla arkadaş olduğu için. Onu bulmaya çalışıyorum. Ya da ona ne olduğunu bulmaya. Elimde ona yazdığı ama hiç göndermediği mektuplar var."

İçim burkuldu.

Ruaala.

Yüzünü düşündüm, gözleri kapalıydı. Dudakları neredeyse beyaz, saçları toprağa karışmış. Onu uzun zamandır düşünmemiştim.

"Loria Hanesi," dedim usulca, "uzun zaman önce sona erdi. Lord ve Leydi vefat etti. Sadece bir kızları oldu ve o da başka bir soylu haneyle evlendi. Loria Hanesi'nin soyu sona erdi. Bazen olduğu gibi."

"Evet, ama kızım..." Millie kütüğün üzerinde öne doğru eğilmiş, gözlerini bana dikmiş bir halde konuştu. "Ruaala. Ona ne oldu? Şimdi nerede?"

Zyos, diye düşündüm. Kayıp diyar.

Beklediği kişi Millie'nin babası mıydı? Neden her şeyi terk etmişti, neden yaptıklarını yapmıştı?

"Üzgünüm Millie," dedim ona çünkü bunlar boş sözler değildi. "Ruaala öldü."

CHAPTER 12

MILLIE

"*W* şapka?" Göğsümün içinde hüzünlü, ölü bir gümbürtü atarken fısıldadım. Köylülerin tepkilerini göz önünde bulundurduğumda şaşırdığımı söyleyemem. onu sordum. Ama yine de göğsümde ağır bir keder vardı. "Ne oldu?" diye sordum.

Kythel'in çenesi gerildi. Sadece başını salladı.

"Evlendiği evi biliyor musun?" diye sordum. Belki de hâlâ Erzos'tadırlar.

Belki onlara onu sorabilirim.

Birkaç dakika sessiz kaldı. Sonunda "Kaalium Evi" dedi. Donakaldım, gözlerim yuvalarından fırladı.

"Babamın en küçük kardeşi," diye açıkladı sessizce. "Thyri. Şimdi Vyaan'da yaşıyor. Eşi ve çocuklarıyla birlikte."

"Onun... onun çocukları mı var?"

"Ruaala ile olmaz," dedi Kythel huysuzca. "Sana göstersem daha iyi olur. Bunu ister misin?"

"Nasıl göstereceksin?"

"Benim evimde. Kütüphanede ailemin ve onu oluşturan herkesin tarihini içeren bir kitap var. İstersen ödünç alabilirsin. Ruaala ve Loria Hanesi hakkında bir bölüm var."

"Lesana..." Sözümü kestim. "O yapmazdı..."

Kythel'in bakışları cam gibi keskinleşti. "Lesana seni Raana *Dyaan*'dan uzak tutmak istemez mi? O senin koruyucun mu? Ve ona itaatsizlik etmemelisin?"

"Tabii ki hayır," diye cevap verdim, omurgam sertleşmişti. "O zaman benimle gel."

Göz göze geldik. Bu gece Halo küremde okuduğum rakamı düşündüm-5,470 kredi. Horrin'e geçişi güvence altına almak için yolun yarısı ama Krynn'e dönmek için yeterli değil, transfer izinleri için ihtiyacım olan tüm kredilerden bahsetmiyorum bile. Yemek için. Konaklama için.

Bir yolunu bulurum, diye düşündüm. En önemli şey babama ulaşmak ve onu yakıp yıldızların arasına dağıtmadan önce bedenini ele geçirmektir. Eğer bunu yaparlarsa, onun ruh mücevherini asla yaratamazdım.

Lesana Kythel'den uzak durmamı istemişti. Eğer öğrenirse... tehdidini gerçekleştirebilirdi. İşsiz kalabilirdim, kalacak bir yerim olmayabilirdi. Lesana beni pazarda keşfetmeden önce yataksız, sıcak ve barınsız kaldığım o kısa zamanı hatırladım. O günlere geri dönmek istemedim.

Ama Kythel'in gözlerindeki meydan okuma beni kütükten ayağa kaldırdı. Gecenin büyük bir kısmını kulübeden temizleyebildiğim kadarını temizleyerek geçirmiştik. Çürüyen rutubet yüzünden boğazım acımış ve şişmişti.

Duvarlar. Bacaklarım zonklıyor, sırtım ağrıyordu.

Onun değerlendiren bakışları karşısında kaşlarımı kaldırdım.

Raana *Dyaan*'a kısa bir süre bakarak, "Sadece kısa bir süreliğine," diye onu bilgilendirdim. "Ve ben-"

Kythel bana doğru adım attığında kelimeler boğazımda düğümlendi, yeleğinin tokaları koluma sürtündü. Şok edici derecede serindi, ancak sıcaklık ondan dalgalar halinde yayılıyordu. Yazın kuruttuğumuz baharatlar gibi kokuyordu. Tıpkı onlar gibi kokuyordu, açık bir pencerenin yanında sallanırken ılık bir esinti havayı onların kokusuyla parfümlüyordu. O zamanlar sıcak yazları ve mükemmel tembel günleriyle Rupon'da yaşıyorduk.

Ağzım sulandı. Karnımın derinliklerinde bir ağırlık filizlendi ve sonra aşağıya indi... ve aşağıya. Hiç düşünmeden göğsüne dokunmak için elimi uzattım. Sert ve sağlam. Dokunmayı özlemiştim. Dokunulmayı özlemiştim.

"Ne yapıyorsun?" Yumuşakça sordum.

Kaşları kalktı ama onun dışında yüz hatları ifadesizdi. "Kaleme nasıl gideceğimizi düşünüyorsun? Yürüyerek mi?"

"Oh," diye nefes aldım. "Doğru."

Kythel ben daha nefes alamadan beni kollarının arasına aldı. Bir kolu dizlerimin altına girdi, diğeri omurgamı destekledi. Daha önce babamla uçmuştum. Bu yüzden Kythel havaya fırladığında sarsıcı sıçrayışa, kanatları rüzgârı yakaladığında bedenimi sarsan titreşime, bizi güneye doğru yönlendirirken karnımın eğilip sallanmasına alışkındım.

Bu da *alışılmadık* bir histi. Kythel'in sıcaklığını üzerimde hissetmek, boynuma değen saçlarının hafif, dikkat dağıtıcı gıdıklaması ve kanatlarının her esintisinde hissettiğim güç... Kollarının güçlü çemberinde yakınlığımızın son derece farkındaydım.

Rüzgâr Stellara'nın ağaçlarının üzerinde gürültülü ve cezalandırıcıydı, ama Kythel benim iyiliğim için gölgeliklerin yakınında alçakta durduğundan şüpheleniyordum. Biraz daha yükselirse gecenin bu saatinde benim için çok soğuk olurdu.

Yine de elimde olmadan onun sıcaklığına doğru kıpırdandım. Güçlü elleri beni sıkıca kavradı. Bu erkeği gerçekten hiç tanımadığıma hayret ettim. Beni bırakabilirdi ve birkaç dakika içinde ölmüş olurum ve kimse bundan haberdar olmazdı. Her şey basitçe sona ererdi.

Yine de... işte buradaydım. Ve beni bırakmayacağını biliyordum. Belki de ona bu kadar kolay güvenmekle aptallık ettim. Babam hâlâ burada olsaydı kesinlikle böyle söylerdi. Beni her zaman kalbimin başımı belaya sokacağı konusunda uyarmıştı, her ne kadar bunu her zaman sevgiyle söylese de.

Erzos Keep yaklaşıyor, hızla yaklaşıyordu. Yine de yıldızlara bakmak için başımı arkaya yatırdım ve elimi Kythel'in yeleğine sıkıştırdım. Buranın manzarası her zaman daha iyiydi. Onu bana bakarken yakaladım, safir gözleri parlıyordu. Konuşmak için fazla gürültülüydü ama yine de ona küçük, dişsiz bir gülümseme verdim.

Sonra hızla aşağıya düştük. Güldüm, ses nefes nefese, şaşkındı ve Kythel'in gülümsemesinin sert kenarını yakaladım. Daha hızlı ve daha hızlı düştük, ta ki *Kyzaire* dik inişi kırmak için kanatlarını açana kadar. Bir rüzgâr saçlarımı geriye savurdu ve aniden durduk; Kyzaire yavaşça taş döşeli bir patikaya inerken sessizlik kulakları sağır ediyordu.

"Gösteriş yapıyorsun," diye takıldım içimden, ayağımı sağlam zemine basmama yardım ederken koluyla kendimi sabitledim.

Eğlenen bir homurtu. "Bu daha önce hiç suçlanmadığım bir şey."

"Her şeyin bir ilki vardır," dedim ama önümdeki manzaraya o kadar dalmıştım ki onun tepkisini

göremedim. "Vay canına" diye nefes aldım.

Kaalium Hanesi'nin Erzos kalesi önümde belirdi, mavimsi, yıldızlı gökyüzüne karşı yükselen bir muhafız. Onu hiç yakından görmemiştim, sadece Raana *Dyaan'ın* uzaklığından görebilmiştim.

Kale, yüksek kuleleri ve dekoratif cam pencereleriyle başkent New Inverness'te öne çıkan görkemli gotik mimariyi yansıtıyordu. Ya da belki de konutlarının keskin, sade çizgiler ve yüksek katlardan oluşmasını tercih eden Drovialıların.

"Bu taraftan," diye mırıldandı Kythel. Elini sırtımda hissettim, beni ileriye doğru itti ve dokunuşunun sıcaklığına gömüldüm, güneş ışınları gibi emdim.

Kaleye doğru yaklaştıkça, kale daha da büyüyordu. Ana giriş önümüzde mağrur bir şekilde duruyor, dekoratif bir havuza akan küçük bir şelalenin içinde ve dışında yüzen, parlayan beyaz kürelerin bulunduğu abartılı siyah bir çeşmenin arkasında yer alıyordu. Halo küreleri mırıldandı ve devam etmeden önce çeşmenin yanında durup oluşturdukları deseni izledim.

Merdivenleri tırmanarak, tıpkı kulübenin kapısı gibi gümüş metal şeritlerle kaplı kapıya ulaştık. -Kythel beni içeri götürdü.

Evin avlusu muhteşemdi. Güzel yerlere, güzel evlere, kalelere, hisarlara alışkındım. Ama *bu... Daha önce* hiç böyle bir şey görmemiştim. Çok sayıda pahalı mobilya olmadan bile abartılıydı. Bartu'da, misafirlerini etkilemek ve onlara gösteriş yapmak için girişlerini en görkemli eşyalarıyla tıka basa doldururlardı.

Ama Erzos'un kalesi öyle değildi. Sade bir yerdi. Hatta soğuktu. Bir müze gibi sessiz ve hareketsizdi. Ama önümde uzanan ve mükemmel bir daire çizerek üst katlara çıkan ışıltılı siyah merdivende narin bir güzellik vardı. Avlu, kalenin üst katlarına kolaylıkla çıkılabilmesi için geniş ve büyüktü, çünkü Kylorr yukarıya, açık sahanlıklara doğru uçabiliyordu. Aslında parmaklıklarda tam da bu amaçla yapılmış oyuklar gördüm.

Başımızın üç kat yukarısında, gece gökyüzünü ve ötesindeki gümüşü, pırıltılı bulutları gösteren cam bir kubbe gördüm.

Avlu, girişin etrafına eşit olarak yerleştirilmiş uzun sütunlardan parlak bir şekilde aydınlatılmıştı ve her birinin üzerinde asılı duran elmas şeklindeki kristalden ışık yayılıyordu. Kythel'e baktığımda beni incelediğini gördüm.

"Bu çok güzel, *Kyzaire*," dedim ona dürüstçe.

Sessiz bir minnettarlıkla başını eğdi. Güzel şeylerden hoşlandığını, etrafını güzel şeylerle çevrelediğini duymuştum. Bu da bana neden *benimle* vakit geçirdiğini merak ettiriyordu, zira ben güzel falan değildim ve bu konuda kendime hiç yalan söylememiştim. Elbette bunu kendisi de görebiliyordu.

"Oh," diye nefes nefese kaldım, uzak duvarda bir nesne gözüme çarptı. Görmeyi beklemediğim bir şey.

Daha iyi görebilmek için koşarak yaklaştım. "Bu *gerçek mi?*"

"Elbette," dedi bana. "Onu tanıyor musun?" diye sorduğunda ses tonu şaşırmıştı. "Onunla bir kez karşılaştım," dedim Kythel'e.

"Öyle mi?" diye inanmaz bir soru geldi. Onu yine şaşırtmışım. Kendimi biraz muzaffer hissettim. Resim, dikdörtgen gümüş bir çerçeve içinde sergilenen bir hologramdı. Çizgiler siyahın içinde dalgalanıyor, katılaşmadan önce titriyor, sürekli değişiyor, hareketli bir görüntü oluşturuyordu. Ama onu tanıyabilirdim.

Her yerde.

Ver Teracer, sadece artık yok olmuş olan gezegeni Tirut'tan manzaralar yaratan dünyaca ünlü bir sanatçıydı. Çerçevenin kendisi gezegenin değerli metallerinden, kalıntılarından oluşuyordu. Bu nedenle, sanat eserinin sadece birkaç parçası mevcuttu.

Kythel bunun için küçük bir servet ödemiş olmalı.

"Birkaç yıl önce Hop'jin'de babamın kiraladığı bir partiye katılmıştı. Ders aralarında balo

salonuna gizlice girip dansları izlerdim," dedim ona, değişen çizimi inceleyerek. "Hop'jin dansı çok... teatraldir."

Ver Teracer'in eserlerinin çoğu, savaşın bir ürünü olan anavatanının sonunu tasvir ediyordu. Bu ise,

Ancak güzeldi. Yıkım yoktu. Ölüm yoktu. Acı yoktu. Sadece sadeliği içinde huzurluydu. Eskiden olduğu gibi bir ev. Bir çayır manzarası eriyerek ayın doğuşuna dönüştü. Ayın doğuşu vahşi bir denize dönüştü. Vahşi deniz, keskin yüzlü bir dağın gölgeli vurgularına dönüştü. Dağ tekrar çayırın içinde eridi. Döngü devam etti.

Kythel'e "Biraz huysuz biri ama onu çok sevdim," dedim ve ona komplocu bir gülümseme attım. "Bana tuhaf bir yüzüm olduğunu söyledi ve bu benim tüm on yılımı değiştirdi."

Kythel'in kanatları hışırdadı. Onları sırtına doğru katlayarak omzunu sanat eserinin asılı olduğu duvara yasladı. "Ver Teracer gibi bir sanatçıdan gerçekten de büyük bir iltifat bu."

"Öyle," diye kabul ettim. "Bir köşede tek başına oturuyordu. Beni garson kız sandı, ben de isteyince ona şarap getirdim. Dansçılar hakkında biraz konuştuk ve sonra babama yardım etmek için mutfığa dönmek zorunda kaldım. Ama o gecenin ilerleyen saatlerinde onu tekrar gördüm. Yüzümü eserlerinden birine çizeceğini söyledi. Sonra onu bir daha hiç görmedim."

"Ve yaptı mı?" Kythel bilmek istedi.

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok. Hiç bakmadım. Ve eserlerinin çoğu yayınlanmamış. Sadece onun için." Değişen holograma tekrar baktım. "Bunlardan birine sahip olsaydım... onu kilit altında tutardım. Dışarıda, atriyumda zarar görebileceğinden endişelenmiyor musun?"

"Her şeyi kendime saklamak bencillik gibi geldi," diye mırıldandı.

Anlayışla başımı salladım. Holograma tekrar bakarak iki kez daha dönmesini izledim, çizgilerin kendilerine has bir dansla solup belirmelerine hayran kaldım.

Sonra boğazımı temizledim, avludaki sessizliği ve Kythel'in gözlerindeki ağırlığı fark ettim.

"Kütüphane," diye sordum sessizce. Ruaala. Neden burada olduğumu unutamazdım.

"Bu taraftan," diye mırıldanarak merdiveni işaret etti. Kythel arkamda, tırmanmaya başladığımda trabzan avuçlarımin altında siyah mermer gibi soğuk ve pürüzsüzdü.

"Bekçileriniz nerede?" Sormadan edemedim.

"Bu saatte çoğu kişi uyuyor," diye bilgilendirdi beni. "Rahatsız edilmeyeceğiz."

İkinci kattaki koridorlar çoğunlukla karanlıktı, tek ışık kaynağı çok sayıdaki pencereden içeri süzülen aydı. Kythel beni bir dizi kemerli siyah kapıya yönlendirdi. Kapıları açtığında, tavandan tabana rafları olan geniş bir oda ve daha da fazlasının bulunduğu açık bir üst kat keşfettim. Kalın, tozsuz kitaplar ve bozulmamış parşömenler metal kitaplıkların içine özenle yerleştirilmişti.

Bu manzara karşısında ruhumun yumuşak bir yeri aydınlandı. Ay ışığı zeminde akıyordu ama Kythel kapının yanındaki bir panele dokundu. Halo küreleri canlandı. Hafif, leylak rengi ışık kütüphaneyi aydınlattı ve kendimi odanın ortasındaki şezlonga kıvrılıp öylece *kalmayı* dilerken buldum.

"Burada gerçekten kitap okuyor musun?" Merak ettim. Kythel kapıyı açık bıraktı ama beni odanın derinliklerine doğru yönlendirdi.

"Hayır," diye itiraf etti. "Artık zevk için okumaya nadiren vaktim oluyor."

"Yazık. Seni burada çok kolay hayal edebiliyorum. Sana çok yakışıyor."

Bana değerlendirici bir bakış attı. "Evimdeki her şey bana uygun. Her ayrıntıyı planladım."

"Erzos Keep'in nesillerdir burada olduğunu sanıyordum" dediğimde ses tonuma şaşkınlık karıştı.

"Öyle," dedi bana. "Ama ailemden hiç kimse neredeyse yüz yıldır burada yaşamıyor. Bölgeyi devraldığımda neredeyse her odayı elden geçirdim. Elbette orijinal yapıyı yerinde tuttum. Bu duvarları yıkmak büyük bir saçmalık olur."

Etkilendim.

"Zamanı nereden buldun?" diye sordum.

"İki yıl boyunca neredeyse hiç uyumadım," diye itiraf etti bana. Dudağının kenarı kıvrıldı.

"Gerçi çocukluğumdan beri buranın yenilenmesini planlıyordum, yani burası için uzun zamandır aklımda olan fikirler vardı."

"Erzos'un senin olacağını hep biliyor muydun?" Merakla sordum. Kaalium Hanesi'nin tüm kardeşlerinin farklı bölgeleri yönettiğini biliyordum ama bu her zaman böyle olmamıştı.

"İkizim her zaman Laras'a sahip olacaktı," dedi bana. "Erzos benim için pratikti. Mantıklı. Yani evet, her zaman biliyordum."

Ama sesinde kulaklarımı diken diken eden tuhaf bir ton vardı.

"Hayır," dedim sessizce, başımı ona bakmak için eğerek. "İstemedin. Onun yerine Laras'ı mı istedin?" "Hayır," diye alay etti. "Asla."

Aklıma başka bir düşünce geldi ve onu durduramadan ağzımdan çıkıverdi. "Hiç bölge istemiyor muydun?"

Kythel kütüphanesindeki kitaplara bakmak için sertçe başını çevirdi. İlerledi ve uzun, kalın parmağını bir kitabın siyah sırtında gezdirdikten sonra onu yerinden aldı.

"Özür dilerim, beni ilgilendirmez," dedim sessizce, bariz sessizliği tenimi karıncalandırıyordu. "Babam her zaman fazla meraklı olduğumu söylerdi. Ama ben insanları anlamayı severim."

Ama sözlerimden bir şeyler anlamış olmalıydı. Kaalium'daki *Kyzaireler* hakkında hiç bu kadar düşünmemiştim. Onların hayatlarını hiç düşünmemiştim. Babamın çok sevdiği kadının Kaalium Hanesi'ne bağlı olduğunu öğrenmek beni çok şaşırtmıştı. Kiminle nişanlandığını bana hiç söylememişti. Şimdi mantıklı geliyor.

Kythel bana dönüp kara kaplı kitabı aramızda dolaştırdı.

"'İnsanlar' mı?" diye tekrarladı usulca, mücevher gibi gözleri loş ışıktaki parlıyordu. "Ben herhangi bir 'insan' değilim, Millie Seren."

Kızgın mıydı? Rahatsız mı? Emin olamadım. Ama sözlerinin arasında duyduğum kibir karşısında kendi öfkemin yükseldiğini hissettim.

Aramızdaki siyah kitaba bakarak, onu elinden almak için öne doğru uzandım. Ağırlığı beni şaşırttı, sayfalarının ipekli parşömenden değil metalden yapıldığına ikna oldum. Eğer sayfalarına göz atmam *gerekmeseydi*, kitabı onun elinde bırakırdım.

"Ben de öyle," diye yanıtladım kitabı göğsüme bastırarak. Bu yumuşak sözler karşısında yüzünde bir sertlik belirdi.

"Tecrübelerime göre pek çok insan da öyle. Yabancıların sizi şaşırtmak için her zaman bir yolu vardır," diye bilgilendirdim onu. "Kaalium'dan bir *Kyzaire* olduğun için herkesten daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Şimdi yüz hatlarında bir uyarı okunuyordu.

"Belki de öylesin," dedim omzumu silkerek. "Ama çoğu kişi senin şanslı olduğunu söyler. Böyle bir ailede doğduğun için şanslısın. Erzos'un Yüce Lordu olduğun için şanslısın. Sana çok uygun olan bu kalede yaşadığın için şanslısın. Avlunuz için nadir Ver Teracer sanatını satın aldığınız için şanslısınız."

"Dikkatli ol ufaklık," diye homurdandı, bir adım öne çıkarak.

Ama ondan korkmuyordum. Bu evrende korktuğum tek bir şey vardı, o da o değildi. "Ne olursa olsun... Seni kıskanmıyorum. Daha iyisini biliyorum," dedim, çakmaktaşıyla dolu gözleriyle buluşmak için boynumu geriye doğru eğerek. "Sana şanslı, tanrıların ve tanrıçaların tarafından kutsanmış diyebilirler. Ben mi? Ben sana

"Sana daha önce de söylediğim gibi, zincirlendim."

Küçük bir irkilmeydi ama yine de fark ettim.

Bu beni yumuşattı. Küçük bir nefes verdim. Omuzlarım çöktü.

Bir elimi uzatıp ön koluna bastırdım. Açıkta kalan eti sıcaktı, altındaki kaslar mermer gibi sertti. İnanılmaz derecede gergindi. Daha ne kadar baskı uygulayacağımı merak ettim.

onu çatlatmak.

Elimi ön kolunda gezdirdikten sonra elinin arkasını kavradım ve avuç içi açıkta kalacak şekilde ters çevirdim.

Başparmağımı avucunun ortasında gezdirirken bakışlarının yoğunluğu beni neredeyse ürpertiyordu. Boylu boyunca uzanan büyük bir yara izi vardı. Yavaşça izini sürerken neye ait olduğunu merak ettim ama sormaktan daha iyisini düşündüm. Derisinin altındaki gerginliğin yavaşça azaldığını fark ettim.

Şimdi çatlamadan biraz daha uzakta, düşünmeden edemedim.

Dokunuşumdan hoşlanıyor, diye düşündüm sonra, farkına vardığım şey yüzüme yansımadan önce boynumu ısıttı. "Seren," dedi, nazik bir kelimeydi. Aramızdaki ani sessizlikte sustu. Benim zonklamam

Yine de kalp atışları yüksekti. Daha da yaklaştığında kanatlarının derimsi fısıltısını duyabiliyordum.

"Evet?"

"Babanın yarı Kylorr olduğunu söylüyorsun ama bu bir Kylorr ismi değil. Daha önce hiç duymadım."

"Bu onun annesinin adıydı. İnsan annesinin," dedim. "O zamanlar, doğduğu yer olan Yaratılış'ta yetimlere verilen yaygın bir isimdi. Eski Dünya dilinde *yıldız* anlamına geliyor. O öldüğünde, babam Çeyrekler arasında seyahat ederken ondan bir parça almak istemiş, bu yüzden onun adını almış. Sonra beni bulduğunda bu isim benim oldu."

"Seni buldum mu?" diye sordu.

Hâlâ avucunu okşuyordum ama dikkatsizleştim. İkimiz de dikkatsizleştik. Çünkü uzun parmaklarının izini sürerken başparmağımın ucunu pençesinin keskin kenarının üzerine kaydırdım, tam da pençesini aniden kıvırdığı sırada.

Keskin bir cızırtı beni kendimden geçirdi.

Kythel ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı. Küçük kırmızı kan taneciklerinin kesik ete doğru ilerleyişini izledim. Hiçbir şekilde kötü bir kesik değildi - bir keresinde mutfakta neredeyse başparmağımın tamamını kesmiştim ve hâlâ ucunu hissedemiyordum.

Sonra Kythel'in göğsünde sert bir gümbürtünün başladığını duydum. Burun deliklerinin alevlenişini izledim, derin nefes alışını duydum, gözlerinin kapanışını izledim.

"Gitmeliyim," dedim, akıntıyı durdurmak için başparmağımı tuniğimin kumaşına bastırarak.

"Evet, gitmelisin," diye ısırdı sonunda, ani bir rüzgarla kanatlarını pompalayarak kendini Bir rafa doğru geri geri gitti. Rafa çarptığında kitaplar tıkırdadı. "Seni Raana *Dyaan'a götürmesi için* bir bekçi göndereceğim. Onları terasta bekle."

"Gerek yok," dedim. "Stellara'ya doğru yürüyeceğim."

"Hayır," diye homurdandı. Odanın öbür ucunda gözleri benimkilere dikilmişti. Sesindeki emirde hata yoktu - itaat edilmesini bekliyordu. "Terasta bekle."

Yorgunluk zihnimin sınırlarını zorlamaya başlamıştı. Zaten uzun bir gün olmuştu. Kythel'in kalesinden yürüyerek kulübeye ulaşmam bir saat ya da daha fazla sürebilirdi. Yarın geceye kadar bekleyebilirdi.

"Pekâlâ," diyerek odadan çıktım. "Kitabı yakında iade edeceğim. Söz veriyorum. İyi geceler, *Kyzaire*."

Ama cevabını duymak için beklemedim.

Kütüphanenin eşliğini geçer geçmez kapıları arkamdan kapattım. Sonra da kaçtım.

Ancak dışarı çıktığımda, göğsümdeki yanmayı yatıştırmak için soğuk havayı ciğerlerime çektiğimde, daha önce bir Kylorr'dan hiç korkmadığımı fark ettim.

Benden beslenirse Kythel'in bana *zarar* vereceğinden korktuğumdan değil.

Olması gerekenden daha fazla seveceğimden korkuyordum.

CHAPTER 13

MILLIE

A Kythel'in bakıcısı -derin bir uykudan uyandırılmış gibi görünen sıkı dudaklı, *metanetli bir* kadın- beni Raana *Dyaan*'a geri bıraktıktan sonra karanlık ve sessiz binaya girdim, merdivenlerden odama sürünerek çıkıyordum.

Kapımın altından sıcak bir ısıltı yayıldığını gördüğümde duraksadım. Kaşlarımı çatarak kapıyı itip açtım, içeriye baktım ve yanlışlıkla parlayan küreyi açık bırakıp bırakmadığımı merak ettim. Ellerinde tanıdık bir parşömenle yatağımın kenarına tünemiş bir figür vardı. Grace babamın mektuplarını okuyordu.

Panik ve öfkeli bir inançsızlık dalgası beni ileri itti. "Ne yapıyorsun?" "Ruaala kim?" diye sordu, yumuşak bir sesle, başını kaldırmadan. "Peki ya Joss?"

Mektubu yırtmamaya özen göstererek elinden aldım ve Kythel'in bana verdiği kitabı sıkıca kavrarken yatağın üzerinde dağınık halde duran diğerlerini toplamak için elimden geleni yaptım.

Boğazım düğümlendi. *Birinin* bu mektuplara dokunması düşüncesine dayanamıyordum. Ya başlarına bir şey gelseydi? *Bir tanesine* bile mi? Tek bir mektubu kaybetmek bile onun bir parçasını daha kaybetmek gibi olurdu.

"Odama öylece girip eşyalarımı karıştıramazsın!"

"Millie, özür dilerim," dedi Grace, ayağa kalkıp dudağını ısırarak. Kararsızdı. "Seni bekliyordum. Onları masanda gördüm. Onları okumak istememiştim, sadece... duramadım. Özür dilerim."

Ciddi olduğunu düşündüm ve özrünü samimi buldum. Ne de olsa yıllar boyunca pek çok içi boş özür duymuştum. Ayrıca Grace benim arkadaşımdı. Erzos'taki tek arkadaşımdı, gerçi onu Vraad'la birlikte verici odalarında bulduğumdan beri aramızda bir gerginlik vardı.

Kythel'in kitabını köşedeki küçük masaya bırakırken, mektupları düzgün bir yığın halinde toplarken -kanama çoktan durmuş olsa da- başparmağıma dikkat ediyordum. Sıra dışıydılar. Onları daha sonra düzeltecektim. Önemli olan, yığının içindeki *açılmamış* tek mektubun hâlâ mühürlü olmasıydı. Babamın bana yazdığı son mektup, henüz açmadığım mektup.

Derin bir nefes alarak onları usulca kitabın yanına koydum ve Grace'e döndüm. Benden daha uzun boyluydu, uzun ve söğüt gibiydi, koyu kızıl saçları güzel bir örgü içinde güzel ve zahmetsizce karıştırılmış görünüyordu.

"Millie, özür dilerim," dedi tekrar.

Kısa saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve hızla dışarı çıktım, "Biliyorum. Seni terslediğim için özür dilerim."

"Burnumu soktuğum için beni affediyor musun?" diye sordu pembe dudakları umutla kıvrılırken. Omuzlarım çöktü. "Evet. Tabii ki."

Gölümsedi. Elimi tutmak için öne doğru uzandı, ben onu durduramadan elimi sıktı ve ben

Başparmağıma bastırduğında yüzüm buruştu.

"Eline ne oldu?" diye sordu, kurumakta olan kan izlerini fark edince hemen bıraktı.

"Merak etme, olduğundan daha kötü görünüyor," dedim ona dürüstçe, köşedeki uzun çekmeceli sandığa gitmek için etrafından dolanarak. Temiz bir bez aldım, yarayı ve kirlenmiş ellerimi temizlemeden önce dün geceden kalma bir kadeh suya batırdım. "Stellara'da kestim."

"Geceleri gizlice çıktığın yer orası mı?" diye sordu, ses tonuna biraz şaka katmaya çalışsa da yapmacık ve garip geldi.

Günlerdir konuşmamıştık, bu şimdiye kadarki en uzun konuşmamızdı. Koridorlarda *yan yana* geçerken birbirimizi görmezden geldiğimiz için değil, eskiden olduğu gibi, akşam *dyaan* kapandıktan sonra birbirimizi isteyerek aramadığımız için.

İkimiz de bunun garip hissettirdiğini biliyorduk.

Ellerim temizlendiğinde, bezi yarın yıkamayı planladığım giysi yığınının içine attım. "Evet," diye cevap verdim. "Bu saatte burada ne işin var?"

İşıltılı yeşil gözleri arkamdaki masanın üzerinde duran mektuplara kaydılar. Sonra odanın içinde volta attılar. Temiz bezi getirdiğim şifonyere döndü ve fırçamı sert metal kenara mükemmel bir şekilde paralel olana kadar düzeltti.

Kaşlarımı çattım. "Grace, bir sorun mu var?"

Pencereden dışarı baktı. Yüzü profilden görüldüğü için alt dudağını dişlediğini görebiliyordum.

"Aramızdaki şeylerin biraz tuhaf olduğunu biliyorum," dedim, ellerini ellerime almadan önce odayı geçip ona doğru ilerledim, "ama bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun. Ben hâlâ senin arkadaşınım."

Gözlerime baktı ve ellerimi sıktı. Sözlerim karşısında biraz üzgün görünüyordu. "Raana'dan ayrılıyorum

Dyaan."

"Ne?" diye sordum. Şaşırılmış bir halde sordum. Aklıma bir fikir geldi. "Lesana öğrendi mi?"

"Hayır," diye araya girdi Grace. "Öyle bir şey yok."

"*Gidiyor* musun? Ama nereye gideceksin?" Kaşlarımı çatarak sordum, bu düşünceyle göğsümde küçük bir kayıp yumağının büyümeye başladığını hissettim.

"Vraad..." diye başladı ve onun adını duyunca omuzlarım gerildi. "Benden onun tek kan vericisi olmamı istedi. Diğer şeylerin yanı sıra."

Metresi demek istedi.

"Onun bir eşi olduğunu biliyorsun Grace," diye fısıldadım. "Bir *karısı*. Soylu bir evden."

"Kendi anlaşmaları var," diye hızlıca cevap verdi Grace, uzaklaşmamı engellemek için ellerimi tekrar sıkarak. "Kendi anlayışları. O beni biliyor. Hatta Vraad'a eğer isterse benim de ona kan verebileceğimi söyledim. Ben... Ben ikisiyle de birlikte oldum. Daha önce."

"Oh," diye nefes aldım, söylenmeyi anlamıştım. Kirpiklerinin altından yüz ifademi inceledi, yanakları pembeleşmişti. "Oh, anlıyorum."

"Ortada bir sözleşme var," diye ekledi aceleyle. "Her şey çok resmi. Vraad ve Lynara bana Erzan'ın eteklerinde bir ev satın alıyor. Çok uzakta olmayacağım - Erzos'tan ayrılacak değilim ya, Millie. Seni ziyaret edeceğim. Ya da sen beni ziyarete gelebilirsin."

Gülümsedim çünkü aklıma gelen tek şey buydu. "Tabii ki. Elbette birbirimizi görmeye devam edeceğiz."

Ama sözlerimdeki belirsizliği hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Raana *Dyaan* bizi bağlamıştı.

O gittiğinde hala bağlı olacak mıyız?

Boğazımı temizleyerek sordum, "Ve bununla mutlu olacak mısın? Onu seviyor musun? Ya da... onu? Ya da ikisini birden?"

Dudakları bir çizgi halinde yumuşadı. Ellerimi bıraktı ve etrafımda dolanarak yatağımın kenarına çöktü.

"Aşkın bununla hiçbir ilgisi yok," diye cevap verdi. Sesi sessiz ama kesindi. Neredeyse aynı yaştaydık ama yine de Grace'in benden on yaş büyük olduğu izlenimini hep taşımışımdır. Benim yaşadıklarım karşılık o daha fazlasını yaşamıştı. Ama bu konuda hiç konuşmamıştık. "Belki bir zamanlar kendimi romantik biri olarak görürdüm. Ama artık değilim."

Yatakta ona katıldım. İpeksi pürüzsüzlükte ve pahalı olan beyaz sabahlığının kumaşıyla oynuyordu. Bunun Kylorr'larından birinin hediyesi olup olmadığını merak ettim çünkü Grace'in kendisi için bu kadar abartılı bir şey almayacağını biliyordum.

"Sadece *güvende* olmak istiyorum," dedi. Bu sözlerin kendi göğsümde yankılandığını hissettim ve uzun bir nefes verdim. "Korkuyorum, Millie. Her zaman çok korkuyorum."

Başımı omzuna koyarak, rahatlaması için bir kolumu sırtına doladım. O da başını benimkine yasladı.

"Artık korkmamak için her şeyi yaparım. Ve Vraad... Lynara... teklifleriyle cömert davranıyorlar. Bunun için beni yargılıyor musun?" diye sordu.

"Tabii ki hayır," dedim, ses tonum ciddiyetine rağmen sertti. "*Anlıyorum* Grace. Böyle bir şey için seni asla yargılayamam."

"Anladığımı biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Burada tanıştığım herkes arasında en iyi senin anlayacağını biliyordum."

Göz kapaklarım ağırlaşmaya başlayana kadar bir süre böyle kaldık. "Ne zaman gidiyorsun?" diye sordum.

"Yarın son bir gece daha yapacağım. Ertesi sabah ayrılacağım" dedi. Yüz ifadem ciddileşti. "Bu kadar çabuk mu?"

Başını salladı. "Buradan uzaklaşmak için sabırsızlanıyorum. Yine de en çok seni özleyeceğim." "Lesana'ya söyledin mi?" Fısıldadım.

Vücudu benimkine karşı sıkılaştı. Kısaca.

"Evet," dedi. "Bu sabah. Pek memnun olmadı. Birkaç müşterisi yüzünden ayrılacağımı ona söylemedim. Henüz bilmesine gerek yok. Eninde sonunda öğrenecek, eminim, ama öğrendiğinde ben burada olmayacağım."

Yumuşak bir kahkaha beni terk etti. Omzundan doğruldum, uzun süreli pozisyondan dolayı boynumda sıkı bir çatlak hissettim.

"Geri kalanımız onun öfkesiyle yüzleşecek," diye şaka yaptım. "Bunun için teşekkürler."

Grace gülümsedi ama bu sadece gönülsüz bir gülümsemeydi. "Millie, onunla yakın olduğunuzu biliyorum," diye başladı, "ama sadece... dikkatli ol."

"Ondan hiç hoşlanmadın," dedim omuz silkerek. Yine de Lesana'nın geçen hafta tanık olduğum yönünü ağzımdan kaçırmadım. Daha önce hiç görmediğim bir yanını.

Grace, "Hepsi aynı kumaştan kesilmiş," dedi.

"Kim?" Kaşlarını çatarak sordum. Gülerek, "*Kylorr mu?*" diye takıldım. "Hayır. Soylular."

"Lesana soylu bir aileden gelmiyor," dedim hemen. Sonra Grace'in kaşlarını çattığını görünce duraksadım. "Öyle değil. Bana babasının limanlarda çalıştığını söyledi."

"Annesinin soyunun Arada Hanesi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Grace sordu. "Ne?" İnanamayarak sordum. "Ama Hanno..."

"Evet, Hanno onun kuzeni. Raana *Dyaan'ı* kurması için ona kredi verdi ama buranın kanını emiyor. Bir gece ofisinde tartıştıklarını duydum. Neredeyse onun için üzüleceğim. O açgözlü küçük

solucan. Burayı ne kadar başarılı bir yer haline getirdiği göz önüne alındığında, onun altından çıkmak için çaresiz olduğu açık, ancak neredeyse *her şeyin* sahibi o. Lesana'nın değil. Draan'ın değil."

Bana söylediklerine inanamıyordum.

"Yanılıyor olmalısınız," dedim sessizce. "Bütün bunları *duydunuz* mu? Ne zaman?"

"Birkaç ay önce," dedi omuz silkerek. "Illaira'ya sor. O da duymuş."

Ne diyeceğimi bilemedim. Nasıl cevap vereceğimi. Yeni bilgileri işlemekle çok meşguldüm ve bununla zor zamanlar geçiriyordum.

Aramızda yine sessizlik uzadı. Yine de, dikkatim dağılmış olsa da, Grace'in bakışlarının sonunda masamdaki mektuplara döndüğünü fark ettim.

"Kim onlar?" diye sordu, sesi kısılmıştı. "Ailen mi?"

İçimi çektim. Bakışlarını harflere kadar takip ettim. Yavaşça dedim ki, "Babam, Joss. Bunlar onun mektupları.

O... birkaç ay önce öldü."

"Oh," dedi Grace. Uzanıp elimi tuttu. "Çok üzgünüm, Millie. Merak ettim. Keder... fark etmesi kolay, biliyor musun?"

Başımı salladım. Boğazımı temizleyerek ekledim, "Ruaala adında bir Kylorr dişisini severdi. Eskiden burada yaşırdı. Erzos'ta. Uzun zaman önce. Birbirlerini çok seviyorlardı ama kadın soylu bir aileden geliyordu ve başka biriyle evlenmek zorundaydı."

"Oh," diye nefes aldı arkadaşım. "Ne kadar korkunç."

"Bunlar Erzos'tan temelli ayrıldıktan sonra ona yazdığı mektuplar," dedim ona. "Ona göndermeye hakkı olmadığını düşündüğü mektuplar."

"Çapraz aşıklar," diye iç geçirdi Grace.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Shakespeare, aşkım," dedi. "Adını hiç duymadın mı?" "Hayal meyal,"

diye cevap verdim. "Eski Dünya'dan mı?"

"Evet. Annem biz küçükken bize onun oyunlarını okurdu. Dil eski, artık neredeyse yabancı. Ama hikayeleri hatırlıyorum," dedi. "Romeo ve Juliet. Talihsiz aşıklar. Kylorr'ların *kyranaları* olduğunu biliyor musun? Kader arkadaşları? Onların zıtlarını düşün. Zamanın başlangıcında, yıldızlarda yazılı olsa bile, asla olması gerekmeyen bir aşk. Böylece yıldızlar çarpışır, yıldızlar *hizalanmaz*."

Nefes almaya cesaret edemesem de muzaffer görünüyordu. Çünkü eğer kaderleri gerçekten de Krynn'in tanrıları ve tanrıçaları tarafından, onlar doğmadan çok önce yazılmışsa... o zaman Alara'da birbirlerine kavuşma umutları var mıydı? Öteki âlemde?

"Ben... Ben buna inanamam," dedim ona. "Birbirlerini tekrar bulmaları gerektiğine inanmak zorundayım. İnanmak *zorundayım*."

Grace kaşlarını çattı. Sırtıma rahatlatıcı bir el koydu. "Millie, bu sadece bir deyim. Aptalca davranıyorum. Bu şeyler gerçekten tanrılar tarafından yazılmış *gibi* değil. En azından ben buna inanmıyorum."

"Biliyorum," dedim çabucak, yataktan kalktım, sözlerinden dolayı kendimi gergin hissediyordum.

"Elbette."

Yıldız çarpması. Bu kelime aklımdan çıkmıyor. Sabaha kadar aklımdan çıkmayabilirdi.

Grace hareketlerimi yansıtarak boyunun ölçüsünü aldı.

"Ne olursa olsun," dedi, "okuduklarıma göre... onu çok sevmiş. Böyle bir aşk, mutlu bir sonu hak eder. Sizce de öyle değil mi? Umarım bulur."

Boğazım düğümlendi. "Benim de."

"Belki de her şeye rağmen hâlâ

romantik biriyimdir."

Bu duygu karşısında küçük bir tebessüm ettim. "Umarım öyledir," diye cevap verdim.

"Kesinlikle öyleyim."

Grace beni kucakladı. Sonra kapıya doğru yürüdü, eli kavisli gümüş kulpun üzerindeydi. "Yarın görüşür müyüz?" diye sordu. Raana *Dyaan*'daki son tam günüydü.

"Evet," dedim başımı sallayarak. "İyi geceler."

Beni kendi düşüncelerimle baş başa bırakarak ayrıldı. Bakışlarım Kythel'in bana verdiği kitaba kaydı. Bu sadece bu gece miydi? Şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu ama başparmağımdaki zonklama bana aksini söylüyordu.

Bu gece sayfalarını karıştırmayı düşünmek bile beni ağırlaştırdı. Ya aradığım şeyi bulamazsam? Ya hiç bulamazsam?

Başka bir zaman, diye karar verdim. Bu gece sadece bir topun içine kıvrılıp uyumak istiyordum. Bunu yapmadan önce cebimden Halo küremi çıkardım.

Hesabıma baktım.

5,470 kredi.

Daha önce olduğu gibi. Garip bir hayal kırıklığı hissi üzerime çöktü.

-Sihirli bir dokunuşla, hiçbir iş yapmadığım birkaç saat içinde sayı artmış olacaktı.

Kesin olarak bildiğim bir şey vardı.

Zamanım tükeniyordu.

CHAPTER 14

KYTHEL

T Öğleden sonra güneşi kanatlarımı ısıtıyordu.

Stellara Ormanı altındaydı, ağaçların koyu mor yaprakları bir bulanıklıktı. Geceleri Bütün orman ruhani bir maviliğe bürünmüştü. Hayalet fısıltıları ve trajik anılarıyla uhrevi bir yer. Sahile doğru genişçe uzanıyordu. Güney Yolu'nun onu bir bıçak gibi ikiye bölerek dümdüz keseceğini biliyordum. Kanayıp kanamayacağını merak ediyordum.

Raana'ya yaklaştıkça bakışlarım ormanın yıllardır görmediğim bir bölümüne kaydı. Ancak Millie'yle konuşmak uzun zamandır unuttuğum ilginç anıları canlandırdı ve bir inşaatçıyla görüşmek için yakında Erzan'da olmam gerekse de, kendimi kanatlarımı eğerken, iç kısımlara doğru yönelirken ve gölgeliklere daha yakın düşerken buldum. Tepemde daireler çizdim, gözlerim gümüş bir ağacın işaretini bulana kadar etrafı taradı, açıklığı bulana kadar yolu takip ettim.

Ormanın zeminine yayılmış bulanık, süngerimsi, kararmış yosunların üzerine hafif bir gümbürtüyle indiğimde, neredeyse unuttuğum kulübeyi incelemek için doğruldum.

Ya da unutmayı seçti, diye sessizce düzelttim.

Kulübenin arka tarafına, gölgeliklerin parlak öğleden sonra güneşini neredeyse tamamen kapattığı bir yere inmiştim. Net bir şekilde hatırladığım noktaya gittim. Yaptığım gizli şey -Azur'un bile bilmediği bir şey- Ruaala'nın son arzusu olmasına rağmen.

Kulübenin arka bahçesinin çürüyen, ufalanan ahşap çitinin hemen ötesinde, kanayan bir ağacın altında, işte oradaydı.

Yosunlar zamanla yumuşamıştı. Kimse bilemezdi. Ben hariç.

Çömelerek toprağa dokundum ve ellerimi genişçe açtım. Şu anda bile karnım korku ve rahatsızlıkla çalkalanıyordu.

Doğal olmadığını düşündüm. Şimdi bile, bunu hala doğal bulmuyorum.

Ve yüzüncü kez, doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ettim.

Bunu sorgulamaya hakkım olmadığını biliyordum. Ruaala seçimini yapmıştı. Titreyerek ensemden buz gibi bir dokunuşun gezindiğini hissettim. Kesilene kadar bekledim.

Keskin bir iç çekişle ayağa kalktım. O sırada açıklığın kenarındaki kütük yığınına fark ettim. Kaşlarımı çattım. Odunların alt kısımları açıktaydı ve yosunla kaplı olmayan koyu siyah odunları ortaya çıkarıyordu. Yakın zamanda taşınmışlardı.

Kulübenin ön tarafına dönerek, değerlendirici ve acımasız bir bakışla kulübeye baktım. Yağmacılar mı? Haydutların ve hırsızların Stellara'ya girmeye cesaret edebileceklerini sanmıyordum, özellikle de bu kadar uzağa. *Lyvinler*? O aç canavarlar odunu ne yapsın?

Ön kapının hemen ötesinde, içerideki mobilyalar dışarıya yerleştirilmişti. Bir masa. İki sandalye, birinin ayağı kırık. Paslanmış siyah bir kazan. Metal bir leğen. Çürüyen bir halı.

Kirlenmiş bir kova.

Kenardan sarkan bir bez parçası.

"Raazos'un kanında ne var..." Sessizce mırıldandım, elim bilinçsizce kalçamdaki hançere uzandı.

Arkamdaki ayak sesleri, ağaçların arasından geliyor.

Kulaklarım hemen sese doğru eğildi. Bir an sonra, bir hırıltı göğsümde yankılandı ve davetsiz misafirle -ya da canavarla- yüzleşmek için döndüm; kılıcımı fısıltılı bir tıslamayla gizli kınından çıkardım. Kaslarım gerildi, sıçramaya hazırlandım.

Bakışlarım genişledi, dudaklarımdan bir küfür döküldü, şaşkın ve temkinli ela gözlerle karşılaştığımda. "*Millie*."

İnsan kadın açıklığın kenarında donmuş bir halde durmuş, aceleyle kalçama yerleştirdiğim elimdeki hançere bakıyordu.

"Lanet olsun. Burada ne işin var senin?" Öfkeyle ısırdım.

Ancak silahını gizledikten sonra gözlerimle buluştu.

"Kythel?"

Dudaklarındaki ismim, ruhumun boynuma buz gibi dokunuşundan daha çok ürpertti beni. Yaşadığı şok sırasında gerçek adımı kullandığını fark ettiğini bile sanmıyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, soruyu bana çevirerek açıklıktan çıktı. Ela gözleri güneş ışığında parlıyordu. Onu arşivde sadece gündüzleri görmüştüm. Diğer tüm etkileşimler geceleri olmuştu.

Bu dişiye olan sinir bozucu ve şaşırtıcı hayranlığımı düşününce, güneş ışığının tenini güzelce ısıttığını bilmeden de yapabilirdim. Yanaklarının pembe renkte parladığını ve koyu sarı saçlarında erimiş altın tellerinin parıldadığını bilmeden de yapabilirdim. Gecenin geç saatlerine kadar düşüneneğim, zihnime kazınması gerekmeyen küçük ayrıntılar.

Üzerinde kalçalarına kadar sarkan kirli beyaz bir tunik ve iki beden büyük görünen bronzlaşmış kahverengi bir pantolon vardı. Sol siyah botunun tabanı gevşemişti ve her adımda ucundan açılıyordu.

Sırtında hantal, lacivert bir çanta vardı ve çantanın altında komik derecede küçük görünüyordu. Ellerinden sarkan başka bir kova vardı, yan tarafında bir delik vardı ve bu mesafeden çeşitli renklerde kavanozlarla ve kenarlarına itilmiş çok sayıda gri bezle dolu olduğunu gördüm.

Millie bana doğru adım attı. O yaklaştıkça boynum gözleriyle buluşmak için daha da aşağı eğildi. Hâlâ gergindim, kadim bir içgüdü hâlâ savaşa hazırdı, ellerim bir silah için kaşınıyordu. Kylorr hazırlıksız yakalanmayı sevmezdi.

"Burada ne yapıyorsun?" Bir kez daha sordum, soru kırılmıştı. Hâlâ öfkeliydim. Kızgındım. Burada olmamalıydı. Hem de *burada*.

"Burayı nereden biliyorsun?" diye sordu, sorumu yine duymazdan gelerek, ki bu da sadece tüylerimi diken diken etti.

"*Sen* nasılsın?"

Burnunu çektii, kovayı ayaklarının dibine koydu ve bir eliyle alnını sildi. Bana doğru sırtıttı. "Birbirimize sorular sormaya ve hiç cevap alamamaya devam edelim. Bu oyunu seviyorum."

Burun deliklerim alevlendi. O kadar *güzel* kokuyordu ki, ağzım zehirle dolunca geri adım atmak zorunda kaldım ve acelem yüzünden neredeyse açıktaki bir köke takılıp düşüyordum.

Ona dönerek kendimi zorladım ve "Bunu sen mi yapıyorsun?" diye sordum.

Eskimiş mobilyaları ve bir menteşesi sarkan kapıyı işaret ettim. "Evet,"

dedi arkamdan, sonunda pes edip bana cevap verdi.

"Neden?" Ben sordum.

Millie'nin kokusu yaklaştıkça güçlendi, yanıma geldi ve ağır kovayı ileri taşıdı.

"Neden olmasın?" diye sordu omuz silkerek. "Burada yıllardır kimse yaşamıyor, bu çok açık. Bakıma ihtiyacı var. Bazen evler de insanlar gibidir. Zor olsa bile onları sevmeniz gerekir. Eğer onlara değer verirsiniz, onlar da size değer verir. Bunu başarmak sadece zaman ve sabır gerektirebilir."

İstenmeyen şefkat, sıkı sıkıya dizginlemek için mücadele ettiğim sıcak kızgınlığa karıştı.

"Aradığın şey bu muydu?" Düşündüm. "Arşivlerde mi? Stellara'nın bir haritasını istediğini söylemiştin. Burayı bulmak için miydi?"

Masumca başını eğdi. Gözlerinde kısa bir daralma oldu ve Raazos'un kanını görünce sikimin seğirdiğini hissettim. Bu durumu *hesaplıyordu*. Beni hesaplıyordu.

"Neden?" diye sordu, sesi aldatici bir şekilde neşeliydi ve gülümsemesi genişliyordu. "Bu kulübe ilgimi çeker mi?"

İkimiz de kalın yutkunmamı duyduk.

Neden burada olduğunu bildiğimden şüpheleniyordu. Ama bunu benden duymak istiyordu ve ben ona bu zevki tattırmayı reddettim. Bu onun daha önce tanık olmadığım bir yönüydü ve şaşırtıcı derecede... tahrik ediciydi. Bir oyun gibiydi.

İkimiz de rol yapabiliriz.

"En ufak bir fikrim yok," dedim, ses tonum ipeksi. "Ama belli ki hakkın olmadığı halde burada kendini evinde gibi hissetmeye başlamışsın."

Gülümsemesi düştü. Çenesi düştü.

"Arşivlerde Erzos yasalarını araştırdım," dedi bana. "Stellara'nın *sahibi* kimse değil, sen bile değilsin, her ne kadar senin kalenin topraklarına sınır olsa da. Bu da sınırları içinde istediğim yerde yaşayabileceğim anlamına geliyor."

"Yapının kendisi ve etrafındaki arazi sahipli değilse," diye bilgilendirdim onu. Millie dondu kaldı. "Ne?"

Büyüyen dişlerimi göstererek ona keskin bir sırıtış attım.

"Artık oyun oynamayalım, küçük Seren. Bu kulübede kimin yaşadığını ikimiz de biliyoruz," diye mırıldandım. Dudakları birbirine yapıştı. "Bu nedenle, ev ve çevresindeki arazi Kaalium Hanesi'ne aittir. Erzos'ta olduğu için de *bana aittir*."

Kendi burun delikleri alevlendi.

"Öyle mi?" diye sordu, başını geriye doğru eğip ters ters bakarak. Tabii buna tam olarak öyle denebilirse. Yüzü sert ya da korkutucu sayılamayacak kadar yuvarlak ve yumuşaktı. "Sana inanmıyorum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak inanmayan bir kahkaha attım. "Bana *inanmıyor musun*? Neden yalan söyleyeyim ki?"

Yaklaştığımda gözleri kısıldı, kısa bir süreliğine yeleşimdeki gümüş mandallara kaydılar ve sonra tekrar yüzüme baktılar.

"En ufak bir fikrim bile yok," diye tekrarlayarak alaycı sözlerimi bana geri fırlattılar. Ve *vaan*, eğer bu bende onu tekrar kara yosunların üzerine itme ve o iki beden büyük pantolonu üzerinden yırtma isteği uyandırmadıysa.

Omurgası kaskatı kesilmişti. Kızgındı. Avının zengin ve lezzetli kanının kokusunu yeni almış bir yırtıcı gibi gülümseyerek korktuğunu da fark ettim. Burayı ondan alabileceğimi biliyordu. Onu elimde tutmak için bana ne verirdi?

"Beni korkutamazsın *Kyzaire*," diye vurguladı. Çenesini göğsüne yaklaştırdı. "Sana boyun

eğmek zorunda değilim."

Verim mi?

Sözleri bir başka sıcak ihtiyaç kıvılcımı yarattı. Beklenmedik bir şekilde, karanlık fantezi yükseldi. Bana *boyun eğmesi*. Ona istediğim her şeyi yapmama izin vermesi. Doyana kadar ondan içebilirdim. Onu becerebilirdim. Onu kullanabilirdim. Her şeyimi ona akıtana ve içten dışa milyonlarca parçaya ayrılmasına izin verene kadar.

Pantolonum sıkıştı, sikimin dibindeki düğüm nabız gibi atmaya başladı ama kontrolü elimde tuttum, görmesin diye bir yumruğumu çapraz kollarımın arasına sıkıştırdım.

"Dilin keskin ufaklık," diye mırıldandım, bakışlarım kollarında gezinirken, "ama ellerin titriyor."

Eski kovanın paslanmış sapını sıkıca kavradı.

"Kollarım," diye düzeltti test edercesine. "Bu şeyin ne kadar ağır olduğunu biliyor musun? Onu ne kadar uzağa taşımak zorunda kaldığımı biliyor musun? Elbette titriyorlardır."

Neredeyse sırtıyacaktım ama onurunu zedelemesine izin verdim.

"Elbette," dedim, kovayı alıp ağırlığını hafifletmeye çalıştım, ama ben yapamadan uçup gitti.

Kaşlarımı çattım ve kulübenin ön kapısına doğru geri çekilmesini izledim. Ama onu izlemekten, bundan sonra ne yapacağını görmekten memnundum. Bir eğlence dalgası önceki kızgınlığımı kovalıyordu.

"Tam bir dehşetsin," dedim usulca.

Millie kapıya giden taş döşeli yolda geriye doğru yürüyordu ve ben de onun şaşkınlıkla -kısa bir süre de olsa- durakladığında pembe dilinin dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladığını gördüm.

"Daha önce kimse sana böyle seslenmedi mi?" Hızımı yavaş tutmama rağmen onu takip etmeye başlayarak sordum. Tembelce. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Kapıya doğru bir adım daha attı ve beni değiştirilmesi gereken kayalık yolun sonunda bıraktı. Sonra bir adım daha attı. Yavaş ve kasıtlı.

Gülmek istedim. Beni başıboş, vahşi bir *yaratık olarak mı görüyordu*? Kırık kapısı olan kulübeye girip bir şekilde benden kaçabileceğini mi düşündü?

Amaçlı bir kararlılıkla ilerleyerek takip ettim.

Millie durdu, elindeki kovayı paslı kazanın yanına bırakırken hayal kırıklığı dolu bir nefes aldı, içindeki çeşitli sıvı ve macun kavanozları parlak bir şekilde şingirdiyordu.

"Burada ne yaptığımı bilmek ister misin?" diye sordu. "Burayı bir *yuva* haline getiriyorum."

"Hayır," dedim başımı sallayarak, kulübenin arkasındaki toprak ve yosunların altında yatan şeyi düşünerek. Ağzım sert bir çizgiye oturdu. "Buna izin vermeyeceğim."

Millie gerçekten güldü. Yumuşak, kararlı bir ses. Bir an için sadece dinleyebildim. Kuşkuyla karışık olsa da yine de çok güzeldi. Gırtlığından yükseliyordu ve uçuyor olsaydım, kanatlarımı okşayan ılık bir rüzgârla, parlak, büyüleyici güneş ışığı altında bana doğru süzülen bir müzik gibi geleceğini hayal ettim.

"Buna izin vermek zorunda değilsin," dedi gülmeyi kestiğinde. "Dediğim gibi, bu Stellara. Burası...burası *onların* yeri. Onların sessiz yeri."

Kaşlarım çatıldı, bu sözleri daha önce de söylediğini hatırladım. O zaman da tuhaf bulmuştum, şimdi de tuhaf buluyorum. Ruaala da bir keresinde bana aynı kelimelerden bahsetmişti.

"Ve benim hakkımda bilmen gereken bir şey varsa, *Kyzaire*."

Neden onun dudaklarından dökülen ismim değil de unvanımın sesi beni hayal kırıklığına uğrattı?

"-Ben son derece inatçıyım. Çoğu zaman istediğimi elde ederim. Şanslı, ısrarcı ya da kaba olduğum için değil. Ama *pes* etmediğim için. Ve beni uzak tutmak için buraya bir lejyon asker göndermek dışında,

Burayı onlar için eskiden olduğu gibi restore etmek için buraya gelmeye devam edeceğim. Bu benim babama son hediyem. Anlamanızı beklemiyorum."

Stellara sessizleşti, sustu, sanki yaz sıcağı tüm sesleri bastırıyormuş gibi. Ben harap taş döşeli patikadan onun durduğu yere doğru ilerlerken rüzgâr bile bize ulaşmıyordu.

Önünde durduğumda öne doğru uzandım. Yuvarlak çenesini başparmağımla işaret parmağım arasında kavradım ve yukarı kaldırdım.

Onunla ilgili ilk izlenimlerimden biri çirkin olduğuydu. Garip, tuhaf bir yüzü vardı. -Ver Teracer gibi bir ressamın neden ondan etkilendiğini anlayabiliyordum. Millie öyle ahım şahım bir güzelliğe sahip değildi ama yine de geçen hafta boyunca düşündüğüm tek şey onun yüzüydü. Bu da beni uzak tutmak için yeterli bir uyarı olmalıydı.

Ancak şimdi, daha önce görmediğim bir şeyi gördüm. Ağırlıklı terazi devriliyordu. Gün geçtikçe daha güzelleşiyor, daha tanıdık geliyordu. Bu aşinalıkla birlikte daha da büyüleniyordum.

Ela gözleri yüzümde gezinirken Millie'nin nefesi hafifçe kesildi.

Sessizce, "O zaman anlamama yardım et," diye emrettim.

CHAPTER 15

MILLIE

W Babam ve ben Horrın ile Jobar limanı arasındaki bağlantıyı kurduğumuzda, eski püskü bir ticari kruvazördeydik. Kaptanın geminin ışıklarını kapatması gerekmişti. yedek gücü atlama sürücüsüne yönlendirmek için.

Daha önce hiç böyle bir bağlantı atlayışı yaşamamıştım. Çok *korkutucuydu*. Işıklar söndüğünde bir adrenalın seli beni koltuğumda titretmişti. Başım ağırlaşmıştı. Ağzım kurumuştı. Sıçrama sürücüsüne yeterince güç aktardığımızda, midem dibe vurmuş gibi hissetmişim ve uzay etrafımızda küçülüyormuş gibi görünürken kendimi bir dağın sivri ucundan düşüyormuş gibi hissetmişim.

Kythel'in buz gibi bakışlarına bakarken, o özel bağlantı atlayışını düşündüm çünkü bu an ürkütücü bir şekilde ona benziyordu.

Anlamak mı istedi?

Neden?

Kaaliüm'dan bir *Kyzaire* neyi umursar ki?

Sonra da yapmayacağını düşündüğüm için kendimi suçlu hissettim. İnsanların iyiliği konusunda herhangi bir kural ya da sınırlama yoktu.

"Babam ve Ruaala," diye başladım. Tenimi karıncalandırdığı için dokunuşundan geri çekildim. Sırtımdaki yükü taşımaktan omuzlarım ağrıyordu. Ön kolum kovadan dolayı zonkluyordu, avuç içimde nasırlar oluşmaya başlamıştı. "Onlar sadece arkadaş değillerdi. Birbirlerini seviyorlardı. Derinden."

Kythel'in yüz ifadesi titremedi bile.

"Yıldız çarpması," diye fısıldadım, Grace'in iki gece önce söylediğinden beri bu kelimenin zihnimde sonsuz bir döngüde dolaştığını itiraf ederek. "Biliyorsun ki hayat onları farklı yönlere sürükledi. Ama babam onu sevmekten hiç vazgeçmedi. Ona yazmaktan. Onu düşünmekten. Bu yüzden Krynn'e dönmek istedi. Onu bulmak istedi ama Erzos'ta ondan hiçbir iz bulamadık. Horrın'e gitmeden önce ziyaret ettiği son yerlerden biri burasıydı. Tam burası. Pelerinini kulübenin içinde buldum."

Kythel'in bakışları açık kapıya ve onun ötesindeki karanlığın derinliğine kaydı.

"Ona yazdığı mektuplar var bende," dedim Kythel'e, derin bir nefes alarak. "Mektuplarında bu kulübeden çokça bahsediyordu. Buraya kendi diyarları diyordu. Özel diyarları. Onların sessiz yeri. Rol yapabildikleri yer-"

Sesim çatallaştı. Sesimi temizledim, bakışlarım Kythel'in kanatlarının yanından geçti.

"Farklı bir hayat yaşıyormuş gibi yapabilecekleri bir yer. İkisinin de istediği hayatı - birlikte," diye bitirdim, gözlerim cam gibi olmuştu. "Tek istediğim burayı onlara geri vermek."

Ona tereddütlü bir gülümseme verdim. "Şimdi anladın mı?" Uzun bir süre birbirimize baktık.

Kythel sonunda başını eğdi ve umudun göğsümde sıkıştığını hissettim. "Bana izin verecek misin?" diye sordum.

"Şimdilik," diye kestirip attı. Rahatlama yayıldı. Sırıttım. Bakışlarını üzerimde yoğunlaştırarak, "Daha iyi bir karar vermeme rağmen," diye ekledi. "Eğer burada uzun süre kalmaya niyetliysen, yakınına bir *zylarr* yerleştirmen gerek. Bu kadar çok gezgin ruhla çevrili olmak sağlıklı değil; onları yönlendirmeniz, beslemeniz gerek."

"Bir *zylarr*," diye tekrarladım. "Doğru. Nereden bulabilirim? Erzan'da mı?"

"Bir tane getireceğim," dedi, sesi sertti, sanki kelimeler boğazından çekiliyordu.

"Getirecek misin?" diye sordum, göğsümde akan bal gibi bir sıcaklık yayılıyordu.

Keskin nefesiyle burun delikleri genişledi. Bana cevap vermedi. Onun yerine beni iterek geçti ve çarpık kapıya doğru gitti.

"Sen neden buradasın ki?" Kythel sordu. "Lesana'nın sana *dyaan*'da ihtiyacı olacağını düşündüm."

"Öğleden sonra," diye hatırlattım ona, dudaklarımı bükerek. "Her zaman çalışmıyorum, biliyorsun. Akşam karanlığından biraz öncesine kadar dönmem gerekmiyor. Ayrıca..."

Uzun süre durakladığımda "Ne oldu?" diye sordu.

Yavaşça kayışları omzumdan çıkardım ve çantayı sırtımdan indirdim. Bir gece önce dışarıya taşıdığım masanın üzerine koydum. Parlak ve güneşli gün sayesinde yüzey kuruydu.

"Arkadaşım bu sabah Raana *Dyaan'dan* ayrıldı. Temelli olarak," dedim ona sessizce. "Bu konuda bu kadar üzüleceğimi düşünmemiştim. Ama bu sabah sessiz görünüyordu. Orada olmak istemedim." Homurdandı. "Arkadaşın nereye gitti?"

"Düzenli bir müşteriden teklif aldı," dedim.

Kapının menteşelerini kontrol ediyordu ama girişte beni incelemeye başladı.

"Anlıyorum," diye mırıldandı. Keskin bir nefes verdi. "Bunun sık sık olduğunu tahmin ediyorum." "Neden?" diye sordum. diye sordum.

"Sizce ortalama bir Kylorr haftada ne kadar kan içer? Ya da ay rüzgârından ay rüzgârı döngüsüne? Bütün bir yıl boyunca?" diye sordu.

"Sanırım çok," dedim gülümseyerek. Babam çok nadiren kan içerdi. Büyük limanlara yaptığımız seyahatlerde bir *dyaan'a rastlamadığımız* sürece çoğunlukla yemekle beslenirdi. Ama onlar da çok azdı. Hiç umursamadım. Ancak koşullar kesinlikle korkunç olmadıkça bir aile üyesinden içki içmenin bir gaf olduğunu düşünürsek, onun için *dyaan*'ların izini sürmek genellikle *bana düşerdi*. Ya da babamın çok zayıfladığını, yorulduğunu ya da her zamankinden daha yavaş olduğunu gördüğümde etrafta istekli birilerini arardım.

"Evet," dedi. "Yani bir Kylorr diğerlerinden daha çok sevdiği bir kan kaynağı bulduğunda, genellikle onu *korumak* için elinden geleni yapar. Onu güvence altına almak için. Bunu hayatınız boyunca ekmek yemek ve sonra yetenekli bir aşçı tarafından hazırlanan bir yemek yemek gibi düşünün. Geri dönmek zordur."

Bu sözler üzerine aramızda bir gerginlik oldu. Çünkü sadece kokumun bile onu baştan çıkardığını biliyordum. Beni, kanımı istiyordu.

"Gerçekten böyle mi?" Hayranlıkla sordum. Babam ve ben bu konu hakkında hiç konuşmamıştık. Krynn'e ulaşana kadar bile kendini ne kadar inkâr ettiğini fark etmemiştim. Acaba yarı-Kylorr olduğu için mi kandan beslenmeye o kadar ihtiyaç duymuyordu diye merak ettim. "Çoğu Kylorr kan verenler konusunda o kadar seçici görünmüyor."

"Ama tercihleri var," diye yanıtladı.

"Öyle mi?" Soruyu durduramadan ağzımdan çıkıverdi. "Elbette seviyorum," diye cevap verdi soğukkanlılıkla, beni dikkatle değerlendirerek.

Bu nasıl bir şey olurdu?

Kythel için kan veren biri olmayı hayal etmiş miydin? Evet.

Besleme eyleminin cinsel bir deneyim olmadığını biliyordum - sevgililer ya da eşler arasında olmadığı sürece. Erkekler ve kadınlar, farklı yaşlarda, farklı görünümelerde hepsi *dyaan'da* verici olarak çalışıyordu.

Yine de...

Benden beslenmesinin nasıl bir şey olacağını hayal etmiştim. Sıcak nefesini boynumun ya da bileğimin hassas etinde hissetmek. Ağırlığını üzerimde hissetmek, beni sabitlemek. Daha önce Kylorr'un beslenmesini izlemiştim. Bazen bu eylemi akılsızca yaparlardı. Vahşi değillerdi. Aksine, *odaklanırlardı*. Varlıklarının her zerresi beslenmeyle doluydu ve bu yüzden, çoğu zaman, doyacaklarından emin olmak için kanatlarını kan verenin etrafına sararlardı.

Fantezi... ilgi çekiciydi.

"Kalende mi?" Pantolonumdaki bir deliği karıştırarak sordum. "Yoksa Raana *Dyaan'da* mı?"

"Beslenmemi bir *dyaan'da* yapmayı tercih ediyorum," diye cevap verdi. "Kendi evimde değil, ancak köylerden bir bakıcı gönderirsem."

"Neden?"

Kythel öne doğru uzandı ve dikkatini tekrar kapıya verdi. Kapının ağır metalini kolaylıkla kaldırıp menteşelerine geri takmasını dudaklarımı bükerek izledim. Güçlü bir çekişle kapıyı yerine oturttu ve klik sesiyle birlikte metalin yankılanan sesini duydum. Menteşedeki bir şeyi kurcaladı, sonra sallandığından emin olmak için kontrol etti.

Kapattığında yerine mükemmel bir şekilde oturdu, ancak bir kez daha açtığında gıcırdadı.

"Çünkü Kaalium'un bir *Kyzaire'i* olduğunuzda," diye yanıtladı, "insanlar tuhaflaşıyor. Her zaman

sizden bir şeyler isterler. Sonra da sizden bir şeyler beklemeye başlarlar - hiç vermediğiniz sözler. Hayatımın her alanını dikkatle sınırlandırmak daha kolay. Vericilerim için tercihlerim olsa da, birinden asla üç kereden fazla içmem."

Üç kez mi?

Benden sadece üç kez mi içmek istemişti?

Kapıya doğru yürüdüm, metale dokundum, yaptığı güzel girdaplı tasarıma.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Uzun zamandır buranın varlığından haberim yoktu," dedi Kythel bana sessizce, gümüş metal şeritleri çakarken beni izleyerek. "Burayı yıllarca bir sır olarak sakladı."

Gözlerimi kırıştırdım ve omzumun üzerinden ona baktım. "Hep burada değil miydi?"

"Stellara'da eski avcı karakolları vardı ama şimdi hepsi terk edilmiş durumda. Bu," dedi kulübeyi göstererek, "yakın zamanda inşa edilmiş. Sadece malzemelere bakarak otuz ya da en fazla kırk yıl önce yapıldığını tahmin ediyorum. Belki Ruaala tarafından bile. Belki de babanla birlikte. Ama bana göre onlar inşaatçı değillerdi. Yapının bir sürü iyileştirmeye ihtiyacı var. Umarım neye bulaştığınızı biliyorsunuzdur."

Ciğerlerimden hırıltılı bir nefes çıktı.

"Bunları o yaptı. Bir keresinde kız kardeşime metal çizgili ahşap bir *kyriv* oyması verdiğini hatırlıyorum," dedi, gözleri parmaklarımın kapıları takip edişine takılmıştı. "Ağaçları gördün mü?"

"Evet," dedim. "Sanki yolu işaretliyordu. Sanki buranın bulunmasını istiyordu."

Bu sözler üzerine dudakları sert bir çizgiye dönüştü. Bana söylediğinden daha fazlasını biliyordu, bundan emindim. Ama ısrar etmekten daha iyisini biliyordum. Zamanla belki bana

anlatırdı.

"Gitmem gerekiyor," diye aniden haber verdi ve patikadan geri dönmeye başladı. "Sana bir *zylarr* getireceğim.

Yarın. O zamana kadar dikkatli olun. Hava karardıktan sonra burada kalmayın. Bir zamanlar bu ormanda *lyvinler* vardı." "Söz veremem," dedim. "Seni göreceğim mi?"

Ama gökyüzüne doğru fırladı, saçlarım ani rüzgârdan geriye savruldu ve duyduğunu sanmıyorum.

Ben.

Görüş alanımdan tamamen kaybolana kadar Stellara'nın üzerinde uçmasını izledim. Sonra döndüm

kulübeye. Eğer burayı babam ve Ruaala inşa *ettiye*, bu beni burayı restore etme konusunda her zamankinden daha kararlı hale getirdi.

Kapıya baktım. Gülümsedim.

En azından şimdi yaratıkları dışarıda tutabilirim.

KYTHEL ERTESİ GÜN ÖĞLEDEN SONRA SÖZ VERDİĞİ GIBI BİR *ZYLARR* İLE GELDİ.

"Ruhlar ondan beslenmeye başladığında kristal eriyerek gümüş bir havuza dönüşecek," diye bilgilendirdi beni bugün için geldiğimi fark ettiğinde. Kristali merakla kulübenin arka tarafına, evin ana yapısına yaklaşmış olan kanayan bir ağacın yanına yerleştirmişti bile. "Her ay değiştirilmesi gerekiyor. Unutmayın."

Zylarr, sütunlu bir kaide üzerine oturtulmuş, beyaz taştan sıg bir leğendi ve buraya taşınması ağır olmuş olmalıydı.

"Artık *aylarca* kalmama izin verecek misin?" O geniş omuzları ve siyah kanatları görünce göğsümde aptalca bir zevk yükseldi. "Daha dün kalmama hiç izin vermeyecektin."

"Beni kıskırtma," diye homurdandı ve ben kıkırdadım. Bakışları bana döndü ve kahkaham yavaşça azalana kadar beni inceledi.

"Ne oldu?" Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak sordum, ensem onun yoğun değerlendirmesiyle karıncalanıyordu.

Hiçbir şey söylemedi. Tek bir parça pürüzsüz kristal vardı, Erzos'a dağılmış *zylarrların* içinde gördüğüm erimiş gümüş havuzlarından sorumlu olduğunu düşündüğüm kristal. Kristal formunda başladıklarını ya da ruhlar onlardan beslendiği için her ay değiştirilmeleri gerektiğini bilmiyordum.

"Bana ödünç verdiğin kitaba henüz bakmadım," diye sessizce itiraf ettim, doğrulmasını izledim. Kristal leğenin içinde şingırdadı ve gümüş bir akıntının leğenin kenarından aşağı akarak altında birikmesini izledim.

Şimdiden mi? Havadaki o tanıdık buz gibi soğuğu hissetmesem de merak ettim.

"Neden olmasın?" diye sordu. Beni kulübenin ön tarafına, *zylarr* ve kanayan ağaçtan uzağa doğru yönlendirirken elini belime koydu, sıcaklığı beni biraz telaşlandırdı.

Kitabın sırtını açmayı her düşündüğümde, bir şey beni durdurmuştu. Belki de bulacağım şeyden korktuğum içindi, ki bu aptalca ve saçmaydı.

"Bazen ona kızıyorum," diye itiraf ettim, daha önce hiç dile getirmediğim bir şeyi. "Aslında çoğu zaman."

"Neden?"

"Çünkü ona musallat oldu," diye cevap verdim, ön bahçenin en sağlam çitine yaslanarak.

Bu bölge en çok güneş alan yerdi. Buraya tohum ekmeyi planlıyordum ama ancak babamın cesedini Horr'in'den aldıktan sonra. Şimdilik kredilerin bir kısmını bile başka bir şey için harcamayı reddediyordum. Şimdiye kadar topladığım tüm malzemeleri -temizlik solüsyonları, yedek bezler ve kovalar gibi- bulmuş ve aşırıyordum. Mantar macunlarını yerel bir köylü olan Marr'dan almıştım.

"Nereye gidersek gidelim onu takip ederdi. Onun anısı," diye ekledim. "Ve farklı bir hayatı seçen de oydu. Babamı içermeyen bir hayat."

"Ama eğer o olmasaydı," dedi Kythel, "o zaman seni asla bulamazdı."

"Evet," dedim ona yumuşak bir gülümsemeyle. "Haklısın."

"Peki sence bundan pişman olmuş mudur?" diye sordu.

İçimden keskin ve beklenmedik bir keder geçti. *Acıttı* ama sadece onu çok sevdiğim için ve bunun o kadar da kötü bir şey olduğunu düşünmediğim için. Hem de hiç.

"Hayır," diye cevap verdim, ıslak gözlerimi silerek, onun görmesine izin vermekten utanarak.

"Bilmiyorum."

Kythel önümde belirdi, o kadar uzundu ki tepemdeki gölgelikten sızan güneşi engelliyordu.

Yakışıklı, diye düşündüm, yüz hatlarının keskin kesimini, koyu renk saçlarını ve dudaklarının her zaman hoşnutsuzmuş gibi hafifçe bükülmesini inceleyerek. *İnanılmaz derecede yakışıklı*.

Ona duyduğum bu aptalca hayranlık aptalcaydı ve bunun için garip bir şekilde suçlu hissediyordum. Kalbimin Kaalium'dan bir *Kyzaire* için dönüp durmasına izin vermemeliydim, onu arkadaşım olarak görmeye başlamış olsam bile. Tamamen babama ulaşmaya, onun son arzusunu yerine getirmeye odaklanmam gerekirken, *kimsenin* peşinden koşmamalıydım.

Yalnızdım. Bu çok açıktı. Ama Kythel'in arkadaşlığından hoşlanıyordum. Onun da benimkinden hoşlandığına inanıyordum. Zamanımızı özgürce harcıyorduk. Bunda yanlış bir şey var mıydı?

Cevabım yoktu.

"*Zylarr* için teşekkür ederim," dedim sessizce. Kulübeye doğru arkamı işaret ettim. "İster misin-"

Ama ben daha sorumu soramadan sözümü kesti. "Hayır, Erzan'da bana ihtiyaç var." "Oh," diye mırıldandım. "Pekâlâ."

Dün gece Raana *Dyaan'a* gelmemiştii, molam sırasında ara sokakta gereğinden uzun süre oyalandığım ve sonra bunu yaptığım için kendimi aptal gibi hissettiğim halde.

"Bu gece *dyaan'a* gelecek misin?" Yumuşakça sordum.

Bakışlarımız birbirine kilitlendi ve öylece kaldı. Nefesimi tutuyordum, parmaklarım arkamdaki kıymıklı ahşap çite doğru kıvrılıyordu - tamir edilmesi gereken bir şey daha, bu yer tarafından çürütülen bir şey daha.

Kythel'in gözlerinde kargaşa vardı. Kısa da olsa bir kararsızlık.

Sonunda geri çekildi ve ciğerlerim yavaş bir nefes bıraktı. "Hayır," dedi. "Hayır, yapmayacağım, Millie."

Bu sert sözler sanki ikimizin de duyduğu, dile getirilmemiş başka bir soruya cevap niteliğindeydi. Hayal kırıklığına uğramış bir dehşete kapıldım ama başımı salladım.

"P e k â l â , " dedim gülümseyerek, ses tonumu hafif tutarak. Hatta neşeli. "İyi günler dilerim, *Kyzaire*."

Yüz hatlarımı inceleyerek oyalandı. Sonra, göz açıp kapayıncaya kadar, adımları kesin ve hızlıydı. Havaya sıçradı, ağaçların ötesine geçene kadar kanatlarını sert ve hızlı bir şekilde pompaladı.

Onun gidişini izlerken, daha önce olduğumdan daha da yalnız hissettim.

CHAPTER 16

MILLIE

Leçen gece yarısından sonra, Raana *Dyaan*'daki gecem sona erdikten çok sonra, dışarıda ağır bir *gümbürtü* duyduğumda gözlerim kararmış bir halde kulübenin içini temizliyordum.

Gözlerim hemen kapalı kapıya kaydı ve endişem arttı. Erzos'un Kylorr'u bu ormandan uzak durmuş olabilirdi ama bu ormanda canavarların yaşamadığı anlamına gelmiyordu. Tehlikeli, büyük hayvanlar. Kythel ormanın içinde av hayvanları için av kulübeleri olduğunu söylemişti. *Livingler* hakkında bir şeyler.

Pencereye doğru sürünürken hissettiğim tüm yorgunluk bir anda beni terk etti. Camdan içeri bakarken, yere inmeden önce bakışlarımla ön bahçeyi taradım.

Uzun bir rahatlama nefesi verdim, omuzlarım çöktü. Sonra geri çekildim, içimde başka bir sinir dalgası dolaşıyordu.

Kapıya gidip çekiştirerek açtım ama Kythel'i çoktan kapının diğer tarafında, tüm kapı aralığını doldurmuş halde buldum.

"Burada ne yapıyorsun?" Adrenalinim hâlâ pompalanırken sordum.

"Düşündüm ki..." Kötü bir ruh hali içindeydi. Yüzünü incelediğimde bunu açıkça görebiliyordum.

"Sorun nedir?" İçeri adım atışını izleyerek sordum. Kapının eşiğinde, kanatlarını hesaba katmak için hafifçe dönmek zorunda kaldı.

Bakışları üzerimde sabitlenmişti ve o mavi gözlerdeki yoğunluk beni kaçırmaya zorlamalıydı. "Millie Seren. Gerçekte kimsin sen?" diye sordu, sesi sertti. Şaşkın.

Şaşkınlıkla güldüm. "Ne?"

Başını salladı ama bunun zihnini boşaltmak için olduğunu hissettim. O da benim hissettiğim kadar bitkin görünüyordu. Benden öteye bakarak kulübenin içini inceledi. Pek bir şeye benzemiyordu ama yine de... *Dyaan*'da olmadığım her an çalışıyordum.

Burada geçirdiğim her an, burada olmam gerektiğini biliyordum. İçini temizledim. Duvarlardaki mantarları kazıyıp, sporları öldürsün diye *gaanyel* macunuyla defalarca yıkadım. Üst kattaki yatağın metal direklerini cilaladım. Yerleri süpürdüm, paspasladım ve yemek yiyebilecek hale gelene kadar temizledim.

Ve evet... daha büyük sorunlar vardı. Çatının birkaç yerinde yama yapılması gerekiyordu. Üst kattaki pencerelerden gelen korkunç bir hava akımı vardı. Sadece bu da değil, pencerelerdeki tüm çerçeveler çürümeye başlamıştı ve değiştirilmeleri gerekiyordu. Eve giden patika yolun onarılması gerekiyordu. Kulübeyi çevreleyen çit parçalanıyordu. Masa, sandalyeler ve halı kurtarılamayabilirdi, yine de deneyecektim.

Ancak en çok mutfakı sevdim. Bana bilmem gereken her şeyi anlatan mutfaktı: Babamın burada

olduğunu, burada *yaşadığını*. Belki de Kythel'in söylediği gibi

bu kulübeyi inşa et.

Oda rahat ve küçük olduğu için fırın mütevazıydı, ancak içerideki siyah pisliği temizlerken sol duvara damgalanmış bir şey buldum. İç içe geçmiş üç daireden oluşan tanıdık bir girdap deseni. Hemen tanıdım. Babamın hiç çıkarmadığı mühür yüzüğünün üzerindeki desendi. Neredeyse imzası kadar çok kullandığı bir semboldü -iş için, sözleşmeler için.

Fırını inşa ederken içindeki damgayı yapmak için yüzüğü kullanmıştı. Tıpkı Rupon'da yaşarken yaptığı gibi.

Kythel'in sessiz itirafı, "Senden uzak duramıyorum," oldu. Kollarımdan aşağı karıncalanmalar indi. "Bu oldukça sinir bozucu. Bu konuda ne yapacağımı bilemiyorum."

Gururum okşanmalıydı. Kaalium'un güçlü bir *Kyzaire'i* benim bir zayıflığım olduğunu kabul ediyordu. Kalın zırhında hassas bir yer. Hangi kadın heyecanlanmazdı ki?

Ben.

Onun sözleriyle, duyduğum şey buydu: *Sen ve ben çok farklıyız ve arkadaşlığımız inandırıcı olamayacak kadar tuhaf.* Çünkü ben sadece bebekken bir uzay limanında terk edilmiş, hatırlayamayacağım kadar çok yerde yaşamış, artık ölmüş olan babası dışında hiçbir zaman gerçek bir evi olmamış bir kızdım.

O, evrenin gördüğü en büyük miraslardan biri olan Kaalium'un varislerinden biriydi.

Yine de buradaydı. Ve nedenini anlayamıyordu. Çünkü ben kirli kıyafetlerim ve yıkanmamış saçlarımla onun çok altındaydım, o ise öğleden sonraki kadar taze görünen ütülenmiş bir yeğin içindeydi. O birkaç nesil öncesine kadar izini sürebilirken, benim bilinmeyen kan bağımıla. Benim tek derdim cesedi yakılmadan önce babama ulaşmakken, onunki koca bir vilayeti yönetmekti.

Daha farklı olamazdık.

Ama Ver Teracer'ı bilmen hoşuna gidiyor. Drovos şarabını bilmeni seviyor. Kokunu ve ona hazırladığın yemeği seviyor, diye düşündüm sonra. *Sivri dilini seviyor, ama gülümsemeni daha çok seviyor olabilir.*

"Bu seni şaşırtmıyor mu?" diye sordu, sinirli görünüyordu, ben kapıyı arkasından kapatırken içeriye doğru ilerliyordu. "Yoksa bir tek ben miyim?"

"Bu evrende hiçbir şeyin mantıklı olmadığını bilecek kadar çok insanla tanıştım," dedim omuz silkerek. "Bunu sorgulamıyorum. Yani hayır. Sadece direncin beni şaşırttı. Kiminle arkadaş olabileceğine dair kurallar mı var? Doğduğundan beri öğrendiğin söylenmemiş kurallar mı?"

Kaşlarını çattı. "Tabii ki hayır."

Dudaklarım kıvrıldı. "Senin hep mantıklı bir kardeş olduğunu duymuştum. Soğuk olan."

Bu onu sakinleştirdi.

"Ondan izler gördüm," diye itiraf ettim usulca, ona yaklaşıp, gözlerinin benimkiler arasında gidip gelmesine neden olacak kadar yaklaştım. "Ama fevriliğiyle tanınan kişinin ikizin olduğunu da duydum. Onun ateşli mizacı. Bana göre sen o erkeğe daha çok benziyorsun."

"Benim de Azur gibi sinirli olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Evet, şimdi anlıyorum," diye cevap verdim. "Hepimiz öyle değil miyiz? Daha önce biraz atışmıştık, değil mi?"

Ondan hiç beklenmedik bir şekilde keskin bir kahkaha yükseldi. "Ah, evet. Küçük pençelerin ortaya çıktı. Nasıl da hoşuma gittiler."

Biliyordum, diye düşündüm.

Sesinin sıcak, kaba ahşabı beni ürpertti.

Sonra ikimiz de baktık. Herhangi bir durumda uygun görülebilecek olandan çok daha uzun bir süre.

Yanaklarımın ısındığını hissettiğimde bakışlarımı kırdım. "Madem buradasın, ocakta ilk ateşimi yakmama yardım edebilirsin."

Homurdandı. "Burada *akkium* gücü yok mu?"

"Ne düşünüyorsun?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Erzos'un *Kyzaire'i* küçük bir ateş yakmaktan korkmaz herhalde?"

"Daha önce hiç ihtiyacım olmamıştı, küçüğüm," diye mırıldandı, huysuz ruh hali erimeye başlamıştı. "Bekçiler bunun içindir."

"O zaman sana bir çocuğun bile nasıl yapılacağını bildiği şeyi öğretmeme izin ver," diye cevap verdim.

Kythel başını salladı ama ben sormadan ocağa doğru yürüdü. Öğleden önce kestiğim odunlardan oluşan düzgün bir yığınım vardı. Raana *Dyaan'a gitmek* için yola çıkmam gerektiğinden fazla değildi ama birkaç saat yetecek kadar vardı.

Ateşi kolayca yakmasını, odunları düzenli bir şekilde istiflemesini ve mavi ateş başlatıcı macunu tümseğin altına ve çatlaklara yerleştirmesini izlediğimde şaka yaptığını anladım. Cebinden uzun ve berrak piposunu çıkardı ve ucundaki kıvılcımı ateşleyiciyi tutuşturmak için kullandı.

Mavi alevler altın rengine dönüşmeden önce kükreyerek canlandı.

Ocağın başında diz çöktüm, soğuk avuçlarımı ısıtmak için öne doğru eğildiğimde omuzlarımız kısa bir süreliğine birbirine değdi. "Beni etkilemiş say," dedim.

Kythel arkasına yaslanıp ocağın yanındaki duvara yaslandı. "Eğer seni etkilemek için bu gerekiyorsa," dedi, "o zaman kur yapma konusunda başarısız oluyorum."

Sadece şaka yaptığını biliyordum, daha önce kasvetli olan ifadesini hafifleten alaycı gülümsemesinden de anlaşılacağı üzere, ama kalbim bu kelimeyle yerinden fırladı. *Kur yapmak*. Sanki yaptığı şey buymuş gibi. Buna inanacak kadar aptal değildim. Bunu *isteyecek* kadar bile aptal değildim.

"Tüm bu vilayetin sahibi olmam seni etkilemedi mi Millie Seren?" diye sordu, sesi yorgun olsa da bu sözleri daha da samimi kılıyordu. Çünkü kendisini böyle görmesine kim izin veriyordu? Tahminimce pek fazla değil. "Soyumdan, ailemden, servetimden, Krynn'in ötesindeki itibarımdan etkilenmedin mi?"

"Ver Teracer sanatınızdan etkilendim," diye cevap verdim, yüzümü asmamaya çalışarak ve başarısız olarak. "Bu seni tatmin etti mi?"

"Sanırım senden hoşlanıyorum çünkü benden hiç etkilenmiyorsun," dedi sonra ve benim küstah cevabım karşısında başını salladı. Bu sözlerde duyduğum dürüstlük beni şaşırtmıştı. "Benim gibi kaç tane zengin, şımarık, kendini beğenmiş erkekle tanıştın? Çeyrekler boyunca çok fazla olmalı."

"Oh, var," diye onu temin ettim, popomun üzerine geri çöktüm, dizlerimi yukarı çekerek kollarımı onlara dayadım. Oturmak güzel bir histi. Bacaklarım günün tüm eforundan dolayı ağrıyordu. "Ve büyük ihtimalle çoğuyla hiç karşılaşmayacağın için şükret."

"İstiyorum," diye sessiz bir yanıt verdi. "Korkunç olanları bile." "Neden?" diye sordum.

Cevap vermedi. Başını mantardan yeni arındırılmış duvarlara yasladı, boynuzlarının sivri ucu taşı kazıyordu. Dudağımı ısırarak kirpiklerimin altından onu inceledim, ne düşündüğünü bilmek istiyordum.

"Sadece takılıyorum, biliyorsun," dedim. "Senin gibi biriyle hiç tanışmadım, *Kyzaire*." "Kythel," diye düzeltti ve bana uzun, okunamayan bir bakış attı.

"Yapmamam gerektiğini biliyorsun," dedim. "Bu... saygısızlık olur."

"Kim bilecek ki?" diye sordu boş kulübeyi işaret ederek. "Bunu daha önce de söylemiştin."

"Söylemiş miydin?" Şaşırarak sordum.

"Saygısızca diyorsun," diye mırıldandı sessizce. Boğazından bir kahkaha daha yükseldi ve ben yumuşadım

içine. "Size ateş yakmamı ve *zylarr* getirmemi istemeniz çok saygısızca." "Sen teklif ettin."

"Ve arazime izinsiz giriyorsunuz," diye ekledi.

Buna verecek cevabım yoktu.

Bunun yerine derin bir nefes

aldım. "Teşekkür ederim,

Kythel."

O kış denizi gözleri yumuşadı. Başını tekrar arkaya yasladı ve birkaç metre öteden yarı kapalı bakışlarla beni süzdü. "Rica ederim, Millie."

Karnım gerildi. Tüylerimi diken diken etmek için ellerimi kollarımda aşağı yukarı gezdirdim.

"Üşüdün mü?" diye sordu.

"Evet," diye yalan söyledim.

Gözlerindeki küçük daralma bana onun da bunu bildiğini söyledi.

"Kaalium'un bir *Kyzaire*'i bütün gün ne yapar?" Ateşe yaklaşarak merak ettim. Onun sesini duymak istiyordum. Beni bir kukla gibi hissettiren sesini. "Hep merak etmişimdir."

"Gerçekten önemli olan şeylerden çok az, önemli olmayan şeylerden ise çok fazla," diye cevap verdi. "Bugünü ofisimde ihracat sözleşmelerini okuyarak geçirdim, iki soylu aileyle topraklarının sınırlarıyla ilgili bir anlaşmazlık üzerine görüştüm ve ardından Güney Yolu için bir grup inşaatçıyla bir araya geldim. Yakında inşaata başlamayı umuyoruz."

"Kasaba halkının çoğunun bundan memnun olmadığını biliyorum," diye yorum yaptım omuz silkerek. "Yolun gereksiz olduğunu düşünüyorlar, evet, o mesafeyi sadece uçarak gidebiliyoruz."

Ses tonu düzgün ve dikkatli olmasına rağmen, yine de ısırtıcı duydum. Ben mi? Gülümsememi geri çektim. Onu kıskanmıyordum.

Limandan Erzos'a götürdüğümüz kervanı düşündüm. Tüm o itiş kakış yüzünden sırtımın bir yeri hâlâ ağrıyordu. Zavallı babam neredeyse sandıklarımızı sırtına bağlayıp bizi yolun geri kalanında uçurmaya hazırды.

"Erzak ve malların hâlâ nakledilmesi gerekiyor," diye mırıldandım. "Ve kanatları *olmayan* insanlar, ki sayılarımız giderek artıyor. Vyaan'a giden bir yol, gezegen dışındaki en yakın seyahat limanı olduğu düşünüldüğünde iyi olurdu."

"Erzos'taki pek çok vatandaş bunu böyle görmüyor" dedi.

"Bunu yapmasaydın ne yapmak isterdin?" Merak ettim. "Ne yapmak?" diye sordu, bakışları üzerimde sabitlenmişti.

"Bir *Kyzaire* ol."

Kanatları hıştırdadı. "Bu çok saçma bir oyun. Ben bir *Kyzaire*'im ve hep öyle kalacağım."

"Dalga geç benimle."

Keskin bir nefes. Bakışları kulübenin içinde gezindi, siyah ahşap tavan kirişlerini ve kapının yanındaki taşta bulunan büyük çatlağı gördü. Ancak zemin iyi durumdaydı; sıcak, bej renkli taş, ateş ışığında altın gibi görünüyordu.

"Binalar yaratmak istedim. Evler. Hatta tüm şehirleri," dedi sonunda.

"İnşaatçı mı?" Şaşırarak sordum.

"Hayır," dedi. "Bir mimar. Bir yaratıcı. Babamın isteklerine rağmen, senden daha gençken Laras'ta bir mimarın yanında eğitim alıyordum. Binalar ve şehirler, tarihte kalıcı bir yer edinene kadar nesillerden daha uzun ömürlü olabilirler. Tıpkı büyük hikayeler gibi. Büyük efsaneler gibi. Erzos bana geçmeden önce, Bartu'nun büyük tapınaklarını görmek için Çeyrekler boyunca seyahat

etmek istiyordum. Hydroni'nin katedrallerini. Drovos'un denizaltı mahzenlerini. Eski Dünya'nın kalıntılarını keşfetmek istedim. Ikkalu halkının gökyüzü krallıklarını. Gharata'daki kumarhaneler, en şiddetli savaşlara dayanmak için yapılmış.

Fırtınaların. Luxiria'nın Altın Şehri, evrenimizin en eskilerinden biri."

Kalp atışlarım onun beklenmedik sözlerinin yumuşak ritmine uyuyor gibiydi. "Bu yerlerden kaç tanesine gittin?" diye merak etti.

"Çoğu," diye itiraf ettim usulca. "Eski Dünya olmasa da. Ya da Ikka." Ocaktaki ateş patladı.

"Altın Şehir nefes kesici," dedim ona. "Babamın sözleşmesi bittikten sonra orada kalıcı olarak yaşamayı düşündük. Çünkü bir Kylorr ve bir insana gözünü kırpmayacak birkaç yerden biri. Luxirianlar insanlarla aynı soydan geliyor. Benim türümden pek çok kişi orada yaşıyor ya da melez."

"Neden kalmadın?"

"Sıcaktan," diye itiraf ettim gülümseyerek. "Babam perişan haldeydi. Oradaki sıcaklık... sıcak mevsimlerde boğucu olabiliyor. O kadar yoğun ki zor nefes alıyorsunuz. Ufuk, kumların üzerinde parılıyor. Şehrin ötesine baktığınızda, sanki var olmayan bir şeye bakıyormuşsunuz gibi hissedersiniz çünkü hiçbir şey odak noktasına gelmez. Bu bir serap. Sürekli değişiyor."

"Onların tanrıları ve tanrıçaları bizimkiler kadar güçlü mü?" diye sordu, dinlemekten memnun görünüyordu.

Güldüm. "Öğrenecek kadar uzun kalmadım. Ama böyle bir sıcaklıkta, dua edecek daha yüksek bir güce ihtiyacınız var. Yoksa bir sezon bile dayanamayabilirsiniz."

"Bana yaşamak için en sevdiğin yerin neresi olduğunu söyle," diye emretti, alçak sesinin kaba törpüsü tüylerinin daha da diken diken olmasına neden oldu.

"Rupon," dedim hemen.

"Daha önce bahsettiğiniz küçük çiftçi kolonisi mi?" Başımı salladığımda, "Neden?" diye sordu.

"Orada hiçbir şey istemedim," dedim bir omzumu kaldırarak. O mutlu günleri hatırlayınca boğazım düğümlendi. "Memnunduk. Son derece mutluyduk. Kasabanın kenarında küçük bir evimiz vardı - aslında buna biraz benziyordu. Oradaki çiçekler daha önce gördüklerinize hiç benzemez. Çok parlak ve doluydular ve bütün yıl çiçek açarlardı. Ve inişli çıkışlı tepeler. Çayırırlar. İçinden su içebileceğiniz kadar berrak göller. Cennet gibiydi. Dört Çeyrek'in en iyi saklanan sırrı."

Bakışları mıknaş gibiydi, beni içine çekiyordu. "Neden gittin?"

"Babamın huzursuz bir ruhu vardı," dedim, Rupon yüzünden ettiğimiz kavgayı hatırlamama rağmen sırtarak: Ben kalmak istemiştım. O ise Krynn'e dönmek istiyordu. "Bir yerde çok uzun süre kalmayı hiç sevmezdi. Ben buna alışkındım. Rupon'u seviyordu ama bana buranın ona evini özlettiğini söylemişti. Krynn'i. Krynn'i tanımamı, en çok sevdiği yeri görmemi istiyordu."

Bakışlarında anlayış belirdi.

Artık babam hakkında konuşmak istemiyordum. Bahsettiği bir şeyi hatırladım ve "Laras'ta bir mimarın altında eğitim alıyorsan, en azından bir mimar olacağına inanıyordun, değil mi? Ne değişti?"

Bazen bunun mümkün olup olmadığını merak etsem de onu anlamak istiyordum. "Ne değişti?" diye sordu, gözleri beni buza hapsetmişti. "Ben değiştim."

CHAPTER 17

KYTHEL

"**Z** Ne şekilde?" Millie sordu.

"İstediğim şeyin bencilce olduğunu fark ettim," dedim ona, göğsümdeki o tanıdık yer çimdiklemek. "Arzuladığım şeyin Kaalium'a olan görevime hizmet etmediğini."

Aina'nın ölümü her şeyi tetiklemişti. Ardından annemin kederi geldi, aklımdan asla çıkaramadığım sözleri, sorumluluklarımdan ne zaman sapsam sonsuz bir döngüde çalışıyordu. Bu hafta onun sesini çok sık duyuyordum.

Çünkü gerçek şu ki, bencil arzularım Aina'nın hayatına muhtemelen en trajik şekilde mal olmuştu. Bu hatayı bir daha asla yapmak niyetinde değildim.

Yapamadım.

Peki ben neden buradaydım? Bu kulübede, gece yarısından sonra Millie Seren'le konuşurken, ofisimde *irfan dikim* programını ve Saltaire'den Güney Yolu için taş ithalatını tamamlıyor olmam gerekirken?

Ela gözleri ateş ışığında parlıyordu. Saçları dağınıktı, geriye doğru toplanmıştı ama dalları kaçmak için cesurca bir çaba sarf etmişti.

Onun konuşmasını saatlerce dinleyebileceğimi fark ettim. Bir parçam onun Krynn'deki soylu bir haneden gelmediği için yas tutuyordu. Bir parçam da onun Raana *Dyaan'da çalışan bir* insan hizmetçi kızdan başka biri olmasını diledi.

Sonra bunu dilediğim için kendimi soğuk bir piç gibi hissettim. Çünkü bu çok kolay olurdu. Bu kur yapmayı daha tatlı hale getirirdi -bu bir kur yapma *değildi*. Asla olamazdı. Şüphelendiğim şeye rağmen, kanı beni neden bu kadar baştan çıkarıcı bir şekilde çağırıyordu. Azur'un hissettiği şeyin bu olup olmadığını merak ettim. Bu acı veren delilik. Düşmanın kızına direnmek için nasıl mücadele etmiş olmalıydı, kendinden nefret ve suçluluk duygusu onu yiyip bitirmiş, içini kemirmiş ve parçalamış olmalıydı.

Ama sonunda düşmüştü. Dizlerinin üzerine çöktü... ama Gemma Hara da onun yanında diz çökmüştü.

Millie, "İstediğini yapmak çok az insanın sahip olduğu bir lüks," dedi.

"Tanıştığım çoğu insan seninle aynı fikirde değil," dedim kuru bir sesle. "Tanıştıklarım seni *mutlu* eden bir hayatın peşinden gitmen gerektiğine inanıyor."

"Mutluluk öznedir," dedi bana. "Ailen için her şeyi yaparsın, değil mi?" "Evet," diye yanıtladım tereddüt etmeden.

"Onlar için
ölmek mi?"

"Evet."

"Onlar için ölecek kadar aşırıya kaçmak zorunda olmasanız da, onlara hizmet etmek yine de onları sevmenin bir yoludur" dedi. "Peki onları sevmek size huzur getiriyor mu? *Mutluluk?*"

Cevabım diğerleri kadar ani olmadı ama yine de tek kelimede tartışılmaz gerçeği duydum. "Evet."

"Sana daha önce de söyledim," dedi. "Seni kıskanmıyorum Kythel. Görevin uğruna bu kadar fedakârlık yapmanın zor olduğunu biliyorum. Bildiğin sorumluluk? Çoğu kişi bunun nasıl bir şey olduğunu anlayamaz. Ama sana verilen hayat bu. Elinden gelenin en iyisini yapmalısın."

Sözleri üzerinde düşündüm, dilimde bir Drovos şarabı gibi zihnimde evirip çevirdim.

"Nereden geldiğini hiç merak ettin mi?" Ona sordum. "Baban seni bulmasaydı kim olurdun?"

"Hayır," dedi. Verdiği cevap beni şaşırttı. "Çünkü bu benim gerçekliğim değil. Annemin beni doğurmasına ve sonra da köhne bir seyahat limanında terk etmesine neden olan koşulları merak ettim. Elbette merak ettim. Belki de çalındığımı hayal ederdim. Beni çok sevdiği için çaresizce bulmaya çalıştığını. Ama gerçek şu ki, muhtemelen yalnızdı. Korkmuş. Zavallı. Başka seçeneği yoktu, gidecek başka yeri yoktu, besleyecek başka bir boğaz vardı. Bunun için onu uzun zaman önce affettim."

İyi bir Kylaira olabilirdi, diye düşündü istenmeyen düşünce, ani ama net. Bunun için gerekli akla sahipti. Mizacı. Sabır. Anlayış. Pek çok kişinin sahip olmadığı nadir bir yetenektir bu.

"Ve doğrusu, minnettarım. Babam bana harika bir hayat verdi," dedi bana, gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu ama onları temizlemek için hiçbir hareket yapmadı. Daha önce yumuşak ve kırılgan duygularından bu kadar utanmayan başka bir varlıkla karşılaşmamıştım. Aslında Millie gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Pek çok kişinin sahip olmayı hayal bile edemeyeceği bir hayat. Ve beni çok sevdi. Bana sert, soğuk ve zaman zaman acımasız olabilen bir evrende nasıl açıkça sevebileceğimi öğretti. Pek çok kişi bunu ebeveynleri için de söyleyemez. O sadece... beni *buna* hiç hazırlamadı. Onsuz olmaya. Öğrenmek için elimden geleni yapıyorum."

"Nasıl öldü?" Bilmek istedim. "Sen geride kalırken o gezegen dışındaydı?"

"Evet," diye yanıtladı. "Horrin'de düzenlenecek bir büyükelçi yemeği için sözleşme imzaladı, sadece bir geceliğine. Uzun süre kalmaması gerekiyordu. Erzos'a geleli kısa bir süre olmuştu, ben de geride kalıp yerleşmeye çalıştım. Sonra Horrin'e varır varmaz hastalandığı haberini aldım. Son seyahat limanında kirli bir su kaynağından *borvo* paraziti kapmış. Pek çok insanı hasta eden bir salgındı. Babam bu hastalıktan ölen birkaç kişiden biriydi."

"Bunu duyduğumu hatırlıyorum. Limanı tamamen kapatmışlar, Çeyrekler arası bir soruşturma açmışlar," dedim kaşlarımı çatarak. "Millie, çok üzgünüm. Trajik bir kazaydı. Şu anda sahip olduğumuz tüm düzenlemelerle olabileceğini hayal bile edemeyeceğin bir şey."

"Biliyorum," dedi Millie, gözlerimle buluştu ve bana hüzünlü bir gülümseme verdi. Nefes borumu sıkı bir yumruk gibi hissettiren bir gülümsemeydi bu. "Bu bir trajediydi. Sadece daha iyi *hissetmek* için bekliyorum. Hiç iyileşecek mi bilmiyorum."

"Bir cevabım olduğunu söyleyemem," dedim ona, annem Aina'yı düşünerek. "Belki de zamanla ne kadar acı verdiğini unutuyorsundur. Belki de bu şekilde başa çıkılabilir hale geliyordur."

Bedenini Kryn'n'e geri götürmeyi başarıp başaramadığını sormak istedim - *borvo* parazitlerinin kemik yemeyi sevdiğini bilsem de, ruh mücevheri hâlâ yaratılabilirdi.

Ancak ben fırsat bulamadan o yerden kalktı.

"Bu kadar konuşma yeter," dedi, ses tonunu düzeltmek için yoğun bir çaba sarf ederek. "Böyle bir gece sohbeti için şimdiden biraz fazla iç karartıcı olmaya başladı."

"Gitmemi ister misin?" Hayır demesini umarak hareket etmek için hiçbir çaba göstermeden sordum. Fırının yanındaki tahta levhanın üzerine yerleştirilmiş, bir gün önce taşıdığı tanıdık mavi çantaya gidişini izledim. Etrafı karıştırdı. Derinden gelen tıkırtılar duydum.

Gümüş bir şişeye döndü.

"Bu," dedi bana, incelemem için havaya kaldırarak, botunu benimkine sürterek, "babamın son viskisi. Dünya kolonilerinden gelen *iyi viski*. Everton'dan bir şişe bulmuş -*Eski Everton, Yeni Everton* değil."

Kaşlarımdan biri kalktı, etkilenmişim.

"Sadece özel günlerde içerdik ve onu bitirmek için daha iyi bir gece düşünemiyorum," dedi, ne demek istediğini anlamadan önce ses tonunda kesinlik vardı.

"Hayır, Millie, bekle-"

Ben şaşkınlıkla ona bakarken o şişenin basınçlı mührünü açtı, sessiz kulübeyi bir tıslama sesi doldurdu.

"Bunu neden yapasın ki?" Raana *Dyaan*'daki yemekler için babasının kompostosunu kullanmakla ilgili söylediklerini düşünerek usulca merak ettim. "Bu şeyleri kendin için saklamak istemiyor musun? Bunlar ondan sana kalan son kalıntılar."

"Bu doğru değil," diye karşı çıktı. "Onun her şeyine zaten sahibim. Ver Teracer sanatı hakkında söylediğin gibi. Hepsini kendime saklamak israf olur."

Keskin bir huff beni terk etti. Buna itiraz edemezdim. Özellikle onu gülümserken gördüğümde göğsümde tanıdık bir şefkat oluştu. Daha önce takındığı gibi üzgün bir gülümseme de değildi. Bu seferki mutluydu. Heyecanlıydı.

"Böyle şeylerin tadını çıkarmak gerekir," diye beni bilgilendirdi ve yanıma, ateşe en yakın olan duvara doğru yerleşti.

Onun titrediğini gördüğümde ön pencereden gelen cereyanı engellemek için kanadımı eğdim. Omzu koluma değdi ve onun sıcaklığının yeleğimin içinden sızdığını hissettim. Kokusu çok güçlüydü. Tek istediğim yüzümü boynuna gömmek, onu dilimde tadana kadar kendime çekmekti. Dişlerimi kafatasımın içinde tutmak için mücadele ettim.

"Hiçbir zaman gelmeyecek mükemmel bir anı beklemeye inanmıyorum," dedi. Gözlerimiz buluştu. Daha önce hiç olmadığımız kadar yakındık. İrislerindeki altın telleri, gözlerinin köşesindeki ince çizgileri ve burun köprüsündeki açık kahverengi lekeleri görebiliyordum. Bütün insanlarda var mıydı bunlar? Daha önce hiç fark etmemiştim. "Bu gece uzun zamandır bu ocakta ateş yakılan ilk gece. Bence *bu* mükemmel bir an. Şu an. Bana katılır mısın?"

Tanrım, benim olmasını ne kadar isterdim. Sadece kısa bir süre için. Kaazor'dan gelen o nadir meyve gibi, o gidene kadar onu el üstünde tutacak ve tadını çıkaracaktım. Artık ona sahip olamayana kadar hayatımda geçici, geçici, güzel bir şey.

Başımı eğdim. "Evet. Onur duyarım."

Kalın, kehribar rengi sıvıyı şişenin en üstteki bardağına boşalttı ve sonra bana daha büyük olan tabanı uzattı. "Mükemmel anlara," diye kadeh kaldırdı Millie usulca. "Ve ateş yakmayı bilen Kızılderililere ve

topraklarına izinsiz girmeme izin verin."

Elimde olmadan kıkırdadım, sırtışımdan memnun oldum ve ilk yudumu alırken birbirimizin gözlerini tuttuk. Daha önce hiç viski içmemiştim, Drovos şarabını ya da Kaalium'un güney bölgelerinden gelen fermente birayı tercih ederdim ve bu yüzden *yanmayı* beklemiyordum. O küçük ateş yolu iyi hissettirdi. Beklediğimden daha tatlıydı.

Millie yavaş bir nefes verdi. "Beğendin mi?"

Sesinde viskiden kaynaklanan boğukluk, bu yavaş yanmayı daha da artırıyordu. "Evet," diye cevap verdim, gözlerim dudaklarına takılmıştı.

"Seviyorum."

Yanakları kızarmıştı - viskiden mi, ateşten mi, yoksa benim uzun bakışlarımdan mı, emin

olamadım.

Bencilce bir arzu karnımdaki ateşı daha da artırdı. Ama Millie de bunu hissetmiş olmalıydı çünkü hiç çekinmedi.

Başımı ona doğru eğdiğimde uzaklaştı.

Mükemmel bir an olduğunu fark ettim.

Hayatımız boyunca kaç tane alabiliyoruz? Sonra merak ettim, kararlılık yükseliyordu. Çok değil.

Onu öptüğüm an bunun aptalca bir karar olduğunu anlamıştım. Ancak o anda tek düşünebildiğim, onu *öpmediğim için* sonsuza kadar pişman olacağımdı. Benim mantıklı bir kardeş olduğum gözleminde haklıydı. Çok düşünen. Değerlendirici.

Sonra? Bunu yapmamam için öne sürdüğüm tüm nedenler, ona doğru dönüp bir kolumu kalçasına dolayarak onu kendime doğru çekerken cereyanlı kulübenin penceresinden uçup gitti.

Tadı viski gibi tatlıydı, kaygan dilinin sıcaklığı ben onu kovalarken acı verici bir şekilde baştan çıkarıcıydı. Küçük, hevesli bir nefes dudaklarıma çarptı. Daha da yaklaştı, o kadar sıcaktı ki avucumun içinde yanıyormuş gibi hissediyordu.

"Millie," diye dudaklarına bastırdım. "*Daha fazla.*"

Sikim aceleyle sertleşirken, tabanındaki düğüm şişmeye ve nabız atmaya başlarken eli omzuma saplandı. Donuk küçük dişlerini alt dudağıma sürttü, beni inletecek ve kalçalarımı yukarı kaldıracak şekilde ısırdı. Boştaki elimi omurgasında gezdirdim, tozlu ve kirli tuniğini yukarı ittim, sıcak ve pürüzsüz etiyile karşılaştım.

Dokunuşumla Millie memnun bir iç çekti, öpücüğü yumuşarken benimki sertleşti ve daha talepkâr hale geldi. Kokusu beni durmadan kayıp diyara doğru sürüklüyordu. Zihnim bir gümüş *irfan* dumanı bulutu gibi bulanıklaştı.

Sonra aynı anda iki şey oldu.

Birincisi... dişlerim aceleyle uzadı ve alt dudağını ısırdı, kanından tatlı bir çiçek açarak duyularıma lanet bir *akkium* şimşegi gibi çarptı.

Yüce, diye düşündüm, şaşkınlıkla inleyerek.

O ilk tadımda, tüm sağduyum yok oldu. Kan aşağı doğru aktı. Kaslar şişmeye başladı. Pençelerimin ağrıyan gerginliğini hissedebiliyordum, onu bana karşı *tutmak* için haykırıyor, bana *onu tutmamı* söyleyen eski içgüdüleri dinliyordum. O benimdi. *İşte* buydu. Bunun ne olduğunu biliyordum. Zaten şüphelenmişim ama bu *drava* metalinde yazılıydı. İnkâr edilemezdi.

İkinci olarak, tamamen kendimden geçmiş ve dikkatim dağılmış bir halde oval şişeyi düşürdüm. Şangırdadı, ses Millie'nin geri çekilip soluklanmasına neden oldu ve babasının son viskisi de zemindeki sıcak taşa döküldü.

Ne yaptığımı anlamam bir anımı aldı, Millie'nin dudaklarını kovaladım, başka bir tada ihtiyaç duydum, sadece beni uzak tutmak için göğsüme sabitleyici bir el koydu.

Gerçeklik geri geldi.

"Kahretsin," diye küfrettim, şişeyi kapıp hızla düzelttim, kendi sesimi tanımakta güçlük çekiyordum. "Tanrım, Millie, özür dilerim."

Zor nefes alıyordu, dudakları şişmiş ve kanının bulaştığı damlalar yüzünden kızarmıştı. Gözleri cam gibi ve vahşiydi. Üzerimden kalktı, kendi viskisini bir kenara koyduktan sonra parmaklarını dudaklarına götürdü ve küçük kesige nazikçe dokundu.

"Özür dilerim," dedim tekrar. Ama kanının o kısa tadı, onunla ilgili farkındalığımı yeni zirvelere taşıdı. Kalbinin göğsünde benimkiyle aynı anda attığını *duyabiliyordum*.

"Sorun... sorun yok Kythel," dedi soluk soluğa, ben boyumca yükselirken yerdeki havuza bakarak. "Bu bir kazaydı."

İşte o zaman az önce yaptığım şeyin korkunç farkındalığı beni vurdu.

Çünkü kendimi ondan uzaklaştırmam gerekiyordu ve şimdi... Onu asla unutamayacağım bir şekilde kendime bağlamıştım. Hayatımın geri kalanında tek bir gün bile.

"*Siktir*," diye nefes aldım, ellerimi boynuzlarımın üzerinde gezdirdim, kanatlarım gerilmeye başlamıştı. Huzursuzdum. Derimin altında bir öfkenin başlangıcı gibi hissettiren bir şekilde enerji uğulduyordu. Bunu görmesine gerek yoktu. Ne yapacağımdan emin değildim, dilimde onun cezbedici, kalıcı tadıyla kontrolden çıkmıştım. "Raazos'un kanı. Gitmem gerekiyor. *Şimdi*."

Kanlı alt dudağını yaladı ve ona doğru hamle yapmamak için kendimi zor tuttum.

"Bunu yapmamalıydım," diye homurdandım, ses tonum sertleşerek kapıya doğru geri çekildim. "Seni öpmemeliydim, Millie. Gitmem gerekiyor. İkimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce."

Yüzünde titreşen şey acı mıydı?

"Git," dedi sessizce. "Anlıyorum. Sadece git, Kythel."

"Özür dilerim," dedim tekrar. "Gerçekten üzgünüm, Millie."

Gözlerime bakmadı. Onun yerine yerdeki viski havuzuna baktı. "Biliyorum," dedi.

Kendimi tüm evrendeki en soğuk piç gibi hissetmeme rağmen, kapıyı neredeyse bir kez daha menteşelerinden sökerek çıktım.

Arkamda, mükemmel anımız harabeye dönmüştü, yerde küçük bir havuzun içinde parıldıyordu, dilimde *Kyrana*'nın kanının tadı vardı.

CHAPTER 18

MILLIE

"**M**illicent," dedi Lesana'nın boğuk sesi. "Bu gece Draan ile mutfakta."
Heykelsi Kylorr kadını, daha önce salona taşıdığım tepsiyi aldı.
şüphelenmeyen Illaira'ya veriyor.

"Illaira, bu gece salonda sen görevlisin."

"Ama ortak salon bu gece tıklım tıklım dolu," diye itiraz etti. "Tyaan orada tek başına hizmet edemez."

Lesana ona sert bir bakış fırlattı ve diğer Kylorrlu kadın doğruldu, kolundaki tepsiyi düzeltti.

"Lesana, "Grace'in yerine birini bulana kadar ortak odada onunla birlikte çalışması için vericilerden birini çekeceğim," dedi. Bana, "Mutfaklar" diye tekrarladı.

Bu da Kythel'in burada olduğu anlamına geliyordu.

Göğsümde bir kıpırtı başladı, sinir heyecanla karışmıştı. Kulübedeki o geceden bu yana iki gün geçmişti. O zamandan beri benden uzak duruyordu ve daha bu sabah, hayal kırıklığı ve acının derinlere yerleştiğini hissetsem bile, kendime bunun muhtemelen en iyisi olduğunu söylemişim.

Şimdi mi? Mutfaklara giden koridoru dönerken, onun burada olma ihtimaliyle hain kalbim yerinden fırladı. Draan'ın huysuzluğu bile içimde kök salan ani hafifliği azaltamadı. Homurdanmasına ve temizlenmesi gereken bir *davrin* yığınının sözsüz bir şekilde işaret etmesine rağmen ona parlak bir şekilde gülümsedim.

İki saat sonra, mutfağın buharından saçlarım alnıma yapışmışken ve kaygan tutuşum bıçaktan kayınca yanlışlıkla parmağımı kesmişken bile hâlâ umutluydum. Draan'a birazdan mola vermek için dışarı çıkacağımı söyleyecektim.

Kythel'le o gece hakkında, özellikle de o öpücük hakkında konuşmak istiyordum. Zihnimde tekrar tekrar canlandırdığım bir öpücük.

Viski konusunda kızgın olduğumu düşünmesini istemedim. Talihsiz bir kazaydı ama bunu ona pek iyi ifade ettiğimi sanmıyordum.

Illaira mutfığa geldi.

"Salonda iki kişilik haşlanmış *wylden*," dedi.

Siparişi Com tabletleri aracılığıyla da verebilirdi ama kısa bir ertelemeye ihtiyacı olduğunu hissettim. Siyah metal hazırlık tezgâhına yaslanıp hazırladığım marine edilmiş *laak* yumurtasını kapmasını ve ağzına atmasını izledim. Gözleri zevkle kapandı. Gülümsedim.

"Sen nasılsın?" Bıçağımı ıslak bir bezle temizlemeden önce alnımı silerek ona sordum. "Bütün meraklı dedikoducular bir saat önce içeri doluştu," dedi bana.

"*Kyzaire* burada olduğu için mi?" Merak ettim.

"Çünkü *Kyzaire* burada Arada Hanesi'nden Lyris'le birlikte," diye düzeltti. "Bir süredir

"Köylerde nişanın kaçınılmaz olduğu söylentileri dolaşıyor."

Midem dibe vurdu. "Ne?"

Illaira bir *laak* yumurtası daha aldı. Ağzındaki lokmayı yutarken şöyle dedi: "Bu onların birlikte ilk görüşmeleri *olacak* ve ay rüzgârları yarın gece esecek. Bu yüzden söylentilerin gerçekten *doğru* olduğuna bahse girerim."

Başka ne yapacağımı bilmediğim için sözsüzce başımı salladım. Kafatasımın üzerinde gerilmiş gibi hissettiren bir gülümseme toplayarak, hazırladığım *wylden*'a baktım ve "Şanslı kız" diye yorum yaptım.

Sesim çok uzaklardan geliyordu. Buna inanamıyordum. Neden hiçbir şey söylememişti?

Buna ihtiyacı yoktu, biliyordum. Bir *Kyzaire*'in kişisel kararları beni ilgilendirmezdi... bana hayatımın en güzel, en şaşırtıcı öpücüğünü vermiş olsa bile. Bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyordu.

"Şans değil," dedi Illaira. "Koşullar. Soylu Haneler soylu Hanelerle evlenir. Bu hep böyle olmuştur. Arada Hanesi'nin etkisi çok geniş."

Bunu söylerken Draan'a baktı ama Draan arkasını dönmüştü. Grace'in Lesana hakkında söylediklerini hatırladım; Ev'e bağlı olduğunu, Hanno'ya borçlu olduğunu söylemişti. Draan'ın bu konuda ne hissettiğini merak ettim.

Soylu haneler soylu hanelerle evlenir.

Ve Kaalium Hanesi içlerinde en asil olanıydı.

"Ben biraz hava alacağım," diye Draan'a haber verdim. Kirli paçavrayı çamaşır yığınının içine atarken Illaira mırıldandı, ama gittiğimi fark edemeyecek kadar Davrin'e *sarılmış* bir puf böreği topunu kurcalamakla meşguldü.

Ancak dışarı çıkmadım. Onun yerine yönümü değiştirerek salonun bitişiğindeki, salonla aynı duvarı paylaşan tek depoya yöneldim. Kapıyı arkamdan kapattım ve gizli izleme penceresine gittim, mandalı bulup çekerek açana kadar tırnağımı pürüzsüz taşa batırdım.

Bunu pek kimse bilmiyordu. Ben biliyordum çünkü bir keresinde Lesana'yı burada casusluk yaparken görmüştüm. Arka salonun duvarında bu pencereyle aynı hizada bir tablo vardı. Salondaki hiç kimse Lesana'nın bazen misafirlerini ve garsonlarını gözetlediğini bilemezdi.

Pencereden bakmak için parmak uçlarımda yürüdüm, kalbim göğsümde çarpıyor, başım dönüyordu. Kythel'i bulmam uzun sürmedi. Siyah, esnek *onu* derisiyle kaplı özel bir arka kabinde oturuyordu, önünde bir kadeh Drovos şarabı vardı, uzun, güçlü parmakları kadehin etrafında tembelce kıvrılmıştı.

Karşısında Arada Hanesi'nden Lyris olduğunu tahmin ettiğim kişi oturuyordu.

İlk düşüncem güzeldi.

Lyris şaşırtıcı derecede güzeldi çünkü elbette öyle olacaktı.

Küre ışığında parıldayan koyu çivit mavisi saçları ve onunla tezat oluşturan parlak, açık mavi gözleri vardı. Renkleri Kythel'inkilere benziyordu. Açık gri teni pürüzsüz ve lekesizdi. Kanat eklemleri boyunca gümüş manşetlerle süslenmiş kıvrak kanatları kabinin sırtına yaslanmış, kendini *zarifçe tutuyordu*. Kıvrımlarına oturan keskin kesimli bir yelek ve yanlarından gümüş metaller geçen, otururken bile güçlü bacaklarını görsel olarak uzatan mavi deri bir pantolon giymişti.

Hanno çifte yaklaştı. Elini Lyris'in omzuna koydu ve geniş, memnun bir sırıtişla konuşmalarını böldü. İki Hane arasında gerçekleşecek bir evlilik herkes için büyük bir şans olacaktı. Lesana'nın beni Kythel'e kan vermekle tehdit etmesine şaşmamalı. Kimsenin Lyris'in yoluna çıkmasını istemiyordu.

Kythel gülümsüyordu, gözlerini Hanno'nun söylediklerine kıkırdayan arkadaşına dikmişti.

söylüyordu. Bu gece farklı görünüyordu. Daha güzeldi. Belki de bir maskeydi, bilmiyordum ama tek görebildiğim ona nasıl *baktığıydı*.

Güzel şeyleri sever, hatırladın mı?

Bu istenmeyen bir düşünceydi ama inkar edilemezdi. Evini güzel ve pahalı şeylerle doldurmuştu. Evindeki her ayrıntıyı özenle seçmişti. Saçının bir telinin bile yeri değişmemiş, tokası açılmamıştı. Halkı ve kendisi için yüksek standartlara sahipti.

Ve Arada Hanesi'nden Lyris ona mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Mükemmel bir Kylorr çifti. İki büyük Hanenin mükemmel uyumu.

Bunu fark ettiğimde göğsümde sıcak bir kıskançlık dalgası belirdi. Bu beni şaşırttı. Hiç kıskanç bir tip olmamıştım. Önceki iki ilişkimde bile. Biri Qapot'a'da benim gibi nazik ama huzursuz bir insanla olmuştu. Diğerisi ise hala sevgiyle andığım utangaç bir Luxirian erkeğiyle yaşadığım kısa süreli bir aşk ilişkisiydi.

İkisini de hiç kıskanmamıştım. Onları mutlu bir yumuşaklıkla hatırladım. İki ilişki de kötü sonuçlanmamıştı. Ama babamın işinin doğası gereği ikisi de uzun sürmemişti. Onlar bunu biliyordu. Ben de biliyordum.

Ve yine de...

Kythel'in tek yaptığı beni öpmekti ve onu mükemmel, kusursuz muadiliyle gördüğümde kusmanın eşiğine gelmişim.

Kıskançlık şok ediciydi. Hatta hayal kırıklığına uğraticıydı çünkü anlamadığım ya da hissetmeye hakkım olmayan çok vahşi bir duyguydu. Kythel benim değildi. Asla da olmayacaktı.

İzleme penceresinden tökezleyerek geri çekildim, gizli kapıyı tokatlayarak kapattım ve beni depo odasının karanlığına gömdü.

Bu sefer gerçekten havaya ihtiyacım *vardı*.

Ama Raana *Dyaan'ın* arka girişinden çıkmadım. Belki de biraz aptalca ve düşüncesizce davranıyordum. Sağlıklı düşünemiyordum - bu kadarı kesindi.

Bunun yerine, ana koridordan ön girişe doğru yürüdüm. Lesana her zamanki yerinde nöbet tutmuyordu, bu yüzden salona açılan kapıda durakladım.

Yapış yapış saçlarım, kirlenmiş tuniğim ve kızarmış yanaklarımla berbat göründüğümünden emindim; New Inverness'te sosyete kadınlarının parmaklarında gördüğüm elmaslar kadar parlak görünen Lyris'in tam tersi.

Salonun karşısında, Kythel'in bakışları hemen bana odaklandı. Sanki yakınımda olduğumu *hissetmiş* gibiydi. Belki de hissediyordu.

Gülümsemesinin yavaşça solmasını izledim. Koltuğunda doğruldu, o buz gibi gözleri benimkileri tutuyordu. Ama gözlerindeki ifadeyi okuyamadım ve birden nefes almanın zorlaştığını, ciğerlerimin sıkıştığını fark ettim.

Hanno, *Kyzaire'in* dikkatini neyin çektiğini görmek için döndü. Beni gördü ama ben çoktan Raana *Dyaan'ın* yüksek, kemerli kapılarından geçerek uzaklaşmıştım.

Havaya ihtiyacım vardı. Çaresizce.

Çünkü kendi öfkemin yükseldiğini hissettim. Kythel'e değil. *Kendime*. Öpücüğün onun için bir anlamı olduğuna inanacak kadar aptal mıydım gerçekten? Elbette etmiyordu. Ve bunun beni ne kadar bağımlı ve muhtaç hissettirdiğinden nefret ediyordum.

Biraz fazla derin ve kolay olsa da başkalarına değer verme yeteneğimle gurur duyuyordum. Ama insanları sevdim. Güzelliklerini, çirkinliklerini, kusurlarını ve onları farklı ve eşsiz kılan şeyleri sevdim.

Kythel'i önemsiyordum. Belki de olması gerekenden daha fazla.

Kendimi bir başkasının içine atmaktan korkmuyordum. Bazen düşünmeden atlardım; bu hem bir hediye hem de bir lanetti. Babam buna yumuşak kalplilik derdi. Ama bunun başımı belaya sokacağı konusunda beni hep uyarırdı.

Belki de kalbimi, onu bir an bile düşünmeden dikkatsizce kullanabilecek kişilere bu kadar özgürce vermemeyi öğrenmem gerekiyordu.

Sokağın karanlığına doğru kayarak ağacıma gittim, sert kabuğuna dokundum ve nefes alırken beni tutmasına izin verdim. Yavaş nefesler aldım. Gece havası şimdiden beni serinletiyor, düşüncelerimi sakinleştiriyor, kıskançlığımın sivri uçlarını yumuşatıyordu.

Ayak sesleri. Adımların ritmini, kaldırım taşlarına vuruşlarındaki ağırlığı, kanatlarının fısıltısını tanıdım.

"Millie."

CHAPTER 19

KYTHEL

"*D* Sence bu gece güzel görünüyor muyum?" Lyris'in sivri sorusu geldi.

Koyu renk dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı.

Bütün gece bana sorduğu ilk ilginç soruydu ve sırtışıma kolayca yerine oturdu - sanki bir baloda ya da gerçekten etkilememiz gerekmeyen soylu ailelerin katıldığı bir partide sergileniyormuşum gibi tanıdık bir his kapladı içimi. *Onların* her zaman *bizi* etkilemeye ihtiyaçları vardı. Lyris'in yapmaya çalıştığı şeyin de bu olduğu izlenimine kapıldım.

Bu gece farklıydı. Daha çaresiz. Boynundaki parfümlü yağ gibi üzerine sinmişti, burnumun seğirmesine neden olan iğrenç bir kokuydu. Acaba babası, ben onunla görüşmeyi reddettikten sonra teklifimin henüz kabul edilmemiş olmasından dolayı sinirlenmeye mi başlamıştı?

Bakışlarımı ondan ayırmadım. "Bu odadaki her erkek senin güzel olduğunu düşünüyor, Lyris."

O da bunu biliyordu. Ama o bariz güzelliği, sinir bozucu bir şekilde, yavan bulmaya başlamıştım. Yüz hatları mükemmel bir simetri içindeydi. Cildi Hindras ipeği gibiydi. Gözleri konik bir şekle sahipti, eğik köşeleri ona boğucu bir görünüm veriyordu. Güzel gözleri ve babasına küçük bir servete mal olduğunu bildiğim mükemmel dikilmiş kıyafetleri vardı.

Ve yine de... Kusurları arıyordum. Mükemmel, soğuk mermerde bir çentik. Onu görmek istiyordum. Millie'nin garip güzelliği gibi kusurlu olmayı arzuluyordum. Ama Lyris'te hiç bulamadım.

Hanno yeğeninin yanında belirdi. Elini onun omzuna attı. Bu gece *dyaan'a vardığımda* Arada Hanesi tarafından pusuya düşürülmüştüm, bu hiç de hoşuma gitmemişti ama yine de Lyris'i bana katılması için davet etmişim, bunun atmam gereken kaçınılmaz yönde doğru bir adım olduğunu biliyordum.

Hanno, "İkiniz için de mutfaktan biraz *wylden* getirttim," dedi. "Mutlaka denemelisin *Kyzaire*. İyi yemekten hoşlandığını biliyorum ve Draan da olağanüstü bir mutfak ustası olduğunu kanıtladı."

Yalnızca Draan'ın olmadığını biliyordum ama yine de bir şey söylemedim, karşılığında ona küçük, diplomatik bir gülümseme vermekle yetindim. Millie bu gece mutfakta olmalıydı ve en azından bana ne verirse zevkle tüketecektim. Çünkü şu anda ona sahip olabilmemin tek yolu buydu.

Tanıdık bir ürperti kanadımın köklerine yayıldı ve omurgamdan aşağı indi. Kokusunu almadan önce onu gördüm.

Millie koridorda, odanın eşiğinin hemen ötesinde duruyordu. İçimden bir *akkium* sarsıntısı geçmiş gibi doğruldum. Lyris'i unuttum. Hanno'yu unuttum. Salon etrafımda eriyor gibiydi ve umutsuzluğun yükseldiğini hissettim. Hep böyle olacaktı, biliyordum. Onu her zaman arzulayacaktım.

Lanet bir kan

arkadaşı. Bir *kyrana*.

Kylorrlar arasındaki en eski ve en kutsal bağlardan biriydi ve ben kendiminkini bana ve Evime gerçek değerde hiçbir şey sunamayan bir insan dışısında bulmuştum. Savaşa yol açabilecek bir zamanda gerekli bir değer.

Raazos'u, Alaire'i, Gaara'yı ve Zor'u zalim hileleri için çoktan lanetlemiştim. Bu Aina için bir ceza mıydı? Hatta Ruaala'nın cezası mı? Belki de.

Ancak Millie'nin gözlerindeki bakış bana onun benim için yanlış olmasının tüm nedenlerini unutturdu.

İçlerindeki acıyı gördüm. Kırılğanlığı. Lyris'te aradığım mermerdeki çipi.

Berbat görünüyordu. Yorgun, mutfaktan terlemiş, kızgın ve üzgün. Ama gözlerim bir sonraki öğünüm için açlık çekiyormuşum gibi onu *yedi*. *Gerçek* gibiydi.

Hanno döndü. Millie kaçtı. Ayağa kalktım.

"Biriyle konuşmam gerekiyor," dedim, bakışlarım hâlâ Millie'nin durduğu yerdeydi. "Özür dilerim, kısa süre içinde döneceğim."

Arkama bile bakmadan salondan çıktım, bana doğru yönelen bakışları görmezden gelerek adımlarımı attım. Raana *Dyaan'dan* ayrılıp yan sokağa girene kadar Millie'nin izini takip ettim.

Avuçlarını kanayan ağacın gövdesine yaymış, alnını ağaca dayamıştı. "Millie."

Döndü ve sonra küçük bir gülümsemeye zorladı.

"İyi akşamlar *Kyzaire*," dedi sesi tuhaf bir şekilde yapmacık ve esprisizdi.

Yaklaşmadan önce kısa bir an için durdum. Ta ki bir el mesafesine gelene kadar.

"Şimdi de *Kyzaire* mi?" Gecenin büyük bir bölümünde hissettiğim sıkıntıyı eritmeye başlayan küçük bir kızgınlık yanığı ile homurdandım.

"Geceniz nasıl geçti? Umarım keyiflidir."

"Ne yapıyorsun?" Gözlerimiz aynı hizada olsun diye eğilerek sordum. "Ne *yapıyorsun*, Millie?"

Çenesi yukarı kalktı. Birkaç dakika önce dumanlı salonun karşısında tanık olduğum yumuşak, incinmiş, hassas yerini korumayı başarmıştı. Şimdi parlak bir öfke kıvılcımı vardı.

Kokusu duyularıma doldu ve bakışlarım dudaklarına kaydı. Kollarını önünde kavuşturdu ve yeleşimin yumuşak malzemesi kollarına çarptı.

Ağzımın kenarlarından bir gülümseme geçti.

"Anlıyorum," diye mırıldandım usulca, bir adım daha yaklaşarak. Boynumun arkasında bir diken vardı. Bir uyarı. Bunun akıllıca olmadığını biliyordum. Millie'yle hiçbir şey akıllıca değildi ama yine de...

"Neyi görüyorsun?" diye sordu, sesi de aynı derecede ipeksiydi.

"Adı Arada Hanesi'nden Lyris," dedim ona. "Soylu bir hanenin kızı." "Kim olduğunu biliyorum," dedi Millie gülümseyerek. "Neden umursadığımı sanıyorsun ki?"

"Değil mi?" Kıskanması hoşuma gittiği için sordum.

O sahte, dikenli gülümseme yavaşça öldü. Benim gülümsemem de onunla birlikte öldü çünkü altında Millie'yi gördüm.

Kusurlu mermer; çatlak, yontulmuş ve güzel.

"Biliyorum," diye itiraf etti, neredeyse birbirine değen, onunki benimkinin yarısı kadar olan çizmeli ayaklarımıza bakarak. "Ama umursamaya hakkım olmadığını ben bile biliyorum. Sen Kaalium'dan bir *Kyzaire'sin*. Soylu bir aileden geliyorsun. Mirasının *evrenin dört bir yanında* fısıldandığını duydum."

Kaşlarımı çattım, bu konuşma istediğim gibi gitmiyordu.

"Millie-"

"*Anlıyorum*," dedi. Dudaklarında beliren hüznü gülümseme, beni bile şaşırtan şiddetli bir dürtüyle pençelerimi arkasındaki kanayan ağacın gövdesine geçirme isteği uyandırdı. Elini sıvazladı

Göğsüme yaslandı, bu hareket tuhaf bir şekilde umursamaz ve kibirliydi. "Birkaç gece önce olanlar, yani öpücük hakkında endişelenmene gerek yok. Hiçbir anlamı olmadığını biliyorum. Olduğu için mutluyum çünkü o anda doğru hissettirdi. Ama biliyorum ki bu sadece... o şeylerden biriydi."

"Hangi şeylerden biri?" Kalan tüm neşemi kaybederek homurdandım. Bu gece buraya gelip Millie'ye bana anlattığı her şeyi anlatmaya hazırdım. Ama o benden önce davranıyordu ve içim beklediğimden daha fazla *acıyordu*. Bundan hiç hoşlanmadım. Hem de hiç.

"Çeyrekler boyunca her zaman bir *şey ifade* etmeleri gerekmediğini bilecek kadar çok erkekle öpüştüm," dedi omuz silkerek. "Düşüncesizce ve eğlenceliydi. Başka bir şey değildi. Güzel bir an paylaştık ve hepsi bu kadar. Anlıyorum. Küçük bir öpücükten sonra aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi peşine düşmem konusunda endişelenmene gerek yok."

Aşk acısı çeken köpek yavrusu mu?

Yeterince erkeği öptüğüne dair görüntüler aklımdan geçiyordu ve... bunun bana hissettirdiklerinden de hoşlanmıyordum.

"Kim olduğumu biliyorum," dedi tekrar göğsümü okşayarak. "Ben de senin kim olduğunu biliyorum." Neden bu bir kovulma gibi hissettirdi?

Tüylerim diken diken oldu. Gurur da belki.

"Senin için bir şey ifade etmedi mi?" Elini göğsümden çekip parmaklarını kendi parmaklarımla birleştirerek sordum. "Bunu hiç düşünmedin mi? O zamandan beri zihninde tekrar tekrar canlandırmadın mı? Çünkü ben düşündüm."

Dudaklarından titreyen, şaşkın bir nefes çıktı. Bunu itiraf etmemi beklemiyordu. Bu yüzünde açıkça okunuyordu. Onu hazırlıksız yakalamayı seviyordum. Onu şok etmeyi seviyordum.

"Tekrar hissetmek istiyorum," dedim, ellerimizi yana indirerek vücuduna doğru adım atabildim. Arzu, sinir bozucu bir aciliyetle, kanıma hücum etti. Dişlerim çoktan uzamaya başlamıştı, ağzım onun tadını almak için sulanıyordu. Bana karşı çok küçüktü, çok sıcaktı. Karnımda küçük bir kalp atışı.

Onu yalancı çıkarmak istedim.

O kadar kolay beni kovabileceğini düşündü ki. Bilmiyor muydu? Gururum alev alev yanıyordu ve çıldırtıcı, güzeller güzeli bir insan kadın tarafından yerle bir edilmeyecektim.

Gözlerinde bir öfke kıvılcımı çaktı.

Başımı eğerek onu ağaca yasladım. Yüzünü çevirdi ve dudaklarım yanağına değdi. Bu beni caydırmadı; ağzımı aşağı doğru kaydardım, dişlerimin üst kısımlarını boynunda gezdirdim, bu ondan çok benim için bir alaydı. Aldığım kontrolle fiziksel olarak titriyordum ve kazanamayabileceğim tehlikeli bir oyun oynadığının farkındaydım.

"Sen nişanlısın."

Bu sözler beni kendime getirdi. Dudaklarımı boynundan kaldırdım, odaklanmamış bakışlarım sabit bir şekilde onun üzerindeydi. "Hayır," dedim kuru bir sesle. "Ben değilim."

Göz kırptı. Başımı eğdim ve ağzımı pembe dudağının köşesinde gezdirdim. Sonra burnunun ucunu, elmacık kemiğini öptüm, o kelimeleri işlerken.

"Sen değil misin?"

"Hayır."

"Oh."

"Tatmin oldun mu?" Ellerimin titremesini engellemeye çalışarak homurdandım. Ama onun kanının duyularıma hücum ettiği o kısa darbeyi hatırladım. Gücü. Gücü. Korkuyu. Onu tekrar istiyordum ama ona sahip olamayacağımı biliyordum. Bu beni daha da çaresiz kılıyordu. "Öyle olsam bile gerçekten fark eder miydi? Sen de beni istiyorsun, *Sasiral*."

Bakışları yanıyordu. "Tabii ki fark eder."

"Yalancı."

Nefes nefese kaldı, ama elimi saçlarına geçirdim ve ağzını bana doğru kaldırıp boynunu açıkta bırakacak şekilde çektim.

Onu bu şekilde inceledim. Göğsü kabarmış, sırtı bana doğru eğilmişti. O geniş ela gözlerinde hafif bir parıltı vardı, dudaklarımı kıvrıran ve sikimi sertleştiren bir parıltı. Onun kanını tattığımdan beri kendimi *vahşi* hissediyordum. Ruh halim kapkara olmuştu. Bu an, kulübedeki o geceden beri hissettiğim en iyi andı.

"Öp beni," diye emrettim. "Senin için ne kadar az şey ifade ettiğini göster bana." Dudaklarımı onunkilere değene kadar indirdim. Bir tat. Bir alay.

Şu anda benim soğuk, mantıklı bir kardeş olduğumu mu düşünüyordu? Hepsinin bilmediği bir şey vardı, ben *yanıyordum*.
çoğu zaman içeride.

"Yap şunu, küçük Seren," diye mırıldandım. "Benim evrenden düşen küçük yıldızım. Ne de olsa ben bir *Kyzaire'im* ve bana itaatsizlik etmekten daha iyisini bilmelisin. Ya da-"

Ayak parmaklarının üzerine kalktı, ağzı benimkine çarptı. Hemen onu kabaca ağaca geri ittim, kızgındım, ona ihtiyacım vardı ve öpücüğü için çaresizdim. Titremesini engellemek için yumruğumu kısa, ipeksi saçlarına bastırdım. Onun beni yuttuğu gibi ben de onu yuttum. Dillerimiz birbirine dolanarak okşadı. Diğer elini bıraktım ve sert dokunuşum, sahiplenici, küstah ve utanmaz bir şekilde dolaşarak onu kendime çektim.

Kendi elleri göğsüme doğru kıvrıldı. Kalın kumaşta tırnaklarının ısırığını hissediyordum, kalçalarımı ona doğru savurmama neden olan iğneyi. Millie boğazının arkasından küçük çaresiz sesler çıkarıyor, dudaklarının arasından benimkilere doğru ilerliyordu. İnledim, kanatlarım etrafımızı sararak bizi gecenin soğuğundan korudu ve birbirimize sımsıkı sarıldık.

"Millicent," dedi keskin bir sesle, özel perdelerimizi delip geçerek.

Kollarımda kaskatı kesildi.

Başımı çevirip hırladım, bu davetsiz misafir hoş karşılanmamıştı. Kadim içgüdülerim ayağa kalktı; bana ait olanı korumamı, benim olanı elimde tutmamı söyleyen içgüdüler. Öpücüğün ve onun kokusunun sersemliği hâlâ üzerimdeydi. *Kyrana*'nın kokusu. Millie'nin tamamen donup kaldığını fark etmem bir anımı aldı, ara sokağın dibinde kimin durduğunu gördüğünde yüzü karanlıkta soldu.

"Özür dilerim, *Kyzaire*," dedi Lesana, bakışlarındaki keskinliği gizleyen sakın bir gülümseme takınmasına rağmen sesi soğuktu. "Millicent'a mutfakta ihtiyaç var. *Şimdi*."

CHAPTER 20

MILLIE

Kythel'in avuç içi karnıma bastırılmıştı, dokunuşu tuhaf bir şekilde yatıştırıcı ve koruyucuydu. Samimi, hatta. Ama bileğini kavradım, dokunuşunu geri çektim ve onun boşluğunun arasından kaydım.

kanat ve ağaç gövdesi.

Lesana'nın gözleriyle karşılaştığımda içime bir korku çöktüğünü hissettim. Kythel'in öpücüğünde yaşadığım tutkulu heyecanın, kalbimin göğsümde delicesine atmasının ve daha fazlası için haykırmamın tamamen tersiydi. Daha fazlasına *ihtiyacım vardı*. Anlık bir çılgınlık.

Bakışlarındaki buz gibi öfkeyi fark edince, "Hem de *pahalı bir tane*," diye düşündüm. "Millie," dedi Kythel, sesi gürleyen bir hırıltıya dönüşmüştü.

Husky ve karanlık. Farklıydı.

Gözlerine bakarak ona dedim ki, "Misafirinin yanına dön *Kyzaire*. Onu zaten yeterince beklettin."

Çenesi gerildi, o tanıdık maske tam boyuna ulaştığında yerine oturdu. Boğazımdaki kalın pişmanlık yumrusunu yuttum ve ondan uzaklaştım, adımlarım Lesana ile aramdaki mesafeyi tüketti.

Kythel'i karanlık sokakta bıraktım ve Raana *Dyaan*'ın kaynayan kadınına içeriye kadar takip ettim. Ana giriş koridorunda ilerledi, salon kapılarını geçti, hareketli ortak salonun önünden geçti, kahkahalar ve kargaşa beni hafif hasta hissettirdi.

Beni özel ofisine götürdü, Draan'ın hesaplara ve müşteri ödemelerine yardım ettiği zamanlarda onunla paylaştığı ofise. Kapıyı arkasından kapatarak bana doğru döndü.

Yanağıma inen acı tokat şaşkınlıkla haykırmama neden oldu. Geriye doğru tökezledim, onun gücü beni duvara çarptı. Elim yüzüme doğru uçtu. *Yandı*.

En rahatsız edici olan şey ise Lesana'nın daha sonra ellerini kanatlarının arkasında kavuşturup bana sabit bir bakış atmasıydı. Dışarıdan bakıldığında kızgın bile görünmüyordu. Sadece, bir köşesi yukarı doğru kıvrılmış olan ağzının çizgilerinde korunaklı bir öfke gördüm.

"Sana güvenmişim," dedi.

Suçlayıcı sözler ofisi doldurdu. Kendime gelmeye başlamıştım, vurulmanın şokunu atlatmaya çalışıyordum. Daha önce de bir kez vurulmuştum, çocukken. Bartu'da varlıklı bir evde yaşıyorduk, babam ev sahipleri tarafından çalıştırılıyordu. Benimle aynı yaşlarda olan oğullarıyla arkadaş olmuştum. Oyun oynuyorduk. İtişip kakışırken, aile yadigârı paha biçilmez bir vazoyu kırmıştı. Suçu bana atmıştı ve annesi kaba, pençeli eliyle bana vurmuş, kırmızı kan izleri bırakmıştı.

Babam çok öfkelenmişti. Onu hayatımda hiç bu kadar kızgın görmemiştim; normalde sakin ve dingin olan babam fırtına gibi küfretmiş ve çıkarken bir vazoyu daha parçalamıştı. Krediye çok ihtiyacımız olmasına rağmen bizi topladı ve o anda ayrıldık.

Ertesi gün verecekleri büyük bir akşam yemeği partisi için zor durumda kalmıştık. Biz ayrılırken Bartu'nun arkadaşını kaybetmenin üzüntüsüyle siyah gözyaşları döktüğünü hatırlıyorum.

O anı şimdi su yüzüne çıktı. Bartu'nun annesi kanımı çekmiş olsa da, Lesana'nın saldırısı daha çok canımı yakmıştı.

"*Sana güvendim. Hiçbir şeyin yokken seni yanıma aldım,*" dedi sessizce. "Bir hanın deposunda uyurken ve pazardan yiyecek kırıntıları çalarken. Ve sen bana saygını böyle mi gösteriyorsun? İyiliğim için minnettarlığını?"

Beni kovacaktı. Bunu hissedebiliyordum, kemiklerimde korkunç bir ürperti vardı.

"Özür dilerim," dedim çabucak, çaresiz ve düzenli olarak gelen kredilerin bir anda kuruyacağı ihtimalinden korkmuş bir halde. Krynn'den Horrin'e geçme hedefimin yarısına bile varamamıştım. "Lesana, özür dilerim. Benden beslenmedi! Sadece bir öpücüktü. Aptalca bir öpücük. Bir daha olmayacak, söz veriyorum. Sadece lütfen... *lütfen* kalmama izin ver. Ne istersen yaparım."

"Draan beni uyardı," diye devam etti Lesana, sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Bana çok nazik olduğumu söyledi. Şimdi benim iyiliğim *her şeyi* tehdit ediyor."

"Hiçbir şey tehdit etmiyor," dedim sesime hissetmediğim bir güç katarak. Onu ikna etmem gerekiyordu. Tek yol buydu. "Lesana, beni dinle. *Lütfen beni dinle*. Bunu kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Bunu Hanem için mahvedecek kişi sen olmayacaksın," dedi, sesi kırılmış ama yumuşaktı. "*Sen*. Krynn'e ait bile olmayan bir insan. Hiçlikten gelen. Kimsesi olmayan. Ve yine de yüce Hanemiz için her şeyi riske *atıyorsun*."

Grace, Lesana'nın Arada Hanesi'nden geldiğini söylemişti. Bu da Arada Hanesi'nden Lyris'in de onun ailesi olduğu anlamına geliyordu. Yakında Erzoslu *Kyzaire ile* nişanlanacağı söylenen Lyris, her ne kadar böyle bir nişanın olmadığına dair beni temin etmiş olsa da.

Ama Lesana kesinlikle öyle olduğundan şüphelenmek için bir neden olduğunu düşünüyordu.

"Burada diğerlerinden besleniyor," dedim usulca, onu ikna etmeye çalışırken, yanağım kalp atışlarımla birlikte zonklamaya başlamıştı. "Neden onları *dyaan*'dan atmadınız? Anlamıyorum."

"Sen bir zehirsin," diye cevap verdi. İncitici kelimeler dilini yakmış gibi dudaklarından döküldü. "Burada kalamazsın. Sen sadece uğruna çalıştığımız her şeyi yok edeceksin."

Ciğerlerim sıkıştı. Öne doğru bir adım atarak elini tuttum. "Hayır, Lesana, öyle demek istemedin. Senin için çok çalıştım. Draan için. I-"

"Bavulunu topla ve git. Seni bir daha burada görmek istemiyorum."

"Lesana," dedim derin bir nefes alarak, ruhuma vahşi bir panik yayılmış olsa da. "Lütfen. Sadece babama ulaşmak için yeterli krediyi kazanmaya çalışıyorum. O öldü. Birkaç ay önce. Cesedi yakında yakılacak ve ona daha önce ulaşmam gerek."

Dudaklarından güzel ama keskin bir kahkaha fırladı. "Babanı bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu.

Gözlerim büyüdü. "Nasıl?"

Çenesini geriye yatırdı, kısık gözlerle beni inceledi. "Grace bana söyledi," dedi. "Gitmeden önce."

Göğsüme keskin bir inançsızlık iğnesi battı. "Ne? Hayır. Hayır. O bunu yapmaz."

"Evet, bana baban ve mektupları hakkında her şeyi anlattı. Ruaala'ya mıydı? Onları bana kendisi gösterdi. Onlara güldük, ne kadar acınası görünüyorlardı," dedi soğukkanlılıkla.

Grace bunu neden yapsın ki? Acı ve ihanet dilimi ağzımın içinde kurşun gibi hissettirdi. Tek yapabildiğim orada öylece durmak ve zeminin ayak bileklerimden yukarı doğru kaydığını hissetmekti.

"Burada olan *her şeyi* biliyorum Millicent. Bilmediğimi düşünerek hata yapma. Sen

sözünü tutmadın. Güvenimi kırdın. Şimdi babana asla zamanında ulaşamayacaksın."

Sözlerindeki soğuk acımasızlık boğazımı nefes alamayacakmışım gibi hissettirene kadar sıktı.

"Bu dersi iyi öğren aşkım," dedi yumuşak bir sesle. "Bana -ya da Arada Hanesi'ne- bir daha karşı gelme.

Sonuçlarından hoşlanmayacaksınız."

Gülümsemesi beni parşömen parçalarına ayırıyormuş gibi hissettirdi, derim bir yığın halinde yere döküldü.

Gülümsemesi daha da keskinleşti.

"Şimdi defol git *evimden*."

CHAPTER 21

MILLIE

L Göz açıp kapayınca kadar Stellara'daki kulübemdeydim.
Benim değil, düzelttim. Onların.

Raana *Dyaan*'daki odamdan bavulumu aldığımı hatırlamıyordum ama bavulum ocağın yanındaki bej renkli taş zeminde duruyordu. *Dyaan*'dan ayrıldığımı hatırlamıyordum ama botlarımın üzerindeki kalın çamur ve yıpranmış burundan içeri sızan nem bana ayrılmış olmam gerektiğini söylüyordu.

Cebimden Halo küremi çıkararak titreyen, soğuk ellerle hesabıma yöneldim. Rakam mavi bir ışık huzmesi halinde yukarı doğru yansıdı. Acil hedefimden yaklaşık 4.000 kredi eksikti ve şimdi aradaki farkı kapatmamın hiçbir yolu yoktu.

"Tam olarak doğru değil Millie," diye fısıldadım kendi kendime, ağladığımı fark etmemiş olsam da ıslak gözlerimi silerek.

Geriye tek bir seçenek kalmıştı.

Saatın kaç olduğunu ya da Raana *Dyaan*'dan ayrılalı ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama kendimi yerden sürükleyerek kaldırdım. Zaman sahip olmadığım bir lükstü. Eğer hayır derse, mümkün olan en kısa sürede öğrenmem gerekiyordu.

Yolumu aydınlatmak için Halo küremi sarı bir ışıltıya çevirdim ve kulübeden güneye doğru yola çıktım. Yağmur yağıyordu, fark ettim, yumuşak bir pelteydi ve ben yol aldıkça daha da sertleşiyordu. Ama yılmayacaktım. Bir cevaba ihtiyacım vardı.

Bir mil kadar sonra, Stellara'nın arazisini sınırlayan taş bir duvara gelene kadar yolumu göstermek için kuleli kalenin keskin kenarlarını kullandım. Sürünerek geçebileceğim kadar kısa, ufalanmış bir kenar bulana kadar onu takip ettim. Sonra Erzos'un kalesinin ön girişine doğru ilerledim.

Heybetli, siyah kemerli kapıya geldiğimde kapıyı çalmak için soğuk yumruğumu kaldırdım ama sonra vazgeçtim. Kythel muhtemelen cevap verecek kadar yakında olmayacaktı ve şaşkın, şüpheli bir bekçi tarafından geri çevrilmeme gerek yoktu. Bunun yerine kalenin yan tarafına geçip bu geç saatte hâlâ aydınlık olan pencerelere baktım. Uyanıktı. Uyanık olduğunu biliyordum.

Kalenin kuzey kanadı parlıyordu, içeriden bir yıldız gibi aydınlatılmıştı. Stellara'ya bakan, neredeyse tüm duvarı kaplayan bir pencere vardı. İçeride bir gölgenin hareket ettiğini gördüm. Bir ocağın titreşimini tanıdım. Dişlerim takırdıyor, ellerim uyuşuyordu.

Derin bir nefes alarak "Kythel!" diye bağırdım.

Sesim gecenin soğukunda yankılandı, yağmura rağmen sarsıcı bir şekilde yüksekti.

Pencerede bir figür belirdi. Lesana'nın ofisinden beri hissettiğim ilk duygu olan sinirlerim göğsümde yükseldi ve beni ele geçiren garip uyuşukluğu kovdu.

Pencere itilerek açıldı ve balkona çıktığında kanatlarının parladığını gördüm. Kanatlarının genişliğini eğerek aşağı indi ve bana doğru hızla yaklaştı.

Kythel sert bir yüz ifadesiyle yere indi, bakışları üzerimde gezinirken ben kollarına atıldım ve o da bizi açık pencereye doğru fırlattı.

Odanın içine girdiğimizde -bir ofis olduğunu fark ettim- ve Kythel kemerli pencereyi kapattığında ilk sıcaklık dokunuşu üşümüş kemiklerime işledi. Titriyordum. Şiddetli bir şekilde.

"Raazos'un kanı adına ne yapıyorsun, *sasiral*?" diye sordu, sesi kızgın ama endişeliydi, beni ateşe yönlendirmek için elini sırtıma bastırdı. "Neredeyse mosmor olmuşsun!"

"Sana bir şey sormam gerekiyor," dedim. Boynumdan aşağı sürekli bir su damlası akıyordu. Saçlarım sırlıklam olmuştu. Kıyafetlerimin sırlıklam olduğunu fark ettiğimde Kythel tünüğümü yırttı, meme uçlarım o kadar sert ve sıkıydı ki acı veriyordu.

"Bekleyebilir," diye homurdandı, yüz hatlarında acımasızca kararlı bir ifade vardı. "Seni ısıtmam gerek."

Pantolonumun bağcıkları gevşemişti. Kythel çekiştirdi ve pantolon ayak bileklerime kadar sarktı. Sonra çömeli botlarımı çekti. Onları bir köşeye fırlatırken ıslak bir ses çıkardılar.

Ne olduğunu anlamadan çırılçıplaktım ve şok içinde onun mavi gözleriyle karşılaştığımda titriyordum.

"Ateşin yanına otur," diye emretti ve yakınlarda süzülen bir Halo küresini kaptı. Ona dokundu ve küre ısı yayarak parlamaya başladı. Ellerime bastırarak, "Burada kal," dedi.

Ofisten ayrıldı.

Kürenin sıcaklığı canımı *yaktı*. Ama ellerim o kadar soğuktu ki sanki etime iğneler batıyormuş gibi hissediyordum. Küreyi daha sıkı kavradım ve ateşin yanına çömeldim. Kaslarım gergin ve sıkı hissediyordum. Saçlarımdan omuzlarıma, göğsüme damlayan her buz gibi su damlası beni şiddetle titretiyordu. Dişlerim takırdıyordu ama utanamayacak kadar üşümüştüm.

Bu çok dikkatsizceydi. En azından babamın pelerinini üzerime örtmeliydim ki yağmurun büyük bir kısmı kendi kıyafetlerime ve botlarıma işlemesin.

Kythel geri döndü. Omuzlarıma onun gibi kokan büyük, *sıcak* bir battaniye atarken yüz ifadesini okuyamadım. Neredeyse rahat bir nefes alacaktım, Halo küresini bırakıp ellerimin arasına aldım ve sıkıca sardım. Sonra başımın tepesine küçük bir şey yerleştirdi. Bir ısıklık sesi duydum ve kafatasımdan aşağıya doğru titreşen bir dalganın yankılandığını hissettim. Su damlacıkları her yöne savruldu. Ardından bir ısı dalgası geldi ve hayretle elimi saç tellerime götürdüğümde tamamen kurudular.

Kafa derim karıncalandı. Kythel küçük aygıtı kaldırıp yere attı ve yanına diz çöktü.

Ben.

Sıcaklık yavaş yavaş kemiklerimdeki donmayı çözdü. Ve sadece titremem durduğunda, sadece Dişlerim birbirine vurmaya bıraktı ve ayak parmaklarım ayaklarımdan ayrılmış gibi hissetmiyordum, ona baktım.

Ofis sessizdi. Yağmur pencereye vuruyordu. Ateş çatırdıyordu, özellikle de Kythel Halo ekranına dokunup alevin boyutunu artırdığında.

Bu gece Arada Hanesi'nden Lyris ile birlikteydi. Raana Dyaan'ın dışında beni öpmüştü; arzuladığım, öfkeli, tutkulu ve tüketen *bir* öpücüktü. Onu son gördüğümünden beri gerçekliğim altüst olmuştu, sadece birkaç saat önce olmasına rağmen.

"Şimdi iyiyim," diye sessizce onu bilgilendirdim. "Teşekkür ederim."

"Raazos'un kanında ne var ki bu gece buraya geldin?" diye sordu bana, sesi alçaktı. Sesinde keskin bir kenarın ipucunu duymasaydım rahatlatıcı, yatıştırıcı gelebilirdi. "Bu fırtınada mı?"

Yorgunluk sinirlerime karışmıştı. Ama aramızdaki her şeyi mahvedecek olsa bile bu soruyu sormam gerekiyordu. Böyle biri olmaktan nefret ediyordum ama bu bir alışveriş olacaktı, değil mi?

O ne alacaktı?

O istedi. Ben de istediğimi alırdım.

"Ciddi miydin?" diye sordum. "Beni kan vericin olarak istediğini söylediğinde?"

Anında tüm vücudu hareketsiz kaldı. O mavi mücevherli gözler, yerimde kıpırdanacakmışım gibi hissetmeme neden olan yoğun bir incelemeyle bana sabitlendi.

Battaniyeyi daha sıkı kavradım, sanki bir zırhmış gibi etrafıma çektim.

"Fiyatımı söylememi istemiştiniz," diye devam ettim, o hiçbir şey söylemeyince. Şüphe içime işlemeye başlamıştı, bu da beni biraz hasta hissettiriyordu. "Teklifin hâlâ geçerli mi? Yoksa fikrini mi değiştirdin?"

Sessiz kaldı ve içimdeki mide bulandırıcı his daha da şiddetlendi. Tekrar titremeye başladım.

"Öyle," dedim sessizce, hayal kırıklığımı gizlemek için yüzümü başka yöne çevirdim.

Umutsuzluğumu. Çünkü artık zamanında yeterli krediyi alıp alamayacağımı bilmiyordum. Grace'den yardım istemediğim sürece... ama o da bana ihanet etmişti. Lesana'ya söylediklerinden sonra ona neden güveneyim ki?

Göz ucuyla Kythel'in elinin öne doğru fırladığını gördüm. Çenemi yakaladı ve beni ona doğru çevirdi.

"Fikrimi değiştirmedim."

Ona bakarken umudum arttı. Yine de kelimelerin boğazından nasıl yırtılır gibi çıktığını fark etmeden edemedim.

"Gerçekten mi?" Fısıldadım.

"Fiyatınız nedir?" diye sordu, aynı yumuşak sesle.

Derin bir nefes aldım. "Beni Horrin'e ve oradan da Krynn'e götürmeni istiyorum."

Kythel'in gözleri kısıldı ama onun dışında hareket etmedi. "Horrin mi? Baban mı?" diye tahmin etti.

"Bedeni hâlâ orada," diye itiraf ettim. Bu sözlerin ağırlığı omuzlarımı çökertti ve kendi içime doğru daha da kıvrıldım. "Horrin sahipsiz ölümlerini yakıyor. Bir sonraki döngüye fazla zaman kalmadı. Benim için kaybolacağından korkuyorum. Krynn için. Ruh mücevheri... Burada olmak istiyordu. Ruaala ile. Bu yüzden buraya geldik. Çünkü ruhumun Krynn'e, tanrılarınıza bağlanmasını istiyordu. Böylece ben... ben öldüğümde onu Alara'da bulabileyim."

Saçmaladığımı biliyordum ama Kythel'in yüz hatlarında yumuşak bir farkındalık oluşmuştu. "Babanın adı ne?"

"Joss."

Yakınımızda süzülen bir Halo küresini yakaladı. İletişim ekranını açtı ve aramızdaki havada titreşti. Mavi ışığın içinden onu inceledim, bir figür belirdiğinde bile, tanımadığım bir Kylorr erkeğinin projeksiyonu.

"Setlan," diye selamladı Kythel başını eğerek.

"*Kyzaire*," diye mırıldandı Setlan, ama sesindeki espriyi duydum. Arka planda yüksek sesler vardı. Kahkahalar. Müzik. Sanki Qapot'a'da bir kulüpteymiş gibi geliyordu, özellikle de yakınlardaki dillerinin cızırtısını duyduğumda.

"Sana ihtiyacım var," dedi Kythel.

Diğer erkek, köpüklü bir sıvıyla dolu bir kadehi dudaklarına götürerek, "Bu kesin," diye cevap verdi. "Krynn'de gecenin bir yarısı beni aramak gibi bir alışkanlığın yok."

"Joss Seren. Cesedi Horrin'de tutuluyor. Onu bulun ve derhal Erzos'a nakledilmesini sağlayın."

Çiğerlerimdeki hava donmuş gibiydi. Kythel'e baktım, kalbim göğsümde inançsızlıkla çarpıyordu. Öyle bir rahatlamıştım ki gerçekmiş gibi bile hissetmiyordum. Bu bir rüyaydı. Kesinlikle bir rüyaydı. Ama öyle olsaydı, ellerim ısınırken soğuktan yanıyormuş gibi hissetmez ve

gözyaşlarım gözlerimi yakıp görüşümü bulanıklaştırmazdı.

Setlan bardağını boşaltmadan önce, "Olmuş bilin," dedi. Metal bir parçayla görünmeyen bir yüzeye çarptı.

ve sonra kanatlarını açarak yükseliyordu. "Sabah size bilgi veririm."

Kythel Com çağrısını sonlandırdı ve mavi pikseller uzaklaşarak bana onu net ve bozulmamış bir şekilde görme imkânı verdi.

"Görüyor musun, *sasiral*?" Kythel mırıldandı, gözlerini bana çevirdi, Raana *Dyaan*'ın dışındaki sokaktan tanıdığım bir açlık gözlerinde parlıyordu. "Ne kadar kolay."

Ağlayabilirdim. Bunun yerine sevinç, minnettarlık ve umutla dolup taşarak üzerine atıldığımda onu şaşırttım. Beni bir homurtuyla yakaladı ve ardından keskin bir kahkaha attı.

Ama onu öptüğümde susturdum. Onu öpmenin neden kötü bir fikir olduğuna dair tüm nedenleri görmezden geldim. Birincisi, aramızdaki çizgileri bulanıklaştırıyordu. Ona kan veren kişi olmak bir alışverişten başka bir şey değildi. Şartları bile tam olarak belirlenmemiş bir sözleşme. Beni ne kadar süre isteyecekti? En fazla üç kez beslemek için mi? Yoksa daha fazla mı? Ve seks de isteyecek miydi? Grace'in soylu çiftiyle yaptığı anlaşma gibi mi?

Bu rahatsız edici düşüncelere hiç aldırış etmedim. O anda değil. O bir arkadaştı. Ve bana en büyük hediyeği vermişti.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldım dudaklarına karşı. Eli kuru saçlarımın arasına girdi ve kafatasımın arkasını kavradı. Yanaklarını öpmek için eğildim, önce birini sonra diğerini. Burnunun keskin eğimini. Alnına doğru, "Teşekkür ederim" diye fısıldadım.

Alnına bir öpücük kondurduktan sonra gözleriyle buluşacak kadar uzaklaştım. Battaniye omuzlarımdan aşağı kaymış, çıplaklığımı ortaya çıkarmıştı ama Kythel bakışlarımı kırmadı.

Havada sanki kollarımdaki tüyleri diken diken eden bir *akkium* gücü varmış gibi hissediyordum. Kythel'in gözleri açtı. Dudakları hâlâ öpücüğümünden ayrılmıştı. Kolları bana sarılmıştı. Beni kucağına aldığını fark ettim.

Ama sonra o mücevherli gözleri çelikleştiren metal bir duvarın yerine oturmasını izledim.

Kythel ayağa kalktı ve ben gergin bir şekilde omuzlarımdaki battaniyeyi düzeltirken beni de yanına aldı. "Özür dilerim," dedim ona, dürtülerime göre hareket ettiğim için kendimi aptal gibi hissederek. "Yapmamalıydım..."

"Bir ay," dedi bana. "Babanın bedenini Krynn'e geri getirmen karşılığında, bir sonraki ay rüzgârlarına kadar benim kan vericim olmanı istiyorum. Ondan sonra anlaşmamız sona erecek."

Sesinde bir kopukluk vardı. Ne yaptığını anladım. Bunu *temiz* tutmak istiyordu. Düzenli. Aklındaki bir kutunun içinde kalmamı istiyordu. Bu biraz canımı yaksa da, kendime karşı dürüst olursam, onu suçladığımı söyleyemezdim.

"Pekâlâ," dedim başımı sallayarak. Eğer bunu tamamen profesyonelce yapmak istiyorsa, ben de yapardım. Bana istediğimi veriyordu. İhtiyacım olanı. Bunun için ona sonsuza dek minnettar kalacaktım. Bir elimle battaniyenin kenarlarını bir arada tuttum. Diğer elimi de aramızdaki boşluğa doğru uzattım. "İnsanlar anlaşmaları böyle mühürler."

Kythel elimi tuttu. Beklediğim gibi elimi sıkmak yerine, avucumun içini kendi avucunun içinde çevirdi.

Nefesimi tutarak pençesinin ucuyla avucumun ortasına bir çizgi çizdiğini hissettim.

Ben daha gözümü kırpamadan, o kadar hızlı vurdu ki bir bulanıklık oldu. Şok içinde, kendi avucunu keserken, sığ kesiğin yavaşça kanamasını izledim, ilk başta belirsizdi.

Göğsünden garip bir ses yankılandı. Alçak ve derin. Neredeyse acı çekiyormuş gibi geliyordu.

Geniş gözlerle Kythel'in okunamayan bakışlarıyla karşılaştım. "Bu," diye homurdandı, "Kylorr mühür anlaşmaları böyle yapılır."

Bununla birlikte avuçlarımızı birbirine bastırdı, kanlarımız birbirine karıştı. Şaşkınlık

içindeydim. Kendi kanımın metalik kokusu, onunkiyle birleşerek aramızda süzülüyordu. Kalbim çok hızlı çarpıyor, başımı döndürüyordu. Tek görebildiğim onun gözleriydi.

Loş ışıklı ofiste gözbebekleri daha da büyüdü ve sadece siyahlık kalana kadar maviyi bloke etti. Sesi sertti. Gırtlaktan. "İlk beslenmemi şimdi istiyorum, *sasiral*."

"Pekâlâ," diye nefes aldım. Beklemenin bir faydası yoktu. Merak etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum, eğer ben de istemiyorsam.

Ocaktaki ateş patladı. Ellerimiz hâlâ iç içe geçmiş, kanımız kaygan ve sıcakken bana doğru adım attığında tüm oda fazlasıyla sıcak geldi. Ona bakmak için boynumu geriye doğru uzattım.

"Nerede-" Sesim çatallaştı ve onu temizledim, ancak bu onun boğukluğuna hiçbir şey yapmadı. "Nerede beslenmek istiyorsun?"

Kythel'in kanatları arkasından sallandı, sonra onları içe doğru çekip sırtına yasladı. Gözlerindeki endişeyi fark ettiğimde kafam karıştı, sadece bir parça endişe. Benim için mi?

"Benim için endişelenmene gerek yok," dedim ve diğer elimi uzatıp göğsüne bastırarak onu rahatlattım. "İşin içinde ne olduğunu biliyorum. Kan verenlerle ve Kylorr'la yeterince haşır neşir oldum, sence de öyle değil mi?"

"Senin için endişelenmiyorum," dedi sesi karararak. Kaşlarım çatıldı. Ses tonundan kendisi için endişelendiği anlaşılıyordu. Ama neden?

Bakışları boynumun kıvrımına sabitlenmişti. Ah. Yavaşça uzanıp saçlarımı bir tarafa ittim ve boynumu ortaya çıkardım. Eğdim, geniş göğsünün yükselip alçalmasına baktım. Boğazının arkasından karanlık ve muhtaç bir ses çıkardı.

"Kythel," dedim usulca, içine girip boynuna uzanarak onu aşağıya doğru yönlendirdim. "Bu sadece bir beslenme. Hayatın boyunca bunu kaç kez yaptın? Merak etme."

Kelimeleri kendim için bir merhem olarak kullanıyordum - çünkü fırtınadaki bir yaprak gibi titremenin eşiğindeydim.

Sözlerim üzerine yumuşak bir küfür savurduğunu duydum. Sıcak nefesi boynumun hassas sütununda gezindi ve içime bastırdığında titredim. Vücudunu serbest bıraktı. Üzerindeki gerginlik bir şelale gibi döküldü ve o sıcak dudaklar boynumu öptüğünde nefesim kesildi. Kafam da karışmıştı, çünkü bunu... ayrı tutmak istediğini biliyordum.

"Nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum," diye hırıltılı bir itirafta bulundu. "Ne olursa olsun korkma, *sasiral*."

Kaşlarım çatıldı. "Sen ne-"

Ani bir acı hissettim ama ağır ve garip bir şekilde *rahatlatıcı* bir acı. Sonra eriyip gitti, yerini baş döndürücü bir çekiş aldı ve bu çekişi uzatmak için parmak uçlarımda yükseldim. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir his, ısının vücudumda bir iz bırakarak uyluklarımda birleştiği yere yerleşmesine neden olan bir his.

"Ne..." İnanamayarak fısıldadım. Farkına vardım. "Aman Tanrım." Kythel'in boğazından bir inilti yuvarlandı, boynuma çarparak boğuldu.

Hayır, hayır, hayır, diye düşündüm. Beslenme böyle olmamalıydı. Hiç mantıklı değildi. Lanet olası bir *dyaan'da* çalışmışım. Beslenmenin ne anlama geldiğini biliyordum. Bu bir hizmetti. Başka bir şey değildi. Ve kesinlikle *böyle* hissetmemeliydim.

Tabii...

İçimde bir kuşku belirdi ama Kythel beni daha sıkı kavradı ve sert, boyun eğmez bedenine doğru sürükledi. Dili sıcak, kaygan, açgözlü ve arayış içinde ısırtıcı yaladı ve gözlerimin geri dönmesine ve dizlerimin bükülmesine neden olan başka bir ağır çekim hissettim.

Ben inlerken beni yakaladı, klitorisim karıncalanmaya, ağrımaya ve zonklamaya başladı. "Kythel!" Nefes nefese kaldım.

Pençelerinin kalçalarırna battığını hissettim, kesik avucundaki kanın sıcaklığı kalçalarırna sızıyordu.

battaniye. Çok fazla gelmeye başlamıştı. Bunaltıcı. Korkmuştum. Bunun ne anlama gelebileceğinden korkuyordum.

Anlaşma, mantıklı bir düşünce geldi.

Babamla.

Kythel bana istediğim şeyi vermişti. Gözünü bile kırpmadan. Sadece birkaç dakika içinde, aylardır beni rahatsız eden derin bir korkuyu gidermişti.

Bu yüzden geri çekilmek yerine, zevke boyun eğmeye karar verdim. Elimi ipeksi siyah saçlarının arasına sokarak onu kendime çektim. İnledi, sikinin sert baskısı her geçen an daha da belirginleşiyordu.

O da hissetti. Bu çılgınlığı. Yalnız olmadığımı sevinmiştim. O da şüphelenmişti, değil mi?

Nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. Korkma, ne olursa olsun, sasiral, beni ısırmadan önce söylediği şey buydu.

O biliyordu. Kokumun onu çağırmasının nedeni buydu. Bu yüzden fiyatımı söylememi istemişti. Çünkü kanımı tatmak için bu kadar çaresizdi. Her şey anlamlıydı. "İhtiyacın olanı al," diye nefes aldım. "İhtiyacın olan her şeyi benden al, Kythel." Ne de olsa onun kan eşi olmam çok muhtemeldi.

CHAPTER 22

KYTHEL

H Sesi hem çok uzak hem de çok yakın geliyordu. Ama onun sözlerinin içimde tetiklediği ihtiyacı, baş döndürücü rahatlamayı ve saldırgan aciliyeti inkar etmek mümkün değildi.

"İhtiyacın olan her şeyi benden al, Kythel."

Onun kanının ilk tadı beni sarmal haline getirdi. İkinci, üçüncü, dördüncü çekiş? Dilimi ıslatırken kanının tatlı, ipeksi sıcaklığı?

Kendimden geçmiştim. Doyamıyordum. Bir daha tatmin olup olamayacağımı bilmiyordum. Bu şekilde değil.

Yeleğim her geçen saniye daha da daralıyor, kopçaları büyüyen kaslarıma baskı yapmaya başlıyordu. Dikişler geriliyordu. *Kyrana*'nın kanının tadıyla tetiklenen kimyasal süreçler seli daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeydi. Kendi ikizimde bunun kanıtlarını görmüş olsam da buna inanmak zordu.

Saldırganlık artıyor, ikiye katlanıyor ve her an daha da artıyordu. Kontrolümün sınırına hızla yaklaşıyordum. Bunu gerçekten *hissedebiliyordum*. Millie'yi inciteceğim korkusuyla aktif olarak karşı koymam gereken bir karar olan, zihnimin eterinde askıda tutulan o devrilme noktasını gerçekten hissedebiliyordum. Yeri doldurulamaz bir şeyi kaybetmeden geri dönemeyeceğim bir sınırı aşmaktan korkuyordum.

Kızgınlık ve keder, arzu ve sahiplenmeyle karıştı.

Pençelerim kalçalarının kabarıklıklarını ısırdı, daha açgözlülükle içerken onu bana daha sıkı tuttu. Aletim nabız gibi atarken, şaftımın dibindeki düğüm zonklarken onu vücuduma sabitledim. Serbest kalmanın eşiğindeymişim gibi hissediyordum. Kalçalarımı ona doğru bir kez daha savurmam beni oraya götürebilirdi. Çıldırıncı bir his. Beni daha da aç bırakan bir his.

İnlemesi beni teşvik etti. Daha derin içtim. Daha sert. Akılsızca.

Onu kana kana içebilirim, diye düşündüm. "*Vaan*,"

diye kabaca küfrettim, boğazına doğru boğuk bir sesle.

Bu düşünce dişlerimi geri çekmeme ve gırtlaktan gelen bir hırıltıyla kendimi ondan uzaklaştırmama neden oldu.

Millie'nin eli boynuna gitti. Isırık izlerinin bordo damladığını gördüm.

Başparmağımın ucunu dişlerime bastırdım ve zehri çıkardım. "Gel."

Yalpalayan bacaklarıyla yaklaştı, battaniye eğrilmişti ve parmağımı yaranın üzerinde gezdirmek için öne uzandım, kanım berrak zehirle karıştı. Kanama durdu. Neredeyse anında deri kapanmaya, iyileşmeye, onarılmaya başladı.

"Sen..." Sesi boğuklaşmıştı. Gözleri cam gibiydi, yanakları kızarmıştı. "Biliyordun."

Ondan uzaklaştığ ve masamın arkasındaki pencereye doğru yürüdüğ. Derimin altındaki kan sanki vızıldıyor gibiydi. Bu uğultu kesilene kadar etimi kaşımak istedim. Daha önce hissettiğim yorgunluk

gitmişti. Laras'a uçup geri dönebiliyordum ve hiç yorgunluk hissetmiyordum. Bu güç, bu kuvvet... inanılmazdı.

Bu aynı zamanda boku yediğim anlamına da geliyordu.

Gerçekten boku yemiştim.

"Ben... Ben bunun *nadir* olduğunu düşünmüştüm. Gerçekten, çok nadir. Bunu hiç düşünmemiştim bile..." Sesi kesildi. Raazos'un kanı içinde ne *düşünüyordum*?

Çünkü düşünmüyordum, diye düşündüm, kendimi tutmama rağmen öfkem yükseliyordu.

Şimdiden daha fazlası için açlık çekiyordum. Omzumun üzerinden bakışlarım onun nabzına kilitlendi ve ona odaklandı. Zehir dilime doldu ve kendimi başka tarafa bakmaya zorlayarak tatlı tadını yuttum. Kokusu üzerime sinmişti. Aldığım her nefeste kokusunu alabildiğim tek şey oydu. Onun kanı, onun teni, onun ihtiyacı, onun sıcaklığı.

"Kythel, bana bakar mısın?" dedi yumuşamış sesiyle.

Döndüm. Kollarımı arkamda kavuşturdum, ancak bu sadece yeleğimi göğsümde daha sıkı gerdi. Kendimi daralmış hissettim. Boğuluyordum. Üzerimdeki her giysiyi yırtıp atmak istedim çünkü ancak o zaman nefes alabilecektim.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu, sesindeki gücü bularak. Bana dikkatle baktı. "Bizim için mi?"

Kyrana bağının ne olduğunu biliyordu, bu çok açıktı. Babasının ona anlatıp anlatmadığını merak ettim. Eğer babası Ruaala'ya bağlıysa ve o da bu yüzden böyle bir şey yaptıysa. Mantıklı olurdu. Bir *kyrana* kaybetmek herkesi yavaş yavaş deliliğe ve kedere sürükleyebilirdi.

"Anlaşmamız değişmeyecek," diye bilgilendirdim onu. "Bir sonraki ay rüzgârlarına kadar benim kan vericim olacaksın. Sonra işimiz bitecek."

Kaşlarını çatmadı ya da kaşlarını çatmadı. Bunun yerine bana daha sert baktı ve derimi tekrar kaşıma isteği duydum çünkü o delici bakışıyla derimin altına giriyormuş gibi hissettim. İnsanlar da bu bağı Kylorr'lar kadar güçlü hissediyor muydu? Emin olamıyordum.

"Evet mi?" Sesini sertleştirerek sordum, bunu ondan duymak istiyordum.

"Evet," dedi sonunda. Bir parçam onun *Kyrana* bağından habersiz olmasını diledi. Bir yanımda eğer öyle olsaydı, bu işin sonunun çok daha kolay olacağını biliyordu.

"Burada bekle," dedim ona, yanından geçerken kokusunu almamak için nefesimi tuttum. Kapının eşiğine geldiğimde sırtı bana dönük bir şekilde pencerenin önünde duruyordu. "Seni Raana *Dyaan*'a geri götürmesi için bir bakıcı tutacağım."

"Hayır," dedi.

Kaskatı kesildim. İşte korktuğum şey buydu. Benden taleplerde bulunmaya başlayacaktı, düşünmekten daha iyi bildiğim şeyler. Artık kalede kalmak ister miydi? Kendi yatağında mı? Bu düşünceyle dişlerimin damlaması önemli değildi. Bu bir görev meselesiydi ve içinde bir damla asil kanı olmayan bir dişiyle böyle şeylerle uğraşmamam gerektiğini çok iyi biliyordum.

"Bakıcınız beni kulübeye götürsün lütfen," dedi. Millie yüzünü bana döndü ve kaşlarını çatı.

"Gecenin bu saatinde orada olman hoşuma gitmiyor, özellikle de bu fırtınada," dedim, kelimeler ben onları durduramadan döküldü. Sanki bir işaretmiş gibi, uzaktan bir *akkium* vuruşunun alkışını duydum. "Seni Raana *Dyaan*'a götürecekler."

"O zaman ben yürürüm," diye omuz silkti ve hâlâ titreyen bacaklarının üzerindeki ıslak giysi yığınınna gitti.

"Raazos'un kanı adına ne yaptığını sanıyorsun?" Sessizce sordum, üzerinden çıkardığım sırlıslıkla tünge kaldırışını izliyordum. Saçına yerleştirdiğim küçük alete uzandı ve onu

kurcalamaya başladı.

"Giysilerimi kurutuyorum," dedi. "Bu tam olarak nasıl çalışıyor? Bana gösterebilir misiniz?" Giysi mi? Ben onlara öyle bile demezdim, diye düşündüm, çizmesindeki deliğe bakarak.

"Bekçi sana yeni kıyafetler getirecek," diye homurdandım, beklenmedik bir öfke yükseliyordu.

"Artık Horrin'e gitmene gerek kalmadığına göre, Stellara'da gezinirken giymek için daha dayanıklı giysiler almanı bekliyorum. Deliksiz ve dikişleri patlamamış olanlardan. Lesana sana yeterince iyi para ödüyor, değil mi?"

Millie bana göz kırptı. Biraz utanmış görüldüğünü fark ettiğimde göğsümde keskin bir sızı hissettim ama özür dileyemeyecek kadar gergindim.

Boğazını temizledi. "Genelde ne sıklıkla beslenirsin?"

"Ne?"

"*Baanye* almaya başlamam gerekecek," diyerek konuyu tamamen değiştirdi ve battaniyeyi omuzlarına daha sıkı sardı. "Öyle değil mi? Tercih ettiğiniz beslenme programına bağlı olarak ne kadar almam gerektiğini bilmem gerekecek."

Her şeyi çok klinikmiş gibi anlattı.

"İstediğim zaman beslenirim," diye tersledim. Uçmaya ihtiyacım vardı. Kanatlarımı germek ve cezalandırıcı yağmurun derimin altındaki bu vızıltıyı temizlemesine izin vermek için. Bundan nefret ediyordum. Azur buna nasıl dayanıyordu? "Her gün *baanye* al."

Millie'nin burun delikleri açıldı. Nazikçe. Ama kara ruh halimin onu yıpratmaya başladığını biliyordum. "Evet, *Kyzaire*." dediğinde de görüldüğü gibi.

Ses tonu tatlı ve yumuşaktı ama ismimi söylediğinde içinde bir uyarı vardı. Daha iyi bir ruh halinde olsaydım, oynamak için ortaya çıkan küçük pençeleriyle eğlenerek sırtırdım.

"Burada bekle," diye

emrettim. "Evet,

Kyzaire."

Kapıyı iterek açtığımda neredeyse menteşelerini kıracaktım. Arkamdan iç çektiğini duydum.

Sonra ayak sesleri geldi. "Kythel," diye

seslendi arkamdan. "Bekle."

Trabzanın önünde durdum ve avlunun zemin katına uçabilmek için kenarından atlamaya hazırlandım. Sol kanadımın kenarından ona bakmadan önce yumruğum metali sıkıttı.

Ofisimin kapısının kemerlerinin hemen altında duruyordu. Ensesi çıplaktı, yanakları kızarmıştı, saçları ateş ışığından parlıyordu. Samimi bir portre çizmişti ve ben de onu tıpkı böyle çizebileceğimi düşünmüştüm, gözlerim onun hatlarında geziniyordu ama bakışlarındaki yumuşaklığı yakalayabileceğimi hiç sanmıyordum.

"Teşekkür ederim," dedi.

Ne kadar basit kelimeler. Ses tonunda hiçbir ısırik yoktu. Bana sabit bir şekilde baktı. İçimi bir rahatlama kapladı. Derimin altındaki uğultu dağılmaya başladı, uğultulu bir farkındalığın içinde eriyip gitti. Onun farkındalığına. Nefesini, kalbinin hafifçe çarpışını duyabiliyordum. Kendimi ona bağlı hissediyordum, bu hem bir teselli hem de bir endişeydi.

"Teşekkür ederim," dedi

tekrar.

Babasını

kastediyordu.

Horrin.

Başımı eğdim.

"Setlan'la iletişim halinde olacağım," dedim ona ve aşağıdaki karanlık avluya bakmak için arkamı döndüm. "Yakında senin için bir güncelleme yapacağım."

"Yarın mı?"

"Evet."

Bununla birlikte, kanatlarımı genişçe açarak kenardan adım attım.

Gerçekten ama gerçekten pişman olacağım bir şey yapmadan önce ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

CHAPTER 23

MILLIE

Traana'daki eczane her zaman New Inverness'in dışındaki küçük kasabanın lavanta tarlaları gibi kokardı. Kasabanın adının Fishshire olduğunu sanıyordum. Bunun hep garip olduğunu düşünmüştümdür.

Göl, deniz, gölet ya da başka herhangi bir su türünden bu kadar uzaktayken bir kasabanın adının Fishshire olması. Özellikle de lavanta tarlalarıyla bilinirken.

Eczane bu öğleden sonra tıklım tıklımdı. Küçük, şirin bir dükkân Kylorr'la ne kadar dolu olabilirse o kadar doluydu ama vücut yağı teşhirinin yanında duran zayıf bir Hindras kadını gördüm.

Baanye'nin nerede olduğunu biliyordum ve Lesana'nın ya da yolun hemen aşağısındaki Raana *Dyaan*'dan herhangi bir vericinin burada olmadığından emin olmak için dükkânı hızlıca taradım. Dükkânın bir Keriv'i erkeğine ait olduğunu biliyordum ama tezgâhın arkasındaki şişelerle uğraşan bir Kylorr kadınıydı.

"Günaydın Eriaan," diye selamladım cilalı taşa doğru adım attığımda, levha karnımı kesiyordu.

"Ah, Millie," dedi Eriaan, *baanye* şişelerini tam olarak yerleştirmeye odaklanmıştı. "Lesana seni daha fazla *baanye* almaya mı gönderdi? Şimdiden mi?"

"Evet," diye yalan söyledim, kanatlarına gülümseyerek. "Birkaç şişe yeter."

Eriaan onları sergilediği yerden aldı ve sonunda döndü. Yeşil gözleri kibardı ama pek çok Kylorr'da tanıdığım uzak bir serinlik de vardı. Ne de olsa sıcak, davetkâr bir tür olarak bilinmezlerdi. Çoğu Kylorr, kısıtlamanın onları yücelteceği inancıyla yetiştirilmişti. Kişinin temel dürtüleri üzerinde kontrol sahibi olması ideal bir durum olarak gösterilirdi.

Kylorr'un özünde çılgına dönmüş insanlar olduğu düşünülduğünde, bunun her zaman büyüleyici olduğunu düşünmüştümdür. Bir kez serbest bırakıldıklarında savaş öfkelerini kontrol edemezlerdi. Bir bakıma mantıklı. Hepsinin içinde yatan canavarca güç göz önüne alındığında, kontrol nihai bir güç olarak görülebilirdi.

Eriaan ince, sivri ve tepesinde balmumundan bir mühür bulunan kırmızı şişeleri tezgâhın diğer tarafına kaydırdı. "Lesana'nın hesabına ekleyeceğim."

"Bunların parasını bugün ödeyeceğim," dedim hemen. Başını eğdiğinde, "Bir tanesi *dyaan*'da çalışmayan bir arkadaş için" dedim.

Eriaan başını eğdi ve kredileri ona aktardım, sessizce kayıplarının yasını tuttum, kukla ipleri gibi küçük bir endişe ipinin içimden geçtiğini hissettim.

Artık onlara ihtiyacım yok diye düşündüm. Tam olarak doğru değildi. Horrin'e yolculuk için biriktirdiğim küçük bir kredi birikimim vardı. Şimdi onları kulübe için bir şeyler, beslemeler için *baanye*, deliksiz yeni giysiler için kullanabilirdim. Yine de her alışverişin küçük bir yenilgi gibi gelip gelmeyeceğini merak ediyordum.

"Evlenme teklifini bu gece bekliyoruz," diye bir ses geldi, kalabalık caddeden dükkâna doğru akarken. "Ay rüzgârları kutlamasında."

"Lyris," dedi daha sert bir ses, bir uyarı. "Yeter."

Küçük bir koklama. "Özür dilerim anne."

Döndüğümde, dükkânın köşesinde, sabah güneşinde altın gibi parlayan gezegen dışı ithal ürünleri, pahalı merhemleri ve banyo tuzlarını inceliyordu.

"Eriaan," diye seslendi Lyris ve hızla dönüp önüme baktım. "Bunlar nereden?"

"Hydroni'den," dedi diğer dişi, başını bile kaldırmadan. "Daha bu sabah elime geçti."

Bir şişenin açıldığını duydum. Sonra "*Berbat* kokuyor. Hydronis'in neden böyle berbat kokuları var?"

"Kas ağrıları ve gerginlikler için," diye yanıtladı Eriaan. "Parfüm değil." "Öyle olmalı. Kesinlikle daha çok satarlardı."

"Kumaşçıdan bir şey almam gerekiyor," diye seslendi Lyris'in annesinin sesi. "Hemen döneceğim."

"Peki anne." Lyris bir süre annesinin dükkândan çıkmasını bekledikten sonra arkadaşına döndü, Babası *dyaan'a* sık sık gelen genç bir Kylorr kadını. Soylu bir ev olan ailenin, hasat edildikten sonra *ilim* üretimine yardımcı olduğuna inanıyordum. "Sözleşmeler hazırlandıktan sonra, bir sonraki ay rüzgârlarında Erzos Keep'e taşınacağımı umuyorum."

Karnıma bir ağrı girdi. Kythel yalan söylememişti. Arada Hanesi'nden Lyris ile nişanlı değildi...henüz. Ama muhtemelen yakında olacaktı. Bana söylemediği şey buydu.

Söz konusu dişi Raana'da bu kadar açık bir şekilde böbürlenerek dolaştığına göre niyetini açıkça belli etmiş olmalıydı. Eriaan'a baktığımda Lyris'in sözleri onun bile dikkatini çekmişti. İstemediğim bir anıydı ama yine de aklıma geldi. Kythel'in boynumdaki sıcak nefesi, kaygan dilinin kucağı. Sanki duramayacakmış gibi kalçalarını içime bastırıp sallaması. Peki ya ben? Ben de aynı çaresizlik içindeydim, onu daha yakına çekmek için pençeliyordum. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

onun beslenmesi gibi bir şey. Şüphelendiğim şey doğruysa, muhtemelen bir daha asla yapmayacaktım.

Bir kan
arkadaşı. Bir

Kyrana.

Başımı salladım, içimden keskin bir nefes çıktı.

Ve başka biriyle evlenecekti. Kaalium Hanesi'nden Kythel'le evlenmek istediğimden değil. Bu kendim için hayal ettiğim bir hayat değildi, hatta bunu hayal etmeye hakkım bile yoktu. Geleceğimi düşündüğümde aklıma Rupon geliyordu.

Bir çayırın kenarındaki küçük kulübemizde geçirdiğimiz o mükemmel yazı. Pencere kenarında kuruyan otlar, fırında pişen mis kokulu ekmekler ve elmacık kemiklerime vuran güneş ışığı. Bir aile, çocuklar istiyordum. Yumuşak, sessiz, yüksüz ve sade bir hayat istiyordum.

Sadece... Babama Krynn'de kalacağıma söz vermiştim. Ruhumu buraya bağlayacağıma, böylece öteki alemde onu tekrar bulabileceğime söz vermiştim. Rupon benim için ve orada sahip olabileceğim her türlü hayat için kayıptı. Babam daha önemliydi.

Eriaan'a bakarak gülümsedim. "Teşekkür ederim." "Lesana'ya selamlarımı ilet," dedi başını sallayarak.

Küçük bir gülümsemeye zorladım ve tezgahtan uzaklaştım.

"Bu kadar erken mi?" diye sordu Lyris'in arkadaşı. "Evlilik için bu acele niye?"

"Teyzesinin ölümüyle ilgili mesele çözüldüğüne ve kendi kardeşi de o insan soyluyla evlendiğine göre, Erzos'u güvence altına almak için babasının baskısını hissediyordur," diye cevap verdi Lyris, sesi yeni bir görüntüye yerleşirken dikkati dağılmıştı. "Savaş yaklaşıyor, biliyorsun."

Babamın söylediği de bu."

Savaş mı?

Teyzesinin ölümü mü?

Kardeşi bir insanla mı evlenmiş? Bunu hiç duymamıştım. Sonra hangi kardeşi olduğunu merak ettim. İkizi mi?

Kulak misafiri olduğumu bildiğim için huzursuzluk hissettim ve bir an daha merakla tereddüt etmeden dükkândan çıktım. İki şişe *baanye*'yi pantolonumun içine soktum, pazardan aldığım yiyeceklerle dolu çantamı omzuma daha yükseğe astım. Setlan'ı merak ettim, kim olduğunu ve babamı bulup bulmadığını. Şu anda bile buraya doğru geliyor muydu? Kythel benim için güncellemeler getireceğine söz vermişti ama onu bir daha ne zaman görecektim?

Bu gece değil tabii ki, diye düşündüm. Ay rüzgârlarını unutmuştum ama pazarda tanıdık, enerjik bir vızıltı vardı, değil mi? Sadece noktaları birleştirmemiştim.

Kythel bu gece Arada Hanesi'nden Lyris ile nişanlanmış olabilir.

Bunun ne anlama geleceğini merak ettim. Bizim için. Bildiklerimi bilerek beslenmenin devam etmesine izin verebilir miydim?

Önemli değil, diye düşündüm, omuzlarımı çelikleştirdim ve Arnavut kaldırımli yolda yürüdüm. *Bir anlaşma yapmıştık. Bir sonraki ay rüzgarına kadar bana sahip.*

O zaman muhtemelen evlenirdi.

Yolun aşağısında, Raana *Dyaan*'ın girişinde bordo bir ışık yakaladım.

Lesana'yı gördüğümde kalbim durdu, kanadı yırtık, sırık gibi bir Kylorr'dan mutfak için bir sipariş alıyordu. Avlunun karşısında gözlerini bana dikmişti. Yanağım attığı tokadın acısını hâlâ hissediyordu. Bu sabah, orta parmağının etrafındaki dekoratif metal banttı belli belirsiz mavi bir iz kalmıştı.

Bakışlarını kırarak Stellara'ya girdim ve güneye doğru ilerledim. Ancak yolu artık göremediğimden yeniden nefes alabileceğimi hissettim.

KRYNN'DE AY RÜZGÂRLARINI HEP SEVMİŞİMDİR. PARLAK AY IŞIĞINI SEVERDİM.

Her şey maviye çalan bir gümüş rengindeydi ve rüzgârların vahşiliği o kadar vahşi ve şiddetliydi ki, onlara doğru çığlık atabilirdiniz ve sesiniz kimse tarafından duyulmadan uzaklaşırdı.

Kylorr ay rüzgârları tarafından çekildiğini hissetti, benim gibi bir insanın anlayamayacağı bir şeydi bu. Babam bunu özgürleştirici bir deneyim olarak tanımlamıştı. Bir Kylorr'un öfkenin eşiğine gelme ihtimalinin en yüksek olduğu, aynı zamanda da üzerinde en fazla kontrole sahip olduğu zaman olduğunu söylerdi. Bu ikiliği hiçbir zaman tam olarak anlayamadım ve hayatımda babamdan tamamen koptuğumu hissettiğim birkaç andan biriydi.

Ama bu gece.

Bu gece, kulübede geçirdiğim ilk ay rüzgârıydı. Ve korktuğumu itiraf edebilirim.

Stellara'nın ağaçları rüzgârı kulübeye doğru yönlendirdi ve denizdeki şiddetli bir dalga gibi açıklığa girerek evin önüne, arkasına ve yanlarına çarptı, ta ki tamamen yıkılacağından korkana kadar. Pencereleler tıkırdadı. Birinin camında bir çatlak belirmişti ve gece boyunca dayanması için dua ettim, yoksa sabah olduğunda içerisi tam bir felaket olacaktı.

Kulübe gıcırdadı ve inledi. Ön kapı sanki huzursuz bir ruh içeri girmeye çalışıyormuş gibi tıkırdıyordu. Merdivenlerden gelen cereyan, ocakta yarattığım ateşi söndürmeye devam ediyordu.

Sadece bu da değil, etrafımdaki ruhların buz gibi dokunuşlarını hissetmeye devam ettim. Hissetmeye başlamıştım

Klostrofobikti ve içimden bir şeyin geçtiğini, kemiklerime sürtündüğünü ve beni titrettiğini hissettiğimde dişlerimi sıkarak sıçradım.

Daha fazla zylar'a ihtiyacım var, diye düşündüm. Kythel haklıydı. Ay rüzgârları diyarlar arasındaki perdenin en ince olduğu geceydi ama Alara ve Zyos'ta aynı anda hiç bu kadar hareketlilik yaşamamıştım.

Dahası... Kythel'in bu gece Lyris'le birlikte olduğunu hatırlayıp duruyordum. Muhtemelen müstakbel geliniyle planlar yapıyordu. Mükemmel, güzel, asil müstakbel geliniyle.

Yalnız kalmaya alışık olmadığımı fark ettim. Babam çalışırken bile etrafım hep başkalarıyla çevriliydi. Yaşadığımız evlerde, köylerde, uzay limanlarında. Yalnız olmak beni huzursuz ve korkmuş hissettiriyordu.

Kapıya bir vuruş geldi. Önce rüzgârın çerçevedeki ahşabı tekrar itip kaktığını düşündüm ama sonra hiç durmadı.

"Millie," diye homurdandı. "Kapıyı aç."

İçimde bir rahatlama hissettim ve ocağın yanındaki çömelmiş pozisyonumdan kalktım. Pazardaki hurdacıdan aldığım kalın battaniyedeki bir deliği yamamaya çalışıyordum ama ellerim çok fazla titremeye başlamıştı ve her pencere tıktirtısında iğneyi kendime batırmaya devam ediyordum. Yine de üst kattaki yatağı yeniden doldurmam gerekiyordu, bu yüzden yine en sıcak yer olan mutfakta yerde uyuyacaktım.

Sürgülü kilidi el yordamıyla açtım ve ardından Kythel arkasından esen rüzgâr gibi içeri itti. Kapıyı tekrar çarparak kapattı ama tek bir kelime bile edemeden ona doğru bastırıyordum.

Dokunulmak istedim. İçimdeki bu zayıflıktan nefret ediyordum ama o anda umurumda değildi. Bir ay rüzgârı fırtınasında yalnız ve korkmuş olmak istemiyordum ve Kythel *buradaydı*. Lyris'le birlikte olması gerekirken buradaydı. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Ya da belki de bir anlamı olmasını isteyecek kadar çaresizdim.

"Titriyorsun, *sasiral*," dedi çakıllı sesi, sıcak avuçlarından biri belime yayılıyor, diğeri kalçamı kavırıyordu. "Yine mi üşüdün?"

Başımı salladım ve yanağımı göğsüne yasladım. "Babamdan haber var mı?"

Bütün gün ona sormak için yanıp tutuştuğum bir soruydu bu.

Eli sırtımı bir aşağı bir yukarı okşadı. "Setlan bu öğleden sonra Horrin'e ulaştı. Babanın yerini tespit etti ve onu Krynn'e geri götürmek için gerekli izinleri alıyor."

"Onu yakmadılar, değil mi?" Emin olmak için sordum, kalbim göğsümün kafesinde çarpıyordu.

"Hayır," dedi ve göğsüne karşı küçük bir ses çıkardım. "Setlan ona Erzos'a kadar bizzat eşlik edecek. Bir hafta içinde Krynn'de olacak."

İstediğim her şey...

Neredeyse inanamıyordum.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldım, dün gece benden ne kadar çabuk soğuduğunu unutarak. Kopmuştum. Umurumda değildi. O haklıydı. Bir anlaşma yapmıştık. O kendi payına düşeni yapıyordu, ben de kendi payıma düşeni yapacaktım.

"Bu gece Raana *Dyaan*'da değildin," dedi.

Kuzeyden gelen bir rüzgârın eve doğru kükrediğini duyabiliyordum ve içgüdüsel olarak kapıdan bir adım geri çekildim, ancak Kythel'in yeleşini çekiştirerek onu da yanıma aldım.

O da benim adımlarımı takip etti. Başımı kaldırıp ona baktığımda bakışlarının bana sabitlendiğini gördüm. Kalbim burkuldu. Çıldırıcı derecede yakışıklıydı. Ve o bakışlardaki yoğunluk, ihtiyaç? İçimde bir heyecan uyandırdı.

Bu güçlü, güzel, karmaşık erkeğin *beni* istediğini.

Sırtım yatak odasına çıkan taş merdivenlerin yanındaki duvara çarptı. Üstümde Kythel belirdi, gözleri dudaklarıma kayd, başı eğildi.

"Bana cevap vermedin."

"Soru sormadınız," diye cevap verdim, kendimi daha kendim gibi hissederek. Babamın haberinden sonra neşeli ve rahatlamıştım. Ay rüzgârları bile ruhumu söndürememişti... gerçi bir şey söndürebilirdi.

Bilinçsizce dudakları kıvrıldı ama sonra tekrar sert ve onaylamaz bir şekilde bakmayı hatırladı. Ben daha durduramadan soru ağzımdan çıkmıştı. "Sen ve Lyris nişanlı mısınız?"

Kythel kaskatı kesildi. "Sana zaten söyledim-"

"Bugün eczacı dükkanında kulak misafiri oldum," dedim ona. "Bu gece bir teklif bekliyordu."

Elleri kalçalarımdaya gezinirken Kythel üzerimde sessizdi. Kanatları arkamdaki duvara dayanmış, tek görebildiğim gözlerinin ışıltısı olana kadar bizi sarmalamıştı. Dışarıdaki fırtınanın şiddeti bile kanatlarının rahatlığında azalıyor gibiydi. Nefesimi tutarak bekledim, cevabı gerçekten evet olursa nasıl hissedeceğimi merak ediyordum.

"Hayır," dedi. "Bu gece böyle bir teklifte bulunmadım. Arada Hanesi ile akşam yemeğimi kısaca kestim."

Keskin bir rahatlama hissi beni gülümsetti. Bunu görünce alay etti, bu da benimkini daha da büyüttü. "Neden?" Zaten bildiğimi düşünmeme rağmen araştırdım.

"Çekingen davranma, *sasiral*. Nedenini biliyorsun," dedi, gözlerini bana dikerek, küçük bakışları gerçek bir ısırık içermese de. "Yüzündeki bu iz nedir?"

Çenemi avuçlarının arasına aldı ve azalan ateş ışığında incelemek için çevirdi. Lesana'nın yüzüğü. Gece boyunca çiçek açmaya başlayan çürükler.

"Bir şey yok," diye yalan söyledim, yüzümü tuttuğu yerden çekerek. Ama onun içinde bir gerginlik titreşimi hissettim.

Tekrar çenemi tuttu ve yüzümü yana yatırdı. Keskin bir nefes verdi ve konuştuğunda sesi daha önce olduğundan daha karaydı: "Bana yalan söyleme. Burada bir işaret var. Sanki metale kazınmış gibi. Biri mi *vurdu sana*?"

Cevap vermedim. Ne diyeceğimi bilemiyordum ama giderek artan öfkesine karşı temkinli olmaya başlamıştım. Omuzları gerilmiş, kasları büyümüş gibiydi, tıpkı dün gece ilk beslenmesinden sonra olduğu gibi. Kylorr dışındaki türler arasında nadiren görülen, kimyasal madde seline verilen fiziksel bir tepki. Onları bu kadar tehlikeli yapan da buydu.

"Sana kimin vurduğunu söyle."

Başımı salladım, dilim damağıma yapışmıştı. Uzun uzun küfretti.

Bana zarar vermeyeceğini biliyordum, bu yüzden onu sakinleştirmek için ellerimi göğsüne koydum. Eğer gerçekten

onun *kyranasıydı*, kan arkadaşıydı, asla yapmazdı. Ne olursa olsun yapacağına inandığımdan değil.

"Bu gece neden Raana *Dyaan*'da değildin?" diye sordu cevap vermeyince. "Seni görmek için oraya gittim ama orada olduğunu hiç hissedemedim."

Beni anladın mı?

Birimizin doğruyu söylemesi gerekiyordu, yoksa yarım gerçekler ve dile getirilmemiş isteklerden oluşan karmakarışık bir karmaşaya dönüşecektik.

"Lesana... *dyaan*'dan ayrılmamı istedi," diye itiraf ettim.

Sertleşti. ömelmişti, yüzü o kadar yakındı ki gözümü kırparsam kirpiklerimin çenesine değdiğini hissedecekti.

"Ne zaman?"

Yutkundum, yüzümü çevirdim. "Dün gece. Seni görmeye gelmeden önce."

"Yani bunu o mu yaptı?" diye sordu, sesi aldatıcı bir şekilde sessiz ve yumuşaktı. Parmaklarının arkası yanağımdaki çürüğü okşadı.

Geniş bileğini avucumun içine aldım. Dikkatini dağıtmak için dudaklarımı başparmağının üzerinde gezdirdim. Gülümsemesi vahşiydi, gözleri dudaklarıma sabitlenmişti. "Onu mahvedeceğim."

Göğsüm sıkıştı. "Hayır."

Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Hayır mı?"

"Yapamazsın," diye itiraz ettim. "Orada çalışan ve maaşına güvenen o kadar çok kişi var ki Kythel. Lütfen yapma. Önemli bir şey değil."

Kythel'in burun delikleri alevlendi. Kanatları dalgalanarak etrafımızda titreşti.

"Seni benimle gördüğü için üzgün müydü? Ara sokakta?" diye sordu. "Evet," diye yanıtladım. Çok açıktı.

"Onunla konuşacağım," dedi, sesi tamamen kana susamıştı.

"Hayır," dedim sesimi çelikleştirerek. Lesana'nın bakışlarındaki soğukluğu hâlâ görebiliyordum. Tüyler ürperticiydi. Ofisinde o ana kadar ondan hiç korkmamıştım. Beni sarsan tokat değildi, beni tehdit ederken gözlerindeki bakıştı. "Yardıma ihtiyacım yok. Ben iyi olacağım."

"Size işinize mal oldum," dedi Kythel. "Bunu düzelterek. Sana vurduğunu bilerek ona bakarken dişlerimi toz haline getirecek olsam bile. Ama iyi oynayabilirim, *sasiral*. Kardeşlerimin kim olduğunu biliyorsun, değil mi? Onlarla uğraşmanın nasıl bir öz disiplin gerektirdiğini biliyor musun?"

Dudaklarımın titremesine engel olamadım. Yine de, "Karışmayın. Lütfen. Senin için zor olduğunu biliyorum ama... bırak ben halledeyim, tamam mı?"

"Raana *Dyaan*'da bir gecede kaç kredi kazanıyordun?"

Gözlerim kısıldı, bıkkınlığım arttı. "Yeterince."

"Tahmin etmemi ister misin?" diye sordu başını yana eğerek. Öne doğru eğilerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve vücudumun o küçük öpücükle erimiş gibi görünmesinden nefret ettim. "Sana neye mal olduysam ödeyeceğim."

Bu beni ikiyüzlü yapsa bile sertleştirdi. Tek gelir kaynağımı kaybettikten sonra kredi karşılığında ona kan vermeye hazırdım. Ancak Kythel her şeyi atlamış ve bana gerçekten istediğim şeyi vermişti.

"Hayır, parayı istemiyorum," dedim, ses tonum sertti. "Zaten bana babamı veriyorsun. Tek istediğim buydu. Anlaştığımız tek şey buydu. Ondan başka hiçbir şey benim için önemli değil."

Ayrıca babamın Krynne'e dönüş masraflarını ödediğini bilmek -ve bu Setlan'ın yolculuğunu da, Kaalium Hanesi'ne her kimse, ondan kredi kabul etmek beni rahatsız ediyordu. Kendimi tutulmuş bir metres gibi hissettim. Özellikle de kan veren ilişkimizin kaçınılmazlığı ve nereye varacağı düşünüldüğünde. *Kyrana* bağı şaşırtıcı bir şekilde erotik olduğunu kanıtlıyordu.

Ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Lesana sana ilk teklifimi reddetmeni söyledi, değil mi?" Kythel sordu. "Seni kan vericim olarak istediğim o ilk gece."

"Evet," diye fısıldadım. "Bunu kabul etmeye hazırdım ama sanırım şüphelendi... belki de..."

"Neyden şüphelendiğini biliyorum," dedi Kythel, başparmağını yanağımdaki çürüğün üzerinde gezdirerek. Yarayı incelerken çenesinin kasılmasını izledim. Bu izi görmekten hoşlanmadığını bilmek içimi ısıtmadı desem yalan olur. Beni önemsiyordu. Tıpkı benim ona değer verdiğim gibi. Dışardan bakan biri için arkadaşlığımız ne kadar tuhaf olsa da, birbirimizi önemsiyorduk.

Tek korkum, benimle işi bittiğinde çok fazla önemseyecek olmamdı.

Ve benimle işi bitecekti. Sonunda. "Gergin olmakta haklıydı," diye ekledi.

Nefesim kesildi. "Öyle miydi?"

Başını eğdi, mavi gözleri parlıyordu.

"Bugün *baanye'ni* aldın mı?" diye sorduğunda sesi sertleşti. "Evet," diye fısıldadım, beklentim yükseliyordu.

"Güzel. İşte benim iyi *sasiral'im*," diye övdü ve ellerim yeleğini daha sıkı kavradı, bir arzu tınısı odayı tamamen sıcak hissettirdi. "Pelerinini çıkar. Sana yine ihtiyacım var."

CHAPTER 24

MILLIE

I Uçuyormuşum gibi hissettim, kanımı pompalayan, karnımı dalgalandıran o heyecan verici telaş. "Kythel" diye inledim.

Bu gece beslenmesi acil değildi. Yavaş, nazik bir şeydi ama beni sürekli çıldırtıyordu.

Sırtını duvara yaslamış oturuyordu, kanatları hafifçe etrafımızı sarmıştı. Dişleri boynumun derinliklerine saplanmış halde kucağına oturmuştum, o ağır dolgunluk hissi beni rahatlatıyordu. Dilinin her turu beni sarsıyor, seğirtiyor ve kıvranmama neden oluyordu. Her açgözlü emiş beni daha da ıslatıyordu, ta ki yeni pantolonumun kumaşını ıslatmaktan korkana kadar.

Aramızdaki kuralların ne olduğunu bilmiyordum. *Kyrana* beslenmesinin kurallarını. Bunu konuşmamıştık. Kythel bana söylemedi ama beni uçurumun kenarına itmeye çalıştığını hissediyordum. Beni kucağında paramparça etmeye çalışıyor, sınırları test ediyor, buna nasıl karşılık vereceğimi merak ediyordu.

Kucağına boşalmayacağımı mı sanıyordu? Bu aramızda bir oyun muydu, zevke ilk kimin yenik düşeceğini görmek için? Çünkü Kythel'in aleti altımda bariz bir şekilde sertleşmişti ve boğazımdan kaçan her inilti onu içime doğru itti - o tatlı, mükemmel basınç kalçalarımın arasındaki tüm doğru yerlere çarpıyordu.

"Ohhh," diye nefes aldım, klitorisimin nabzının attığını hissediyordum. Boynumda dişleri varken bile tamamen boştum. Seksi özlemiştim. Ağır, muhtaç bir bedenin bana karşı hissini özlemiştim. Önceki partnerlerimle -ikisiyle de- bundan zevk almıştım ama Kythel'le farklı olacağını biliyordum. Çok, çok farklı. Bir marka gibi hissedecektim. Hayatımın geri kalanında yanımda taşıyacağım bir marka.

Buna hazır mıydım?

Tırnaklarımla ensesini ısırarak onu kendime çektim. Derin, çaresiz iniltisinin daha ben duymadan tenimde yankılandığını hissettim.

Boşalacaktım. Bu çok uzun sürmüştü. Kythel altımda kalın ve sertti. Kanımın her çekilişi görüşümün kenarlarını kıvılcımlandırıyor, küçük yıldızlar patlıyordu. Saçlarımdan buz gibi bir ürperti geçtiğini hissettim -ay rüzgârlarında başka bir ruh- ama bu, yaklaşan sıcaklığı serinletmek için hoş bir dikkat dağıtıcıydı.

Kalçalarımı sallarken Kythel'in boğuk laneti boynuma bastırdı. Artık umursamayacak kadar bitmiştim. Dişlerinin bağıyla bir arada tutulan varlığımın her ipliğiyle boşalmaya ihtiyacım vardı. Aletini klitorisime hapsederken başım geriye doğru eğildi. Umutsuz küçük sesler benden kaçtı. Tırnaklarım ona o kadar sert batıyordu ki, zevk tepesi yükseldikçe kanını çekip çekmediğimi merak ettim.

"Durma," diye nefes nefese kaldım. "*Tanrılar*, lütfen, durma Kythel. Daha fazla!"

Daha sert besledi, daha derine çekti. Nefesim kesildi. Kalçalarımı yere bastırdım, en çok ihtiyaç duyduğum şeyi arzuyla arıyordum, sonuçları lanetlenmişti. Metres olmaktan hoşlanmayacağımı mı söylemiştim? Şu *halime bak*, diye düşündüm.

"Raazos, Millie," diye duydum.

Orgazm beni vurduğunda, tüm vücudum dondu, Kythel devralırken askıda kaldı, bacaklarımın arasında sallandı, zevki uzattı. Uzaktan, geldiğimi hissedip hissetmediğini merak ettim. Tadını alabiliyor muydu? Orgazm kanı tatlandırır mıydı?

Öyle olmalı diye düşündüm, zevk uzadıkça boğazımdan soluk soluğa bir kahkaha kaçtı.

Tanımadığım sesler çıkardım ama buna ihtiyacım vardı. Çaresizce. En son ne zaman böyle gelmişim?

Asla, biliyordum. Bu inanılmayacak kadar yoğundu.

Kaba hırıltısını duydum, kalçalarımın arasında belirgin bir zonklama hissettim.

"Kahretsin," diye küfretti, *sonunda* kanatları seğirip duvara çarparak titrerken dişlerini boynumdan kurtardı. Isırıkları açtığı izlerin etrafında dolanırken, dışarıda şiddetli rüzgârlar uğuldamaya devam ederken derin inilti aramızdaki küçük boşluğu dolduruyordu.

Kolu hareket etti. Parmak uçlarını dişine bastırdı, zehri yakaladı ama derisini parçalamadı. Zehri etime sürdüğünde ürperdim. O beslenirken içimde böylesine güçlü, fiziksel bir tepkiye neden olan şeyin zehir olduğunu biliyordum. Sadece onun zehri.

"Kendimi böyle şeylere karşı bağışık sanırdım," diye mırıldandı, vücudunda hissettiğim şişkinlik ve gerginliğe rağmen sesi rahat ve derindi. "Ama sende izimi görmek hoşuma gidiyor."

Deriyi iyileştirmede, sadece kanamayı durdurdu. Boynumda günlerce ikiz diş izleri kalacaktı. Gözlerimiz buluştu ve sarıldı. Boynumun kenarlarına doğru yayılmaya başlayan bir kızarıklık hissettim, yeni ve hoş karşılanmayan bir utangaçlık. Tuhaf arkadaşlığımızın bu yüzden değişmesini istemiyordum. Ama nasıl değişmeyeceğini de anlamıyordum. Şimdi değil.

Aramıza baktığımda, çok dar pantolonuna yayılan ıslak bir yama gördüğümde kızarıklığım daha da derinleşti.

"Utanacak bir şey bulamıyorum," dedi bakışlarımın düştüğü yeri görünce eğlenerek.

İçimi çektim. Kythel az önce olanlar hakkında endişeli görünmüyordu ve ben de kendime *rahatlamamı* söyledim. Bu kan arkadaşları arasındaki doğal bir tepkiydi. Her seferinde olurdu. Bu yüzden kendimi bu konuda yormamın bir anlamı yoktu.

Kythel düşüncelerimi okumuş gibi, "Fazla düşünmeyelim," diye mırıldandı. "Evet?"

"Evet," diye cevap verdim, üzerinden kaymaya çalıştım, ancak kollarının desteğiyle yerimde tutuldum. Kalçalarım dolanarak beni ona bağladılar, bu yüzden karşı koymadım. Yine de, "Orgazmdan sonra çok yapışkan oluyorsun, biliyor musun?" diye takılmadan edemedim.

Derin kahkahası sıcak bir okşayış gibiydi. Tadını çıkardım, karşılığında kendimi gülümserken buldum.

Gözleri artık mavi değildi. Siyahla dolmuştu. Ona bakarak, daralmış giysilerini inceleyerek yeleşinin düğmelerini açmaya başladım. Rahat olamazdı.

Kythel ben gümüş mandalları teker teker açarken beni izlemekten memnun görünüyordu. Aletinin altımda nabız gibi attığını hissettim ama aldırmadım.

"Nasıl bir his?" Merak ettim. "Şu anda öfkelenmenin kolay olacağını hissediyor musun?"

Eskilerin deyimiyle lafı dolandırmıştık ama ikimiz de bunun ne olduğunu biliyorduk. İkimiz de *Kyvana* bağının onun üzerindeki fiziksel etkilerini biliyorduk.

"Evet," diye itiraf etti. "Ve hayır. Ay rüzgârları gibi. Bunun eşigindeymişim gibi hissediyorum ama yine de istediğim zaman bunu tetikleyebilirim. Hayatımda ilk kez kontrolün tamamen bende olduğunu hissediyorum. Bu... bağımlılık yapıyor."

Bir Kylorr'u meşhur çıldırtıcı öfkelerinden birinde hiç görmemişim. Sadece arşivlerdeki resimler ve heykeller ve yıllar boyunca kendi araştırmalarım sayesinde.

Başımı salladım. "Bir insanın *kyrana* olabileceğini hiç bilmiyordum."

İşte oradaydı. Kelime açıkta, aramızda. Kythel'in çenesi kıpırdasa da ürkmedi bile.

"Kardeşimin *kyranası* insan," diye itiraf etti Kythel usulca. "Olur böyle şeyler."

"Öyle mi?" İnanamayarak sordum. Başını sallayınca -sözlerini detaylandırmasa da- keskin ve şaşkın bir nefes verdim. "Babam yarı insandı, ama sanırım... Ruaala'ya bağlanan şeyin içindeki Kylorr olduğunu düşünmüşümdür hep."

"Yani onlar kan arkadaşı mıydı?" Kythel kısa bir süre sonra sordu. "Ben de merak etmiştim." Başımı salladım. "Bana söylediği de buydu. Onu neden asla unutamadığını."

Kythel bunun üzerine sertleşti ve ben de ne söylediğimi fark ettim. Birbirimizi asla unutamayacağımızı ima etmiştim. Belki bu doğru olabilirdi.

Dışarıda rüzgâr kapıyı dövüyordu ama artık korkmuyordum. Kythel'in kollarında kendimi güvende hissediyordum. Kulübenin temelinden uçmasından bile endişe etmiyordum, sanki onun varlığı buna izin vermeyecekmiş gibi.

"Ruaala'nın ruh mücevherinin nerede olduğunu biliyor musun?" Ben sordum. "Hangi tapınakta? Burada, Erzos'ta mı?" Hepsini kontrol etmiştim ama kayıtlarda ona dair bir iz bulamamıştım.

"Bunu bu yüzden mi yapıyorsun?" diye sordu. "Bu kulübeyi neden yeniden inşa etmeye çalışıyorsun? Babanın bedenini Horrin'den geri almak ve onu Krynn'e geri getirmek neden bu kadar önemliydi? Ruh mücevherleri yüzünden mi? Alara yüzünden mi?"

Alara öbür diyardı. Öbür dünyada tekrar buluşacakları yer. Tanrılar ve tanrıçalar ruhumu burada, Krynn'de kabul ederlerse babamı tekrar göreceğim yer.

"Elbette," dedim. "Bu alemde birbirleriyle birlikte olamazlardı. Onları öbür dünyada bir araya getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair ona söz verdim."

"Peki ya Ruaala'nın ruhu

Zyos'taysa?" Kayıp diyor.

"Eğer ruh mücevheri yapıldıysa, bunun pek olası olmadığını düşünmüyor musun?" Ben sordum.

"Burada bir bağı var." Yine, söylediğinden daha fazlasını bildiği hissine kapıldım, özellikle de konu

Ruaala. Ama zamanım vardı. Ruaala'nın kendi ailesinin mirasına bağlı olduğunu düşünerek çok fazla baskı yapmak istemedim. Bana söyleyemeyeceği şeyler var mıydı? Soylu haneler özel meseleleri hakkında her zaman ketum davranır, sırlarını bir goblen gibi sıkıca bir arada tutarlardı. Ama belki zamanla Kythel bana güvenebileceğini öğrenirdi.

Şimdilik peşini bırakacaktım. Bunun yerine, dışarıdaki fırtınanın uğultusunu ve Kythel'in kalbinin sabit gümbürtüsünü dinledim.

"Seni çağırıyorlar mı? Ay rüzgârları?" Konuyu değiştirerek sordum.

"Bu gece beni daha çok çağırdın. Onları özlemekten memnunum," diye beklenmedik bir yanıt verdi. "Oh." Dudaklarımda hoş bir gülümseme belirirken söyleyebildiğim tek şey buydu.

Kythel açılmasını izledi, kararmış gözleri ağzıma düştü. Bakışlarımla tekrar buluştuğunda, "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

"Artık *dyaan*'da çalışmadığım için mi?"

Başını eğdi, ama hiç de öyle demek istemediği hissine kapıldım.

Kulübenin ve çevresindeki arazinin sahibi olduğu için onunla konuşmam gerekiyordu.

Düşüncelerimi okumuş gibi sustu ve "*Burada* yaşamak istiyor olamazsın, Millie" diye sordu.

Bunu söylemek beni utandırdı ama yapacak bir şey yoktu. "*Dyaan*'da yaşadım. Gidecek başka

yerim yok, Kythel."

Bir handa ya da köydeki ortak lojmanlarda oda kiralamaya bile param yetmiyordu. Yeniden düzenli bir iş bulana kadar olmazdı. Lesana beni yanına almadan önce, bunun bir çocuk için ne kadar zor olabileceğini görmüştüm.

Krynn'de insan. Sayamayacağım kadar çok kez reddedildim. Tek becerilerim yemek pişirmek ve konuşmaktı. İkisi de Raana *Dyaan*'da gerekli olduğunu kanıtlamıştı ama şimdi başka nereye gidebilirdim ki?

"O zaman kalede yaşayacaksın."

"Hayır," dedim hemen.

Kaşlarını kaldırdı. "Hayır mı? Benim kalemi *iğrenç mi* buluyorsun?"

Bu konuda fazladan huysuzlandığını bildiğim için gözlerimi devirdim. "Tabii ki hayır. Ama bu iyi bir fikir değil. Bunu sen de biliyorsun."

Kythel alt dudağını yaladı, siyah dilinin parıltısı beni nasıl beslediğini hatırlamama neden oldu. Altımda yer değiştirirken vücudum gerildi.

"O zaman seni köylerden birinde bir eve yerleştireceğim," dedi. "Raana'yı mı yoksa Erzan'ı mı tercih edersin?"

Tekrar söylüyorum, bu beni bir metres gibi hissettirir.

"Hayır," dedim sessizce. "Burada kalmak istiyorum. Eğer izin verirsiniz."

"Ama buna izin vermeyeceğim," diye cevap verdi, ses tonu son derece sabırlıydı ve gülümserken bile dişlerimi geriordu.

"Hayır mı?" Öne doğru eğilerek sordum. Dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda nefes almayı bırakmış gibiydi. Elleri kalçalarımı daha sıkı kavrayana kadar onu bir, iki kez öptüm. Yavaşça, "Bu benim için önemli. Burada olmak. Burada kendimi babama bağlı hissediyorum. Bu kulübeyi onunla birlikte inşa ettiğini biliyorum. Fırında onun işaretini buldum. *Lütfen* Kythel. Burada kalmama izin ver. Sana tek bir şeye bile mal olmayacak ama benim için her şey demek."

"Güvenli değil," diye karşı çıktı. "Yakınlarda yaşayan hiç kimse yok. Bu ormanda hâlâ *lyvinler* var."

"Ben hiç görmedim," diye karşı çıktım. *Lyvin*'ler kurt benzeri büyük yaratıklardı. Evrensel veri tabanlarında resimlerini görmüştüm. Aslında keskin dişlerini görmezden gelebilirim, onları oldukça sevimli bulmuştum. *Ve* bağırsaklara olan düşkünlüklerini.

"Bu burada olmadıkları anlamına gelmez. Eskiden Stellara'nın bu bölgesinin her yerindeydiler," dedi kararlı bir şekilde. "Hayır."

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Burada bir yatak bile yok," diye karşı çıktı bakışımı fark ettiğinde. "Nerede uyuyacaksın?" "Var," diye cevap verdim. "Ve son derece uygun."

"Göster o zaman," diye meydan okudu.

Lanet olsun ona. Yatağın tüm dolgusunu çoktan çıkarmıştım, bu yüzden neredeyse hiç yoktu. Şu anda sadece iskelet sağlamdı.

"Köyde kalsam bile bu buraya gelmemi engellemezdi," dedim ona. "Olsa olsa Stellara üzerinden daha çok seyahat ediyor olurdu."

"O zaman kalede kalacaksın," diye cevap verdi. "Bekçilerimden biri seni her sabah buraya getirecek ve akşamları geri götürecektir. Bu tartışmaya açık bir konu değil, ben çoktan kararımı verdim."

Dudaklarımdan küçük bir inançsızlık nefesi çıktı. Kythel'in bir *Kyzaire olduğunu* hatırladım. Bazen unutmak kolay oluyordu, özellikle de o rahatken. Ama bu, emir vermeye ve tam olarak istediğini almaya alışkın bir erkekti.

"Beslenmeler için kolaylık sağlayacak," diye devam etti başını sallayarak.

"Tek sebep bu mu?" Sormadan edemedim. Doğrusunu söylemek gerekirse, küstahça söylediği sözlerden biraz incinmiştim, beni sadece *kolaylık* olsun diye kalede istemişti.

"Hayır," dedi. Şaşkınlıktan nefesim kesildi. Bakışları erimişti. "Tek sebep bu değil." Aramızdaki gerilim artmıştı. Boşalmasının pantolonunun içinde sertçe kuruduğunun farkındaydım.

Tam altımda ve boynumdaki ısırık izleri sıcak ve karıncalı hissettiriyordu.

"Kuzey kanadında kendi odan olacak," diye ekledi. "Hatta dilediğin zaman mutfağında özgürce dolaşmana da izin vereceğim."

"Aşçınızın bundan hoşlanacağını sanmıyorum," dedim, dikkatim dağılmıştı, aslında bu fikri düşünmüştüm.

"Telaana'nın tanıştığın çoğu mutfak uzmanına benzemediğini göreceksin," diyerek ilgimi çekti.

"Ama gündüzleri kulübeye girmeme izin verecek misin?" Sessizce sordum.

"Evet," dedi. "Ama gece çöktüğünde kaleye dönmen gerek." *Livinler*

gece avcısı olduğu için mi?

"Millie," dedi. "Bunu benim için yap, tamam mı? Kulübe tamamlandığında Erzan arşivlerine yeni bir tapu kaydı düşeceğim. Burayı Ruaala ve Joss Seren'in adlarına geçireceğim, kendi kontrolümden ve Kaalium Hanesi'nin burası ve çevresindeki orman üzerindeki kontrolünden feragat edeceğim."

"Ne?" Nefes aldım. Kalbim çırpındı, sıcaklık yayıldı. "Yapacak mısınız?"

"Sana söz veriyorum," dedi bana başını eğerek. Ve kalbim istekle doldu. O kadar parlak bir sevinçle ki gözlerim beklenmedik yaşlarla doldu. Yüz hatları kısa bir süreliğine büküldü, üzgün ama aynı zamanda gözyaşlarını merak ediyor gibi görünüyordu. "Seni memnun etmek çok kolay, *sasiral*."

Öne doğru eğilerek ona sıkıca sarıldım ve boynuna doğru

sırıttım. Bir süre sonra "Anlaştık mı?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Evet."

"Güzel. O zaman eşyalarını topla," diye homurdandı. Yer değiştirdi, kısa, sabırsız bir nefes onu terk etti. "Bu pantolondan bir an önce kurtulmam gerek."

Kahkahalarım kulübeyi doldurdu.

Sol kolumda bir ruh izi hissettim. Ama bu sefer buz gibi dallar yerine sıcaktı. Güneşin sıcaklığı gibi. Sıcak bir fırın gibi.

Ve ruhumun derinliklerinde bunun Ruaala olması gerektiğini biliyordum. O buradaydı.

Yakında, Kythel'in kucağından inerken ona söz verdim. *Sadece biraz daha. Söz veriyorum.*

CHAPTER 25

KYTHEL

A Bir hafta sonra, inşaatçılar Güney Yolu'nun temelini atarken onları izliyordum. Erzan'ın daha az nüfuslu bir bölgesinde, daha büyük bir han ile yakındaki bir *dyaan* arasında yer almaktadır, yol başlayacak ve Stellara'nın bir bölümünü keserek güneye doğru ilerleyecek, Vakaan Geçidi'nin ikiz zirveleri ve hemen ötesindeki Lorin ormanları arasında uzanacaktı. Yol, Kaldur'un Vyaan eyaletinden gelen Kuzey Yolu ile birleşmeden önce, bir grup inşaatçının halihazırda çalıştığı Kara Nehir üzerinde yeni bir köprü inşa edilecekti.

Vakaan Geçidi'nden hemen önce, Erzos'tan yarım günlük uçuş mesafesindeki Sorn köyünü inşa edecektim.

Görüş alanımın kenarında dururken Marr'ı gördüm. Bana yaklaşmaya cesaret edemese de diğer izleyicilerle konuştuğunu gördüm. Bir bütün olarak, kargaşa oldukça kalabalık çekiyordu. Enerji; heyecan, endişe ve büyük bir hayal kırıklığının karışımıydı.

Sonunda Marr'ın yanına geldiğimde, "Tebrikler *Kyzaire*. Projen Erzos'ta çok konuşuldu. İki gün önce bir akıncı grubunun Kuzey Yolu'nu doğrudan Vyaan'a götürdüğünü duydun mu? Sen ve kardeşin yolu onlar için açtınız, değil mi? Saldırıda dört köylü yaralandı."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Yanlışı duymuşsun Marr," diye bilgilendirdim onu. "İnşaatçılara bir saldırı oldu. Vyaan'dan çok uzakta. Hiçbir köye ulaşamadılar."

Kıkırdadı ama önemli değildi. Söylediğim hiçbir şey onun fikrini değiştirmeyecekti. "Bu yapmayacakları anlamına gelmez. Bir yol sadece köylere ulaşmalarını kolaylaştıracaktır. Yolun bittiği yerde yaşamak istemezdim."

Omzunun üzerinden, Millie'nin kalabalığı yarararak ilerlediğini gördüğümde sustum, belli ki merakı ilgisini çekiyordu. Bugün burada olacağını biliyordu. Bugün yolun temelini atılacağını biliyordu ama yine de *burada* olmamalıydı. İsteddiği gibi onu bu sabah erkenden kulübeye bırakmıştım. Sabahki beslenmemden sonra, tabii ki, onu kucağında soluk soluğa ve kıvranırken, beni örtülü amcığına doğru ittiren, onun uyarılmasının ve kanının kokusunu, her ikisinde de mutlu bir şekilde boğulacağımı düşünene kadar duyularımı dolduran bir beslenmeden sonra.

Onu gördüğüm anda nabzım hızlandı, beklentiyle dilimden zehir aktı. Kızgınlık bakışlarımı ona doğru daraltırken bile. Eğer Erzan'daysa, bu yine Stellara'dan geçtiği anlamına geliyordu. Ve çoğu *lyvin* günün bu saatinde inlerinde uyuyor ve Erzos'un hareketli faaliyetlerinden uzak duruyor olsa bile, onun ormanda dolaşmasından hoşlanmadığımı biliyordu.

Günler boyunca yanında kalacak bir bakıcı ayarlamam gerektiğini fark ettim. Eğer erzak almak için köye gitmesi gerekirse, en azından bir bekçi ona muhafızlık ve eşlik etmek için orada olacaktı. En azından o zaman onun güvende olduğu konusunda içim rahat olurdu.

"İyi günler, *Kyzaire*," diye selamladı Millie beni gördüğünde, en yakın özel yeri bulup onu öpmek istememe neden olan o gizemli, bilmiş gülümsemesini göstererek. Çılgınlık. Bu

Kadın benim çöküşüm olacaktı, bunu zaten biliyordum. Bunu şimdiden *hissedebiliyordum* ve o sadece bir haftadır benim himayemdeydi. Bir sonraki ay rüzgârından önce bana ne zarar verebilirdi?

Doğrusunu söylemek gerekirse, bunu düşünmek bile dehşet vericiydi. "Burada ne yapıyorsun?" Ses tonum sertleşerek sordum.

"Tüm bu heyecanın nedenini görmek için," diye yanıtladı, gülümsemesi yüzünden hiç eksilmeden. "Ve birkaç kavanoz boya almak için."

Yazlıktaki üst kattaki odanın duvarları için, biliyordum. Onları babasının en sevdiği renk olan açık maviye boyamak istiyordu.

"Merhaba Marr," diye selamladı, tanıdığını fark etmediğim Kylorr dışisine dönerek.

"Millicent," dedi Marr burnunu çekerek ve sertçe başını sallayarak. Bakışlarında bana karşı hâlâ sert bir ifade olsa da Millie'ye döndüğünde bu ifade yumuşadı. "*Gaanyel* macunu sende nasıl sonuç verdi? İhtiyacın olan mantarı temizleyebildin mi?"

"Evet," diye yanıtladı Millie, yaşlı kadının omzunu sıkmak için bir elini uzatarak. "Teşekkür ederim. Bunu kullanmayı hiç düşünmezdim ama mükemmel bir şekilde işe yaradı. Bana çok fazla zaman ve çaba kazandırdın."

Marr sırtıttı, belli ki memnun olmuştu. "Güzel. Bu annemin bana öğrettiği bir numaraydı. Çocukken, sahil kenarında küçük bir kulübede yaşıyorduk. Deniz mantarı her şeyin üzerinde büyürdü. Annem her şeyi denedikten sonra *gaanyel*'i keşfetti. Macun yapmak için sürekli eziyorduk."

"Annen bir dahi olmalı."

"Her ay rüzgârında tapınakta ona kesinlikle bunu söylüyorum," dedi Marr. Gözleri bana döndü ve içindeki kıvılcım düştü. "Erzos'a neler olduğunu görememesi iyi bir şey."

"Yol hakkında seni endişelendiren nedir, Marr?" Millie başını yana eğerek sordu. "Yollar iyi şeylerdir, bilirsin. Tüm türler ve kültürler için medeniyetin işaretidir. Dış köylerin Erzan ve Raana'ya erişimini daha kolay ve güvenli hale getirecek. *Kyzaire* planlarında onlara doğru uzanan yollar yerleştirmiş," dedi bana dönerek, "öyle değil mi?"

"Evet," diye cevap verdim soğukkanlılıkla.

"Erzos her zaman sakın bir vilayet olmuştur," dedi Marr, sesi yükselmişti, belli ki üzgündü. "Tarlalarımızla, kayalıklarımızla, ormanlarımızla, dağlarımızla... denizimizle gurur duyuyoruz. Bunları makinelerle, metallerle, gürültüyle, kirleticilerle ve insanlarla kesip biçmek... onları sonsuza dek değiştirecek."

Millie yumuşak bir sesle, "Makineler, metaller, gürültü, kirleticiler ve insanlar senin çok sevdiğin bu vilayeti yarattı, Marr," dedi.

"Yol sahili kesmeyecek," diye bilgilendirdim onu, aklıma bir düşünce geldi. Büyüdüğü ve bugün hâlâ yaşadığı köy için endişeleniyordu. "Stellara'dan geçiyor ve Vakaan Geçidi'nin yakınlarından çıkıyor. Kayalıklara, Savina'ya hiç yaklaşıyor bile. Mevcut köylerin hiçbiri onun yolu üzerinde ya da uzaktan bile yakınında olmayacak."

Marr burnunu çekti ama bir şey söylemedi.

"Azmine hayranım, biliyor musun?" dedi Millie sırtarak ve bir elini uzatıp diğer kadının omzunu tekrar sıktı. "Nereden öğrendin bunu?"

"Babam," diye homurdandı Marr, ama Millie'nin iltifatının onda yarattığı küçük parıltıyı görebiliyordum. "Her zaman onun sert kafasına rakip olabileceğimi söylerdi."

"Buna inanıyorum," dedi Millie. "Bak Marr, Güney Yolu'nun ne olursa olsun inşa edileceğini söylemek doğru olur, sence de öyle değil mi? Ama belki senin azmin ve kararlılığın buna engel olmak yerine yardımcı olabilir."

Ona sert bir bakış attım, kaşlarımı kaldırdım ve ne önereceğini merak ettim. "Nasıl yani?" Marr ince gri dudaklarını büzerek yavaşça sordu.

"Tabii ki Güney Yolu komitesiyle birlikte!" Millie sanki her şey apaçık ortadaymış gibi gözlerini kocaman açarak haykırdı. "Gezginler ve tüccarlar Erzos'a vardıklarında yardıma ihtiyaç duyacaklar. Güneyden gelen tüm güzel ve yeni ithal malları getiren kervanların Raana'daki pazarlara ve dükkânlara yönlendirilmeye ve rehberliğe ihtiyacı olacak. Bunu senden daha iyi kim yapabilir, Marr? Sen burada büyüdün, Erzos'u biliyor ve seviyorsun, değil mi? Güzelliğini yoldan geçen güneylilerle daha iyi kim paylaşabilir... ve Erzos'un tüm geleneklerine uyulmasını daha iyi kim sağlayabilir?"

Bu küçük kurnaz yaratık.

"Ne demek istediğini anlıyorum." Marr kibarca burnunu çekti. "Böyle bir hizmete ihtiyacımız *olacak*, yoksa kaos olur."

Kaos mu? Neredeyse öfkeyle homurdanacaktım ama ne zaman sessiz kalmam gerektiğini biliyordum. Özellikle de Marr gibi Kylorr söz konusu olduğunda.

Millie onun omzunu son bir kez daha sıkarak, "Bunu düşün," diye teşvik etti. "Ama eminim *Kyzaire*

böyle bir şey için bir komiteyi onaylarsınız, değil mi *Kyzaire*?"

Marr güvensiz bakışlarını benimkilere çevirdi ama ilk kez gerçekten konuşmamı bekliyordu.

Bakışlarım Millie'ye kaydı, daha sonra cezalandırılacağına söz verdim - ama sadece onun hoşuna gidecek türden.

"Bunu düşüneneğim," dedim, cevabımın Marr'ı çıldırtacağını biliyordum. Ama en azından bu ona kafasını takacağı başka bir şey verecekti. Şimdiden kafasında karşı argümanlar ürettiğini görebiliyordum. "Eğer bir komite için planlar hazırlarsan, Marr, ben de onları inceler ve bir komitenin gerekli olup olmadığına bakarım. Bunu tartışmak için benim evimde buluşabiliriz."

Bu onu biraz telaşlandırdı. Çünkü kaleye davet edilmeyi beklediğini hiç sanmıyordum. Ama Millie haklıydı. Bana karşı olmasındansa yanımda olması daha iyi olurdu. Bir Kylorr dışisinin uzun vadede Güney Yolu için ciddi sorunlara yol açacağından endişelendiğimden değil... ama onun Erzos'ta bir dayanak noktası olduğu doğrudu. Çoğu Kylorr'un saygı duyduğu tanıdık bir yüz.

"Belki de yaparım," dedi Marr, ses tonu tüm ihtişamıyla. Başka bir şey söylemeden bizden uzaklaştı, muhtemelen teklifinde belirteceği tüm noktaları gözden geçirmeye başlamıştı bile.

Millie ile yalnız kaldığımızda sessizce "Bir canavar yaratmış olabilirsin," dedim. Onu inceledim, bakışlarım yüz hatlarında geziniyor, burnunun kenarındaki koyu kahverengi lekelerden ve gülümsediğinde gözlerinin kenarlarının kırışmasından zevk alıyordum.

Öne doğru eğildi ve ben de bir adım daha yaklaştım.

"Bazen insanlar korktukları bir şeye dahil olduklarını hissetmeye ihtiyaç duyarlar. Bu şekilde o korku biraz daha az korkutucu hale gelir ve üzerinde biraz kontrol sahibi olduklarını hissederler," dedi Millie ve bana küçük bir göz kırptı. "Marr senin için bir düşmandan çok daha iyi bir müttefik olur. Soylu bir haneden gelmiyor olabilir ama etkisi Erzos'a kadar uzanıyor. Uzun süredir burada değilim ve bunu ben bile görebiliyorum."

Keskin bir nefes aldım, göğsümde her geçen gün daha da temkinli olmaya başladığım bir şey olan sevgi birikiyordu.

"Her şeyi görüyorsun, değil mi *Sasiral*? Çoğu kişiden daha fazlasını görüyorsun," dedim ona hoyratça. "Benim göremediğim şeyleri. Aramayı düşünmeyeceğim şeyleri."

Sonra o başıboş, istenmeyen düşünce aklıma geldi: Millie'den iyi bir *Kylaira olurdu*. Bunu düşünmek bile tenimi çok sıkı hissettirdi, kanımın altında vızıldamasına neden oldu.

Sözlerim onu memnun etti ve bana sırtıttı. Aramızdaki küçük boşlukta onun kokusunu alabiliyordum. Ama bu sefer kendi kokum onunkine karışmıştı. Hafta boyunca kalede onunla arama

mesafe koymuştım. Uslu *durdum*. Koridorun sonunda, kendi kanadımın içinde olabildiğince uzakta bir odası vardı ve ben oraya hiç adım atmamıştım. Beslenmemizi çoğunlukla günde bir kezle sınırlı tuttum -gerçi bazen ihtiyaç çok dikkat dağıtıcı hale geldiğinde ondan iki kez beslendim- ve bunun dışında ellerimi kendime sakladım.

Beslenmeler.

Ancak akşam yemeğimizi birlikte yedik. Beklemediğim bir şeydi, ama doğal bir şekilde yerine oturmuştu.

Geçen hafta kendimi *odaklanmış* hissettim. Onun kanı beni beslerken, işlerimi hayal edebileceğimden daha hızlı hallettim. Daha az uykuya ihtiyacım vardı ama daha fazla enerjim vardı. Limanlara neredeyse yarı zamanda uçtum. Beslenmelere güvenmeye başlamıştım çünkü gerekli olanı en verimli şekilde yapmamı sağlıyorlardı. *Vaan*, bazı akşamlar günün sonunda ayıracak vaktim bile oluyordu. Sorn Köyü için planlar yapmak, kalenin çatısına çıkıp Kuzey Denizi manzarasının tadını çıkarmak, kütüphanemde birkaç sayfa karıştırmak için.

Ancak en endişe verici şey, tüm bunlar olurken Millie'nin yanımda olmasını dilememdi. Mesafemi korumak giderek daha fazla kendimi kontrol etmemi gerektiriyordu. Özellikle de beslenmemiz gittikçe daha çok ihtiyaç haline gelirken. Gittikçe daha samimi.

Sadece zaman meselesiydi, biliyordum.

"Sana bir haberim var," dedim aramızdaki sessizlik bozulduğunda. Bana neredeyse her gün soruyordu ama bugün nihayet ona aradığı cevabı verebilirdim. "Setlan yarın akşam babanla birlikte Krynn'e varacak. Son seyahat limanına vardılar."

"Gerçekten mi?" diye sordu. Gülümsemedi ama rahatladığını biliyordum. Bunun onun için rahatlama, keder, üzüntü ve kabullenmenin garip bir karışımı olduğunu biliyordum. Çünkü artık babasının ölümüyle nihayet barışacak ve bundan sonrası için planlar yapmaya başlayabilecekti. "Teşekkür ederim."

Elimi sıkmak için uzandı ve elimi tuttu. Yalnız olduğumuzda her zaman yaptığı rahatlatıcı ve samimi bir hareketti bu. Ama sol omzunun üzerinden kalabalığın kenarında duran tanıdık bir figür gördüğümde, başkaları izlerken bunun uygun olmadığını anladım. Elini bıraktım ve uzaklaştım. Millie kaşlarını çatı.

"Bu gece kalede görüşürüz," dedim ona ve Arada Hanesi'nden Kaan'ın kalabalığa bakışını yakaladım. Başını sertçe bana doğru eğdi, arkasını dönmeden önce gözleri kısa bir an için Millie'ye kaydı.

O bir şey söylemeden, onu kalabalığın içinde bırakarak peşinden gidiyordum. Onu Erzan'ın kenarına yakın bir yerde yakaladım.

"Kaan," diye seslendim. Yolda durdu, yüzünü bana döndü.

"*Kyzaire*," diye selamladı. "Güney Yolu için tebriklerimi sunarım. Eğer Arada Hanesi elimizdekinden daha fazla *drava* sağlayabilirse, her zaman emrinizde olduğumuzu bilin."

Kelimelerin iki ucu vardı. Yüzeyin hemen altında hissettiğim bir diken. Ay Rüzgârları kutlamasından ayrıldığımda bunun ona karşı bir hakaret olduğunu biliyordum. İki Hane'yi birleştirmek için bir teklif beklediğini biliyordum.

"Bunu aklımda tutacağım."

Kaan'ın bakışları tekrar kalabalığa döndü ve özellikle bir kişiye odaklandı. Tekrar bana baktığında, yeleşimin ve pantolonumun geniş kesimini fark ettiğini söyleyebilirdim.

"Açık konuşabilir miyim *Kyzaire*?" Kaan sesini alçaltarak sordu. Dudaklarımı bastırdım. Başımı eğdim.

"İnsan dişiyle eğlenmene bak. İstersen sende kalsın, eminim Lyris itiraz etmeyecektir." Sertleştim. "Ama unutma ki baban Hanelerimizin birleşmesini istiyor. Bizim getireceğimiz değeri unutma. Başka hiçbir Hanenin senin için Arada kadar değeri yok. Kızımın Kaalium Hanesi ile evlenmesini istiyorum. Miraslarımızın zamanın bu noktasında birleşmesini istiyorum. Eğer bu artık bana sunabileceğin bir şey değilse, bana haber ver. Ve yakında. Bana saygı göster."

en azından dürüstlüğünüzü. Tek istediğim bu."

Bununla birlikte, Raana'ya doğru geri dönmek üzere ayrıldı.

Gidişini izlerken keskin bir nefes aldım. O haklıydı. Bir cevabı hak ediyordu. Zihnimde ona vermem gereken cevabı biliyordum. Tek bir cevap.

Döndüğümde kalabalığın arasında duran Millie'yi gördüm. Değiş tokuşu izliyordu ve muhtemelen Kaan'ın kim olduğunu biliyordu, en az onun kadar meraklı ve meraklıydı. Kaan'ın gidişini izledi, sonra gözleri bana geldi.

İçlerinde cevabını zaten bildiğini düşündüğüm bir soru vardı.

Sonra Erzan'a doğru döndüğünü gördüm, elinde gevşekçe tuttuğu bir kavanoz mavi boya vardı.

CHAPTER 26

MILLIE

"*S* *Asiral*," dedi Kythel sessizce. "Yalnız kalmak ister misiniz?"

Babamın yüzünden başımı kaldırdım ve bakışlarımı saygılı bir şekilde duran Kythel'e odakladım.

uzakta. Erzos'taki tapınağın altında, iki kat merdivenin aşağısında, toprağın derinliklerinde, ruh mücevherlerinin yaratılmasını bekleyen bedenler ve kemikler saklanıyordu.

Babam hâlâ bir su torbasının içindeydi. İçindeki cerulean sıvısı gri tenini maviye boyuyordu. Koyu renkli boynuzları, vücudunu bir battaniye gibi saran esnek bir malzemeden yapılmış şeffaf çuvalın astarına bastırıyordu.

Hidrosack dışında babam uyuyor gibi görünüyordu. Bedeni aylardır korunuyordu ve onu görmek içimde bir parça umut kırılmasına neden oldu. Belki de bu kabus sona erecekti. Bana yalan söylenmişti. Gerçekten ölmemişti.

Dokunmak için uzandığımda malzeme gıcırdadı ama parmaklarımı eline bastırdım. Pençeleri büyümeye devam ediyordu, sivri uçları malzemeyi delip geçeceklerini düşünene kadar batıyordu. Ama eli sağlamdı. Soğuktu.

"Hayır," diye cevap verdim Kythel'e. Gözlerim kararmış ve yanıyordu. Ne kadar zamandır burada duruyordum? Mahzen yeraltında olmasına rağmen, Halo küreleri ve ince, dekoratif sütunların üzerine tünemiş *akkiumla çalışan* kristaller tarafından iyi aydınlatılmıştı. Duvarlar sıcak krem rengi bir taştan yapılmıştı. "Hayır, gitmeye hazırım."

"Emin misin?"

Babamın elini sıktım, başparmağımı üstünde gezdirdim, hidrosack malzemesinin kaygan kayganlığından nefret ettim. Bir kez bile ağlamamıştım. Onu gördüğüm anda hüngür hüngür ağlamayı bekliyordum. Bunun yerine, hissettiğim tek şey sakin bir kederdi.

Babamın cesedi, mahzen odasına adımımızı attığımız anda, duvarlarla aynı malzemeden yapılmış bir taş levhanın üzerine serilmiş olarak bizi bekliyordu. Kythel bana daha sonra cesedin temizleneceğini söyledi. Uygun ayinler yapılacaktı. Bedeni yakılacak, külleri toplanacak ve arındırılacaktı. Bir sonraki ay rüzgârında ruh mücevheri yaratılacaktı.

Beklemek daha uzun sürdü. Ama bu bana Ruaala'yı bulmak için zaman kazandırdı.

"Evet, eminim," dedim Kythel'e, taş levhaya dönerek.

Bu sadece babamın bedeniydi. Ruhu zaten içimdeydi. Hiç gitmemişi.

Bu bilgide yumuşak bir rahatlık buldum ve Kythel'in yanına dönerek uzaklaşmak için bana güç verdi.

Kyzaire beni yakından izliyordu. Kollarına girdiğimde yaz baharatları gibi kokuyordu ve onu derin derin içime çektim. Sıcaktı. *Canlıydı*. Bana karşı sabit, katı, nefes alan, canlı bir şeydi.

"Beni kaleye geri götür," diye rica ettim. "Lütfen."

Dün onu Arada Hanesi'nden Kaan'la gördüğümünden beri Kythel mesafeliydi. Dikkati dağılmıştı.

Ama şu anda tüm dikkati bende idi.

"Neye ihtiyacın varsa, *sasiral*."

ÜÇ GÜN SONRA, KALENİN MUTFAĞINDA OTURMUŞ SABAH YEMEĞİMİ YIYORDUM.

Telaana'nın bana Salair'de öğütüldüğünü söylediği koyulaştırılmış *peksimet* yulafını kaşıkla karıştırdım.

Erzos Keep'in aşçısı Telaana, hazırlık bloğunda şarkı söylüyordu, fısıltılı, ruhani bir ses ondan dökülüyordu. Güzelliği akıldan çıkmıyordu. Kuzey kanadını denetleyen bekçi Kelan içeri girdiğinde gülümsedim.

"Günaydın," diye cıvıldadım.

Başını iki yana salladı. "İnsanlar ve selamlarınız." Biraz huysuz biriydi ama ondan oldukça hoşlanmıştım.

Belki de ondan hoşlanıyordum çünkü bana diğer herkese davrandığından farklı davranmayan tek bekçiydi. Aptal değildim. Etrafı didik didik ettim. Kythel'in kalesinde hiçbir zaman kalıcı bir kan verici yaşamamıştı. Sadece ben yaşıyordum. Dahası, beslenmelerimizden sonra gücü açıkça görülüyordu. Hepsi benim onun için ne ifade ettiğimi biliyordu. Bu yüzden pek çok bakıcı benden uzak dururdu.

Yine de, kaleye güzelce yerleşiyordum. Belki de fazla iyi. Kendimi Stellara'daki kulübede giderek daha fazla zaman geçirirken buluyordum çünkü son birkaç haftanın bu kadar kolay geçmesi beni korkutuyordu. "Bugün ne yiyeceğiz?" Kelan, Telaana'ya omzunun üzerinden bakarak sordu. Doğruyor, hâlâ su ihtiyacı olan buruşuk bir kökü yakalamaya çalışıyordu.

Yulaf lapama gülümsedim ve ayağa kalkmadan önce son birkaç lokmayı kaşıkladım. Garip bir şekilde, onun yavanlığı beni rahatlattı. Babam bana her zaman, sürekli yersen harika yemeklerin değerini gerçekten bilemeyeceğini söylerdi. Çoğu sabah kahvaltılarımız, tıpkı bu yulaf lapası gibi, sadece bir tutam mavi tuzla çeşnilendirilmiş basit yemeklerden oluşurdu.

Yıkandım, Telaana ona kendi yulaf lapasını hazırlarken Kelan'ın homurdanmasının keyfini çıkardım. Çantamı omzuma atarak yan kapıdan çıktım ve kalenin sınırına doğru ilerledim.

Güzel bir gündü ve Kythel kesinlikle itiraz edecek olsa da, bu sabah kulübeye yürümek istedim.

GÜN HIZLA GEÇTİ. BUGÜN ÖN TARAFTAKI YIKIK DÖKÜK ÇITLERİ SÖKMEYE ÇALIŞTIM.

bahçe. Sabahları ve öğleden sonraları güneş evin arka tarafına göre orada daha parlak olduğu için bahçeyi genişletmeyi, sebze ve ot tohumları ekmeyi planlıyordum.

Ama çit engel oluyordu. Ön kapıya giden patikanın da değiştirilmesi gerekiyordu ve gevşemiş, ağır taş levhaları sökmeye başladım, her birinin altında kalın, kıpır kıpır kurtçuklar ve solucanlar buldum ve bunlar keşfedildiklerinde nemli toprağa gömüldüler.

O gün babamı düşünerek sadece bir kez ağlamıştım. Ama artık Krynn'e döndüğüne göre, Ruaala'yı arayışımın yerinde olduğunu biliyordum. Kythel'in bana verdiği kara kitap, tüm o

haftalar önce, hâlâ kulübenin içinde, onardığım, zımparaladığım ve mühürlediğim masanın üzerinde yüzü yukarı bakacak şekilde duruyordu. Mavi çantamda kalıcı bir yeri vardı ve kendime Ruaala'nın Kaalium Evi ile olan geçmişine dair bölümü her gün okuyacağımı söyledim... sadece bundan kaçınmak için.

Doğrusu, bu beni korkutuyordu. Ya onun ruh mücevherini hiç bulamazsam? Erzos'taki tapınakları çoktan araştırmıştım. Kythel önceki kocasının şimdi Vyaan'da yaşadığını söylemişti. Ruaala öldüğünde orada mı yaşıyordu? Ruhunun Kaalium'da kök saldığı yer orası mıydı?

Eğer öyleyse, oraya yolculuk etmem gerekecek. Ama Kythel ile yaptığım anlaşmaya göre, bir sonraki ay rüzgârlarının sonrasına kadar beklemem gerekecek.

Kalbim küçük bir sızı hissetti. Kythel'i *seviyordum*. Onu muhtemelen hakkım olandan daha fazla önemsiyordum. Onunla birlikte olduğum her an, bu duygularım daha da derinleşiyordu. Yumuşakça esneyerek, memnuniyet ve umutla dolup taşıdığımı hissedene kadar bedenime ağır bir şekilde battı. Her başıboş düşünce -ki çok sayıda vardı- beni gülümsetiyor, içimde bir farkındalık ve beklenti çırpıntısı oluşuyordu.

Hem de kalbimi kıracağını bile bile. Onu tamamen paramparça edeceğini.

İçimde sürekli savaşılan garip bir ikilik vardı. Onun içine düşme ihtiyacı, sonuçlarına lanet olsun. Son birkaç aydır sürekli yoldaşım olan keder ve endişeyi yatıştırmak için beni tutmasına izin verme ihtiyacı. O benim fırtınadaki sükûnet merkezimdi. Tek istediğim toprağa gömülmek olduğunda tutunabileceğim sağlam bir sütundu. Kendimi güvende hissetmemi sağladı. Korunduğumu. Önemsendiğimi.

Bir parçam kendi başıma ayakta duramayacağımdan korkuyordu. Babama çok uzun süre bel bağladığımı fark etmiştim. O öldüğünde kendimi kaybolmuş hissetmiştim. Aynı şeyi Kythel'e de yaptığımdan, birkaç hafta içinde hayatımdan çıkıp gidecek olan ufalanan, çürüyen bir sütunken beni desteklemesine izin verdiğimden endişeleniyordum.

Sonunda, çitin kazıklarını yerden sökerken, bu işin peşini bırakmaya karar verdim. Bu kadar geçici bir şeyin üzerinde durmak benim doğamda yoktu. Evrenin bir çocuğı olarak büyürken, bir yerden bir yere taşınırken, tek bir yaşam süresinde düzinelerce farklı hayat yaşarken, hiçbir şeyin kalıcı olmadığını biliyordum. Neden burada, tam önümdeyken tadını çıkarmayayım?

Kythel'i istedim. Şimdilik o da beni istiyordu. Önemli olan tek şey buydu.

Keşke beni yeterince isteseydi, diye düşündüm sonra. Son bir haftadır eczacıdan yanaklarım kızararak aldığım marroswood ilacını alıyordum, gerçi tezgâhın karşısında parasını öderken Eriaan gözünü bile kırpmamıştı. Kythel sinir bozucu derecede şiddetli kontrolünü biraz olsun kaybederse çocuk sahibi olmamı engelleyecekti.

Bu sadece bir zaman meselesiydi, ama onu sınırın ötesine itmek için gittikçe daha kararlı hale geliyordum. Bizler *canlı*, sıcak kanlı ve şehvet dolu yaratıklardık. Seks, anlaşmamızın sadece ek bir faydası olmalıydı ve ben buna fazlasıyla hazırdım.

Keşke Kythel de aynı şeyi hissetseydi.

Gün uzadıkça, güneş mor ağaçların gölgesinde kaybolana kadar yosunların üzerinde uzandıkça, gece gökyüzünü mürekkep mavisine boyadıkça, bu ormanda kendimi kaybetmenin ne kadar kolay olduğunu fark ettim. Babam ve Ruaala da böyle mi hissetmişti? Neden buraya kendi diyarları demişlerdi?

Hatamı anlamam uzun sürmedi çünkü Kythel gürleyerek kulübenin dışına indi, öfkeli kanat çırpışları tam başımın üzerinde bir *akkium* vuruşunun çatırtısı gibi duyuluyordu.

Alnımı silip doğruldum. Pislik içindeydim, her tarafım kir içindeydi. Ama tesisat üst kattaki tuvalette çalışıyordu, geçen gün temizlediğim taze bir kuyuya bağlıydı. Gerçi sadece soğuk su vardı.

Akkium *güç* kaynağının, henüz parasını ödemek istemediğim yedek bir tüpe ihtiyacı vardı.

Aklıma bir fikir geldi. Dolambaçlı bir fikir, ama ne kadar ileri gidebileceğimi test etmekten zevk alırdım.

Kythel'in kontrolü gerildi.

"Merhaba," diye selamladım ve ona küçük bir gülümseme verdim. Yüzündeki onaylamayan ifadeye, çenesinin hemen altındaki küçük sıçramaya ve tam heybetli boyuna doğru doğrulurken buz gibi gözlerinin beni sabitlemesine bakılırsa başımın belada olduğunu biliyordum. "Günün nasıl geçti?"

"Hava karardıktan sonra," diye homurdandı.

Dikkatle gökyüzüne baktım ve gülümsedim. "Bunu görüyorum."

Ters ters baktığında yaklaştım, ellerimi göğsüne koydum ve parmak uçlarıma çıkarak dudaklarımı sıkı çenesine bastırdım. Göğsü avuçlarımda altında gümbürdedi. Yanağına bir öpücük daha kondurdum ve dudaklarımda şaşırtıcı yumuşaklığını hissettim. Omuzlarının gevşediğini hissettim. Sadece birazcık.

"Özür dilerim," dedim. Ne de olsa bir anlaşmamız vardı; akşam olmadan kaleye dönecektim. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Beni affeder misiniz?"

Sadece iki gün önce de zamanın nasıl geçtiğini anlamadığımdan bahsetmedi. Bu tartışmayı daha önce de yapmıştık ve muhtemelen dikkatini dağıtmak için yaratıcı bir yol bulacağımı biliyordu. Ama bakışlarının yüz hatlarından hiç ayrılmadığını düşünürsek, belki de bu oynamak istediği bir oyundu.

Gülümsememi bastırdım, onun yerine alt dudağımı yaladım.

"Kaleye dönmeden önce elimi yüzümü yıkayacağım," diye haber verdim ona. "İstersen daha sonra beslenebilirsin."

"Kalede yıkan," diye emretti. "Gharata'dan bu gece gözden geçirmem gereken bir ihracat sözleşmesi var."

"Hemen geliyorum," dedim, kulübeye geri çekilirken omzumun üzerinden ona baktım. Ateşin sıcaklığı beni gülümsetiyor, karnımda heyecan ve sevinç duygularının kabarmasına neden oluyordu. Tuvalete çıkan merdivenler ön kapının tam hizasındaydı. Kapıyı açık bırakarak bol, yeşil tuniğimi yukarı çektim, açıkta kalan sırtımda ve karnımda bir ürperti oluştu. Başımın üzerinden çekip arkamda yere bıraktım. Göğüslerimin etrafındaki destekleyici bant da ona katıldı, meme uçları sıkılaştı.

Kythel'den yüksek bir sessizlik duydum. Merdivenlere bakıp sıırıttım, parmaklarım pantolonumun bağcıklarına gitti, yukarı çıkmaya başlamadan önce botlarımı çıkardım. Pantolonumu en üst basamakta çıkarıp attım ve köşeyi dönüp tuvalette kaybolmadan önce Kythel'e çıplak arka tarafımı gösterdim.

Banyo küvetinin musluklarını elle açtığımda kalbim gümbür gümbür atıyordu. Aşağıda, saçlarımı başımın tepesinde gevşek bir topuz haline getirip daha önce kullandığım iğneyle sabitlediğimde ön kapının çarparak kapandığını duydum. Bu, boynumun sütununu süsleyen iki ısıruk izini ortaya çıkardı. Kythel üzerimdeki izini görmekten hoşlanıyordu. Benim de hoşuma gidiyordu. Beni onun gibi hissettiriyordu. *Onu* da benim gibi hissettiriyordu.

Soğuk suya daldığımda Kythel hâlâ ortaya çıkmamıştı. Keskin bir nefes çektim ama bu, kalçalarımda arasında son haftalarda olağan görünen hafif bir zonklamayla oluşan ısıyı yok etmek için hiçbir işe yaramadı.

Sonra duydum. Merdivenlerden çıkarken taş üzerinde sabit, ağır adımlar. Ancak sahanlıkta durakladı ve ben ne yapacağını, neden şüphe ettiğini merak ederek nefesimi tuttum. Dikkatimi dağıtmak için kolumdaki çamurlu yeri ovaladım ve tırnaklarımda altını temizledim, küvetin yanındaki kavanozdan sabun kristallerini çıkardım ve avuçlarımda köpürterek vücudumda gezdirdim.

Tuvaletin kapısında belirdiğinde titriyordum, tuniğim pençeli parmak ucundan sarkıyordu. Beni daha önce de çıplak görmüştü; fırtınanın koptuğı gece

sırılsıklam kıyafetlerimi hızla çıkarıp beni yanan ocağın yanına yatırdığında.

Yine de bu farklı hissettirdi. Kythel beni izliyordu, mavi gözleri kaygan tenimde gezinen elime yapışmıştı. Suyun çizgisinin üzerinde göğüslerim açıktaydı, meme uçlarımın pembemsi kahverengisi soğukta sıkıca büzülmüştü.

Qapot'a'da gördüğüm dansçılar ya da seyahat limanlarındaki yüksek ücretli eskortlar gibi büyük bir baştan çıkarıcı değildim ama yine de Kythel'in bakışları üzerimde gezinirken utanç hissetmedim. Ve elim suyun altına inip bacaklarımın arasını yıkadığında, parmaklarım hassas kıvrımlarımın sıcaklığında oyalandığında, o gözler beni adeta *kavurdu*. Tuniğim yere düştü. Kendisiyle birlikte beş kat daha küçük gelen tuvalete adım attı. Küvetin kenarına çömeldiğinde kanatları sabun kavanozuna çarparak yere saçılmasına neden oldu.

Ama ikimiz de irkilmedik ya da hareket etmedik. Gözleri bacaklarımın arasına takılmış, hareketlerimin daha yumuşak, daha amaçlı hale gelmesini izliyordu. Kukum kasıldı, klitorisim heyecanla titreşti.

Yalvarmaya başvurmadan davetimi nasıl daha açık bir şekilde dile getirebileceğimi bilmiyordum.

Biraz daha açık olabilirim, diye düşündüm ve küvetin ağzından sarkıttığı eline uzandım.

Elini buz gibi suyun altına soktuğumda şaşkınlıkla tısladı.

"*Akkium* jeneratörünüz neden çalışmıyor?" diye sordu, sesi kalındı.

Onaylamayan. Gülümsedim ve elini kalçalarımın arasına çektim. "Yakında tamir ettireceğim."

Tekrar tısladı ama tamamen farklı bir nedenden dolayı, başparmağı seksimin sıcaklığını okşuyordu.

"*Kyranaların* eşlerini tatmin etmeleri gerekmiyor mu?" Soruyu içimden yuvarlayarak sordum ama bakışlarını hiç ayırmadım.

İnançsızlığı yüzünde parladı ama sonra karanlık bir arzuyla gölgelendi. Az önce yaptığım şey tabu bir şeydi, değil mi? Bu kelimeleri daha önce hiç bu bağlamda *-bize* atfen- söylememiştik. *Kyran*a. Ya da *eşim*. Yasak gibiydi.

"Öyle değil mi?" diye sordu. İtiraz etmediğinde, uyumlu davrandığında içimi bir heyecan kapladı. "Her beslediğimde senin zevk almanı sağlamıyor muyum?"

"İstiyorsun," dedim yanaklarım kızarak, boynuma saplanmış dişleriyle her boşaldığımda nasıl mırıldandığını düşünerek. "Ama bana gerçekten istediğim şeyi vermiyorsun. *Bunu*."

Homurdandı, öne doğru kayarken gözleri tehlikeli bir hal aldı, boştaki eliyle çenemi kavramak için küvetin üzerinden bastırdı. Sertçe. Nefesim boğazımda düğümlendi, erimiş arzu damarlarıma doldu. Talepkâr olduğu zamanları seviyordum, sanki kırılmayacağımı ama onun dokunuşuyla çiçek açacağımı biliyormuş gibi beni biraz kaba bir şekilde ele aldığında.

Törpülenmiş, körelmiş siyah pençelerinin arkası kıvrımlarımda geziniyor, nazik bir alay ihtiyacımı parlatıyordu.

"İstedğin bu mu, *sasiral*?" diye sordu.

"Ve daha fazlası," dedim nefes nefese. "Marroswood alıyordum. Endişelenmene gerek yok."

Dudaklarından kaba bir küfür döküldü. Su her geçen saniye ısınyordu. Suyun kalbimin etrafında titreşip titreşmediğini merak ettim - yüzeyde küçük dalgalanmalar ve dalgalar oluşturuyordu - çünkü kesinlikle göğsümden çıkmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum.

Parmakları kıvrıldı ve nefesim kesildi. Dokunuşu klitorisime karşı maksatlıydı, küçük, yumuşak, kasıtlı daireler çiziyordu. Bacaklarımdaki kaslar suyun altında gerildi ve titremeye başladı. Kalçalarım açgözlü ve muhtaç bir şekilde onun dokunuşuna karşı direndi.

"Kythel, *lütfe*," diye yalvardım. "Beni yeterince beklettin."

"Çok sabırsız," diye yorum yaptı. Gözlerindeki uhrevi ışıltıya ve ince ağzının etrafındaki ince

gerginliğe rağmen, kontrolünün hala çok yerinde olduğunu söyleyebilirim.

İnleyerek, eli hareket ettiğinde, uzun, kalın bir parmak içime girdiğinde gözlerimi kapattım. Etrafında kenetlendim ve boğazının altından bir inilti çıkardım. Çatır çatır, kontrolünün kırılmaya başladığını gördüm. Omuzları bükülüyor, kanatları arkasında seğirmeye başlıyordu.

"Ne kadar iyi olacağını hayal et," dedim, kalçalarım hareket etmeye başlamıştı, buz gibi su küvetin içinde şırıldıyordu. "*Kyvana*'ndan beslendiğini hayal et, dişlerin boynumun derinliklerindeyken sakin içimde. Tam burada. Tam olmak istediğin yerde."

"Millie," diye hırlayarak uyardı. Tam önümde bir çatlak daha açıldı, buzdan çatlaklar her yöne fırladı. Bir parmağı daha ilk parmağıyla sıkıca kavrayan kılıfımda birleşti ve inledim. Eli şimdi bacaklarımın arasında sabit bir pompaydı ve her an daha da güçleniyordu. "Dikkatli ol, benim küçük *sasiral'im*. Ne istediğin konusunda çok dikkatli ol."

"Öyleyim," dedim ona sırtarak, yanaklarım kızarmıştı. Su meme uçlarıma vuruyordu. Beni oradan ısırıp ısırmayacağını merak ediyordum. Oradaki izi ne kadar günahkâr ve lezzetli görünürdü. "Tam olarak ne istediğimi biliyorum, *Kythel*."

CHAPTER 27

MILLIE

Kythel sözlerime hiçbir şey söylemedi, sadece parmaklarıyla beni becermeye devam etti, ben umutsuzca sallanırken başparmağının pedi klitorisimi uyarmak için yukarı çıktı. Kalçalarım kırıldı ve yuvarlandı.

Kythel'in çenemdeki tutuşu hiç gevşemedi. Ben inleyip çırpındıkça, gerilim ve baskı arttıkça... ve arttıkça... gözlerini benden ayırmamaya zorladı.

"Oh, ben gidiyorum-" Gözlerimi açarak fısıldadım.

Orgazm ne kadar hızlı ve şiddetli olursa olsun ikimizi de şaşırttı.

"Seni ısıtmak için alt kattaki ateşin yanında yem vereceğim. Ayağa kalk da seni kurulayayım," diye emretti, sesi boğuk, gırtlaktan ve kesikti. *Sabırsız olduğunu* biliyordum, muzaffer bir gülümsemeye karşı koyuyordum.

Gülüşüm boğuk geliyordu. Ama hala boşalıyordum, hala parmaklarının etrafında sıkılıyordum, zevk içimde titreşiyor ve okşuyordu... ve o bana emirler veriyordu.

İmkânsız erkek, diye düşündüm, içimde bir zevk uğultusu vardı, şefkat olması gerekenden daha derine yerleşmişti.

Kythel beklemedi. Bedenim yıkama küvetinde gevşer gevşemez, beni titreyen bacaklarımın üzerinde ayağa kaldırdı ve köşeye sıkışmış metal bir rafın üzerine asılmış büyük kurutma bezine uzandı. Sanki yıllardır kurulanmak için havlu kullanmamış gibi, kumaş parçasına kaşlarını çatarak baktı. Saçımda kullandığı aleti hatırlayınca, durumun muhtemelen böyle olduğunu düşündüm.

Hareketleri sabırsız ve sarsıntılı olsa da nazikti, beni kollarına aldı ve tuvaletten çıkardı. Titriyordum. Bacaklarımın arası hâlâ karıncalanıyordu. Merdivenlerden inerken onun sıcaklığına sarıldım, su damlacıkları tenimi ürpertti.

Öne doğru eğilip dudaklarımı boynuna değdirdiğimde iniltisini duydum. Güçlü sütunu öptüm ve yaladım. Körelmiş dişlerimle ısırduğımda boğazından sert bir ses çıktı, tüm vücudu şaşkınlıkla sarsıldı ve sırtımına neden oldu.

"Senden beslenemem seni rahatsız ediyor mu?" Aklımdan ilk kez geçen bir düşünceyle sordum.

Eğer bir *Kyrana* yerine bir Kylorr'u olsaydı, ondan beslenebilirdi. Zehri ona zevk verirdi, tıpkı onunkinin bana verdiği zevk gibi, değil mi?

"Daha önce kimse benden beslenmedi," diye cevap verdi, sesi tanınmaz haldeydi. Ancak gerçek Kythel tarzına uygun olarak soruya cevap vermedi.

Ateşin önünde durduğunda, alevler sırtımı yalamaya başladığında boynuna doğru "Yapardım," diye fısıldadım. "Eğer yapabilseydim."

Berbat olan şey ise buna inanmış olmamdı. Ani bir karanlık dürtü beni ele geçirdi, bunu daha

sonra özel olarak keşfetmem gerekecekti. Onu ısırarak, derisini parçalamak, siyah kanını yalamak, daha önce kimsenin onunla yapmadığı bir şekilde onun bir parçasını içime almak düşüncesi? Bu düşünce beni vahşileştirdi.

Sahiplenici. Bu kadar çok istemem beni şaşırttı.

Kythel beni bir anda kollarının arasında döndürdü, kuruyan bez sessiz bir *vınlamayla* yere düştü. Bacaklarımı beline doladı, sıkıca sardı, göğüslerim yeleşinin sert, yapılı malzemesine sıkıca bastırıldı. Meme uçlarımdan biri göğsündeki gümüş mandala sürtündü ve nefes nefese bir inilti çıkardım, bu şaşırtıcı serinlik *daha fazlasını* istememe neden oldu.

Kollarımı omuzlarının üst kısmına dolayarak öpmeye ve boynunu kemirmeye devam ettim, aynı anda nefesinin sıcaklığının benimkinin üzerinde gezindiğini hissettim.

"Evet," diye nefes aldım dişlerinin tanıdık, keskin dikenini boynumda hissettiğimde. Yaraya ağır bir sıcaklık dolduğunda o ilk baş döndürücü emişi hissettiğimde. Onun zehri. O kadar tatlıydı ki beni acıttı. Kukumun sıkışmasına neden oldu ve kalçalarımı ona doğru salladım, kıkımın altındaki kolundaki tendonların beni yerimde sabit tutmak için gerildiğini hissettim. "*Evet.*"

Boynunu daha sert ısırdım, eti dişlerimin arasında sıktım ve onun karşılık veren vahşi hırıltısını duydum.

Aleti çelik gibiydi. Başını kalçalarımın altında hissedebiliyordum.

Kythel'in beslenmesini tarif edebilmemin tek yolu vahşiydi.

Ziyafet çekiyordu.

Kalçalarımı tutuşu muhtemelen çürütecekti. Kanımın her derin çekilişi dişlerimi daha da sıkıyor, bu da onu daha da azdırıyordu. Beni üst kattaki küvette parmaklarıyla boşaltmış olmasına rağmen, başka bir orgazmın zirveye çıkmaya başladığını hissettim, klitorisim her sürüklenen kucakta, zehrinin her yeni infüzyonunda çaresizce titreşiyordu.

Vücudum sıcaktı, o kadar sıcaktı ki onu haşlamamdan korkarak beni nasıl düşürmediğini merak ettim. Kanım kulaklarıma hücum ediyor, diğer her şeyi bastırıyordu. Eğer benimle konuşuyor olsaydı, beslenirken boynuma lezzetli, kirli şeyler fısıldasaydı, onu duyamazdım. Damarlarımdaki uğultu gök gürültülü bir senfoniydi. Tek duyabildiğim buydu.

O gece ikinci kez boşaldığımda, kanını çekecek kadar sert ısırdım. Şok olmuş derin iniltisinin titreşimini, boynumda sürekli bir dalgalanma olarak hissettim. Kanı şaşırtıcı derecede tatlıydı, beklediğim bakırımsı tadın aksine.

Orgazmım geçtikten sonra bile onun tadı dilimde kaldı. Dişlerinin benden çekildiğini, sert nefes aldığını, aldığı her derin nefesle omuzlarının titrediğini fark etmem bir anımı aldı.

"Kythel?" Gözlerinin içine bakabilmek için arkama yaslanarak fısıldadım. Yüzünü avuçlarımdan arasına aldım ama o beni yere indiriyor, düşmeyeceğinden emin olana kadar sabit tutuyordu. Ellerimi bıraktım. "Sorun nedir? Yapmamalı mıydım..."

"Bunu neden yapamayacağımızı biliyorsun, *Sasiral*." Hayal kırıklığı ve acı içime işledi.

"Hayır, aslında istemiyorum," diye karşılık verdim. Ama eğer seks yapmak istemiyorsa, bunu kabul edecektim. Daha fazla zorlamayacaktım. İsteklerini açıkça belirtmişti. "Bana neden öyle diyorsun? Düşen yıldız mı?"

Bakışları üzerimde sabitlendi. Çıplak olduğumun farkındaydım ve bu yüzden kollarımı etrafımda kavuşturdum.

Be

n. "*Sasiral* bu anlama geliyor, değil mi? Pazardaki bir satıcıya sordum."

Kythel bana cevap vermedi ve bu durum gölgeli şüphelerimin tekrar ortaya çıkmasına neden oldu.

köşeleri onları unutmaya çalışarak güvenli bir şekilde saklamıştım.

Düşen yıldız mı?

Dilimde onun kanının tadıyla hâlâ orgazmın etkisiyle titriyordum. Bu beni cesur yaptı. Beni talepkar yapıyordu.

"Bir şekilde eksik olduğumu düşündüğün için mi? Bana acıyor musun? Krynn'e gelmeden önce seyahatlerle, yeni yerler deneyimlemekle ve ilginç insanlarla tanışmakla dolu farklı bir hayatım vardı ve şimdi hiçbir şeyim yok diye mi?"

"Hayır," diye homurdandı. Yine de gözleri nazikti. "Hayır, bu senin kendin hakkında düşündüğün şey olmalı, Millie. Bu düşünce bir kez bile aklımdan geçmedi."

Yardım edemedim ama irkildim.

Kythel şişkin yeleğini düzeltti, daha rahat oturması için kaydırды, gerçi beslendikten sonra dikişleri etini kesiyor olmalıydı.

"Giyindikten sonra dışarıda bekleyeceğim," dedi ve cevap vermemi beklemeden kulübenin ön kapısına doğru yürüdü.

Gidişini izledim, kapı arkasından kapandığında hafif bir gümbürtü duydum ve beni yanan ateşin yanında bıraktı.

Sözleri beni duraksattı. Kendimi böyle *mi* görüyordum? İsmi tamamen yanlış mı anlamıştım? "Kythel," diye seslendim, beni duyacağını biliyordum.

"Giyin Millie," diye homurdandı kapıdan. Sesindeki kızgınlığı duyduğumda acım hafifledi. Söylediklerimin hoşuna gitmediğini anlamam sadece bir anımı aldı. Kendim hakkında.

Bekledim, kalp atışlarım yavaş yavaş hızlanmaya başlamıştı ki onun ön kapıya giden patikanın son kalan taşları boyunca volta attığını duydum. Gittikçe daha huzursuz oluyordu.

Hâlâ kıpırdamamıştım, gözlerim kapıya kilitlenmişti ki, o hızla kapıdan içeri girdi.

"Sana *sasiral* diyorum," diye söze başladı, bana doğru yaklaşıp ters ters bakarak, "çünkü direncinin takdire şayan olduğunu düşünüyorum. Bunun başka bir anlama geldiğini düşünme hatasına düşme."

İçimde bir kor yavaşça yanmaya başladı, içten dışa doğru aydınlandığımı hissedene kadar bir büyü gibi her damara sıcaklık yaydı.

"Öyle mi?" Yumuşakça sordum.

Hâlâ bana hançer gibi bakıyor olsa da, ensemden tutup beni kendine çekecek kadar yaklaştı. Öpüşü şiddetliydi, nefesimi çalıyordu.

Ellerim omuzlarını kavramak için uzanırken, "Benim küçük düşen yıldızım," diye dudaklarıma yapıştı. "Evren sana bir trajedi yaşattı ama sen bunun seni yıkmasına izin vermedin. Krynn'de sert bir şekilde düştün, tozunu aldın ve sonra ilerlerken gülümsedin. Hayran olduğum şey bu."

Ani ihtiyacı yüzünden omuzları titriyordu. İkimizin de istediği şeye teslim olmamak için harcadığı çaba... tam anlamıyla gözler önündeydi ve ben onun kontrolünün boyutunu ancak şimdi fark ediyordum. Kythel mantıklıydı. Aşırı düşünen, entelektüel biriydi, oysa ben tam tersiydim. Akıllıca bir karar olup olmadığına değil, doğru *hissettiren* şeye göre hareket ederdim.

Bu sefer bana teslim olan Kythel'di. Zihninde ona bunun sadece acıya yol açacağını söyleyen sesi susturan kişi. Ben kendiminkini uzun süre susturmuştum... çünkü öpücüğünü sevmiştim. Üzerimdeki ellerini, ona gülümsediğimde gözlerinin parıldamasını ve benimle dalga geçtiğinde sesindeki nazik huysuzluğu seviyordum.

Kaaliüm Hanesi'nden Kythel eninde sonunda bir başkasına ait olabilir. Kendi ulusu ve halkıyla derin bağları olan, onunki gibi saygın ve kadim bir soydan gelen bir kadın.

Ama şu an için Kaaliüm Hanesi'nden Kythel tamamen *benimdi*.

"Çıkar şu lanet yeleği üzerimden," diye emretti kabaca, dokunuşu şekil değiştirerek istekli, talepkâr ve sabırsız bir hal aldı. "Bir dakika daha beklemeyeceğim, *sasiral*."

Eğer bir kalp şarkı söyleyebilseydi, benimki tam o anda şarkı söylüyordu, yeni favori

kelimemin onun dudaklarından döküldüğünü duyuyordum.

CHAPTER 28

KYTHEL

T Bu berbat bir fikirdi ama yine de Millie kıyafetlerimi yırtarken sııttım.

Söylediklerimden dolayı incinmiş miydi? Yüz hatlarında sessiz bir kararlılık vardı. Kaşları artan çaresizliği ve ihtiyacıyla kalkıyordu. Kızgın mı, ciddi mi yoksa şehvetli mi olduğunu anlayamadım. Ama bunun bir önemi var mıydı? Üçü de olabilirdi ve bu, bu gece seks yapacağımız gerçeğini değıştirmezdi.

Bu sadece onunla zaten sahip olduğum bağları daha da derinleştirecekti. Zamanı geldiğinde kendimi ondan koparmam imkânsız olmasa bile çok zor olacak milyonlarca iplikten oluşan bir dokuma, karmakarışık bir goblen.

Öfkemi körükleyen de buydu. Çünkü onun asla benim olamayacağını biliyordum. Olması gerektiğı gibi değıl.

Hevesimden onu zedelememek için kalçalarını tutuşumu yumuşatmak için çaba sarf ettim. O yeleşimi omuzlarımdan iterken benim ellerim de onunkilere katılarak pantolonumun kopçalarını kopardı ve ağır taşlar gibi yere çarpan ağır botlarımı parçaladı.

Yelek kanatlarıma dolandı, ben de parçalayıp attım. Çıplak bedenlerimizin ilk temasında iç çektim, boğazımdan sert bir nefes ıslık gibi çıktı. Boynum beni ısırıldığı yerden hâlâ zonkluyordu ve bu durum sikimin çelik gibi sertleşmesine, açgözlülükle karnına doğru sokulmasına neden oldu.

Kavrayışının aramıza girdiğini, küçük, sıcak elinin boyumu sardığını hissettiğimde, dudaklarımdan boğuk bir çığlık koptu. Başımı eğdim ve onu odanın ortasındaki tek masaya doğru geri çekerken dudaklarını yakaladım. Sert elinin kayması kışkırtıcı bir alaydı çünkü yeterli değıldi. Asla da yetmeyecekti. Başparmağını başımın altına sürterek hassas sinirleri harekete geçirdiğinde kanatlarımın zarlarının karıncalandığını hissetsem de.

Onu masanın üzerine ittiğimde, elini sikimden ayırdığımda ve taş zeminde dizlerimin üzerine çöktüğümde ciyakladı.

"Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun, *sasiral*?" Kanatlarımı açarak mırıldandım, o da uçuşan bakışlarıyla izledi. Vızıldıyorlarmış gibi hissediyordum. Uçmak, karnımda oluşan çılgınca hissi yok etmek için onları sertçe pompalamak istiyordum. "Ne kadar kontrol gerektirdiğini bilmiyorsun. Asla bilemeyeceksin."

"Bir fikrim var," dedi, başımı eğişimi izlerken dudağını ısırarak. İç uyluğunun kıvrımında bir çizgi yaladıgımda inledi. Kokusu beni çılgına çeviriyor, kafamı bulandırıyor.

Dayanamayarak dilimi aına doğru götürdüm. Dilimin sivri ucu pembe kıvrımlarını ayırdı ve ona karşı inledim, narin, misk kokulu tatlılığının tadı aletimin dibindeki düğümün şişmesine neden oldu. Millie'nin başı geriye düştü, gözleri kapandı. Dudakları sessiz bir iniltiyle ayrılmıştı, o bir sanat eseri idi.

Daha önce sadece binalar çizmiştim; keskin, soğuk, inatçı çizgiler. Parşömen üzerine siyah mürekkep. Ve yine de

Onu mükemmel renklerle çizmek için elimi denemek istedim. Göğüslerinin yumuşak kıvrımları, dudaklarıyla mükemmel uyum sağlayan meme uçlarının pembeleşmiş kahverengisi. Kolundaki hafif yara izi. Nefesini içine çektiğinde karnının gölgeli çukuru. Saçıdaki tokadan kaçan vahşi dallar, banyodan kalma nemli uçları boynuna doğru kıvrılıyordu.

Çok güzel, diye düşündüm, kalçalarının arasını yalayıp emerken gözlerimi ondan alamıyordum. İnemeleri kulübeyi dolduruyor, gittikçe yükseliyordu. Zevkine bu kadar odaklanmış, bundan bu kadar utanmayan bir yaratıkla daha önce hiç karşılaşmamıştım.

Millie beni her seferinde şaşırtmıştı.

"Yeter Kythel," diye homurdandı klitorisini yaladığımda. Bacakları beni yerimde tutmak için kulaklarımın etrafında sıkıştı ve ben hırladım, kendi ellerim uyarı olarak kalçalarının etrafında sıkıldı. Ancak bana attığı baş döndürücü, sarhoş edici bakış, tüm protestoların boğazımda düğümlenmesine neden oldu. "Beni boşaltmadan önce." Başımı kaldırarak sıırttım. "Tekrar," diye düzeltti.

Hızla onu masadan çektim ve sıcak kulübeyi dolduran boğuk, keyifli bir kahkaha attım. Onu üstüme uzanması için çektiğimde gülümsüyordu, dişleri ateş ışığında parlıyordu, bacakları kalçalarıma biniyordu. Bacakları benim cüssemle uyum sağlamak için genişçe açılmıştı, muhtemelen rahatsız edici bir şekilde, ama hiçbir şikayette bulunmadı.

"Benden ne istiyorsan al, *sasiral*," diye emrettim. "Umutsuzca istediğin şeyi al, benim muhtaç küçük eşim."

Gözleri bu kelimeyle parladı. O yasak kelime. O üzerimde kayarken sikim de onunla birlikte zıpladı, karnımın üzerinde sekti.

"Tekrar söyle," diye fısıldadı, eğilerek. Dudakları dudaklarıma değdi. "Lütfen."

"Dostum," dedim. Tereddüt ettim. Ama sonra beni daha sert öpmeye başladı, dili benimkine değiyordu. Bana karşı ağırlığı, vücudunun sıcak yumuşaklığı ve kayganlığı, saçlarından yanağıma düşen ıslak damlacık... gardımı düşürmeme neden oldu. "*Kyrana*."

Nefesi kesildi. Gözleri yavaşça açıldığında bakışlarımız kilitlendi ve birbirini tuttu. Nasıl oluyordu da bu kadar zarif ve güzel bir yaratık olabiliyordu? Güzel şeyleri severdim. Bir zamanlar onun güzel olduğunu hiç düşünmemiştim. Ya şimdi? Başka tarafa bakamıyordum. Yüzündeki her eğimli, simetrik olmayan çizgiden, ela gözlerindeki her altın parıltısından zevk alıyordum.

"Tekrar."

"*Kyrana*," diye mırıldandım daha hırçın bir sesle, bir elimi ensesinden saçlarına doğru kaydardım, kalçalarımı kaydırırken kafatasını kavradım. Millie ileri doğru itti, arıyordu. Sikimin başı onun sıcaklığıyla buluştuğunda keskin bir nefes aldım. Peki ya kalçalarını yavaşça pompalayarak aşağı doğru kaydığında? "*Vaan*." diye inledim.

Millie'nin gözleri kararlı olsa da genişti. Belli ki bedenlerimiz uyuşmuyordu ve bencilce ondan daha fazlasını talep etmemek, kalçalarımı sabit tutmak, o kendini üzerimde ayarlarken yerimde sabitlenmek için her şeyimi harcadım.

Daha da aşağı indiğinde dudaklarımdan bir başka sessiz küfür döküldü. Dişlerimi sıktım, kontrolümün bir başka yorucu sınavı üzerime çöküyordu. Gözlerim boynundan, kapatmadığım yaradan akan koyu kırmızı kan damlasına takıldı. Öne doğru eğilerek, dişlerimi ona geçirmeden önce kanı yaladım.

Millie'den umutsuz bir inilti yükseldi. Zehrim aktıkça, dilimi kaplayan lezzetli kanını yaladıkça kalçaları sarsıldı. Hem bir rahatlık hem de bir lanet.

Üzerimde daha kararlı bir şekilde hareket ediyor, aşağıya doğru eğiliyor, sikimle kendini iyice geriyordu. Ellerimden biri saçlarındaydı ve ben beslenirken onu yerinde tutuyordu. Diğer yere

bastırılmış, kontrol için mücadele ediyordu. Kıvrıldıklarında pençelerimin tiz cızırtısını duydum.

Daha ileri gitmesini engelleyen tek şey düğümümün şişliğiydi.

"Tanrılar, sakin çok iyi hissettiriyor Kythel," diye nefes nefese inledi. Kontrolüme bir başka baş döndürücü darbe daha.

"Millie," dedim boynuna doğru. "*Konuşmayı kes.*"

"Neden?" diye gülerek kalçalarını salladı. İçindeki bir yerlere çarpmamı sağlayan nazik bir öğütme onu nefessiz bıraktı.

"Seni ters çevirip istediğim gibi sikmemek için kendimi zor tutuyorum," diye homurdandım. "O yüzden ben yapana kadar konuşmayı kes-"

"Üstünde çıplak bir kadın varken bile çok huysuzsun," diye alay ederek çenemin kenarını öptü. Kalçalarını küçük, çıldırtıcı daireler çizerek döndürdü. Nefesimin altında merhamet tanrısı Alaire'e dua ettim. *Kyrana*'nın elleri ya da kalçaları karşısında kendimi utandırmama gerek yoktu. "İçimde bu kadar mükemmel hissetmen iyi bir şey, yoksa sana katlanamayabilirdim."

Benden tanınmaz bir ses yükseldi, onun çapkın alaylarına karşı sıkı kontrolüm kırıldı. O daha gözünü kırpamadan, beni yerden kaldırmak için kanatlarımı kullanarak takla atmamızı sağladım, kanatlarımdan biri masaya çarptı ama ben bu acıya aldırmadım.

Millie zor nefes alıyor, şaşkınlık ve beklentiyle bana bakıyordu. Omzunun arkasından boynuna doğru akan bir damla kan, altındaki taşın üzerine damlıyordu. Onu yalamamak için her şeyimi verdim. Onun her parçasını tüketmemek için her şeyimi verdim, onun için açgözlü olduğum kadar.

"Bana katlanmak mı?" Bacaklarını hızla kavrayıp müstehcen bir şekilde açarak sordum. Ona sııttım, bakışlarım çıplak vücudunun üzerinde gezindi, parmaklarımı kaygan amının pembe kıvrımlarının üzerinde gezdirirken mırıldandım. Sikimi girişine yerleştirerek ileri doğru ittim, kendini aniden dolmuş bulduğunda düzensiz bir çığlık attı. "Gecenin sonuna kadar bundan çok daha fazlasını yapacaksın *Kyrana*. Sana söz veriyorum."

Duvarları sikimin etrafında kenetlenirken bile dudaklarının kenarında bir gülümsemenin çırpınışını yakaladım. "Dört gözle bekliyorum," dedi. "Şimdi, Kythel?"

Homurdandım, uyluklarının beşiğine daha derinden gömüldüm. Kokusu her tarafımı sarmıştı ama istediği her şeyi yapmak istememe neden olan şey gülümsemesiydi.

"Tehdidini yerine getir," dedi bana. Kolları bileklerimden yukarı çıktı, ön kollarımı ve omuzlarımı okşadı. "Ben seninim."

CHAPTER 29

MILLIE

A Eğer sözlerim bir meydan okumaya yol açıtıysa, Kythel ele geçirilmiş bir erkek gibi oldu. Bir şalter attı. Kış denizi gözleri o kadar koyu mavi bir renge dönüştü ki siyah ve sonsuz görünüyordu. Kalçaları geri çekildi. İleri doğru itti ve ciğerlerimdeki tüm nefes tükendi. Bir başka güçlü itiş, daha ilkinin etkisinden kurtulamadan inlememe neden oldu. Ve sonra durmadı.

Beni becerirken ondan sert, derin sesler yükseliyordu.

"İstediğin bu mu?" diye sordu üstümden, yüzü ateşin alevlerinin yalımlarıyla titriyordu. Yarısı gölgede, yarısı aydınlık. "Arzuladığın şey bu mu, *sasiral*?"

"Evet," diye nefes aldım, kalçalarımın onun için daha da genişlemesine izin verdim.

Daha önce de seks yapmıştım... ama sonra *bu* oldu. Bu tüketen, uhrevi, yoğun eylemden sonra bir daha normal olup olamayacağımı merak ediyordum.

Aletin her kayışı görüşümde parlayan yıldızlar görmeme neden oluyordu. Boğazından kaba sesler yuvarlanıyordu -küçük, boğuk, erotik inlemeler, sanki çekip gitmesinden korkuyormuşum gibi ona daha sıkı sarılmama neden oluyordu.

Tırnaklarım aşağı kaymadan önce sırtını ısırdı ve bir kanadının eklemiyle karşılaştı. Oradaki pürüzlü deriyi okşarken bir inilti daha duydum ve gülümsedim.

"Hassas mı?" Merak ettim, büyülenmişim. Keşfetmek için can attığım her yer.

Bana cevap vermedi ama gözlerindeki yanma ve bir sonraki özellikle derin itişinde dişlerimin takırdaması ihtiyacım olan tek cevaptı. O yeri okşamaya ve dokunmaya devam ettim. Kythel'in başı boynumun kıvrımına düştü. Benden beslenmese de, dilinin kaygan sıcaklığının yarayı kucakladığını ve ısırıktan dışarı fırlayan farkındalık kıvılcımları gönderdiğini hissettim.

Daha derine inmeye çalışarak kalçalarını döndürdüğünde, sikinin dibindeki düğümün yanışını hissettim. Orgazm olduktan sonra büyüyeceğini bilmeme rağmen, onu almaya kararlı bir şekilde ofladım. Ve orgazm olacaktı. Bunu son derece kesin olarak biliyordum. Kısıtlamalarından dolayı titremeye başlamıştı bile.

Düğümü amımın girişine her dokunduğunda inliyor ve sanki arzularına boyun eğemeyeceğine - ya da eğmemesi *gerektiğine*- inanıyormuş gibi geri çekilmeden önce kalçalarını daha da sertleştiriyordu.

"Daha derine," diye kulağına nefes verdim, kollarımı boynuna dolayarak onu yerinde tuttum. "Her şeyini istiyorum."

Nefesi kesildi. Başını boynumdan kaldırdığında, bakışlarında inançsızlık vardı ama aynı zamanda karnımı titreten o derin, derin istek de vardı. Kalçalarını her sürtüşü hassas klitorisimi uyarıyordu. Kendi orgazmım gittikçe yükseliyordu. Nefesimi tuttum, bacaklarım sıkışmaya başladı,

pelvisim daha vahŖi hale gelen itiflerini karŖılamak için kalkmaya baŖladı.

"Beni boŖaltacaksın, Millie," dedi bana. "*Vaan*, çok sert boŖalacađım."

Kalçalarımı sıktım ve düğümünün amımı germeye başladığını hissettim. Zevkle karışan hafif bir acı. Ne kadar enfes bir his olduğuna şaşırıyordum. Kythel böğürdü; derin, boğuk, çaresiz bir çığlık. Hareketim beklenmedikti, kalçalarını öne doğru savurup içime daha da yerleşirken onu gafil avlamıştım.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım, alt dudağımı sertçe ısırđım, boşalmaya başladığımda bakışlarım şaşkınlıkla onunkilere doğru uçtu.

Sırtım sıcak taşa yaslandı, ellerim omuzlarına gömüldü, orgazm şiddetli bir kırbaç gibi içimden geçerken beni yerime sabitlemesi için onu kullandım. Kulaklarımdaki uğultu ve kalp atışlarımla çalgınca vuruşları arasında, onun gırtlaktan gelen iniltisini duydum, bacaklarımla arasındaki güçlü itişlerini, düğümünün gerginliğini ve kendini tamamen içimde kılıflarken tatmin edici yanmayı hissettim.

Daha önce böğürmesinin erotik olduğunu düşünmüş olsaydım bile, boğazından çıkan ve yankılanarak yankılanan sesin yanında bu hiçbir şeydi.

Sıcaklığın ve zevkin sisi arasında, düğümünün şiştiğini ve beni sınırlarıma kadar gerdiğini hissettim. Öne doğru eğildi, dudaklarımı alışılmadık derecede vahşi, vahşi bir öpücükle yakaladı. Ben de onu coşkuyla karşıladım, etrafında kenetlendim, Kythel kendini tam olarak oturtmadan önce kalçalarını sık bir şekilde vururken, sıcaklığın beni doldurduğunu hissettiğimde düğümünün yanması zevkimi uzattı.

Kalbinin yapış yapış tenimde çalgınca attığını hissettim, öpücüğünün terk edilmişliğinde kayboldum. Geri çekildiğinde bakışları benimkileri yakaladı ve orgazmlarımız nihayet azalmaya başladığında uzun, nefessiz anlar boyunca sessizce birbirimize baktık.

Ne diyeceğimi bilemediğimden -böyle bir şeyden sonra ne derdin ki? Kythel bıkkınlıkla derin bir inilti çıkardı ama dudaklarının kenarlarının seğirdiğini gördüm.

Uyluklarımla arasında bir dolgunluk ve baskı hissi vardı ama bakışlarımı Kythel'den uzaklaştıracak kadar dikkat dağıtıcı değildi. Elim kaygan sırtına uzandı ve parmağımı kanatlarının arasında, ulaşabildiğim yere kadar gezdirdim. Kısa bir an için gözleri kapandı, yüzündeki basit zevk boğazımı sıktı ve birinin ona benim kadar özgürce dokunmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini merak ettim.

Krynn'in ötesinde, Kylorr'un korkutucu bir ünü vardı. Zalim ve bencil olarak tasvir edilirlerdi ve biriyle karşılaştığınızda kontrol edilemeyen öfkeleri vardı. Ama ben daha iyi biliyordum. Babam hem bir Kylorr hem de gezgin bir aşçı olarak kendi engelleriyle başa çıkmıştı ama şöhreti ona kapıları açmıştı.

Çoğu kişinin Kylorr'un özellikle sevecen bir ırk olmadığına inandığını biliyordum... ama ben daha iyisini biliyordum.

Babam son derece sevecen biriydi. Dokunuşlara, sıcak kucaklamalara, karıştırılan saçlara ve eğlenceli bir şey söylediğimde yanaklarıma kondurulan iğrenç sesli öpücöklere alışık olarak büyümüşüm. Bana kızgın olduğu zamanlarda bile babam şefkatini hiç esirgememişti. Aksine, bana kızdığında, şüpheye düşmemem için bana daha fazlasını verirdi.

İçgüdüsel olarak, Kythel'in büyürken aynı deneyimleri yaşamamış olabileceğini biliyordum. İçine kapanıktı, soğuktu. Kendini o kadar sıkı bağı tutuyordu ki, keşke ipi koparıp onu serbest bırakabilseydim diye düşündüm. Arkadaşlığımızın başlarında, ona dokunduğumda hep şaşırmış görünürdü, öyle ki Kaalium'un bir oğluna bu kadar özgürce dokunmanın kabalık olarak görülüp görülmediğini merak ederdim.

"Sana dokunmamdan hoşlanıyor musun?" Aramızdaki sessizlikte fısıldadım.
"Evet," diye gürlledi, gözleri sanki kendi dürüstlüğüne şaşırmış gibi parlayarak açıldı.

Hafifçe kıkırdadım, gülümsemem o kadar büyüktü ki yüzümü yarıyormuş gibi hissettim.

"Ne oldu?" diye merak etti.

"Bunu itiraf etmekte tereddüt ediyorsun," diye yorumladım, bedenlerimizin arasına dikkatle bakarak, "bundan sonra bile mi?"

Düğümü çözülmeye başlamıştı çünkü menisinin bacaklarımın arasından akmaya başladığını hissettim. Bunun yerine

Beni utandırmak yerine sikiinin etrafında kenetlenmemi sağladı ve Kythel'in kesik kesik nefes almasına neden oldu.

Parmaklarımı sırtında aşağı yukarı gezdirmeye devam ettim. Ağırlığını benden alıyordu ama biraz olsun rahatlamasını diledim. Beni ezmeyecekti. Onun kemiksiz ve doymun olmasını istiyordum. Keşke mutfak zemininde değil de bir yatakta olsaydık diye düşündüm çünkü ona sarılmak, başımı göğsüne yaslamak ve çıkardığı sesleri dinlemek istiyordum.

"Rahatlayacak mısın?" Altında kayarak alay ettim. "Buraya uzan." Elimi yanındaki yere kaydurdım.

Be

n. Homurdandı. "Sevgililerine karşı hep böyle talepkar mısın?"

Dudaklarım kalktı ama Kythel bizi yan yana yatacak şekilde çevirirken bile dikkatle beni izliyordu.

Deneysel bir hamle yaparak beni sarsıp irkilttiğinde düğümü hâlâ sıkıca yerleşmişti. "*Vaan*, üzgünüm *sasiral*," diye mırıldandı endişeyle, elini yanağıma götürüp düğümünü düzeltmek için başparmak orada.

"Sorun yok," diye güvence verdim. Sonra da "Benim için uzun zaman oldu"

diye itiraf ettim. "Ne zamandan beri?"

"Luxiria'dan beri," dedim. "Neredeyse üç yıl önce." Kythel hafifçe sertleşti. "Bir Luxirian mı?"

"Evet," dedim.

"Luxirianlar sahiplenicidir. Seni bırakacağına inanmakta güçlük çekiyorum."

Küçük bir kıkırdama beni terk etti. "Şimdi de tatlı mı olmaya başladın?"

Kythel homurdandı. "Boş ver. Hâlâ içindeyken eski sevgililerin hakkında konuşmak istemiyorum, Millie."

"Kıskandın mı?" Kaşlarımı çatarak sordum, uzuvlarım jöle gibiydi ve göğsüne yaklaştım, ondan dalga dalga yayılan sıcaklığın tadını çıkardım. Beslendikten sonra vücudu her zaman daha büyük olurdu, kasları o kadar şişerdi ki parmaklarımı içlerine sokup sıkmak, asla bırakmamak isterdim.

"Evet," diye cevap verdi.

"Sen ve Lyris'i düşündüğümde kıskanıyorum," diye itiraf ettim, bunu yapmanın akıllıca olup olmadığını merak ediyordum.

Ama dürüst davranıyordu. Ben de öyle.

Kythel uzun bir nefes verdi ama konuyla ilgili bir şey söylemeyince hayal kırıklığımı görmezden geldim. Bunun yerine parmaklarını omzumda gezdirdi ve bu sırada bakışlarımı tuttu. Yüz ifadesi neredeyse yalvarır gibiydi.

Dehşeti uzaklaştırmaya çalışarak, hakkım olmadığını bildiğim taleplerde bulunarak geceyi mahvetmek istemediğimden, düğümünün gerginliğini test ettim.

Kythel aşağı kayarak onu içimden çıkardığımda homurdandı ve onun kaygan ve ince boşalmasını hissettim.

Aleti hâlâ sertti ve kıpırdadı, kalçalarımın arasındaki dağınıklığı görünce bir, iki kez zıpladı. Bundan *hoşlandığını* fark ettim.

Luxirianların sahiplenici olduğunu mu düşünüyor? Pençelerinin arkasını hassas, aşırı uyarılmış amcığıma sürttüğünde dudağımı ısırarak merak ettim. Klitorisimin şişmiş tomurcuğunun etrafında dönerek gümüşü menisiyle kapladığında nefesim kesildi. Ateş ışığında kalçalarımda parıldadı ve yerde temizlemem gereken bir havuz oluştu.

"Kythel," diye fısıldadım, bileğini yakaladım ama avucum bileğinin sadece yarısını sarmıştı.

"Hassas mı?" diye sordu.

"Evet."

"Sana kısa bir erteleme vereceğim."

"Sadece kısa mı?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Kythel boyunun tamamına kadar yükseldi ve ben de onun her yerini görebilmek için boynumu eğerek manzaranın tadını çıkardım. Gerçekten de muhteşem bir erkekti; koyu gri teni, geniş omuzları, sütun gibi kalçaları ve yıldızları görmemi sağlayan bir siki vardı. Olması gerekenden daha uzun süre baktım. İnanılmaz kalınlıkta, hınzırca bir kavis, koyu renkli damarlar ve pürüzsüz, şişkin bir baş... İçime sığmış olmasına hayret ettim.

Ve onun düğümü.

Çoktan inmişti ama cızırtılı gerginliğini hatırlıyordum. Kendini yerine kapatırken çılgına döndüğümü, kalçalarının her küçük hareketinin varlığından bile haberdar olmadığım yerlere sürtünmesine neden olduğunu hatırlıyordum. Baskı çok lezzetliydi. Tekrar arzuladım.

"Millie," dedi, sesi uyarı tonundaydı.

Banyodan sonra beni kurulamak için kullandığı nemli bezi alırken sırttım ve sırtımı gerdirdim.

Beni temizlemesini beklemiyordum ama temizledi, yeri silmeden önce boşaldığı yeri nazıkçe sildi. Bezi bıraktı ve sonra boynumdaki hassas ısırgan etrafına dokundu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı yutkunarak. "Olmak istediğimden daha sert davrandım."

Başparmağını dişlerine doğru kaydırışını izledim, bir kan damlası zehriyle karıştı ve ısırgan üzerini düzeltti. Bir çürük gibi hissettirdi. Acımıyordu, sadece hassastı, ama yavaş yavaş, kendini iyileştirdikçe hassasiyeti bile erimeye başladı.

"İlmi unut," dedim ona. "Kylorr zehri sihir gibidir."

Tekrar uzandığında beni kendine doğru çekti ve fiziksel şefkat gösterecek biri olmadığını bildiğim halde beni kucaklamasının tadını çıkardım.

Bedenlerimizin arasına baktığımda, masanın yanında yere yığılmış siyah bir şeyin kenarını yakaladım.

"Oh," diye fısıldadım.

"Hmm?"

"Kitap," dedim. Kythel beni masaya yatırdığında onu düşürmüş olmalıydık. Başını kaldırdı. "Kitap hâlâ sende mi?"

Sakin bir nefes alarak, "Ruaala ile ilgili bölümü hâlâ okumadım," diye itiraf ettim.

"Neden?"

"Bu çok saçma," dedim. "Ve mantıklı bile değil. Ama bulabileceğim şeyden korkuyorum."

"O bölümü ben de okudum, Millie," dedi. "Korkutucu bir şey yok. Ne olursa olsun orada çok fazla bilgi yok."

"Ben de bundan korkuyorum," diye itiraf ettim. "Onu bulmanın bir başka çıkmaz sokak olmasından." Kythel sertleşti.

"Bir hayal kırıklığı daha olacak. Onun ruhunun nereye bağlı olduğunu öğrenene kadar babama verdiğim sözü yerine getirmiş gibi hissetmeyeceğim. Bazen *buradaymış* gibi hissediyorum - çünkü bazen hiç tanışmamış olsak da onu hissedebildiğime yemin edebilirim. Bu beni endişelendiriyor. Zyos'ta olması beni endişelendiriyor. Kaybolmuş olmasından."

Kythel sessizdi. Bu itirafın aramıza ani bir ciddiyet havası getirmesini istememiştim ama yine de ağır bir taş gibi düştüğünü hissettim.

"Özür dilerim," dedim gülümseyerek. "Bu konu hakkında konuşmayalım. Sadece burada seninle yatmak istiyorum, tamam mı?"

Ama benden uzaklaşıyor, tekrar yerden yükseliyordu. "Kythel?"

Elini uzattı, ben de tereddüt etmeden tuttum.

"Giyin," diye mırıldandı, beni yerden kaldırırken bacaklarım hâlâ biraz sallanıyordu.

"Neden?" İnanamayarak sordum.

Derin bir iç çekti. Mavi bakışları, pervazını hâlâ onarmam gereken pencereden dışarı kaydı. Sonunda dedi ki, "Sana söylemem gereken bir şey var. Ve sana göstermem."

CHAPTER 30

KYTHEL

T Stellara'nın ürkütücü bir havası vardı, özellikle de gecenin geç saatlerinde. Bu yüzden Millie'nin gece karanlığında burada olması fikrinden hoşlanmıyordum. *Lyvinleri* suçlamıştım ama ben bile biliyordum ki

Bu yaratıklar ormanın kuzeydoğusundan uzakta kalıyordu, Erzos yakınlarında yıllardır görülmemiştir. Millie elimi tutuyordu, sıcak kavraması beni sabit tutuyordu, ancak itiraf etmek üzere olduğum şeye nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. Kızacak mıydı? Hayal kırıklığına uğrar mıydı? Melankolik mi?

Muhtemelen üçü de, diye düşündüm. Bana Erzos'un arşivlerindeki Ruaala'yı sorduğunda en başından beri dürüst olsaydım, onu çok fazla zaman ve endişeden kurtarabilirdim.

Ama kimse ne yaptığımı bilmiyordu. Azur bile bilmiyordu ki bu da başlı başına aydınlatıcıydı. Gerçeği bu kadar derine gömmüştüm çünkü Ruaala'nın istediği buydu, birbirimizi çok az tanımamıza rağmen mektubunda benden istediği buydu.

Millie'ye kulübenin arka tarafına doğru rehberlik ederken, titrediğinde onu kendime çektim. Bu gece rüzgâr yoktu, bu yüzden muhtemelen bir ruh filiziydi ve derisinin üzerinde yol alıyordu. Çoğu kişiden daha hassas görünüyordu ve yaklaştığımızda *zylarr'ı* inceledim, şimdiden başka bir kristalle doldurulması gerektiğini fark ettim. Ruhlar burada çok acıkmıştı. Muhtemelen onları tatmin etmek için açıklığa bir tane daha yerleştirmem gerekecekti.

"Ruaala biraz delirdi," dedim ona, kanayan ağacın altında dururken arka bahçenin sessizliğinde sesim kısılmıştı, "hayatının sonuna doğru. Doğrusu, çocuğu öldükten sonra kendini kaybetmişti. Bunu asla atlatamadı. Ve eğer babanla kan bağı olsaydı, bu sadece acısını daha da artırırdı."

Millie sarsıldı. "Ne demek istiyorsun? Çocuğu mu oldu?"

Karanlıkta ona baktım, yüzündeki şaşkınlık yavaş yavaş anlayışa dönüşüyordu.

"Benden bir şeyler sakladığını biliyordum. Bana söylediğinden daha fazlasını bildiğini biliyordum," dedi sessizce. Utancın derinlere yerleştiğini hissettim, ama Millie elini avucumdan hiç çekmedi. Bunun yerine sıkı ve bir adım daha yaklaştı. "Şimdi söyle bana. Lütfen."

Derin bir nefes alarak, "Çocuk karnında öldü. Doğumuna sadece bir ay kala." "Aman Tanrım," diye fısıldadı Millie, kaşları çatılmış, dehşet yüz ifadesine yayılmıştı.

"Çocuk... çocuk... çocuk babamın mıydı?"

Başımı salladım. "Pek olası değil. O zamana kadar amcamla evleneli bir yıl olmuştu. Tabii baban hâlâ Kryn'n'de yaşıyor." "

"Bu ne zaman oldu?"

"Yirmi altı yıl önce," diye cevap verdim.

"O zaman hayır," dedi. "Bu babamın beni bulduğu zamanlara denk geliyor. Ondan önce Genesis

üzerinde çalışıyordu."

"O zaman çocuk amcamındı," dedim. Kaalium Hanesi'nin bir çocuğu. "Delirdi demiştin," diye sordu Millie.

Durduğumuz yeri işaret ettim ve gümüşün ay ışığında nasıl parladığına baktım.

"Ağaçlar," dedim ona. "Her gün, sanki ele geçirilmiş gibiydi. Onları oyuyordu. Ağaçlara metal çakıyordu. Sanki kendi yolunu işaretliyordu. Ya da başkasınınkini."

"Babam," diye tahmin etti Millie.

"Muhtemelen," dedim ona. "Çok az yemek yedi. Asla kanla beslenmedi, midesi kaldırılabildiğinde sadece yiyeceklerle hayatta kalmayı seçti. Nadiren uyurdu. Yıllar ve yıllar boyunca bir hayalet gibi göründü. Bir keresinde onu tam da bu açıklıkta dururken gördüm ve bir an için onun bir ruh olduğunu düşündüm. Benden önceki halini gösteren bir ruh. Sanki kenarlarından eriyormuş gibi görünüyordu. Sanki orada bile değildi. Sanki üç diyar arasında gerilmiş gibi görünüyordu."

O anı hala hatırlıyorum, zihnime net bir şekilde kazınmıştı. Şimdi ne zaman aklıma gelse suçluluk hissediyordum. Geri alabilmeyi dilediğim bir başka utanç verici, suçluluk dolu anı.

"O zamanlar senin yaşlarındaydım," dedim ona sertçe. "Erzos'ta kısa bir süre kalmıştım. Ruaala'yı tanıyordum, amcamla birlikten ayrıldığını biliyordum ama sonraki yıllarda onu pek görmemiş ya da duymamıştım. Ama Stellara'yı keşfettikçe ağaçları da keşfettim. Onu burada buldum. Ama o zamana kadar kabuğuna çekilmişti. Yardım istemiyordu. Sadece gitmemi istedi."

"Bunca zamandır burada mı yaşıyordu?" Millie merak etti. "Ama kulübe sanki onlarca yıldır terk edilmiş gibi görünüyordu."

"Onu buradan gitmeye ikna etmeye çalıştım," dedim ona. "Her şeye rağmen o Kaalium Hanesi'ndendi. O her zaman bizim kanımızdan olacaktı. Raana'da yaşamasını istedim. Ona bir ev sağlayacağımı, rahat ettireceğimi, Erzan'dan bir yardımcı getireceğimi söyledim. Ama o gitmeyi reddetti. Bana bu yere çok derinden bağlı olduğunu, ağaçların onun bileklerini, kanatlarını tuttuğunu ve onları hayal kırıklığına uğratmak istemediğini söyledi."

Millie kaşlarını çatı.

"Beklediğini söyledi," diye itiraf ettim ona. "Bana sessiz bir yer beklediğini söyledi." Sustu.

"Bunu bana daha önce de söylemiştin, sessiz bir yer," dedim. "Bunu anlamam biraz zaman aldı. Buraya gelene kadar, tüm o anılar su gibi geri gelene kadar."

"Babamın Ruaala'ya yazdığı mektuplarda vardı. O...o her zaman kulübeyi onların sessiz yeri olarak adlandırırdı. Kendi yarattıkları bir diyar olduğunu söylerdi. Sanırım bunun nedeni başka bir yerde birlikte olamamaları. Burada saklanmışlardı. Güvendeydiler. Onun Krynn'deki en güçlü aileyle evlenmesi gerektiğini unutabiliyorlardı."

Kalbim, bu gümüşü ağaçların birbirine dolanmış dalları gibi büküldü.

"Nerede o?" Millie bana sabit bir şekilde bakarak sordu. "Biliyorsun, değil mi?"

"Kaleye bir mektup geldi," dedi bana. "Sekiz yıl önce. Adını yazmamıştı ama kimden geldiğini biliyordum."

"Ne yazıyordu?"

Yutkunarak sessizce dedim ki, "Benden cesedini gömmemi istedi. Ağaçların ondan almasına izin vermemi. Aşkın ondan geri döneceği günü toprağın altında sessizce beklememi."

Sıkıca kavrayamadığım elim Millie'nin ağzına gitti, gözleri büyüdü. "Ama Kylorr... ölülerinizi gömmemezsiniz. Bu yanlış."

Çünkü bir ölüyü gömdüğünüzde, ruhunu derhal Zyos'a mahkûm etmiş olursunuz. Onları Alara'daki yerlerine sabitleyecek bir ruh mücevheri yoktu. Gömülmek bir bedene saygısızlıktı - et toprağın altında yavaşça çürüyor, böcekler ve kökler ziyafet çekiyor, kemikler çıplak bırakılıyordu.

Düşündükçe neredeyse ürperiyordum.

"Mektubu aldığımda, kaleden doğruca buraya uçtum. Ama o çoktan ölmüştü," diye anlattım Millie'ye.

Gözlerinden yaşlar süzülüyor, ıslık ıslık parlıyor, tüm vücudu hareketsizleşiyordu.

"Kendine bir mezar kazmıştı," dedim, kelimeler içimden boş boş çıkıyordu çünkü onu hâlâ zihnimde görebiliyordum. Tam burada. İnce, karışık, açık renk saçları dağılmıştı. Yüzü huzurluydu, kırışık çizgileri düzeltilmişti. Kendini temizlemişti, yanaklarındaki kir izleri ve saçlarındaki odun talaşı gitmişti. "*Saanor'un* ne olduğunu biliyor musun?"

Sözsüz bir şekilde başını salladı.

"Onun yanında bir şişe buldum. Bu bir zehir. *Saanor* kanayan bir ağacın özünden elde edilen konsantre bir öz."

"Ama ben özsuyun sabun ve yağ yapımında kullanıldığını sanıyordum," diye fısıldadı.

"Genellikle zararsızdır," diye onu temin ettim. "Ama Ruaala aylardır özsuyu yoğunlaştırıyordu. Tüketildiğinde bir Kylorr için anında ölüm demektir."

"Kendini zehirledi," dedi Millie usulca. Isık çalar gibi bir nefes aldı ve başını salladı, kaşları üzüntü ifadesiyle çatıldı. "Ruaala'nın hayatı çok trajik bir öykü. Yolu onun için seçilmişti. Eşini, çocuğunu, ailesini ve geleceğini kaybetti. Burada çok yalnız bir yaşam sürmüş olmalı. Ben sadece... *Nedenini* bilmek istiyorum. Neden bazıları bu kadar çok cezalandırılıyor, Kythel? Neden bazı insanların kalpleri hiç ertelenmeden acımasızca dövülür? Bunu anlamıyorum."

O anda Aina'yı düşündüm. Annemi. Beni suçladığı zamanki feryatlarını, sesindeki öfkeyi hâlâ zihnimde duyabiliyordum, gerçi daha sonra söylediklerinden dehşete düşmüştü.

Ama gerçek her zaman zihnimde berrak bir şekilde çınladı. Kimse cesaret edemezken gerçeği yüksek sesle söyleyen kişi annem olmuştu.

"Bilmiyorum," dedim Millie'ye. Nazikçe. Sessizce.

"Mezar nerede?" diye sordu uzun bir süre sonra.

Önümüzde gövdesi gümüş metalle sarılmış kanayan ağaç duruyordu. Ağacın dibini işaret ettim.

"İşte," dedim ona. "Bunca zamandır buradaydı."

Millie yosun kaplı toprağa baktı, donakalmış ve hareketsizdi. Sonra yavaşça bana döndü. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü utanıyordum," diye itiraf ettim. "Yaptığım şeyden utanıyordum." "Onu gömdüğün için mi?"

"Evet," diye homurdandım. "Ve bir parçam öldüğü için rahatladı! İşte saklayamadığım çirkin yanımda."

Millie beklediğim gibi geri çekilmedi. Yaklaştı, ellerini çeneme ve yanağıma bastırmak için uzandı. "Anlat bana."

"Acı çektiği herkes için açıktı," diye itiraf ettim. "Ona yardım etmek için daha fazlasını yapmam gerektiğini düşünüyorum. Stellara'da tek başına çürüyüp gitmesine izin vermek yerine."

"O senin sorumluluğunda değildi," diye mantık yürüttü Millie. "*O kendisiydi*. Kendi seçimlerini yaptı."

"Hâlâ Kaalium Hanesi'ndendi," dedim. "Yani evet, o benim sorumluluğumdaydı."

"Evinin her uzantısıyla ilgilenemezsin Kythel," dedi. "Bu herkesi deliliğe sürükler. Bu basitçe yapılamaz."

O anlamadı. Anlayamazdı. Ama Aina'nın ölümünden sonra aileme karşı görevimi ve sorumluluğumu herkesten daha iyi biliyordum.

"Artık acı çekmediğinde rahatlamıştım," diye devam ettim.

"Bu anlaşılabilir bir şey," diye fısıldadı.

"Bana kızgın mısın?" Merak ettim. "Senden sakladığım için mi? Onun gittiğine inanmana izin verdiğim için mi?"

"Bu konuda mutlu olduğumu söyleyemem," diye cevap verdi Millie, bana bakıp iç geçirerek. Ağacın altındaki mezara doğru baktı. "Ama olan oldu. Bunu neden yaptığını anlıyorum. Artık onun nerede olduğunu biliyorum. İstedğim tüm cevaplara sahibim, gerçek hayal ettiğimden daha korkunç olsa da."

"Millie," dedim, yüzünü avuçlarımdan arasında sıkarak onu gözlerimle buluşmaya zorladım. "Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm."

Uzun bir süre bana baktı ve sonra "Biliyorum" dedi.

Hem omuzlarımdan bir yük kalkmış hem de utancım derinleşmiş gibi hissettim. Bu utancın yeni bir kökünün uzuvlarımdan aşağı süründüğünü, kasların, damarların ve organların etrafından dolandığını hayal ettim, tıpkı bir ağacın aranan kökü gibi. Bundan asla kurtulamayacaktım. Bunu biliyordum.

"Cesedini kendim çıkaracağım," dedim

Millie'ye. "Hayır, Kythel-"

"Yapmalıyım. Bunu uzun zaman önce yapmalıydım," dedim, ses tonum hiçbir tartışmaya izin vermiyordu. "Onun kemiklerini çıkarıp tapınağa götüreceğim. Onun ruh mücevheri babaninkiyle birlikte yapılabilir. Bence o da bunu isterdi, öyle değil mi?"

Millie'nin omuzları bana baktığı sürece yavaşça çöktü. Sonunda,

"Evet." dedi.

Elimi avucunun içine aldı ve ortasına bir öpücük kondurdu. Onun affetme yeteneğine hayret ettim.

Onun için ne kadar kolaydı. Ben mi? Ömür boyu kin tutabilirim.

Ona aşık oluyordum. İçimde kıpırdayan başka bir kök gibiydi, her geçen gün daha da güçleniyordu. Ama istilacı olmak yerine, bir kucaklama gibi hissediyordum. Rahatlatıcı. Sıcak.

Hem de yakında onu içimden söküp atmak zorunda kalacağımı bile bile.

Hayatta kalabilecek miydim? "Evet, sanırım o da tam olarak bunu isterdi," dedi

Millie başını sallayarak.

CHAPTER 3

MILLIE

W Uyandığımda sıcak ve rahattım. Bir bulutun üzerinde uyuyor gibiydim, uzuvlarım hiçlikte asılı duruyordu ama yine de mükemmel bir şekilde kucaklanmıştı.

Kythel arkamda kıpırdandı. Kanatlarından biri vücudumun yan tarafına bir battaniye gibi örtüldüğü yerde seğirdi ve uykulu bir şekilde gülümseyerek ona doğru döndüm.

Gözleri kapalıydı ama uyanık olduğunu biliyordum. Kalçamı okşayan dokunuşu beni uyandırmıştı... tabii rüya görmediysem.

Pençelerinin etimi sıyırdığını hissettim ve bunu yapmadığımı anladım. Sabah, Erzos'un üzerine bir *şafak* gibi çöküyordu.

Yumurta, kremsi leylak sarısını döküyor.

Bir hafta boyunca onun yanında uyudum. Onun yatağında. Kalenin içindeki özel odasında. Seks yaptığımız ilk geceden beri, bana Ruaala hakkındaki gerçeği söylediğinden beri, ikimizin de birbirimizden uzak durmaya çalışmanın ne kadar beyhude olduğunu bildiğimizi sanıyordum.

Her geçen gün, belki de ay rüzgârlarının sonumuz olmak zorunda olmadığına dair daha fazla umut beslemeye başlamıştım. Belki de Kythel bana kendini açabilir, yüksek ve aşılmaz kalın bariyerlerin içine girmeme izin verebilir ve bu bizi nereye götürebilirse orayı keşfedebilirdik.

Ay rüzgârları hızla yaklaşıyordu, bir haftadan biraz daha uzun bir süre kalmıştı ama onlar hakkında hiç konuşmamıştık - babamın ve Ruaala'nın ruh mücevherleriyle bağlantılı olmadığı sürece ve o zaman bile konuşmalar kısa sürüyordu.

Geçen hafta biraz daha rahat nefes almaya başlamıştım. Ona verdiğim sözü neredeyse yerine getirdiğim için babamın yasını tutmak için kendime izin vermeye başlamıştım. Elbette kulübenin hâlâ çok ama çok fazla onarıma ihtiyacı vardı, ama bu konuda acele etmeyeceğimi hissediyordum. Bu süreçten *keyif alabileceğimi* hissettim. Evin tüm küçük detaylarını ortaya çıkarıyor ve onlarla ilgileniyordum. Artık zaman sınırı olan bir yük gibi hissetmiyordum. İkisinin de ruh cevherleri bir arada olacaktı. Erzos'ta kök salmış olacaktı. Önemli olan tek şey buydu.

"Günaydın," diye selamladım Kythel'i. "Bütün gece uyudun. Yani... neredeyse," diye ekledim ve ona alaycı bir gülümseme gönderdim.

"Ortada uyandım," diye itiraf etti, sesi çakıllı bir gümbürtüye dönüşmüştü. "Azur telsizden konuşmak istedi."

Azur. İkiz kardeşi olduğunu biliyordum. "Ne hakkında?"

Kythel'in cevabı, "Sorn Köyü hakkında konuştuk, oradaki planlarım hakkında. Güney Yolu ile ilgili güncellemeler istedi."

"Gecenin bir yarısı mı?" İşaretle sordum.

Azur'un da bir insan *kyranası* vardı. Kaalium Hanesi'nden Gemma, gözden düşmüş bir savaş kahramanının kızı.

Collis'ten Rye Hara, şu anda bir hapishane hücresinde oturmuş yargılanmayı bekliyordu.

Kythel hiçbir şey söylemedi. Benden bir şey saklıyordu.

"Kythel?"

"Dur," diye gürledi, ama kelimedede ısıruk yoktu. "Başka bir konudan bahsettik ama kardeşlerimin ötesinde, aramızda kalmasının en iyisi olduğunu düşünüyoruz. Bu yüzden bundan bahsetmeyeceğim. Kimseyle konuşmayacağım."

"Pekâlâ," dedim, o sadece dürüst davranırken incinmemeye çalışarak. "Anlıyorum."

"Bana kızgın mısın?"

"Hayır," dedim iç çekerek ve daha da yaklaştım. Bacaklarım onunkiler boyunca düzeldiğinde, karnımda zaten sert ve sıcak olan sikiinin sertliğini hissettiğimde nefesim kesildi. şimdiye kadar buna alışmış olmalıydım. "Bazen gerçekte kim olduğunu unutmak kolaydır."

"Peki o kim?" diye alay etti.

"Kaalium Hanesi'nden Kythel," diye cevap verdim. "Thraan'ın oğlu. Erzos'un Yüce Lordu. Kaalium'un varisi."

Başlığı duyunca ayıldı, çenesi gerildi ve bu konuyu açtığıma pişman oldum. Dikkatini dağıtmak için öne doğru eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. Yan yana yattığımız zamanları seviyordum çünkü bu onu öpmeyi daha da kolaylaştırıyordu. Ve onu öpmeyi çok ama çok seviyordum.

Aramıza uzanarak sikini tuttum. Nefesini içine çekti, yumruğumu kalın uzunluğa doğru sürüklerken tuttu, elimi tamamen etrafına saramadım. İlk başta nazikçe.

"*Sasiral*," diye mırıldandı. "Bu sabah Nyra Hanesi ile bir toplantım var."

Garipti, son iki ilişkimde seks güzeldi. İyi hissettirmişti. Rahatlatıcı hissettiriyordu. Partnerlerime bağlı hissetmek hoşuma gidiyordu. Ama hiç *ihtiyacım olmamıştı*. Hiçbir zaman doyumсузluk hissetmemiştim, hiçbir zaman derimden tırmanıp bu ihtiyaçtan kaçmak istememiştim.

Kythel ile mi? Doyamıyordum. Örneğin, yer değiştirdiğimde kalçalarımın arasında donuk bir ağrı hissettim. Kythel gece beni uyandırmıştı -belki de Azur'la yaptığı görüşmeden döndüğünde- ve doymak bilmiyordu. Sonra tekrar, ben de öyle.

"Bekleyebilir," dedim ona, tacın alt tarafını sıkarak. "Bekleyemez mi?"

"Bekleyemez." dedi.

İç çekerek sikini bıraktım. "Pekâlâ."

Sorumluluklarının ona ağır geldiğini biliyordum. Onu olabileceği en iyi *Kyzaire olmaya* iten bir şey vardı. İlk başta bunun kardeşleriyle rekabet etmek olup olmadığını merak etmiştim. Ama Kythel bunu umursamazdı, ben de aklımdan çıkardım. Bana daha önce Erzos'u miras almak istemediğini, Laras'ta mimar olmak için çalıştığını, şehirlerin yaratıcısı olduğunu söylemişti.

Peki ne değişmişti?

Kısa bir süre sessizce yattık, Kythel'in göğsü kabarıyordu. Battaniye uyluklarının üst kısmına kadar inmişti ve mor tonlu sabah ışığında vücudunun hatlarına hayran kaldım. Aletinin boşalmaya başlamasıyla damlama şeklini, kısa dokunuşumla nabzının atmasını izledim.

Benim onu izlememi izliyordu.

Sonra homurdandı ve ben de gülümsedim, ama kendimi beğenmiş zaferimi elimden geldiğince saklamaya çalıştım. Beni üstüne çekerken boğuk bir kahkahaya dönüşmeden önce ciyakladım.

"Çabuk ol, benim muhtaç küçük kadınıın," diye homurdandı. "*Vaan*, seni çok istiyorum. Her zaman. Bu delilik."

"Çabuk olmasını istemiyorsun," diye takıldım, ama onun üstüne yerleşip kalçalarını kavrayıp bacaklarımı iki yana açtığımda nefesim kesildi. "Güzel ve yavaş olmasını istiyorsun ki her yerimi

hissedebilesin."

Ve yaptı da. Kythel *tadını* çıkarmayı severdi. Benimle zaman geçirmeyi severdi, özellikle de geceleri,

Katılacağı hiçbir görev, Güney Yolu ile ilgili yetişmesi gereken hiçbir toplantı, imzalaması gereken hiçbir sözleşme, köylerden gelen ve üzerinde düşünmesi gereken hiçbir talep, incelemesi gereken hiçbir *irfan* raporu yokken.

Yukarı kalktığımda sikinin başının yakıcı sıcaklığı giriş yerimle buluştu ama kalçalarının güçlü itişinden kaçtım.

"Millie," diye ısırdı.

Sırıttım, boğazındaki tendonların kısıtlamasıyla gerilmesini izledim. Şimdiden ıslanmıştım, onun için zonkluyordum... ve yine de sıkı sıkıya tuttuğu kontrolünün bir kısmını kaybettiğini görmek hoşuma gidiyordu. Hiçbir şey beni daha fazla azdıramazdı.

Kalçalarımın arasından sikini okşadım, tepesinin üzerinden bir santim aşağı indim, kalçalarımı tekrar yukarı kaldırıp kayana kadar gözlerinin rahatlayarak kapanmasını izledim.

Gözlerindeki titrek ateş intikam vaat ediyordu.

"Yeter, *Kyrana*," dedi. Ve bu kelimeyi söylediğinde... daha fazla alay etmesine izin vermeyeceğini biliyordum. "Beni şimdi becer, yoksa seni yatağın kenarına yatırır ve istediğimi alırım."

Bu ilgi çekiciydi, kabul ediyorum, doğrudan klitorisime doğru spiral çizen titreşimli bir titreşim gönderiyordum.

Buz gibi bakışları ve sert tavrıyla Kaalium Hanesi'nden Kythel'in bu kadar pis, kirli bir ağzı olduğunu kim bilebilirdi?

"Evet?" diye sordu, sesindeki talep açıktı.

"Evet," diye fısıldadım, kalçalarımı sıkıca kavradığını hissettim. Dudağımı ısırarak, hızlı bir kaymayla sikine gömüldüm ve anlamını bilmesem de boğazından mırıltılı, gergin bir kelimenin yuvarlandığını duydum.

Fikrimi değiştirdim, diye düşündüm, dakikalar sonra nefes nefese kaldığımda ve terlediğimde, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi akıl almaz gücüyle beni sikinin üzerinde yukarı ve aşağı çektiğini hissettiğimde. *Sabırsız olması da hoşuma gidiyordu*. Beni *kullanıyordu* ve ben buna bayılıyordum. Doyamıyordum.

Oda, birbiriyle tokatlaşan etlerin ve nefes nefese inlemelerle solukların sesleriyle doldu.

Tırnaklarım göğsünü ısıyor, o kalçalarımın arasına vururken beni ona bağlıyordu. Bir hırıltıyla eğildi, meme uçlarımdan birini dudaklarının arasına aldı, tomurcuğu hafifçe ısırdı, sertçe emmeden önce beni nefessiz bıraktı.

Ellerim saçlarına daldı, sonra biri boynuzlarından birine dolandı ve onu bana doğru tuttu.

"Evet, Kythel," diye nefes aldım, bacaklarım kasılmaya başlamıştı, orgazmımın yaklaştığını hissediyordum.

Be

n. "Çok güzel," diye mırıldandı, gözlerime bakmak için arkasına yaslandı. "Çok güzelsin, *sasiral*."

İltifatı karşısında boğazım biraz düğümlendi. İlk dürtüm sözlerini reddetmek oldu. Ne zaman ki Daha gençken, insan standartlarına göre klasik olarak güzel kabul edilmediklerini bildiğim için yüz hatlarım konusunda her zaman bilinçliydim. Peki ya şimdi? Bu beni eskisi kadar rahatsız etmiyordu. Ver Teracer'ın ilginç bir yüzüm olduğunu söylemesi hoşuma gitmişti. Asla Grace, Lesana ya da Lyris gibi güzel olamayacaktım.

Ama olduğum kişiyi seviyordum ve bu yüzden güzelliğim beni nadiren rahatsız ediyordu.

Ancak konu Kythel'e gelince? Garip bir çift olduğumuzun giderek daha fazla farkına varıyordum.

Günahkâr derecede muhteşemdi, o kadar güzeldi ki ona bakarken bile içim acıyordu. Bense... kısa boylu, ufak tefek ve tuhaf görünümlü biriydim. Kythel'in bana güzel dediğini duymak, eski

güvensizliklerin yeniden baş göstermesine neden oldu. Ama sonra kendime Kythel'in bu konuda bana asla yalan söylemeyeceğini hatırlattım. Bu konuda asla. Eğer güzel olduğumu düşünüyorsa... Çünkü gerçekten böyle düşünüyordu.

Sadece bunun farkına varmak bile kalbimi yerinden oynattı. "Öyle mi düşünüyorsun?" Sırıtarak sordum.

Beni öptü, sert ve hızlı. Dudaklarıma karşı, "Evet." dedi.

Ben boşalmaya başlarken öpüştük. Dili benimkine karıştı ve okşadı ve ben boşaldığımda inledi.

onu sıktı. Hızını değiştirdi, bana karşı sürtünerek klitorisimi uyardı ve bu tek başına beni uçurumun kenarına fırlattı.

Nefesim kesildi, gözlerim kapandı, onun üzerinde çılgınca sallanırken ellerim boynuzunun etrafında sıkıştı. "Millie," diye inledi, dudaklarımı serbest bıraktı, ağzı boynumdan aşağıya doğru ilerledi.

göğsümün üzerinde. "*Raazos*, çok iyi hissediyorsun."

Dişlerini göğsümün yan tarafına geçirdiğinde haykırdım, zehri ısırığı doldurdu, orgazmımı uzattı ve kopacakmışım gibi hissedene kadar uzattı.

Kythel iti ama kanıma a olduğu için değil. Kanımla fazlasıyla beslendiği için bu daha çok rahatlatıcı bir hareketti. Son bir hafta içinde, ısırığı onun için bir beslenme eylemi ve besin kaynağından çok bir öpücük ya da kucaklaşma gibi hissettirmeye başlamıştı.

Bu beni ona daha yakın hissettirdi ve bu yüzden başını göğsüme yasladım. Ve boşalmaya başladığını hissettiğimde, pompaları sığ ve hızlı hale geldiğinde? İ kaslarımı sıktım ve sikiinin dibindeki şişmiş mührü kızdırmak için aramıza uzandım. Özellikle sert bir şekilde sıktığımda boğuk bir çığlık attı ve kalçalarını ani bir şekilde salladı. Gümüş rengi boşalmasının sıcak kirpiklerinin içime aktığını hissettim ve her damlasının tadını çıkardım.

Orgazmının doruğundan inerken, sık sık duymadığım için hoşuma giden hırçın bir kahkaha attı. Fazla ciddiymi, bu yüzden güldüğünde kendimi küçük bir zafer kazanmış gibi hissediyordum.

Gğsm serbest bıraktı, yarayı kapatmak için bir zehir damlasını yumuşattı ama eti iyileştirmede. Daha sonra, böyle temel dürtüleri olduğuna inanmamasına rağmen, sıcak, kalın dilini ısırığının üzerinde sürükleyeceğini, bölgesel ve sahiplenici olduğunu biliyordum.

Ancak ben aksini biliyorum, diye düşündüm, gülümsememi geri çekerek.

"Nyan Evi'yle olan toplantına geç kalacaksın," diye fısıldadım beni öperken, elleri sırtımda çizgiler çizerken oyalanıyor ve tadını ıkartıyordum. Aramızda, beni dğmlemediği için boşalmasının damlamaya başladığını hissettim.

"House kim?" diye homurdanarak beni güldürdü. "Bütün gün burada seninle yatmak için neler vermezdim." şefkat tatlı, sıcak bir sır gibi göğsümden aşağı kaydı.

"Benden hoşlanıyorsun, değil mi?" Alay ettim.

Kythel hiç istifini boşmadı. "Evet, çok fazla."

"Bilgin olsun," dedim sessizce, ona küçük bir gülümseme vererek, "ben de senden çok hoşlanıyorum."

Bana umut veren böyle anlardı. Kalbimin patlayacakmış gibi şişmesine neden olan küçük anlar.

Sonra her zaman yaptığı gibi geri çekildiğini hissettim. Ne söylediğinin farkına varmış gibiydi, tahmin ettiğim gibi, ama ben sadece bir gülümseme yapıştırdım ve rol yaptım. Son birkaç haftadır bu konuda çok iyi olmaya başlamıştım.

"Geç kalacaksın," diye tekrarladım, gümüş tepside kolay bir kaçış yolu sunarak.

"Evet, yle olacak," dedi usulca, kucağından inmeme yardım ederek. O bacaklarını kenara atıp yükselirken ben de yatağın üzerine diz çöktüm ve battaniyeleri dağıtmamak için kalçalarımı birbirine kenetledim.

"Gidip yıkanayım," dedim, sallanan bacaklarımın üzerinde Stellara'daki yazlığımın tamamı büyüklüğünde olan bitişikteki tuvalete doğru manevra yaparak. "ğleden sonra görüşür müyüz?"

Ona dönüp baktığımda başını salladı ve duvardaki Halo tabletten belirli bir kıyafet istemesini izledim. Bir dakika sonra, siyah panellerin arasına sorunsuzca sıkışan gizli şifonyeri açtı ve mükemmel bir şekilde ütülenmiş yeleği çıkardı - bugün koyu bordo, dikiş yerlerinden aşağıya doğru uzanan gümüş çizgili gri pantolon ve yumuşak deri botlar.

Genellikle gün içinde bir noktada kulübeye uğrardı. Beni kontrol etmek için, hatta

Bu onu görevlerinden alıkoysa da.

"Uzun bir gün olacak," dedi. "Akşam görüşürüz."

Kaşlarımı çattım ve başımı salladım. Gülümseyerek, "Akşama görüşürüz." dedim.

Sonra tuvalete girip kapıyı arkamdan kapatarak gözden kayboldum. Yavaşça yıkandım, içimde bunun iyi bitmeyeceğini söyleyen, Kaalium Hanesi'nden Kythel'in bir hafta içinde beni kesinlikle milyonlarca parçaya ayıracağını söyleyen korkuyu görmezden gelmeye çalıştım.

Ama mazoşist olmalıydım çünkü şimdi ondan uzaklaşmak düşüncesi -mantıklı ve akıllıca bir hareket olsa bile- daha da acı veriyordu.

Yıkayıp giyindikten sonra Kythel çoktan gitmişti. İçimi çekerek özel odasının kapısından çıkıp sessiz kuzey kanadına doğru ilerledim. Mutfağa giderken birkaç bekçinin yanından geçtim, onları selamlamak için başımı salladım ve tam olarak karşılık vermedikleri parlak gülümsemeler verdim. Kimsenin benimle ne yapacağını bilmediğini fark ettim. *Kyzaire'e* kan veren biriydim ama şimdiye kadar hepsi onun yatağını da ısıttığını öğrenmiş olmalıydı. Hepsi benim onun için ne olduğumu biliyordu. Onun kan arkadaşı. Ama karısı değil.

Bu düşünceyi bir kenara itip yanına gittiğimde Telaana'nın ocakta koyu bir çorba karıştırdığını gördüm. "Günaydın," diye cıvıldadım.

"Ah, Millie," dedi, bence çorbaya biraz fazla *kanno* baharatı koyarken dikkati dağılmıştı, ama dilimi ısırdım. "Pazarlardan sana bir mesaj geldi."

Canlandım. "Oh?"

"Gezegen dışı bir teslimat hakkında mı?" Telaana şaşkınlığı yüz hatlarına yansımış bir halde sordu. "Haberciyi doğru mu duydum?"

"Evet," dedim heyecanla, malzemelerin bu kadar çabuk gelmesine şaşırmıştım, gerçi siparişimde Kaalium'un bir *Kyzaire'i* için olduklarını ima etmiş olabilirdim. "Hemen gidip her şeyi alacağım."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, bana komplocu ama delicesine meraklı bir bakış fırlatarak mutfağa doğru.

Dün akşam Telaana'nın hazırlamasına yardım ettiğim, Jobar'daki bir aşçıdan öğrendiğim yoğurma tekniğini gösterdiğim baharatlı bir *laak* yumurtası ve kabarmış yuvarlak bir ekmek parçası kaptım.

"Bu *Kyzaire* için bir hediye. Ama bunu bir sır olarak saklayacağına söz ver," diye ekledim ve ona küçük bir göz kırptım.

Erzos Keep'in aşçısı bana böyle bir söz vermemişti ama ben yine de mutfağın yan kapısına doğru yürüdüm, ekmeğin yumuşaklığını çiğnemeye başlamıştım bile, tam da hatırladığım gibi çıktıklarına sevinmişim.

"O farklı, Millie," diye seslendi Telaana aniden. "Sen buradayken farklı. Bunu söylemek bana düşmez biliyorum ama hepimiz *Kyzaire*'de bir değişim gördük."

Elim hâlâ arka bahçeye açılan kapının soğuk kolundaydı. "Öyle mi?" Bir lokma tatlı ekmeğin etrafında sessizce sordum. "Nasıl?"

Söylemeye çekiniyor gibiydi. Yine de Telaana ilginç bir ruha sahipti. Tam onu yakalamışken, beni şaşırtacak bir şey yaptı.

"Sayborg gibiydi demeyeceğim," dedi bir omzunu kaldırarak. "Ama şey... öyleydi. Doğal değildi."

İnançsız bir kahkaha beni terk etti.

"Ve eğer *Kyzaire*'e bunu söylediğimi asla söylemeyeceğine dair bana söz verersen hediye konusunda sözünü tutacağım," diye ekledi ve metal kaşığını bana doğrultarak çorbayı yere sıçrattı.

"Tek kelime etmeyeceğim," diye yemin ettim.
Sobanın başında döndü, kalçasını tehlikeli bir şekilde aleve yaklaştırdı.

"Telaana," dedim, gözlerim tedirgin bir şekilde tuniğinin yanında gezinmesini izliyordu. Zaten hafta başında pantolonunu ateşe vermişti. "Brülör-"

"Ama teyzesinin öldürülmesinden, annesinin ölümünden ve babasının tüm sorumlulukları oğullarına yükleyip *gitmesinden* sonra, o ailenin sorunlarının tek bir parçasını bile istemezdim. Ne kadar asil ya da zengin olurlarsa olsunlar."

"Telaana," dedim usulca, sözlerini sessizce değerlendirerek. "Belki de bu konuları tartışmamalıyız."

Kızın anlattıkları aklıma geldikçe, *Kyzaire*'in arkasından dedikodu yapmanın uygunsuz olduğunu düşündüm. Bunların hiçbirini bilmiyordum. Kythel teyzesinden bahsetmişti ama öldürüldüğünden bahsetmemişti. Annesinden ya da babasından nadiren bahsederdi, o da sadece geçerken kısa kısa bahsederdi.

"Tek söylediğim aslında mutlu görüldüğü. *Rahatlamış*," diye devam etti Telaana, yüz ifadesi ciddi bir ifadeye dönüştü. "Onu daha önce hiç böyle görmediğimi bilecek kadar uzun zamandır tanıyorum. Ve sanırım - hayır, bunun senin sayende olduğunu *biliyorum*."

Onun niyeti karşısında kalbim yumuşadı. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim," dedim. "O benim için iyi bir arkadaş. Umarım mutludur."

Başını salladı, beni dikkatle inceledi ve daha fazlasını söyleyecekmiş gibi ağzını açtı.

Ama tam o sırada parlak bir kıvılcım gördüm ve tuniğinin alev almasını izledim. Kaslarım gerildi, ona doğru atılmaya hazırlandım ama o gülerek alevi tokatladı ve geniş avucuyla tamamen söndürdü. O zamana kadar olduğuna dair tek kanıt tuniğindeki küçük bir yanık iziydi ve düzenli olarak kendini ateşe veren bu beceriksiz aşçının nasıl olup da Kythel'in kalesinde çalışmaya başladığını merak ettim.

"Ah!" Telaana sobaya geri dönerek şöyle dedi. "Pazara gittiğinde bir demet cower kökü alabilir misin? Bu akşamki yemek için onlara ihtiyacım var."

Başımı salladım, kalbim hâlâ yangının peşinden gidiyordu. Ama Telaana için bu muhtemelen normal bir olaydı.

"Yapacağım," dedim ve bahçelerin kapısına doğru geri döndüm. "Peki ya Telaana?" "Hmm?" diye sordu, zaten dalgındı, çorbayı karıştırıyordu.

"Teşekkür ederim. Söyledikleriniz için."

Başını salladı ama cevap olarak hiçbir şey söylemedi.

CHAPTER 32

KYTHEL

"*C* Uzak duramazdın, değil mi?" Millie şarkı söyleyerek beni açıklığa inerken gördüğünde kendini beğenmiş, çıldırtıcı ama gerçekten memnun bir sırıtışla bana baktı.

Bu öğleden sonra alışılmadık derecede sıcak olan hava yüzünden kanatlarım kaşınarak kabardı. Güzel bir gündü. Açık gökyüzü, hafif rüzgarlar ve havada olgunlaşmakta olan *syaan* meyvelerinin kokusu. Yakınlarda onlardan çalılar olmalı.

"Nereye gidiyorsun?" Omzuna yıpranmış, örgülü bir iple doladığı kahverengi deri keseye bakarak sordum. Ters ters baktım. "Ormana gitmeyeceğini biliyorum."

"Evet, öyleyim," dedi, açıklığın eşiğinde durakladı, yolu güneydoğu yönündeydi. "Madem buradasın, bana katılmak ister misin? Beni şu anda buradan uzakta uyuyor olacak korkunç *lyvinlerden* korur musun?"

Homurdanarak ona doğru yürüdüm. Ona ulaştığımda gülümsemesi değişti. Alaycıdan yumuşak bir hale dönüştü. İçimde bir sevgi dalgası oluştuğunu hissettim. Millie'yle ilgili bir şeydi bu. Onun ne düşündüğünü, ne hissettiğini her zaman bilirdim. Duygularına karşı açık ve savunmasızdı; benim tam tersimdi.

Onunla birlikte olmak çok kolaydı. Öfkesi başını kaldırdığında bile - ki itiraf etmeliyim ki bu benim hoşuma gidecek kadar sık değildi. Pençeleri çıktığında hoşuma gidiyordu. Beni onlarla ısırmasını seviyordum.

Belki de düşündüğümde daha çok Azur'a benziyorum, diye düşündüm, Millie'nin elinin benimkine uzanışını izlerken. Yumuşak avucu benimkine sarılıp parmakları birbirine dolanırken nazikçe sıktı. Tam anlamıyla insani bir fiziksel şefkat biçimiydi ama umursamadığımı fark ettim.

"Merhaba," dedi sessizce, parmak uçlarında yükselip çenemin alt tarafına bir öpücük kondurdu. Omurgam karıncalandı. "Bu öğleden sonra seni burada görmeyi gerçekten beklemiyordum. Bugün uzun bir toplantı sırası olduğunu sanıyordum."

Benim vardı. Toplantıları burada olabilmek için ertelemiştim ama Millie'ye bunu söylemedim, hoşuna gitmeyeceğini biliyordum. Ama delirecekmişim gibi hissediyordum. Onu görmeden birkaç saat geçirirsem, kokusuna, gülümsemesine, dokunuşuna yeniden ihtiyaç duyuyordum.

Azur Gemma'ya karşı böyle mi hissediyordu? Telefon görüşmemiz sırasında ona Millie'den bahsetmemiştim çünkü doğrusunu söylemek gerekirse gerçeği nasıl itiraf edeceğimi bilemiyordum. *Kyrana*'mı bulduğumu, bunun başlı başına nadir bir başarı olduğunu, Kaalium'un en büyük ikizlerinin her ikisinin de eşlerini insan kadınlar şeklinde bulduklarını.

Kaalium'u Millie'ye tercih edeceğimi ona nasıl söyleyeceğimi bilemedim.

o.

Çünkü beni vazgeçirmeye çalışacaktı. Gemma ile mutluluğu ve huzuru bulmuştu. O yapardı

benim de aynı şeyi yapmamı istiyor. Ve ikizimin etkisiyle görevimi unutmam çok kolay olurdu.

"Bir toplantı iptal oldu," diye yalan söyledim. "Tam da kaleye dönüyordum ki seni kontrol edeyim dedim. İyi ki de öyle yapmışım. Stellara'ya bu yolculuklar ne zamandır oluyor?"

Gözlerini devirdi ve geri çekildi. Birbirine kenetlenmiş ellerimizin rehberliğinde ormana doğru yürümeye başladığında onu takip ettim. "Sanki bunu her zaman yapıyormuşum gibi davranıyorsun. *Davrin* köklerini arıyorum. Telaana onların Stellara'da ama sadece su yakınlarında yetiştiğini söyledi. Geçen gün akan bir dere sesi duyduğumu sandım, o yüzden kontrol edeyim dedim."

"Neden *Davrin* kökü istiyorsun? Eminim kalede bir sürü vardır. Ya da pazarda."

"Onlara ihtiyacım var. Babamın en sevdiği bitkilerden oluşan bir bahçe ekiyorum ve hava sıcakken soğanları toprağa dikmem gerekiyor," dedi. Sonra da ekledi, "Ayrıca sana bir sürprizim var."

"Öyle mi?" Merakla kaşlarımı kaldırarak sordum. "Ne sürprizi?"

"Bekleyip görmeniz gerekecek," dedi. "Geceleriniz boş, değil mi?"

"Evet," dedim yavaşça. Şey, hayır, ama ihtiyaç olursa işleri karıştırabilirdim. Bu hafta içinde kaçırmamam gereken çok önemli bir toplantı dışında - en azından birkaç gece yok olacağım halde Millie'ye henüz haber bile vermediğim bir toplantı. "Ne yapıyorsun?"

Kanayan ağacın mor yaprakları altında yürürken sırtıtarak, "Çok şüpheli," diye yorumladı. Aralarından süzülen güneş ışığı ormana yumuşak ve uhrevi bir parlaklık veriyordu.

Tam o sırada kulaklarım çınladı ve başımı yana çevirip gözlerimle boş ormanı taradım. Ben donup kalınca Millie durdu ve beni izledi, korunmak için yaklaştı ama akıllıca sessiz kaldı.

Bir vızıltı vardı. Bir böcek gibi hafif bir vızıltı, ama ses çok yumuşaktı. Yakındaki bir ağaçtan yansıyınca tanıdım, kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Ağaca yaklaşırken Millie'nin elini bıraktım ve bileğini sıkarak yerinde kalmasını sağladım.

Küçük, siyah metal bir izci yakınlardaki kanayan bir ağacın kenarına tutunmuştu. Neyse ki izci gözcüler motive olmuş bir takipçiden başarıyla kaçmak için programlanmamışlardı, sadece tedbirli olmak için programlanmışlardı. Çoğu kişi onları fark etmezdi bile ama ben küçük yaştan beri onlara karşı dikkatli ve temkinli olmak üzere eğitilmiştim çünkü biz çocukken bir avuç dolusu kişi Laras'ın kalesine girip babamla Kaazor arasındaki özel görüşmeleri kaydetmişti.

Aina bizi onların düşük frekansını, kulağınızda sessiz bir çınlama gibi duyulan o donuk vızıltıyı tespit etmek üzere eğitmişti.

İz sürücü yaklaştığımı fark edince gevşedi ve ağaç gövdesinden yosunların üzerine düştü. Çömelerek onu aldım, dört yarı saydam metal kanadından tutarak pençelerimin arasına sıkıştırdım. Siyah gövdesi küçüktü, parmağımın ucundan daha büyük değildi.

İzci gözcülerin sorunu, programcılarına kadar takip edilememeleriydi. Bu da onları korkaklar ve casuslar için mükemmel araçlar haline getiriyordu. Bu yüzden izleyiciyi parmaklarımın arasında ezdim, gövdeden çıkan siyah toz içindeki küçük teknolojiye karıştı. Ucuz bir teknoloji değildi. Her kim kullandıysa harcayacak kredisi vardı. Yine de Kaalium Hanesi'ni gözetleyenlerin çoğu öyleydi.

Kaazor Kralı Zyre bunu yapar mıydı? Eğer öyleyse, birkaç gün içinde uluslarımız arasındaki sınırda Kaalium'un varisleriyle bir toplantı talep ederek, sadece bizi gözetlemek için ne yapıyordu? Kaazor daha önce de izci gözcüler kullanmıştı. Bu Kaalium yapımı gibi görünse de, Kaazor'un ulusumuz içinde casus bulundurmadığına inanacak kadar aptal değildim.

Ne de olsa Laan Hanesi'nden Maazin, fark edilmeden kardeşimin kalesine sızmış ve yıllarca orada çalışmıştı. Thryki kökenli olabileceği ortaya çıkana kadar onun Kaazor için çalışan bir casus olduğuna inanmıştık. Zyre, kendisinden birini öldürmeyeceğini kanıtlarcasına onun kellesini bize göndermişti ama Zyre'ye gerçekten güvenebilir miydik? Belki de hepimizi aptal yerine koyuyordu. Gözcü

Erzan'dan beni takip ettiler. Bir Kylorr'a ayak uydurmak için şaşırtıcı hızlarda uçabiliyorlardı. "Ne oldu?" Millie sordu, sesindeki ciddi ton beni düşüncelerimden kopardı.

"Yok bir şey," diye yalan söyledim, pantolonumdaki siyah tozu silerken gözlerine baktım. "Bir izci olduğumu düşünmüştüm ama sadece bir böcekmiş."

Gerçeğin tersi. Buna inanır mıydı? Yoksa yalanlarımı görür müydü? "Bir izci gözcü mü?"

Ona yaklaşarak gülümsedim. "Kaazor'la olan son savaş sırasında, iz sürücü gözcüler Kaalium'un her yerindeydi, soylu Haneleri ve kendi ailemi gözetlemek için kullanılırlardı. Aina bize onları nasıl kolayca tespit edebileceğimizi öğretti. Sesin bu olduğunu sanmıştım ama yanılmışım. Yine de emin olmak istedim."

Millie'nin kaşları çatıldı ama başını sallayınca rahatladım.

"Dereye doğru devam edelim mi?" Gözcünün yakalamış olabileceği aramızdaki konuşmayı zihnimde canlandırarak sordum, ama önemli bir şey olmadığını biliyordum. Yine de gözcünün onu görmüş olması beni endişelendiriyordu. "Çok uzak değil."

Bu bir hataydı. Bakışları üzerimde yoğunlaştı, muhtemelen onu bu alandan uzaklaştırmak için gösterdiğim hevesi fark etmişti.

Ama o bu konuda yorum yapmadı. Onun yerine yürümeye devam ettik. Sonra "Aina kim?" diye sordu.

Elim sırtının küçük kısmına yerleşti, küçük bir spazm geçirdi ve ben bunu omurgasını nazıkçe okşayarak gizledim.

"Teyzem," dedim. "Annemin kız kardeşi."

"Oh," dedi. "Bana bahsettiğin kişi mi? Sana Kaazor'dan meyve veren mi?" "Evet," dedim, onunla yaptığım bu konuşmanın sanki yıllar önceymiş gibi geldiğini düşünerek. birkaç hafta. "Evet, o Aina'ydı."

"Yani onunla yakın mıydınız?" diye sordu.

Boğazım düğümlendi. *Evet*. Pe'ji'de ona katılmak benim görevimken ona sırtımı dönmüştüm. Hayatımın sonuna kadar bu utançla, bu suçluluk duygusuyla yaşayacaktım.

"Evet, çok yaklaşmıştık," diye cevap verdim sessizce. "Güney Yolu boyunca uzanan yeni köyün adı Sorn olacak. Sorn Hanesi annemin soyundan geliyordu. Ve Aina'nın. Gerçi size verdiğim kitabı okusaydınız bunu bilirdiniz."

Koluma bir tokat attı ve göğsüm gevşedi. Millie'de sevdiğim bir başka şey de buydu. Bir sohbeti okuma, karşısındakinin beden dilini okuma ve ne zaman itip ne zaman kakacağını bilme konusunda yetenekliydi. Bu yetenek zamanla gelmişti, şüphesiz seyahatlerinden, yıldızların çocuğu olarak bir galaksiden diğerine atlayarak büyümesinden kaynaklanıyordu.

"Belki de bana okumalısın," diye önerdi. "Ne de olsa senin ailen." "Ve sen onları tanımalısın," dedim düşünmeden.

"Neden?" diye sordu.

Sert bir nefes verdim.

Çünkü benim ailem senin ailen olacak demek istedim. Ama bu asla gerçekleşmeyecek bir hayaldi ve ona boş yere umut vermek istemedim. Bu adil değildi.

Bunun yerine "Yararlı olur," diye cevap verdim. Boğazımı temizleyerek, "Eğer Erzos'ta kalmaya niyetliyseniz," diye ekledim.

Millie başını salladı ama cevabın onu hayal kırıklığına uğrattığını biliyordum.

"Belki yine seyahat ederim," dedi sessizce, gözlerime bakmadan. "Kulübeyle işim bittiğinde,

babamın ve Ruaala'nın ruh mücevherleri birleştğinde. Tekrar seyahat etmek güzel olabilir."

Sarsıldım, kaşlarımı çattım, kalbim onun elimden kayıp gittiği düşüncesiyle çarpmaya başladı.

"Krynn'i terk mi edeceksin?"

"Hayır," dedi, bu baş döndürücü bir rahatlamaydı. "Ama öyle olsa bile bu uzun sürmez. Babama ruhumu burada, tanrı ve tanrıçalarınızın yanında köklendirmeye çalışacağıma dair söz verdim. Ama görmek istediğim başka iller de var. Laras'ta yaşamayı, Gümüş Deniz'i görmeyi düşündüm. Ya da Vyaan'a gitmeyi çünkü orada insanlar için bir lokanta olduğunu duydum. Mutfaklardaki deneyimimle orada iş bulmak daha kolay olabilir."

Erzos'tan ayrılma planları yapıyor olması beklediğimden daha fazla canımı sıktı. Yine de ona kalması için hiçbir sebep vermemiştim. Anlaşmamız, ne kadar iç içe geçmiş olursa olsun, bir sonraki ay rüzgârı fırtınasında sona erecekti -ki bu fırtına o kadar da uzakta değildi, göğsümü panikle sıkıştıgımı fark ettim.

Seyahat etmek istemesi mantıklıydı. Bu onun kanında vardı.

"Bir yerde hiç uzun süre kalmadın, değil mi?" Ses tonum istediğimden daha sertti. Hafifletmek için, "Sadece babanın yanında olmak istersin diye düşünmüştüm," dedim.

"Nerede olursam olayım ay rüzgârları için geri döneceğim," dedi bana.

"Gördüğüm kadarıyla bunu çok düşünmüşsün," diye homurdandım.

İkimiz de aramızda yükselen gerilimi, söyleyemediğimiz şeyleri hissettik.

"Burada kalmak zor olurdu Kythel," dedi sessizce. Sesinde bir melankoli teli vardı ama bunu küçük bir gülümsemeyle gizledi.

"Neden?" Ben talep ettim.

Ama ikimiz de nedenini biliyorduk. Ona bunu söyletmek bencilceydi.

"Boş ver," dedim, bu düşünceyi aklımdan silkeleyerek. Geride bıraktığımız hafta zaten çok kısa, gergin ve gergin hissettiriyordu ve bunu tartışarak geçirmek istemiyordum. "Bu konu hakkında konuşmayalım." Millie başını salladı, çizmeli ayaklarına baktı - muhtemelen pazardan alınmış, yıpranmış, ikinci el çizmelerdi ama en azından bunların burunlarında delik yoktu. Yine de onlara bakmak beni huzursuz ediyordu. Aramızda ne olursa olsun, ona her zaman göz kulak olurdum.

Hiçbir zaman bir depoda uyumak zorunda kalacağından, yiyecek aramak zorunda kalacağından ya da giysileri yırtılana kadar giymek zorunda kalacağından endişelenmesine gerek yoktu.

parçalara ayrıldı. Bir daha asla.

Bunu anlamadı mı?

Hayır, çünkü bunu hiç konuşmadınız. Ona hiç güvence vermediniz, biliyordum.

Yardımımı kabul etmedi. Sadece babasını Horrin'den kurtarmak için yardımımı kabul etmişti çünkü babasını gururundan daha çok seviyordu. Ama başka türlü? Millie Seren benden asla tek bir kredi bile kabul etmezdi.

Gardırobunun olmadığını fark ettiğimde Raana'daki terzi dükkanına gidip yeni bir gardırop yaptırmasını istemiştim... ve o da yüzüme gülmüştü.

Geçen hafta Setlan'ın benim için temin etmesini istediğim pırıltılı mutfak bıçaklarını ona aldığımda, onları sevgiyle okşarken bile karşı çıkmış, Kimnianlar tarafından üretildiklerini ve onları kabul etmesinin mümkün olmadığını söylemişti. Daha sonra, Kimnianları araştırdığımda, her üç yılda bir sadece bir avuç bıçak seti yapıldığını ve Çeyrekler'in dört bir yanından gelen aşçıların bir tanesine sahip olmak için can attığını keşfettim. Bu nedenle son derece pahalıydılar, ama doğrusu Setlan'ın verdiği fiyatı hatırlamıyordum, sadece Millie'nin beğeneceğini düşündüğümü söylemiştim.

Bu nedenle, onları sanki yanıyorlarmış gibi ellerime geri itti.

Sanki bir seti şahsen görmeyi hiç beklemiyormuş gibi bakışlarında *istek* ve hayranlık vardı.

Aynı şeyi, yazlık için satın aldığım, Kaalium'un en iyilerinden biri olan, Erzan'daki bir esnaftan

nerkkya tüyleriyle doldurulmuş ve elle kaplanmış yeni bir şilte için de yapmıştı. O   leden sonra tartışmıştık. Ben ona inatçı demiştim. O da yatak odasındaki şiltenin yerine yerleştirildi ini görünce bana ukala demişti. Ve sonra yeni yatağın üzerine düşüp

ta ki Millie bile bundan sonra onu geri gönderemeyeceğimizi anlayana kadar. Gecenin geri kalanında kendimi beğenmişim ama bunu göstermemem gerektiğini biliyordum.

Belki de hediyeleri sevmiyordur diye düşünmüştüm. Ama sonra ona kendi bahçelerimden topladığım yıldız ağacı çiçekleriyle dolu kristal mavi bir vazo verdiğimde - annemin en sevdiği çiçek - o kadar geniş bir sırtıyla neredeyse yüzünü ikiye ayıracaktı. Vazoyu yazlıktaki masanın ortasına yerleştirmiş, üzerinde durmadan oynamıştı. Onu sık sık çiçekleri yeniden düzenlerken ya da vazoyu iyice doldurduğundan emin olurken ya da çok yaklaşan güneş ışınlarından korurken yakalardım.

Sadece onun basit neşesini düşünmek bile göğsümdeki tüm hayal kırıklığını hafifletti. Omuzlarım gevşedi, kaleye dönmem gerekmeden önce öğleden sonrayı onunla geçirmeye kararlıydım.

"Dere çok uzakta değil," dedim ona, izci gözcüyü ve Zyre ile Millie'nin Erzos'tan ayrılmayı tartıştığı düşüncelerini kafamdan atarak. "Bu sürpriz hakkında bir ipucu alabilir miyim?"

Millie uzun bir nefes verdi, ama yüzünü bana çevirdiğinde gülümsemesi parlak ve açıktı, önceki melankolisinden eser yoktu. O da aynı kararı vermiş görünüyordu.

"Bu dünyanın dışında diyelim," diye şifreli bir cevap verdi.

Homurdandım. "Bu bana hiçbir şey anlatmıyor."

Belinden tutarak onu yanıma çektim, kanatlarım bir kalkan gibi arkasına doğru açıldı. "Hoşuna gidecek," dedi kıkırdayarak. Yürürken başını çevirip bana baktı. "I söz veriyorum."

Karşı koyamayarak başımı eğdim ve dudaklarını yakaladım. Öpüşmeyi derinleştirmek için başının arkasını kavradığımda Millie sustu, eli bileğime dolandı. Ve belki de ona olan ihtiyacımı, hayal kırıklığımı ve arzumu bu öpücüğe döktüm, aramızda konuşulmayan her şeyi ona anlatmaya çalıştım. Çünkü sonunda ikimiz de nefes nefese kalmıştık ve Millie bana yapışmıştı, onu ayakta tutan tek şey arkasındaki kanatlarımın desteğiydi.

"Dört gözle bekliyorum, *sasiral*," diye dudaklarına yapıştım.

CHAPTER 33

MILLIE

T Üç gece sonra, Kythel'in gelmesini beklerken heyecandan yerimde duramıyordum. Her ay yaptıkları gibi bu gece de baş bekçi Vadyon ile buluşmayı planlıyordum.

Ama hemen sonra kulübeye geleceğine söz vermişti ve ilk yemek hazır olduğu için kısa sürede gelmesini umuyordum.

Yemeği bütün gün hazırlamıştım ve doğrusu hamurun içindeki mayanın düzgün bir şekilde mayalanmasını sağlamak için dün akşamdan başlamıştım. Yemeğin bir kısmını Erzos'un mutfağında hazırlamak zorunda kalmıştım, Telaana yaptıklarını gözlemleyebildiği sürece bana serbestlik tanıyordu.

Toplamda beş yemek planlamıştım; malzemeleri Erzos'tan temin edebiliyordum ama bulamadığım diğerlerini pazardaki gezegen dışı tüccardan sipariş etmiştim. Pahalı malzemeler için kredi harcamakta tereddüt etmiştim; Halo küremden yapılan eksiltmeyi izlerken yaşadığım o iç burkan endişe, bir daha asla hissetmek zorunda kalmamayı dilediğim bir duyguydu.

Yine de... Kythel içindi. Ona sadece benim verebileceğim bir şey vermek istedim, özellikle de Kaalium'un bir oğluyken, neredeyse tüm evren onun emrindeyken.

Yeni elbisemi yanarımdan aşağıya doğru düzelttim - leylak renginin tenimi güzel bir şekilde tamamladığını ve beni *güzel* hissettirdiğini düşünmememe rağmen yapmaktan nefret ettiğim bir başka satın alma. Kythel giysilerimden nefret ederdi, masrafları kendisine ait olmak üzere yeni giysiler almam için beni terziye gitmeye zorladığında da bunu kanıtlamıştı. Reddetmişim ama giyim tarzımın onu utandırabileceğine dair güvensizliğim devam etmişti.

Bu elbiseyi pazarda, satıcı tezgahındaki diğer uyumsuz desenlerin, kumaşların ve renklerin altında gördüğümde, bunun bir yükseltme olacağını biliyordum. Bu gece onun için güzel görünmek istiyordum. Yıllardır bu kadar kullanışsız bir şey giymemiş olsam bile.

Saçlarımı ipeksi olana kadar taradım ve uzadığını fark ettim. Kythel'in doğal kokum için çıldırdığını bildiğimden parfüm yağından vazgeçmeye karar vermişim. Asla harika bir güzel olamayacaktım ama yine de aşağıya, mutfağa inmeden önce yaldızlı aynada kendime gülümsedim.

Kulübe artık bir ev gibi gelmeye başlamıştı ve hiç bu geceki kadar eksiksiz hissetmemişti. Sadece birkaç gece, biliyordum, ay rüzgarlarından önce, bu sadece sinirlerimi arttırdı.

Dışarıdan tanıdık bir gümbürtü geldi ve sırtarak ön kapıya gittim, elimi kapı koluna uzatmıştım bile. Onu bütün gün görmemişim ve-

Ben daha kapıya ulaşmadan o kapının önündeydi. Kythel'in gözleri beni ilk kez gördüğünde karardı. İnce askılı elbise ipekten bir şelale gibiydi, küçük kıvrımlarını sarıyor ve altında tamamen çıplak olduğum düşünüldüğünde hayal gücüne çok az şey bırakıyordu.

Kythel eşikte donup kalmış gibiydi, ilk kez beni gördüğünde ne diyeceğini bilemiyordu.

Sonra çok yavaş bir şekilde kapıyı arkasından kapattı ve ölçülü bir yürüyüşle bana doğru ilerledi.

Gözleri bana sabitlenmişti, sıcak ateş ışığında parlıyordu. Bu geceyi romantik yapmıştım. Yüzen Halo küreleri, loş ışık, bütün gün üzerinde sevgiyle çalıştığım bir yemek ve bu lanet elbise.

Ve hoşuna gitti.

Hem de çok.

Ona özel bir şey vermek istemiştım ve görünüşe göre doğru kararı vermişim.

Beni kendine çektiğinde sırttım, elleri kalçalarımı sıkıca kavramak için yanlarımı sıyırmaya başlamıştı bile. Nefes nefese, derin, derin öpücüğüne karşılık verdim, ellerim geniş omuzlarına gitti, onu bana karşı tutmak için oradaki kasları kazdı.

İnledi, avuç içleri kalçalarımından kıcıma doğru ilerledi ve orada sıkıldı. Sahiplenici dokunuş dizlerimin titremesine neden oldu.

"Çok güzel, *sasiral*," diye mırıldandı. "Sürprizime bayıldım. Nereden buldun bunu?"

"Elbise senin sürprizin değil Kythel," dedim kıkırdayarak, yanaklarım kızarıırken bile, iltifattan memnun olmuşum.

Kafası karışmış bir şekilde geri çekildi. Arkamdaki küçük masayı işaret ettim, restore ettiğim masayı. Bana verdiği çiçekler hâlâ mükemmel görünüyordu. İlk yemek çoktan hazırды, tabağın yanında bir sürahi Drovos şarabı duruyordu.

"Bu gece sana evreni sunuyorum," dedim, elini tutup onu arkası düz ve dar, kanatlarını yerleştirmek için bir Kylorr için özel olarak yapılmış sandalyeye göturdüm. "Dört farklı Çeyrekten dört yemek. Ve kendi yarattığım beşinci bir yemek."

Kythel'in dudakları aralandı. Başs sessiz, değerlendirci bir ifadeyle aşağı eğildi, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Bana evreni mi veriyorsun?"

"Çeyrekler boyunca seyahat etme hayallerin olduğunu söylemişsin," dedim. "Onların bir kısmını sana burada, Krynn'de getirebileceğimi düşündüm. Tariflerden biri babama ait, ikisi üzerinde birlikte çalıştık. Birini bir Tirutlu'dan öğrendim - aslında Ver Teracer'la tanıştığım partiden. Ama sonuncusunu senin için yaptım. Sadece senin için. Stellara'dan esinlendim."

Bakışlarındaki yoğunluk beni biraz duygusallaştırıyordu. Beklediğim tepki bu değildi ama gözlerimden yaşlar akmaya başladığında keskin bir nefes verdi ve beni kendine daha çok çekerek tekrar öptü. Bu sefer daha ölçülüydü ama daha az tutkulu değildi. Yumuşak ve kasıtlı bir şekilde beni öpüşü, boğazımın tatlılıkla gerilmesine neden oldu.

"Sen tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun, Millie Seren," diye fısıldadı dudaklarıma, öpücüğü kestiğinde alnı benimkine yaslanmıştı. "Teşekkür ederim, *sasiral*. Sürprizime bayıldım."

Güldüm, yanaklarımdan süzölmek üzere olan gözyaşlarımı uzaklaştırdım, ama buna tanık olduğu için utanmadım. "Henüz hiçbir şeyin tadına bakmadın," diye hatırlattım ona. "Biraz paslandım, biliyorsun."

"Bana ne verirsen mükemmel olacak," diye yanıtladı, "çünkü onu sen yaptın."

Kompostolardan birinde kullandığım parlak kırmızı meyvelerden birine benzediğimden emin olana kadar kızardım. Kythel'in bakışları diğer yemeklerin su ısıtıcılarının altında durduğu hazırlık tezgâhına gitti. Telaana bu gece için şeffaf kubbeleri ödünç almama izin vermişti. Tek tek tabakları ideal sıcaklıkta tutacaklardı ve ben de Kythel'e servis yaparken taze garnitürleri ekleyecektim.

"Bakmak yok," diyerek onu sandalyesine yönlendirdim. Hemen yanındaki sandalyeye oturduğumda saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım ve "Bu Bartu'dan ilham alıyor. Oradaki büyük katedralleri görmek istediğini söylemişsin, değil mi? Bu, tüm Birinci Çeyrek'te, hatta belki de tüm evrende bir tanrıya adanmış en büyük katedrale sahip olan Inru'dan bir yemek."

Kythel gözlerini benden alamıyordu ve ben konuşurken gözlerimle dudaklarım arasında gidip geliyorlar, tek yapmak istediğim sırtlamak olmasına rağmen beni telaşlandırıyorlardı. Ama

soğukkanlılığımlı korudum, her zaman

Özellikle de bu yemeği yıllardır yapmadığım düşünülduğünde, ilk yemek konusunda gergindim. Ancak Bartutlular ve Kylorrlular yemeklerinde benzer baharat seviyelerini seviyorlardı, bu yüzden bunun iyi bir seçim olacağını düşündüm.

"Katedrallerin hemen dışındaki sokaklarda benzer bir şey satıyorlar," diye açıkladım. "Basit bir yiyecek, uzun ilahilerini söyledikten sonra yenmesi gerekiyor. Bana çok enerji gerektirdiği söylendi. Ama Bartutlular gün doğarken şarkı söylemeye başlarlar ve onların şarkılarını duymak akıldan çıkmayacak kadar güzeldir. Bu yüzden babam ve ben bu tarifi yaratırken, *o* gün yediğimiz orijinaliyle aynı malzemeleri kullandık, ancak oyunun dumanını aydınlatmak için *ojun* meyvesinden yapılmış turuncu bir sır ekledik. Ve küçük patlayan *alcui meyveleri* çünkü dilde çıtırdıyorlar ve bu ses bize Bartutluların ilahilerindeki çıtırdama korosunu hatırlattı. İşte o küçük küreler bunlar," diye açıkladım tabağı işaret ederek.

Tabaklar uyumsuzdu çünkü onları pazardan ikinci el almıştım. Benimkinde bir çip vardı ama bence ikisi de güzel bir maviydi ve birbirlerini tamamlıyorlardı. Bartutlular *bunoyu* şışte servis ediyorlardı ama bizimki Bartu'da o sabah doğan güneşin rengi olan turuncu bir sır içindeydi.

"Seni sıkıyorum, değil mi?" Saçmaladığımı ve yemeğin her geçen saniye daha da soğuduğunu fark ettiğimde biraz gülerek sordum.

"Hiç de değil," diye gürlledi Kythel, çenemi kavramak için öne doğru eğildi ve bana uzun bir öpücük verdi. "Bu senin pek görmediğim bir yönün. Beni sıkığının mı düşünüyorsun? Tam tersi. Sana söz veriyorum, *sasiral*, bütün gün ve gece uzak yerler hakkında konuşmanı dinleyebilirim."

Boğazımda bir yumrunun yükseldiğini hissederek yutkundum.

Ona aşık olmanın çok kolay olduğunu fark ettim. Öyle değil miydi?

"Umarım açsındır," dedim ona sessizce.

"Açgözlü," diye cevap verdi, bana tanıdığım ve yerimde kıpırdanmama neden olan gizemli bir gülümseme attı. Kythel geri çekildi, iki uçlu yemek takımını eline aldı ve sivri tarafını kullanarak, Yeni Dünya kolonilerinden gelen ılık bir tereyağı gibi tedarik edilmesi bir hafta süren Bartut avını kesti. Lokmayı ağzına attı, her şeyden biraz aldığından emin oldu, bu da beni memnun etti.

Nefesimi tutarak onu izledim, oyunun dilinde eriyeceğini bilmeme rağmen çenesinin çalışmasını izledim. Hiçbir şey söylemediğinde, tarifi berbat ettiğimden endişelendim ve hemen kendi ısırığımı aldım.

Tadı ilk başta hafifti - protein hafif baharatlıydı - ama sonra ekşi ama tatlı sırdan bir ipucu aldım ve ardından meyvelerin şaşırtıcı kıvılcımı geldi. *Lezzetliydi*. Tıpkı babamla yaptığımızı hatırladığım gibi.

Kythel hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı, ağzının köşesi çökmekte olan bir sırıtışla yukarı doğru kıvrıldı.

"Ne düşünüyorsun?" İlk kursta kendimden emin olmama rağmen sordum, ses tonuma bir parça zafer karışmıştı. "Ona aşıksın, değil mi?"

"Evet," dedi gözlerini bana dikerek. "Öyleyim."

Sözlerinden ya da bunları söylerkenki ifadesinin yoğunluğundan çok fazla anlam çıkarmadım... zor olsa da.

"Raana *Dyaan*'daki yemeklerin gibi," diye başladı, "daha önce hiç böyle bir şey yememiştim, Millie."

Bu, hayatı boyunca sadece en iyisine sahip olduğuna şüphe olmayan bir *Kyzaire*'den gelen yüksek bir iltifattı. Bu da bana Telaana'nın kıyafetlerini düzenli olarak ateşe verdiğini düşündürdü ve küçük bir kahkaha attım.

"Ne?" diye sordu, ikinci bir ısırik için içeri girdi, hareketleri hevesliydi.

"Telaana ile nasıl tanıştınız?"

"Rastgele bir soru," diye yorumladı, tabağındaki sır damlasını yaladı ve ben de nefesimi tutarak dilinin turunu takip ettim.

"Ben sadece senin gibi biri için garip bir seçim olduğunu düşünüyordum. Sen ki her şeyin mükemmel bir düzen içinde, verimli ve sorunsuz bir şekilde işlemesini seversin."

Gözleri anlayışla parladı.

Yorumumun kulağa nasıl geldiğini fark ettiğimde aceleyle "Beni yanlış anlamayın," dedim. "Telaana yetenekli bir mutfak uzmanı. Yaptığı *wylden* kızartması? Şimdiye kadar tattıklarımın en iyisi. Ama o..."

"Dalgın mı?" diye tahmin etti.

"Evet," dedim, omuzlarım çöktü, yüzümde mahcup bir gülümseme belirdi. "Profesyonel bir mutfakta pek sık görebileceğiniz bir özellik değildir. Ben de bunun bir hikâyesi var mı diye merak ettim."

"Hem evet hem hayır," diye yanıtladı. "Zor zamanlar geçiren eski bir aile dostumuz. Mutfaklarımda bir açık vardı ve onun da *wylden* kızartmalarıyla tanınan bir annesi vardı."

Dudaklarım hafifçe kalktı.

"Beni yanlış anlamayın," dedi ve dudaklarını hafifçe bükerek sözlerimi tekrarladı. "Herkesten kale içinde kendilerine verilen görevleri yapmalarını ve iyi yapmalarını beklerim. Ama Telaana için... başkalarına göstereceğimden daha hoşgörülüyüm."

Bu hoşuma gitti. Buz gibi bakışları ve acımasız ifadesiyle Erzoslu *Kyzaire*'in yumuşak bir noktası olduğunu çoğu kişi tahmin edemezdi. Çoğu, hayal edebileceklerinden daha büyük olduğunu tahmin edemezdi.

Kythel masanın üzerindeki kadehi fark etti ve hemen konuyu değiştirerek, "Peki ya Drovos şarabı?"

Beni şımartıyorsun, *sasiral*." Sırıttım.

Gece yumuşak ve yavaş bir şekilde devam etti. Kythel çoğu sabah ve öğleden sonra uzakta ya da ofisinde çalıştığı için akşam yemeklerini genellikle birlikte yedik. Ama bu akşamki yemek farklıydı. Anlamlıydı. Tam olarak tanımlayamadığım bir şekilde.

Kythel'in gözleri, ona seyahatlerim hakkında anlattığım her bilgiyle, yaratılışları, ilham kaynağı, o sırada nerede yaşadığım, hayatımın o zamanlar neye benzediği hakkında bir arka plan verdiğim her yemekle parıldadı.

Üçüncü ve dördüncü yemekler arasında ara vermek zorunda kaldık çünkü baharatlı Luxirian fileto tabağını süslerken Kythel arkamdan geldi, boynumu kemirirken elleriyle kalçalarımı kavradı. Parmakları elbisemin eteklerini yukarı doğru çekerken nefes nefese bir inilti çıkardım ve yemeğin ilk yarısı boyunca kadehinin kenarından bana attığı baş döndürücü bakışlardan çoktan tahrik olmuş bir halde beni ıslak ve sızlarken buldu.

Sözünü sakınmadan beni hazırlık tezgâhının üzerine yatırdı, elbisemi belime kadar sıyırdı ve beni arkadan kavradı. Elleri elbisemin ön kısmına daldı, ben onun kalın, yakıcı aletinin etrafında haykırırken hassas meme uçlarımı çimdikledi ve çekiştirdi, beni sınırlarıma kadar gerdi.

Hızlı, çiğ, çabuk ve kontrolsüzdü, ikimizin de biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı. Ve bittiğinde, bacaklarımın arasından damlayan menisini üst katta yıkadıktan sonra, masaya geri oturduk ve kavrulmuş dilimi ve boğuk boğazımı yatıştırmak için şaraptan uzun bir nefes aldım.

Sıra tatlıya geldiğinde, hazırlık tezgahının altındaki buzluğa gittim ve son yemeği çıkardım. Kylor'da genellikle sadece tatlıya ayrılmış bir yemek bulunmazdı, bunun utanç verici olduğunu

düşündüm.

Yaptığım tart çok güzeldi. Pasta kabuğu mükemmel altın rengindeydi, leylak rengi kreması ipeksi ve pürüzsüzdü, Stellara'dan gelen olgun *syaan meyveleriyle* tatlandırılmıştı ve yüzeyine serpiştirdiğim çeşitli Yeni Dünya meyvelerini şekerleyip şekerlemiştim. Derin ve olgun incirler, çekirdekleri patlamış, içleri

Kan kadar kırmızı meyveler. Eski madeni para büyüklüğünde, mücevher gibi tombul böğürtlenler. Stellara'da topladığım yenilebilir beyaz çiçekler tatlılığı mükemmel bir şekilde kesiyordu. Narenciye sosuna batırdığım bir miktar donmuş yaban mersini, gizli hazineler gibi diğer meyvelerin arasına sıkışmıştı.

Mükemmel derecede güzel ve temiz, tatlı ama sofistike, kasıtlı, biraz buzlu bir ısırdı. Tıpkı Kythel gibi, diye düşündüm.

Ona ikram ettiğimde, "Yeni Dünya kolonilerini ilk kez ziyaret ettiğimde, babamla birlikte New Inverness'e gitmişim. O gün boyunca mutfağı hazırlarken, ben de şehri keşfediyordum ve taze meyvelerle dolu bu güzel tartları servis eden küçük bir pastaneye rastladım. Ben de sizin için bir tane yaptım. Taban kreması Stellara'nın *syaan meyvelerinden*. Diğer meyveler Yeni Dünya'dan."

Kythel şaşkınlıkla başını salladı. "Bütün bu malzemeleri nasıl buldun?"

"Kendi yöntemlerim var," dedim küçük bir gülümsemeyle.

"Güzel şeyler yapma konusunda da yeteneklisin," dedi ve kaşığını tartın içine daldırıp, ufalanmış kabuğunu kırdıktan sonra ağzına götürdü.

"Bu babam yüzünden," dedim.

"Ah, mutfak uzmanları yemeklerinin sunumuna odaklandıkları için mi?"

"Hayır, çünkü yapmadı," diye cevap verdim. "Babam yaygarayı sevmezdi. Yemeğin güzelliğinin palette, beyinde, kalpte olduğuna inanırdı. En iyi eserleri de gülünç derecede çirkindi. Zekice ama çirkin."

Kythel, tartın tadı dilinde patlarken çıkardığı zevk iniltisinin etrafında kıkırdadı ve onu izlerken gülümsemem genişledi.

"Ta ki büyüüp onu büyük evlerine alan varlıklı ailelerin güzellik *istediğini* fark edene kadar. Partileri için. Arkadaşları için. Hatta nefret ettikleri insanlar için."

Gözlerinde anlayış belirdi. "Güzelliğin ardındaki akıl sendin."

"Evet, bir yandan da amaçladığı lezzet profillerini korudu, ki bu zaman zaman zor oldu," diye itiraf ettim. "Ama... iyi bir takım olduk. *Yaptık*," diye düzelttim boğazımı temizleyerek.

Küçük sanatçım, diye seslenirdi bana, sesinde gurur parlardı, yemeğini tabaklara yerleştirme şeklime hayran kalırdı. Bu anıyı düşündüğümde içimi bir keder ve özlem sızısı kapladı ama onu zihnimden uzaklaştırdım. Yemek, babamı kutlamak ve hatırlamak için bildiğim en iyi yoldu. Bu gece burada yaptığım şeyle gurur duyardı diye düşündüm.

Kythel'in bakışları nazikti ve elimi tutmak için masanın öbür ucuna uzandı. "Onu ne kadar özlediğini biliyorum, Millie."

"Bundan daha fazlası var. *Bunu da* özlüyorum," diye itiraf ettim, diğer elimi masada gezdirerek. "Yemek... tüm bu kültür... hayatımın çok büyük bir parçasıydı. Şu son birkaç aydır neredeyse hiç yok. Kayıp bir uzuv gibi hissediyorum. Başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum."

"Bunu benim için bu yüzden mi yaptın?" diye sordu.

"Hatırlamak için mi?" "Hayır," dedim usulca. "Tabii ki hayır."

"O zaman neden? Bunu benim için neden yaptın?" diye sordu, başparmağı elimin arkasını yumuşatırken.

Yüklü bir soru. Gözlerimiz kilitlendi ve tutuldu.

"Belli değil mi?" Sessizce sordum ve sonra nefesimi tuttum, kalbim göğsümde sert ve gürültülü bir şekilde çarpıyordu.

Çünkü seni seviyorum ve sana her zaman hatırlayacağın bir şey vermek istedim, diye düşündüm sessizce.

Eli benimkinde sıkılaştı. Gözleri bilerek parladı. Yine de... yavaşça elini çekti

Uzakta.

Hayal kırıklığımı bastırmaya çalışarak ona bir çıkış daha verdim. Onun için. Benim için, birazcık gururumu kurtarmak için.

"Yine de, belki bu gece... bu *benim* içindi. Çünkü eskiden kim olduğumu seninle paylaşmak istedim."

"Eskiden olduğun kişi değilsin, Millie," dedi başını eğerek. "Sen busun - sadece başka bir yönün."

Başımı salladım. Aramıza sessizlik çöktü ve karnımda küçük, sefil bir korku kıvrımının başladığını hissettim. Zorlamak istememiştim. Ama duygularımı saklamaya alışık değildim. Kythel söz konusu olduğunda ise dikkatli olmam gerekiyordu. Hâlâ yolumu bulmakta inanılmaz derecede zorlanıyordum.

Tatlıyı neredeyse sessizlik içinde yedik, tek ses ocaktaki ateşin hafif vızıltısıydı. Değişim hissediliyordu. Turtanın tadı dilimde hiçbir şeye benzememeye başladı.

Sonunda Kythel boğazını temizledi ve "Önümüzdeki birkaç gece burada olmayacağım," dedi. Başımı kaldırdım. "Ne?"

"Kardeşlerimle bir toplantım var," diye bilgilendirdi beni. "Kuzeyde."

"Laras'ta mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Laras'ın batıda olduğunu sanıyordum."

"Öyle," dedi ve sandalyesinde arkasına yaslanarak masanın üzerinden bana baktı. "Kaazor ile buluşuyoruz."

"Oh," dedim, nasıl cevap vereceğimi bilemeden. "Anlıyorum."

Bunun gece yarısı Azur'a yaptığı telefon görüşmesiyle bir ilgisi olup olmadığını merak ettim.

"Korkunç bir şey değil, değil mi?" diye sordum. "Yani... tehlikede olmayacaksın, değil mi?"

"Toplantı sadece bir formalite. Sınırın her iki tarafında da askerler olacak, bundan eminim" dedi.

"Ne hakkında bir toplantı?"

Kythel uzun bir süre düşündükten sonra sonunda şöyle dedi: "Kaazor casusu olduğuna inandığımız bir Kylorr hakkında, Azur'un kalesine girmeyi başarmış biri. Ancak bu bilgi yanlış çıktı. Kaazor'la pek sık görüşmüyoruz ama her iki ulus da bir araya gelmemizin çıkarımıza olacağı konusunda hemfikir."

"Yani dikkatli olacak mısın?" Kesinlikle emin olmak isteyerek sordum.

Yüz ifadesi hafifçe yumuşadı. Derin bir nefes aldı ve sonra tereddütle tekrar elime uzandı. Dokunuşunu onunki gibi tereddüt etmeden kabul ettim ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. Onun dokunuşunu özlemem beni zavallı mı yapıyordu? Son kurs sırasında aramızda oluşan mesafeden sonra, dokunuşunun beni daha iyi hissettirmesi? Yeniden bağlanmış?

"Dikkatli olacağım, *sasiral*," dedi bana. "Benim için endişelenmene gerek yok. Ay rüzgarından önceki gece döneceğim."

Gerildim. O da hissetti.

Kendimi rahatlamaya zorlayarak başımı salladım. "Pekâlâ." Çünkü başka bir şey söyleyemezdim.

CHAPTER 34

KYTHEL

Zyre'yi çocukluğumuzdan beri görmemiştim ama savaş sırasında Kaalium Hanesi'yle barış anlaşması yapmak için babasına kalemize kadar eşlik ettiğini hatırlıyordum. I Yanlarında getirdikleri, kalenin kapılarının dışında konuşlanmış asker lejyonunu hatırladı.

Annemin sıkışmış yüzünü hatırladım. Aina'nın sakin tavrını. Azur gözleriyle Zyre'yi takip etmişti ama diğer genç Kylorr'lu çocukla ilk konuşan bendim.

Tıpkı şimdi yaptığım gibi, topraklarımız arasındaki sınırda, Kaalium topraklarının açık çayırlarına bakan kalın bir ağaç çizgisinden - Kaazor ormanının başlangıcı - başka bir şeyle işaretlenmemişti. Burada buluşmaktan her zaman nefret etmişimdir çünkü Zyre'nin yanında kaç Kaazor getirdiğini tespit etmek zordu. Ormanın karanlığında kaç Kaazor pusuya yatmış bekliyordu?

"Zyre," diye selamladım, ikizimin heybetli formunun yanından geçerken, onun kanatları genişçe açılmış, benimkiler ise sıkışmıştı.

Kaazor'un kralı hatırladığım gibi değildi. Biz çocukken, onda zayıf bir şeyler vardı. Kanatları büyük olmasına rağmen sırık gibiydi. Bu nedenle, henüz kanatlarını geliştirmemiş, beceriksiz bir çocuktur. Bacakları sopa gibiydi, bu da kalede fısıldanan gibi Kaazor'un çocuklarını aç bırakıp bırakmadığını merak etmeme neden oldu ve gözlerinde beni temkinli kılan vahşi bir vahşilik vardı.

Ama onun sessiz olduğunu hatırlıyordum. Hatta kibardı, bu da bana garip gelmişti. Şu anda karşımda duran Kylorr erkeği hatırladığım çocuk değildi.

Gözlerinin etrafındaki bölgeler siyah külle kararmış, canlı gri gözleri akşam ışığında daha da parlak ve ürpertici görünüyordu. Çivit mavisini saçları toplanmış ve gümüş bir tokayla arkadan bağlanmıştı. Sakar, sırık gibi çocuk gitmişti. Onun yerinde Kaldur'dan bile iri görünen bir erkek vardı.

Tepemizde bir *kyriv kükrüyor*, geniş sırtındaki binici, her bir bölgemizden getirdiğimiz küçük asker lejyonunun üzerinde daireler çiziyordu. Yakınlarda ama iyi gizlenmiş küçük bir ana kamp kurmuştuk, toplantı çirkinleşirse daha da fazla asker pusuda bekliyordu.

Ama öyle olacağını düşünmemiştim.

Azur, Zyre'ye "*Kyri*v olmaması konusunda anlaşmıştık," diye homurdandı.

"Öyle mi yaptık?" Zyre başını yana eğerek sordu. "Bunu hatırlamıyorum. Biniciyi yere indireceğim."

Parmaklarını dudaklarına götürerek, kulaklarımı titreten ve içimdeki davulların zonklamasına neden olan tiz bir ısıklık çaldı. Bir an sonra, *kyriv* daireler çizerek aşağı indi ve sağ tarafımıza ağır bir gümbürtüyle inerek toprağı titretti. Canavarın misk kokusunu alabiliyordum. Sert pantolonunu duyabiliyordum. Huzursuz hissediyordum.

Millie'yi düşündüm, bana burada tehlikede olup olmayacağını sormuştu. Ona olmayacağını

söylemiştim. Ve

henüz...

"Bizi zor bir duruma soktun Zyre," dedim sesimi sertleştirerek. "Biz aptal değiliz. Senin *kyriv*'in hepimizi tek bir ateş nefesiyle yok edebilir."

"*Kyriv* hakkında pek bir şey bilmiyorsun, değil mi *Kyzaire*?" Zyre çenesini aşağı eğerek sordu ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Bilseydin, bunun böyle bir yeteneği olmadığını bilirdin." Çenem gerildi.

"Kurtul ondan," dedim sesimi eşit tutarak. "Yoksa bu toplantı sona erer."

"O," diye düzeltti Zyre, uzun kesici dişlerini ortaya çıkaran bir sırıtışla. "*Kyriv* bir dişi." "Kurtul ondan," dedi Lucen. Zyre'nin bakışları küçük kardeşime döndü ve ona doğru daraldı. Benim Kardeşler uzun bir sıra oluşturdu, askerler yanımızda ve arkamızdaydı. "Ve oyun oynamayı bırakın. Bu toplantıya iyi niyetle, sizin isteğiniz üzerine geldik. Geciktirdiğiniz her an sabrımızı daha da azaltıyor."

Zyre gözlerini kardeşlerimin sırasına dikmeden önce Lucen'a baktı. Azur, ben, sağımda Kaldur, sonra Lucen ve en sonda Thaine. Zyre Kaalium'un tüm varislerini istemiş olsa da Kalia'yı Laras'ta tutmanın en iyisi olduğunu düşünmüştük. Tek kız kardeşimizi gereksiz yere tehlikeye atamazdık. O hepimiz için çok değerliydi.

Bir başka keskin ısıklık sesi duyuldu. Azur Zyre'ye ters ters bakıyordu ve ben de kanadına vurmak için uzandım. Bana sert bir bakış fırlattı ama ben sadece kaşlarımı kaldırdım. Yerine yerleşti, muhtemelen bu toplantıyı bitirdiğinde karısının yanına dönebileceğini düşünüyordu.

Zyre'nin ıslığıyla *kyriv* tekrar havalandı, rüzgâr gözlerimi yaktı ve Kaazor ormanının üzerinde bir daire çizerek kuzeye doğru uçmaya başladı. Evine geri dönüyordu.

Zyre kollarını iki yana açtı. Hiç silahı yoktu. Ne eldivenleri, ne de kılıçları. Ve garip bir şekilde, *kyriv* ve binicisine rağmen yanında hiç asker göremiyordum. Bu bizi aptal gibi gösteriyordu, arkamızda bir lejyon askerle bir sıra Kaalium varisi. Ya da düşman bile olsa tek bir Kylorr erkeğini durduran korkaklar.

Kaldur'un emri, askerlere sert bir şekilde geri çekilmelerini söylediğinde kendi düşüncelerimi yansıtıyordu. Muhafızlar tereddüt etmeden kılıçlarını kınına soktular, onlar da geri çekilirken botlarının senkronize gümbürtüleri yoğun toprağa düşüyordu.

Zyre ileriye doğru adım atarak orman çizgisinden uzaklaştı ve açık çayıra çıktı. Kıyafeti kalın deriden yapılmıştı, kaba ama dayanıklıydı, göğsünün namlusunu kaplıyordu. Kolları boyunca derin yara izleri uzanıyordu, çocukken kesinlikle sahip olmadığı yara izleri.

Benimle bir kez daha bakiştikten sonra Azur onunla buluşmak için öne çıktı. Geri kalanımız da onu takip etti.

"Thryki hakkında ne biliyorsun?" Azur hiç vakit kaybetmeden sordu. "Laan Hanesi'nden Maazin'in, ki artık böyle bir hanenin var olmadığını biliyoruz, bir Kaazor olmadığını iddia ediyorsun. Ama kanıtınız var mı?"

Maazin, Azur'un kalesinde çalışan ve kayıtlara inanılırsa, fahiş kârlar karşılığında Kaazor'a ucuz *ilim* aktardığı söylenen casustu. Azur'un karısı Gemma tutarsızlığı kendisi keşfetmişti ama Azur'a söylediğinde Maazin çoktan ortadan kaybolmuştu. Onu en son Zyre'den bize gönderilen kafasıyla görmüştük.

"Yaşadığı köyün liderine adının Maazin Zor Koreen olduğunu söylemiş," dedi Zyre, kollarını göğsünde kavuşturup bize sert bir bakış fırlatarak. "Kaazor'un kuzeydoğusunda, Loreena adında küçük bir köyde büyüdüğünü söyledi. Köy var, orayı çok iyi biliyorum. Ama kimse onun orada yaşadığını hatırlamıyor."

Maazin'in denizlerin ötesinden Saltaire'deki bir limana yaptığı yolculuğun izini süren kişi Azur'un baş bekçisi Zaale'ydi. Gemi Thryki topraklarından gelmişti ama devriye geziyordu. Yolcu almamaları gerekiyordu.

"Onun bir Thryki olduğuna inanıyoruz," dedim Zyre'ye. "Ama Kaazor içinde bağlantıları olmalı. Bir yıl boyunca Kaalium'dan kayboldu. Bunun sizin ülkenizde yaşadığı için olduğunu düşünüyoruz."

Zyre hiçbir şey söylemedi.

"Onu kimse tanımıyor muydu?" Bastırdım.

"Yakın olduğu bir grup vardı," diye açıkladı sonunda.

"Peki şimdi neredeler?"

"Halledildi," dedi Zyre hızlı bir gülümsemeyle.

Azur alçak sesle, "Onlarla konuşmak istiyorum," dedi.

Zyre sonsuz bir sabırla, "Bu imkânsız, *Kyzaire*," diye cevap verdi. Yani onları öldürmüştü. Hay sikeyim.

"Onları daha önce sorgulamış olmalısın," dedim gözlerimi ona dikerek. "Bu bilgi için ne istiyorsun?"

Zyre kısa bir an için yıldızlara bakmak için başını geriye eğdi, soruyu düşünürken açık gri boğazının çizgileri ortaya çıktı. Oldukça geniş bir çenesi vardı, keskin ve kesiciydi.

"Bırak da bu anın tadını çıkarayım," dedi ve Kaldur yanımda gerilirken keskin bir nefes verdi. "Kaalium'un bir varisinin savaşın eşiğinde bana teklifte bulunması sık rastlanan bir şey değil. Bundan sonra ne yapacağımı çok iyi ve net bir şekilde düşünmeliyim."

Thaine sonunda ilk kez konuşarak, "Ne istediğini çok iyi biliyorsun," dedi. "Bunu bir süredir planlıyordun. Çünkü sen baban gibi değilsin, değil mi? Hesaplısın. Zekisin. İkisi de babanda yoktu."

Zyre durdu ve Thaine'e karanlık bir bakış fırlattı. Sesi kırılmış, mizah duygusu kaybolmuştu, "Benim babam büyük bir liderdi. Aynı şeyi seninki için de söyleyebilir misin Thaine, Thraan'ın oğlu?"

Azur'un boğazından karanlık bir gümbürtü yükseldi ama sonuçlarına katlanacağı bir şey yapamadan önüne geçtim. Çünkü şartlar ne olursa olsun Zyre'a *ihtiyacımız vardı*. Onun da bize ihtiyacı olduğuna inanıyordum, yoksa bu buluşmayı önermezdi. Denizlerin ötesinde bir savaş yaklaşırken iki ulus arasında güçlü bir barışı müzakere edebilirdik. Bu, içinde bulunabileceğimiz en iyi konumdu. İkiz kardeşimin bunu mahvedecek bir şey yapmasına izin veremezdim, kanlı bir kavga o anda kendisini daha iyi hissetmesini sağlasa bile.

"Maazin'in buluştuğu gruptan ne öğrendin?" Zyre'ye doğru yürürken sordum, adımlarım aramızdaki mesafeyi tüketiyordu. Haklıydım. Benzer boylarda olmamıza rağmen, onun yapısı Kaldur'unkine benziyordu. Kaazor ülkesinde dövülmüş kaba kuvvet.

Bu toplantıyı düzenlediğine göre hayati bir şey öğrenmiş olmalı. Kaazor hakkında bildiğim bir şey varsa o da *gururlu olduklarıydı*. Kesinlikle gerekli olmadıkça boyun eğmezler, eğilmezlerdi. Dik kafalılıkları en büyük onurlarıydı ve Aina barış anlaşmasını müzakere ettikten sonra neredeyse uluslarımızı savaşa sürüklüyordu.

Ama Zyre Draakan farklıydı. Babasından daha tehlikeliydi, evet, ama halkı için en iyisini istediğine inanıyordum ve bu kanlı, sonsuz bir savaşı içermiyordu.

Zyre, "Önümüzdeki on yıl için irfan gelirlerinin dörtte birini istiyorum," dedi. "Kaalium'daki tüm bölgelerden."

Azur güldü, yüksek sesle ve mizahsız. "Sen aklını kaçırmışsın."
Çenemi sıktım. *İlmi* satarsa milyonlarca kredi. "Başka ne var?"
"İki yüz *tun drava* metali, Üç Muhafız'ın kendisinden elde edildi."

Kaldur alay etti. Ama ben gerildim, burun deliklerim açıldı.

"Hepimiz Krynn'in savaşın eşiğinde olduğunu bilirken, size milyonlarca kredi ve silah malzemesi sağlamamızı mı istiyorsunuz?" Yumuşak ve yavaşça sordum. "Bunun bizi nasıl bir duruma soktuğunu görüyor musun? Bizim aptal olduğumuzu mu düşünüyorsun, Zyre?"

Kanatlarından birini silkerek, "Senin için bir şey ifade etmiyor, *Kyzaire*," diye karşı çıktı. Zarların üzerinde gümüş mürekkep vardı. Dövme olduğunu fark ettim.

"İki yüz *tun drava*'nın bir şey olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordum.

"Sizin için mi? Evet. Ama bu halkım için her şey demek. Bizi kendi topraklarımızdan kopardınız. Üç Muhafız bir zamanlar bizimdi. Bunu hatırlıyor musun, Kaalium'un oğlu?" diye sordu.

Bakışlarımı gizlemek için elimden geleni yaptım, ta ki yüz hatlarımı buzdan bir duvarın kapladığını ve hiçbir şey göstermediğini anlayana kadar. Zyre sadece tepkimi gözlemledi, gözleri kısılmıştı. Bunu beni kızdırmak için söylemediğini fark ettim. Sadece ne *yapacağımı* görmek istemişti.

Gerçekten de tehlikeli, diye düşündüm, ondan bir adım uzaklaşarak.

"Bu savaşta her iki tarafta da kan döküldü. Her iki taraf da pişman olabilecekleri kararlar verdi. Senin ve benim atalarımız."

"Ama sadece bir taraf nihai ödülü aldı," diye bitirdi Zyre. "Toprak."

"Buraya eski tarihi tartışmaya mı geldik?" Lucen sordu. "Yoksa müzakere etmek için mi buradayız?" Zyre bakışlarımı hiç ayırmadan, "Elbette müzakere etmek için," diye cevap verdi.

"Henüz ne için pazarlık yaptığımızı bile bilmiyoruz," dedi Azur yanıma yaklaşarak. Zyre sadece bir kol boyu uzaktaydı. Azur eldivenleriyle hızlı bir vuruş yapabilir ve Zyre kanlar içinde ayaklarımızın dibinde kalabilirdi. "Çünkü bize hiçbir şey söylemedin. Belki de hiçbir şeyiniz olmadığı ve yüzyıllar önce bitmiş bir savaşın acısıyla Kaalium'u alabileceğinizi düşündüğünüz her şey için sıkıştırmaya çalıştığınız içindir."

"Azur," dedim ikizimin öfkesinin yükseldiğini hissederek.

Zyre sadece gülümsedi. "Dyaar ve Thryki birbirleriyle bir savaş bağı kurdular. Krallarının kanıyla mühürlendiler. İki ay önce."

Azur da ben de sustuk. Thraine'in arkamızdan yumuşak bir küfür savurduğunu duydum.

"Thrykan'daki kendi casuslarım bunu doğruladı. Raporlarını iki hafta önce aldım."

"Thrykan'da casuslarınız yok," diye alay etti Azur. "*Biz* bile Thrykan'ın içine casus sokamıyoruz." "Benim de yöntemlerim var," dedi Zyre başını yana eğerek. "Tüm bu kibrine rağmen

Bir şeyi yapamadığınız için onun yapılamayacağına gerçekten inanıyor musunuz? Tüm bu kibrinize rağmen, Kaazor'un size kendi başınıza elde edemeyeceğiniz bir şey sunabileceğini hiç düşündünüz mü? Hmm. Belki de bu savaşta yanlış ulusla pazarlık *yapıyorum*. Danışmanlarımın bana defalarca söylediği gibi."

İma ettiği şey omuzlarımın gerilmesine neden oldu.

"Buna gerçekten inansaydın burada olmazdın," dedim sessizce, gözlerini ondan ayırmadan.

Savaş yaklaşıyordu. Bunu hepimiz biliyorduk. Zyre'nin verdiği bilgi sadece Dyaar ve Thryki savaş bağları kuruyorsa bunu doğruluyordu. Ve ben ona inandım. Bu konuda yalan söyleyeceğini düşünmemiştim.

"Herhangi bir konuda anlaşılmadan önce o raporları görmemiz gerekecek," dedim ona. "Ama ikimiz de *ilim* ve *dravadan* daha fazlasını istediğinizi biliyoruz. Ve Kaalium'un sizin ordularınızdan

faýdalanacağını da biliyorsunuz. Dyaar ve Thryki Güney ve Doğu'dan kıyılarımıza inerken, Kuzey'den gelen sayılarınızın bize karşı olmasını istemeyeceğimizi biliyorsunuz."

Sert bir bakışla beni azarlama sırası Azur'daydı.

Ben sadece dürüst olmaya çalışıyordum. Eğer *her iki* ulusun da yararına olacak bir anlaşmaya varacaksak, hepimizin horozlarımızı dışarı sarkıtmamız ve kanatlarımızı açmamız gerekiyordu.

"Peki burada gerçekten ne yapıyoruz?" Zyre'ye sordum. "Hepimiz bu savaşta en iyi yolun uluslarımızı birbirine bağlamak olduğunu biliyoruz. Siz bizim zenginliğimizden ve erzağımızdan faydalanırsınız. Ve ordularınız Kaalium ve Kaazor'da binlerce ve binlerce hayatı kurtaracak bir savaş kısıltmaya yardımcı olacaktır. Gerçekte müzakere ettiğimiz şey bu, değil mi? Savaş istemiyorsunuz. Tıpkı bizim istemediğimiz gibi. Ortak noktamız bu."

"Bir savaş bağı," diye mırıldandı Zyre, dudaklarının kenarında bir sırıtma seğirdi. "Teklifinizi danışmanlarıma götüreceğim. Ama bunu yapsam bile, belirlediğim şartlardan hoşlanacağını sanmıyorum."

"İlim ve *drava* dışında başka ne istiyorsun?" Azur hırladı.

Gözleri parlıyordu. "Bir şey daha istiyorum. Ama bunu henüz istemeyeceğim. Savaş burada değil ama önümüzdeki aylarda şartları tartışmaya başlayabiliriz. Her zaman Laras'a dönmek istemişimdir. Ne kadar güzel. Söylesene, kız kardeşin nasıl?"

Lucen arkamızdan gürlledi. "Onu bu işin dışında tut, Zyre."

O ve Kalia yaşça birbirlerine en yakın olanlardı. Küçük yaşlardan beri birbirlerine bağlıydılar ve doğal olarak ikisi de diğerine karşı daha korumacıydı.

"Şimdilik öyle yapacağım," dedi Zyre cevap olarak. Sonra karanlık ormanın güvenliğine doğru batan bir gölge gibi geriye doğru yürümeye başladı. "Sana raporu göndereceğim. Thryki'nin casus çetesiyle Kaalium ve Kaazor arasındaki anakarada sorun çıkarmaya çalıştığı çok açık. Daha fazlası var. Ve daha fazlası da olacak. Ama kanıta ihtiyacın varsa, o zaman kanıtını alacaksın. Ben mi? Hepimizin önünde açıkça kanla yazılmış olanı görmeme gerek yok."

Bununla birlikte, Zyre bize sırtını döndü, kanatlarını genişçe açtı ve ormanın karanlığında kayboldu. Tiz, tanıdık bir ıslık sesi duyuldu. Sonra ağaçlar titrer gibi oldu, bir rüzgâr bize doğru yöneldi. Ormandan bir *kyriv* fırladı, binicisinin gümüş kanatlarının parıltısı sırtında parlıyordu.

Piç herif. Yanında kendi *kyriv*'i vardı ve tüm bu süre boyunca bizi izledi.

Hepimiz Zyre ve *kyriv*'i gözden kaybolup gecenin içinde eriyene kadar onu izledik. Sonra birbirimize dönüp baktık.

"Sen ne düşünüyorsun?" Thaine sordu. "Ona güvenilebilir mi? Yoksa kaynaklarımızı ele geçirdikten sonra bizi geçmeye ve denizin ötesindeki düşmanlarımızla ittifak kurmaya mı çalışacak?"

"Bariz olanı görmezden mi geleceğiz?" Lucen homurdandı. "Savaş bağları kanla ve evlilikle kurulur. Kaalium Hanesi'nden kazanacağı daha çok şey olduğunu biliyor. Siktir et onu. Krynn'in tamamını ele geçirmeye yetecek kadar servetimiz, askerimiz ve malzememiz var. Gezegen dışında müttefiklerimiz var. Yardımlarını istersek gelirler. Zyre'ye ihtiyacımız yok."

"Lucen, yeter," dedim burun deliklerim alevlenerek. "Bu ailemizle ilgili değil. Bu vatandaşlarımızın hayatlarını korumakla ilgili. Korumakla yükümlü olduğumuz vatandaşlarımızın!"

En küçük kardeşimiz ters ters baktı. "Hepimiz onun ne istediğini biliyoruz. Yıllardır istediği şeyi. Buna izin vermeyeceğim."

"Bu bize bağlı değil," dedi Kaldur acımasızca.

Lucen alay ederek kafasını toplamak için uzaklaştı. Sadece tek bir şeye sinirlenirdi. Kalia. Ve Zyre o hassas yeri nasıl dürteceğini biliyordu.

"İlk taleplerini karşılayabiliriz," dedi Azur. Zyre gittiğine göre ikizim sakinleşmişti, gözlerindeki ateş sönmüştü. Bana bakmak için döndü. "*Drava'yı* Arada Hanesi'nden temin edebilir misin? İki yüz *tun* onlardan istemek için çok fazla. Ama bu gerekli."

Bunu sağlayabilirim, diye düşündüm, içim kaçınılmaz olanla çalkalanıyordu. Ama bu bana Millie'ye mal olacaktı, değil mi?

Görev her zaman önce gelir, diye düşündüm. Yine de ilk kez bu düşünce alaycı geldi. Öfke yarattı

boğazımda bir yanma hissettim. Kaalium için her şeyimi vermiştim. Bu ne zaman *yeterli* olacaktı?

Hiç yeterli olacak mı?

Ruaala'yı düşündüm. Ağaçların kökleri onun bedeninden, soğuk ve sert topraktan besleniyordu. Bazen ben de öyle hissediyordum. Bazen kemiklerimden başka bir şey kalmayana kadar tüketiliyormuşum gibi hissediyordum.

Kelimeler dilimden taş gibi dökülse de, "*Dravayı* getirebilirim," dedim.

Kaldur ve Thaine arasındaki ortak, endişeli bakışı görmemiş gibi davrandım. Ve kederimden tüm ormanı parçalamadan önce kardeşlerimden uzaklaştım.

CHAPTER 35

MILLIE

S Katran ışığı tepede parlak bir şekilde parlıyor, Ruaala'nın ağaçlara çaktığı gümüş metal işçiliğini aydınlatıyordu. Sanki parlıyorlarmış gibi görünüyorlardı, ağaçların içinde akan küçük metal nehirleri kararmış gövdeler.

Kollarım ağrıyordu. Bacaklarım zonkluyordu. Tüm vücudum ağrıyor ve yorgun hissediyordum. Kythel gittiğinden beri kulübede durmadan çalışmışım, çoğunlukla ön bahçede, taşları ve çitleri kazmış, büyümüş yaprakları kesmiş, pencerelerdeki çürümüş panelleri sökmüş, yeni bir patika yapmak için Stellara'dan taş toplamış ve onları kulübeye kadar taşımışım.

Doğrusu, dikkatimi dağıttığı için minnettar hissediyordum. Fiziksel efor iyi geliyordu, özellikle de aldığım *baanye'nin* kanımın derimin altında zonkladığını hissettirdiğini düşünürsek. Kythel'in günlerdir benden beslenmediğinin bitmek bilmeyen bir hatırlatıcısıydı.

Ay rüzgârları yarındı. Bana bu öğleden sonra Erzos'a döneceğini söylemişti ama onu görmemiştim, oysa düzenli aralıklarla gökyüzünü tarıyor ve silüetini gördüğüm tanıdık figürünü arıyordum. Bütün gün, içimi çalkalayan bu duyguyu yok edememiştim. Bu yüzden kendimi işime vermişim, yemek yemek için bile ara vermiyordum.

Akşam karanlığı çökmüş olmasına rağmen, kendimi kaleye dönmeye ikna edemedim.

Tam pencere panelinin dışını ovmayı ve gece boyunca kuruması için *gaanyel* macunuyla kaplamayı bitirmiştik ki, tepemden yaklaşan kanatlarının vınlamasını duydum. Arkamı dönüp yüzümü gökyüzüne doğru çevirirken içimde beklenti ve sinir yükseldi. Karanlık olmasına rağmen onu her yerde fark edebilirdim ve macun kavanozunu yere bırakıp fırçamı içine koydum ve aceleyle onu karşılamaya gittim.

Belki de sinirlerim boşunadır, diye düşündüm, kalp atışlarım hızlandı. *Belki beni kollarına alır ve uzun uzun öper de boşuna endişelendiğimi anlarım*.

Ama Kythel açıklığa inip boyunun tamamına ulaştığında, yüzünde uzun zamandır görmediğim bir ifade gördüm. Beni olduğum yerde dondurdu, yüzüme tereddütlü bir gülümseme yayıldı, sadece hayal ettiğimi umuyordum.

"Evindesin," dedim, ılık bir esinti başlamıştı. Bütün gün daha rüzgârlıydı, güçlü bir ay rüzgârı fırtınasının başlangıcını müjdeliyordu. Rahatlamış olmalıydım. Çünkü yarın babamın ve Ruaala'nın ruh mücevherleri yaratılacaktı. "Ne zaman döndün?"

Kythel başını eğdi. "Az önce. Vadyen hâlâ burada olduğunu söyledi."

Yorgun görünüyordu ve ağzının kenarlarını çeken çatık kaşları onu kötü bir ruh hali içindeymiş gibi gösteriyordu. Ama bakışlarındaki o soğukluk, o kopukluk, o *duvar* midemi bulandırdı.

"Evet," dedim, ona doğru adım atmadan. "Geç olduğunu biliyorum ama..."

Aramızdaki mesafe göğüs kafesimin altından bir bıçak gibi kayıyor gibiydi. Daha birkaç gece önce yemek masasında bana bakarken, sanki bir daha bakmak isteyeceği tek şey benmişim gibi bakıyordu.

"Millie," diye seslendim, kelime kırılmıştı ama garip bir şekilde savunmasızdı. "I-" Gözlerimi kısa süreliğine kapattım. "Lütfen, Kythel." Lütfen ne?

Lütfen... Yapma? Gözlerinde gördüğüm şeyi yapma mı? Düşündüm. Lütfen lanet kalbimi kırma, başından beri senden bunu beklememe rağmen?

"Ne... Kaazor'a ne oldu?" diye sordum. *Buna karar vermesine neden olacak ne olmuştu?*

"Söyleyemem," dedi uzun bir süre sonra, nihayet aramızdaki mesafeyi kapatmaya başlamıştı. Gözlerinin içine bakmaya devam edebilmek için attığı her adımda boynum geriye doğru eğildi. "Söyleyebileceğim tek şey... Keşke farklı olabilseydi, Millie. Keşke olduğum kişiden başka biri olabilseydim. Çünkü ancak bu şekilde sana sahip olabilirdim."

Kalbim göğsümde çirkin bir şekilde çarptı. Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Nefes alamıyormuşum gibi hissettim.

"Hayır," diye boğuldum. "Sadece *benim* olmamamı diliyorsun."

Aydan gelen gümüş ışık yüzünü ikiye böldü, o anda onun her şeyine, her soğuk çizgisine, bensiz verdiği her inatçı karara tanıklık etmem gerekiyordu. Stellara'nın kadim ağaçları - uzun zamandır ormanın sırlarını saklayan karanlık, yüksek, aklıktan ölmek üzere olan muhafızlar - ikimize de tanıklık etti ve ne gördüklerini merak ettim. Ne düşündüklerini merak ettim. Titremeye başladığımı hissedip hissetmediklerini, ayaklarımın altındaki köklerinin titreşimini hissedip hissetmediklerini.

Boğumlu kökleri nemli toprağın altında birbirine dolanıyor muydu? Bir ağaç tomurcuklanan ıstırabımı diğerine aktarabilir miydi? Acı acıyı hissedip içtiler mi?

"Evini zayıflatacağımı düşünüyorsun. Aileni utandıracağımı. Bölgeni. Halkını."

Daha önce sahip olduğum tüm düşünceler. Gerçek olmamasını dilediğim tüm düşünceler. Benden beslenirken bile onun için inlemiş, bu gerçekleri derinlere gömmüştüm; terinin kokusu, pürüzlü avuçlarının bağımlılık yapan sıcaklığı, beni öperken hevesli dilimde kanımın bakır tınısı dikkatimi dağıtmıştı.

Kaşları çatıldı. "Bunu ne zaman söyledim *ki*?" derken yutkunduğunu ve sertçe hırladığını duydum.

"Buna mecbur değildin," dedim ona, ay ışığıyla aydınlanmış gözlerindeki buza odaklanarak. Toprağa gömülmek, ellerimi ağaçların kökleriyle birleştirmek, onların anılarını, yargılarını paylaşmak istedim. "Ben zaten biliyorum."

Batmak yerine, bu sıkıcı, acı veren diyarda kaldım. Onun arkasında, Erzos'un kalesinin kuzey kanadının ısıtılı pencerelerini gördüm. Açıklıktan süzülen ılık esintide *syaan* meyvelerinin tatlı, keskin çürük kokusunu aldım. Arkamda açık kapımın gıcirtısını, yeni temizlenmiş ocakta şiddetle kıvılcımlanan ateşin patlamasını duydum.

"Gerçek şu ki, bu bağı ateşleyen başka biri olmasını diliyorsun," dedim, sesim titreyerek, bakışlarım onun yanından geçip ormanın ötesindeki karanlığa kaydı. "Asil bir soydan gelen, ona her baktığında sana gurur verecek bir Kylorr dışısı. Ama onun yerine beni aldınız. Bir seyahat limanında terk edilmiş halde bulunan, hiçbir şeyi ve kimsesi olmayan, artık gerçek bir evi olmayan bir insan kadın. Ve sen benim senden aşağı olduğuma inanıyorsun, *Kyzaire*."

"Bu doğru değil amına koyayım," diye homurdandı, şimdi öfkeliydi, gözleri karanlıkta mavi bir ateş saçıyordu. "Bunu söyleme bile, Millie."

"Kanın olmasaydı beni hiç fark etmezdin bile," dedim. "Ama umurumda değildi.

Ve bir parçam bu yüzden her zaman zavallı hissedecek."

Omuzlarım çökmüştü ve korktuğum o zavallı yanımda kendim için üzülmüyordu. Reddedilmiş. Asla ve asla olamayacağım başka biri için bir kenara atılmışım.

"Onunla evlenecek misin?" Fısıldadım. Kim olduğunu belirtmem gerek yoktu. İkimiz de biliyorduk. Kythel'in çenesi gerildi. "Başka seçeneğim yok. Buna karar verildi."

Sözleri örse vurulmuş bir çekiç gibi kalbime saplandı.

"Her zaman bir seçenek vardır," diye karşı çıktım, sesimdeki yalvaran tınıdan nefret ediyordum. "Sadece bunu göremiyorsun."

"Ve *sen* anlamıyorsun, Millie," dedi sertçe. "Her zaman bu kadar basit değildir. Özellikle de benim gibi biri için."

Her şeyi berbat ettiğimi hissediyordum ama Kythel pek etkilenmiş görünmüyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu ve boğazım dayanılmaz derecede sıkılmıştı.

Kollarımı gövdemin etrafına sararken "Seni seviyorum," diye sefil bir itirafta bulundum. "Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?"

Kythel başını salladı, sanki ben hiç konuşmamışım gibi çenesi gerildi ve uzun zamandır içimde tuttuğum sözcükleri isteyerek görmezden geldi. "Millie. *Sana söylemiştim*. Sana sadece ay rüzgârları esene kadar verebileceğimi, sonra anlaşmamızın sona ereceğini söyledim. Sana yalan söylemedim. Sana tutamayacağım sözler vermedim."

"Bunu böyle mi haklı çıkarıyorsun?" Bunun acımasızca olduğunu düşünerek nefes aldım. "Böyle mi temiz bir bilinçle yürüyüp gidiyorsun? Bunun geçici olduğunu her zaman bildiğin için mi? Senin hakkında ne hissettiğimin bir önemi olmadığını, sadece aşkıma asla karşılık veremeyeceğin konusunda dürüst olduğunu bildiğin için mi?"

Cevap vermeyince yarı hıçkırık yarı kahkaha gibi bir ses çıkardım. Kaşlarım çatıldı, taze gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırsa da kendimi... *kaybolmuş* hissettim. Ne yapacağımı bilemiyordum. Göğsüm ağrıyordu. Vücudum hissizleşmişti.

"Peki, o zaman... anlaşma anlaşmadır," dedim, kelimelerin içi boştu. "Yarın geceye kadar ben varım. Şimdi beslenmek ister misin, *Kyzaire*? Günler oldu, acıkmış olmalısın."

"Millie," dedi, sesi kederliydi. Sözlerim ilk kez kalın buz kalkanını kırar gibi oldu ve onu sarsacak kadar sert vurdu. "Sana bunu yapacağımı düşünüyorsan benim bir canavar olduğumu düşünüyor olmalısın."

Ama yanağımı okşamak için öne doğru uzandığında, kaçmak için acele ederken neredeyse düşüyordum. Eğer bana dokunursa, parçalanırdım. Kendimi onun gibi gururlu biri olarak görmüyordum, ama o anda kalan küçük haysiyetimi korumam gerektiğini hissettim, yoksa sabah kendime gerçekten saygı duymayacaktım. Güneşin taze ışıkları berraklığı ve utancı getirdiğinde.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Yumuşak bir sesle sordum. "Bence sen korkuyorsun Kythel. Tıpkı benim gibi. Bence sıkı sıkıya bağlı *olduğun* kontrolünü bırakmaktan, aileni hayal kırıklığına uğratmaktan, yapmak istediğin şeyi yapmaktan korkuyorsun. Çünkü yapmak istediğin şeyi hiç yapmadın, öyle değil mi?"

"Bir kez," dedi gözleri yanarak. "Ve bu aileme senin bilebileceğinden çok daha pahalıya mal oldu."

"Ama bu da benden saklayacağın başka bir sır, değil mi?" Daha iyi düşünmeden önce söyledim. Sonra omuzlarım çöktü. Birdenbire yorgunluk üzerime ağır bir şekilde çöktü. "Lütfen. Sadece git, Kythel."

"Seni burada bırakmayacağım. Bu şekilde değil," dedi başını yavaşça sallayarak.

"Eğer beni biraz olsun önemsiyorsan, o zaman gidersin," dedim gözlerimi onunkilere kaldırarak.

Kendimi kontrol etmek için her şeyimi harcamama rağmen sesimi düzgün tuttum ve "Bu hep bitecekti. Her zaman yollarımızı ayıracaktık, değil mi?"

Sessizliği yeterli bir cevaptı.

Dudaklarımda hüzünlü bir gülümseme belirdi ve onun yanından geçip Stellara'nın derinliklerine baktım.

Ruaala da böyle hissetmişti. Bu ormanda. Tek başına. Kalbi kırık.

Kızgın. "Beni sevebileceğini hiç düşündün mü?"

Kırık dökük, fısıltılı soru ben daha durduramadan dudaklarımdan dökülüverdi. Ama geri almadım.

Bilmem gerekiyordu.

Başını salladığında, sanki karnıma bir bıçak saplanmış ve beni parçalara ayırmış gibi hissettim. Ruaala gibi toprağa gömülmek ve orada kalmak istedim.

"Bu şekilde değil," dedi sessizce, öne doğru bir adım atarak. "Seni sevmekte hiçbir zaman özgür olamadım, Millie. Kendime asla izin veremezdim. Bu şekilde değil."

Kelimeleri işlerken sessizlik çöktü, gözyaşlarımla yanaklarımdan süzülüp ayaklarımla altındaki yosunlara düştü. Gitmesi gerekiyordu. Beni yıkılırken görmesini istemiyordum.

Dudaklarımdan bir hıçkırık kopmadan önce usulca "Git," diye yalvardım. "*Lütfen*. Lütfen, Kythel."

"Eğer geceyi burada geçirmeye niyetliysen, kaleden bir muhafız gönderirim," diye gürledi sonunda. Göz ucuyla beni izlediğini gördüm, yumruğu kıvrılıp geri çekmeden önce elini kısa bir süre uzattı.

"Hayır," dedim.

"Ne demek *hayır*?"

Yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim. Önümüzdeki birkaç dakikayı atlatmam gerekiyordu. Yapmam gereken tek şey buydu. *Sadece birkaç dakika daha, diye* yalvardım kendime. O gittiğinde... o zaman parçalanabilirdim.

Bunun olacağını biliyordun. Hissettin, biliyordum. Bu bilgi beni merkeze aldı. Garip bir şekilde, en çok ihtiyaç duyduğum anda bana sakinlik ve huzur verdi.

"Bir anlaşma yaptık," dedim, sesim titremeyince gururlandım. "Anlaşmanın sonunda kulübenin tapusunu ve çevresindeki araziye babamın ve Ruaala'nın üzerine yapacaktın. Tabii fikrini değiştirmediyse."

"Kulübe senin, Millie," dedi bana. "Onu senden *asla* almam. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

Omuzlarımla gevşedi. "O zaman istersen bu gece bir muhafız gönder. Ne de olsa henüz ay rüzgârları esmiyor. Ama yarın gecedan itibaren bu topraklar artık sana ait değil. Ayrıca... Ben senin sorumluluğunda değilim, Kythel."

"Evet, öylesin," diye cevap

verdi. "Beni sonsuza kadar

koruyamazsın."

"Deneyebilirim," dedi kararlı bir şekilde.

"Dur," dedim, şakaklarımda zonklamaya başlayan bir baş ağrısıyla. "Yaptığın şey benim için adil değil! Bunu göremiyor musun? Bunun benim için ne kadar kafa karıştırıcı ve incitici olduğunu biliyor musun?"

"Millie-"

"Bunu bitirmek istiyorsun. *Bizi*," dedim, onunla göz göze geldim ve içimdeki her şeye rağmen, göğsüme hançer gibi saplansa bile bakışlarını tuttum. "Öyleyse bitir. Bunu olması gerekenden daha zor hale getirme. Beni peşinden sürükleme ve asla gerçekleşmeyecek bir şey için bana umut verme. *Bitir şunu*. Hemen şimdi. Ve git!"

"Pekâlâ," dedi. Ani ve keskin. Kulübenin ön bahçesinde donmuş bir heykel gibiydi, mermer gibi soğuk ve bir o kadar da mükemmeldi. Başını eğip yere baktı, ama başını kaldırdığında ifadesi

pürüzsüzdü. Yumuşak bir sesle, "Pekâlâ. Gideceğim. Gideceğim."

Tökezleyerek bir adım uzaklaştım, kulübenin ön kapısına yaklaştım. Güvenli sığınağıma.

Benim sessiz yerim.

Sırtım kapıyla buluştu ve Kythel'in gözleri karanlıkta parlayarak beni izledi.

"Millie," dedi. Dudakları aralandı. Sonra kapandı. Kaşları çatıldı ve kanatlarının arkasına doğru inişini izledim. Her ne söyleyecekse boğazında düğümlendi. Gözlerimiz, her geçen an kalan sakinliğimi ve kontrolümü bozana kadar birbirine kenetlendi. "Özür dilerim."

Boğazım yanmaya başlamıştı. Ellerim iki yanımda titremeye başlamıştı.

Vedalaşmak bana çok nihai geliyordu.

Onun yerine, "Ben de." dedim.

Sonra uyuşmuş bacaklarımla kulübeye girdim. Ve kapıyı arkamdan kapattım.

Nefesimi tutarak onun gökyüzüne yükseldiğini duyana kadar bekledim. Ancak o zaman kulübenin zeminine çöküp ağlamama izin verdim.

Omzumda sıcak bir dokunuş hissettim ama orada hiçbir şey olmadığını biliyordum. Sadece Ruaala, belki de onun ruhu da bu ıssız, sessiz yere kök salmıştı.

CHAPTER 36

KYTHEL

E ven Vadyn son birkaç gündür benden uzak duruyordu, o sabah ofisime girdiğinde bakışlarındaki tereddüt de bunu kanıtlıyordu.

"Ne oldu?" Yukarı bakma zahmetine girmeden homurdandım. Dış penceredeki gizlilik perdesini kapalı tutuyordum. Dışarıyı görebilmeme rağmen hiçbir güneş ışığı içeri giremiyordu ve tek aydınlatma masamın üzerinde sessizce süzülen Halo küreleriydi. Son iki gün boyunca gece mi gündüz mü olduğunu anlayamadığım zamanlar olmuştu. Masamda olmama ya da Stellara'yı görmeden bakmama rağmen boynum gergin, bacaklarım yorgun hissediyordu.

Bunu yapmaya devam edemem, diye düşündüm yüzüncü kez. Bu beni öldürecek.

Ve yine de... İşimi bırakmadan devam ettim. Her zaman yapılması gereken bir şey vardı. Her zaman çözülmesi gereken başka bir sorun vardı.

Vadyn başladı, "Burada bir mektup var-"

Başımı kaldırdım, kalbim iki gündür ilk kez hızlandı. "Kimden?" Yüz ifadesi dikkatliydi. "Savina sahil köyünden Marr."

Hayal kırıklığı ellerimi titretti ama Halo ekranımdaki bir sonraki *irfan* sözleşmesini kaydırarak gizledim. Marr mı?

Doğru.

Komite. Millie'nin fikri.

"Şuraya bırak," dedim, masamın en ucundaki boş yerlerden birini işaret ederek. "Başka ne var?"

Şimdi *gerçekten* tereddüt ediyor, bir ayağından diğerine geçiyordu. "Vadyn," diye homurdandım, zaten sabırsızdım.

"Baban seninle konuşmak istiyor."

"Vaan," diye küfrettim nefesimin altında. "Onu arayacağım."

"Ve Arada Hanesi'nden Kaan bu akşam bir görüşme ayarlamak istiyor."

"Ona hayır de," dedim. Kaan'la buluşmaya hazır değildim. Doğrusu, Millie'nin gözyaşları içindeki yüzü hâlâ her uyanık anımda ve her uykusuz gecemde peşimi bırakmazken, hiç hazır olur muydum bilmiyordum. İlişkimizi bitirmiş, *drava* üretimini kontrol eden Ev'le evlenmek için lanet olası *kyrana'mı* bir kenara atmıştım. Yine de Lyris'e evlilik teklifinde bulunmamıştım.

Bu fikir bile midemi bulandırdı.

"Onu bilgilendireceğim," dedi

Vadyn.

Ayrılmak üzere dönerken, huysuzca seslendim, "Özür dilerim Vadyn. Kendimde olmadığımı biliyorum." "Biliyorum," diye cevap verdi baş bekçim. "Ama ben her zaman burada olacağım

Kythel. İhtiyacın olan her şey için."

Bu samimi sözler ve arkasındaki anlam karşısında göğsüm sıkışmıştı. Vady'nin bakışlarıyla karşılaştım.

Odadan çıkarken, bana her zaman bir bakıcıdan çok ailem gibi hissettiren erkeğe başımı eğdim.

"Teşekkür ederim." Sonra tereddüt ettim. "Vadyn?"

"Evet?"

"O nasıl?"

Keskin bir iç çekti ve yüzünü bana döndü. "Gece gündüz kulübede çalışıyor. Telaana dün senin ve onun odalarından, kalede ne varsa geri getirmek için oraya gitti. Telaana bütün gece yoktu. Akşam yemeği yaptıklarını ve sadece birbirlerine eşlik ettiklerini söyledi."

Başımı salladım, göğsümde bir türlü geçmeyen ağrıyı ovuşturdum.

"Güzel," dedim huysuzca. Millie'nin yalnız kalmasını istemiyordum. O yalnız kalmaktan hoşlanmazdı. "Bu... iyi."

"Talep ettiğiniz gibi krediler onun hesabına yatırıldı."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Millie öğrendiğinde yaptığım şeyden hiç hoşlanmayacaktı.

"Teşekkür ederim." "Başka bir şey var mı?"

"Şimdilik değil," diye cevap verdim.

Kısa bir süre sonra, Vadyn gittikten sonra, derin ve sakin bir nefes aldım ve Halo Com aracılığıyla babamı aradım. Vücudunun tam projeksiyonu ofisimin karanlığını aydınlattığında ayağa kalktım - kanatlarından boynuzlarına kadar her detayı mükemmel renklendirilmiş pikseller halinde izlendi ve katı çizgiler haline geldi. O kadar katı ve gerçektir ki, sanki babam annemin ölümünden sonra Kaalium'dan hiç ayrılmamış gibi hissediyordum.

Kaalium Hanesi'nden Thraan, "Thaine bana Zyre ile görüşmenizden bahsetti," dedi. Selamlama yok. Sıcak bir selam yok. Babamın nerede olduğunu anlayamadım. Sadece bedeni görünüyordu, çevresi görünmüyordu.

"Öyle mi yaptı?" Ben sordum. Aramızda birikmiş bir kırgınlık vardı, sadece benimkine suçluluğun acı tadı karışmıştı. Ailemizin uzlaştırıcısı bendim... ve bir zamanlar ilişkimiz sağlamdı. Artık o kadar da değil.

Hepimiz kederden delik deşik olmuşken bizi terk etmiş gibi hissettim. Bunun için onu asla affetmeyecektim. Tıpkı benim yaptığım şey için onun beni asla affetmeyeceği gibi.

"Evet," dedi Thraan.

Yakışıklı, heybetli, göz korkutucu bir erkekti. Laras'taki Raazos bahçelerinde bulunan bir tanrı heykeli kadar büyüktü. Kanatlarını arkasına takmış olsa bile, Halo Com tarafından mükemmel oranlarda şekillendirilen ofisimde önemli miktarda yer kaplıyordu.

"Arada Hanesi'nden Kaan da benimle temasa geçti."

Kaskatı kesildim, burun deliklerim genişledi. "Ne yaptı?"

"Bağlanma duyurusunu neden henüz yapmadığınızı anlamakta güçlük çekiyorum," dedi babam, ses tonu eşit ama sertti. Çocukken yaramazlık yaptığımızda bize karşı kullandığı tonun aynısıydı.

Annemiz hayattayken babam farklı bir insandı. Yani, *sağlıklı olduğu zamanlarda, sessizce değiştirdim.*

"Arada Hanesi yıllardır ailemizin müttefikidir," diye karşı çıktı babam. "Bağlantıyı kurun ve evlilik teklifinizi derhal Lyris'e sunun."

Emir karşısında öfkelen dim ama yüz ifademi yumuşatarak bunu iyi sakladım. Başım öfkeyle çarpıyordu ve kalbim kafese kapatılmış, *drava ile* çevrili bir hapishanenin duvarlarına çarpıyormuş gibi hissediyordu.

"Bir *Kyzaire*'in kafasına girip onun yerine beş yıldan fazladır Krynn'e adım atmamış babasına koşan bir soyluya saygı duyacağımı mı sanıyorsun?" Ben sordum.

"Gurur yapmanın sırası değil Kythel," diye homurdandı Thraan, sanki söyleyeceklerimi kesip

atmak istercesine kolunu bir bıçak dilimi gibi uzatarak. "Kaan seninle görüşmek için defalarca uğraştığını söyledi."

"Erzos'ta yapılacak çok şey var."

"Tuttuğun şu insan metres de dahil mi?" diye sordu babam. Sertleştim.

"Evet, bunun çok zaman aldığını tahmin ediyorum," diye tükürdü. "*Senden* bunu hiç beklemezdim Kythel. Kardeşin, evet. Besbelli. Kaldur, belki. Ama senden değil."

"O benim *Kyrana'm*," dedim, kelimeler ben onları durduramadan dudaklarımdan döküldü. Ama durdurmak istemedim. "Metresim değil."

Babam her ne söyleyecekse öldü. Kanatları arkasında seğirdi ve sonra kendini sakinleştirmek istercesine bir elini sol boynuzunun üzerinde gezdirdi.

"Kaalium'a karşı bir sorumluluğun var," dedi sonunda ve karnımda küçük bir öfke ve acı alevi tutuştu, gittikçe ısındı. Beni içten dışa kavurdu. "Annen ve benim kaderimizde yokmuş. Evliliğimiz görücü usulüydü. Kendi kaderimizi kendimiz çizdik ve ben onu vücudumdaki her damla kanla sevdim. Onu kurtarmak için damarlarımdaki son damlaya kadar kanımı akıtabilirdim. Bir *Kyrana'ya* sahip olmanın hiçbir anlamı yok."

"Bunu nasıl söylersin?" diye sordum. "Senin hiç *kyrana'n olmadı*. Nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun." "Lyris'le bir hayat kuracaksın ve onu sevmeye başlayacaksın, tıpkı benim anneni sevdiğim gibi. A

Erzos ve Kaalium'un yararına olan bir evlilik," dedi Thraan.

"*Kyrana'mı* seviyorum," diye babamı bilgilendirdim. Bu sözler ilk kez, zincirlenmiş ve kısıtlanmış oldukları halde ağzımdan kaçmıştı. Ve *rahatlamış* gibi hissettim... sadece onları yanlış kişiye söylemiştim.

Alay etti. "Çocukluk etme Kythel. Savaş çıktığında *dravalara ihtiyacımız olacak*." "Savaş çıksa ne olur ki?" diye sordum.

Babamın burun delikleri açıldı.

"Belki de Kaalium'un yandığını görmek istersin," dedim onu incitmek isteyerek. "Belki sen de anılarının yandığını görmek istersin. Daha az acı çekmeni sağlayabilir."

Babamın sahip olduğu kısıtlama her ne ise, bir anda yüzünde belirmediğini gördüm. Ama sözlerimi geri almayı reddettim. Uzun bir sessizlik oldu. Tüm kusurlarına rağmen babam duygularını buzdan bir kalkan gibi saklayabiliyordu. Tıpkı benim gibi.

Thraan bana, "Bu hafta içinde evlilik bağlarını kuracaksın," diye emretti. "Bunu annene borçlusun. Değil mi?"

Sanki bir bıçak ciğerlerimin derinliklerine doğru kayarak nefesimi kesiyor gibiydi.

"Arada Hanesi'nden Lyris ile *drava* için değil, bunu Aina'ya ve *annene* borçlu olduğun için evlen. Görevini her zaman ön planda tutacağına dair ona söz verdin, değil mi? Bunu söylediğini duydum. Şimdi sözünden dönüyor musun? O ölürken ona verdiği sözünü bozuyor musun?"

"Sen bir piçsin," diye nefes aldım, boşlukta babamın gözlerinin içine bakarak. "Kaalium için her şeyimi verdim!"

"Her şey değil," dedi babam, sesi sertleşerek. "Ben kör değilim. Sen körsün. Eğer her şeyi açıkça görseydin, doğru olanı yapardın. Kaalium'u korurdun. Halkına karşı görevini yap. Annene verdiği sözünü yerine getir. Önemli olan *bu*. İnsan fahişen değil."

Pençelerimin bir darbesi ıslık çalarak Halo Com ekranını ikiye böldü. Babamın görüntüsü kayboldu, arama şiddetli bir sonla bitti. Öfkem artıyor, boğazımda düğümlenip boğulacakmışım gibi hissedene kadar boğazımı tırmalıyordu.

Ofiste yankılanan bir ses vardı. Sert, çiğ ve öfkeli. Ve bunun *ben* olduğumu anlamam bir anımı aldı. Öfkemi, kederimi, nefretimi ve yorgunluğumu haykırıyordum. Yaşayanlar alemi yavaşladı. Kalp atışlarımla acıyla çarptığını hissettim. Kağıt parçaları kar gibi düşüyordu.

etrafımda. Her şeyi parçalıyordum, pençelerim kanıyordu. Cam kırıldı, pencere gitti. Ilık bir esinti ensemde geziniyor, güneş ışığı içeri doluyor, kör ediyordu. Paha biçilmez bir vazö kırıldı ve ben bu sese sırttım. Hiçbir şey beni sakinleştiremezdi. Tüm bu kaleyi parçalayana kadar durmayacaktım.

Hayır.

Ne istediğimi biliyordum. Tek istediğim Millie'ydi.

Beni sakinleştirirdi. İçimde sızan, açılan, sızlayan ve asla tam olarak iyileşmeyen bu yarayı yatıştırır ve sarardı. Şimdi bile, yaptıklarımın sonra ona gitsem, kollarını açar ve beni kucaklardı. Çünkü onun kalbi sıcaktı, benimki gibi yakacak kadar soğuk bir buzla kaplı değildi. Onu hak etmiyordum. Hiç hak etmedim.

O benim olmadığım, olmak istediğim ve olmam gereken her şeydi.

Ve ben ona sırtımı dönmüş, *görevim* olarak algıladığım şeyi ona *tercih etmişim*. Ben böyle biri miydim?

Pençelerimi geçirebildiğim her şeyi parçalayan bu canavar mı? Kaalium için en iyisi bu muydu? Erzos için? Ailem için? Denizlerin ötesindeki Kylorr'a karşı savaşta bize liderlik edecek kişi bu muydu?

Millie'nin sevdiği kişi *bu* muydu?

Yeter, diye düşündüm, masamı devirip zaten yok etmediğim her şeyi yere savurduktan sonra beni yolumda durduran kelime netti.

Yeterli.

Gerçeklik geri döndüğünde, ofisim tamamen yıkılmıştı. Parşömen parçaları hala havada uçuşuyor, kırılan pencereden gelen esinti onları kapıya doğru taşıyordu.

Ellerimi saçlarımda gezdirdim ve duvara doğru tökezledim, botlarım camda çıtırdadı. Aşağı kayarken, camın sivri kenarının kanadıma sürtündüğünü, kemiği ve hassas zarı çizdiğini hissettim ama acıyı hoş karşıladım.

"RAAZOS'UN KANINDA NE VAR..." DIYE TANIDIK BİR SES GELDİ.

Kaşlarım çatıldı ve başımı ellerimden kaldırdım.

"Burada ne yapıyorsun?" Tısladım, ama sözlerimde hiçbir ısırik yoktu. İçi boş gibiydi. Sanki burada değilmişim gibi hissettim. Sanki bu bir rüya, bir kâbusmuş gibi geliyordu. Ben, cam kırıklarının içinde otururken, babamın sözleri zihnimde tekrar tekrar yinelenirken, bir yandan da Millie'yi düşünüyordum. Çünkü o hiç gitmemişti. Onun için yanıp tutuşuyordum, onun kanı için, onun sıcaklığı için, onun gülümsemesi için.

Ne yaptığımı giderek daha iyi anlıyordum. Ne kaybettiğimi.

"Vadyn beni çağırmış," dedi Azur karanlık ofise adım atarken. Artık gece olduğunu fark ettim. Ne kadar zamandır burada oturuyordum? "İyi bir sebepten ötürü."

"Duymuş mu?" Utanacak kadar bile umursamadan sordum.

"Kim duymadı ki?" Azur sordu. "Tüm bakıcılarınız ürkmüş görünüyor."

Gözlerimi kapattım.

"Ben de öyle," diye itiraf etti kardeşim usulca, botları kumaşın, dolgunun, kırık Halo Com parçalarının ve peşinden gittiğimi bile fark etmediğim ışık kürelerinin üzerinden geçerek bana

yaklaşırken. "Ben hiç... Ben hiç

Seni hiç böyle görmemiştim Kythel. Ama bugün bir şey hissettim, bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Doğruca buraya uçtum. Çıldırдың mı?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. Ellerimde ve kollarımda kesikler vardı, kan çoktan kurumuş olsa da fark ettim. "Hiç sanmıyorum."

Azur yanıma çömeldi, ben de başımı duvara yaslayıp gergin bir çeneyle ikizime baktım. Endişeli görünüyordu. Genelde tam tersi olurdu.

"Neden *bana söylemedin*?" diye sordu, ses tonu hafifçe dehşete düşmüştü. "Kaldur ve Thaine biliyordu ama sen *bana kyrana'nı* bulduğunu bile söylemedin?"

"Onu ilk gördüğümde oradaydılar," dedim yorgun bir sesle. "Bu nasıl bir mazeret?"

"Bir tane değil," dedim. "Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim." "Oldukça basit," dedi Azur.

"Öyle mi?" Merak ettim.

Sessizleşti. Sonra sordu, "Ne oldu?" "Baba."

"*Vaan*," diye küfretti Azur, derin bir iç çekip cama oturdu ve sırtını masamın kalkık ayaklarına yasladı. "Anlat bana."

Ben de anlattım. Ona her şeyi anlattım. Millie'yi, anlaşılmamızı, Arada Hanesi'nden Kaan ve Lyris'i, Raana *Dyaan'ı* ve babamla yaptığım konuşma da dâhil olmak üzere son birkaç günde olanları.

Söylediğim her kelime, derin ve enfeksiyonlu bir yaranın kabuğunun kaldırılıp akıtılması gibiydi. Sanki

Güzel.

İşim bittiğinde Azur ciddi bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Ne oldu?" Son birkaç gündür neredeyse hiç konuşmadığım halde bu kadar çok konuşmaktan boğazım düğümlenmiş ve gırtlığım düğümlenmiş halde sordum.

"Kendini affetmelisin," dedi ve irkilmeme neden oldu. "Aina'nın ölümü için. Annemin o gece sana söylediği şeyi söylemeye hakkı yoktu. Kederli ve öfkeliydi. Kalbi kırıktı. Ama sen o sözleri aldın ve o kadar derine gömdün ki, artık onları içinden söküp atabilir misin bilmiyorum. İliklerine kadar işlemişler Kythel. O zamandan beri kendini cezalandırıyorsun."

Derin bir nefes aldım.

"Aina'ya olanlar için kendini suçlayan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?" Azur sordu. "Çok uzun süre onu hayal ettim. Onun Zyos'ta kaybolmuş ve başıboş dolaşan görüntüsü yüzünden kendime işkence ettim. Bu beni yiyip bitirdi. Sürekli olarak."

"Ama orada onunla birlikte olmam gerekiyordu," dedim. "Pe'ji'de."

"Ve Aina sayıca üstündü," diye mantık yürüttü Azur. "Sen orada olsaydın bir şey değişir miydi? Herhangi birimiz olsaydık? Uyanık olduğun her an onun yanında olmayacaktın. Kendini suçlamayı bırak. Yıllar geçti. Hayatına devam etmenin zamanı geçti. Peki babam bugün ne dedi? O bir piç. Bunu zamanla anlayacak ve tıpkı annemin pişman olduğu gibi o da sözlerinden pişman olacak."

Gözlerimi ayırmadan bizi ayıran boşluğa baktım.

"Ve ben senin ağabeyin ve Laras'ın *Kyzaire'i* olduğum için..." Azur başladı. Alay ettim ama küçük sırtışını yakaladım. "Arada Hanesi'nden Lyris'le evlenmene izin vermeyeceğim. *Drava* için değil. Hiçbir şey için."

"Ne zamandan beri başkalarına kiminle evlenip kiminle evlenmeyeceklerini söyleme hakkına sahipsiniz?" Karısıyla olan kendi geçmişini göz önünde bulundurarak soruyu yönelttim.

Azur'un ifadesi ciddileşti. "Bu seni mahveder Kythel. Eminim ki şimdiden

mesafe, *kyrana* için özlem. Daha da kötüleşir. Güven bana. Gemma'yla şu an hissettiğim mutluluğu ve huzuru biliyor musun? Onu kaybetmeye bu kadar yakın olmak beni gerçekten korkutuyor. Bunu yapmana izin vermeyeceğim. Arada Hanesi hâlâ Hanemize boyun eğmekle yükümlü. *Drava'yı güvence altına* almanın, kendini eşin olmayan bir dişiye zincirlemenin içermeyen başka yolları da var."

"Millie'nin o gece bana nasıl baktığını görmeliydin. Beni affetmeyecek," dedim ona, gerçek boğazımdan yırtılmıştı. "Ona karşı çok soğuk davrandım. Beni sevdiğini söyledi, ben de *üzgün olduğumu söyledim* Azur. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim - yüzüne yavaş yavaş gelen farkındalık. Ne zaman gözlerimi kapatsam, onun yüzünü görüyorum. Onu hak etmiyorum. Onu hak etmiyorum."

"O zaman ona gerçeği söyle ve zaman tanı," dedi ağabeyim. "Gemma'nın benden tek istediği buydu."

Gerçeği bilseydi bana farklı bakar mıydı? Merak ettim. Benim bir korkak olduğumu düşünür müydü? Bencil?

Hayır. Cevap kolayca geldi.

Aina hakkındaki düşüncelerimi yeniden yapılandırmayı öğrenmem gerekiyordu. Azur haklıydı. Olanlar için hepimiz bir şekilde kendimizi suçlamıştık, en çok da annemi. Ama gerçek şu ki, bu kimsenin suçu değildi. Bu bir trajedi idi, bir savaş suçu idi.

Ama yılların suçluluk duygusunu ve kendinden nefret etmeyi unutmak zordu. Yine de Millie için denemeliydim. Azur ve ben enkazla dolu zemindeki yerlerimizden kalktık.

Ofiste etrafına bakınırken sırtıttı. "Fark ettiğinden daha çok bana benziyorsun."

"Bundan gurur duymuyorum," dedim ona, ama omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissetmiştim. Bir başlangıç. Millie ile konuşmam gerekiyordu. Hem de hemen.

Azur masamın etrafında döndü ve onu düzeltmek için eğildi, ayakları kırdığım vazonun kırık parçalarına çarpsa da doğru pozisyona itti. Doğrulduğunda bakışları pencereden dışarı, Stellara'ya doğru gitti. Kaskatı kesildi, gözleri uzaktaki bir şeye takılmıştı.

"Bu nedir?" diye sordu masanın etrafında dönerek.

Gecenin karanlığına bakmak için arkamı döndüm. Kanayan ağaçların tepelerini kırmızı bir parıltı aydınlatıyordu. Ormandan karanlık bir şey yükseliyordu.

"Bu duman mı?" Azur kuşkulu ve endişeli bir şekilde sordu.

O daha tek kelime edemedi, kanatlarımı sivri camlara sürterek pencereden atlıyordum.

Millie'nin kulübesi yanıyordu.

CHAPTER 37

MILLIE

W Gözlerimi açtığımda sabah olduğunu sandım. Güneşin turuncu ışıltısı yatak odasının duvarlarında titreşiyordu. Bunun garip olduğunu düşündüm ama yine de yorgundum. Son zamanlarda. Belki de bütün gece uyumuşumdur.

Sonra burun deliklerime dolan dumanın keskin kokusunu aldım. Nefes nefese kalıp yatakta doğrulurken dumandan boğuldum ve yüksek sesli, kesik kesik öksürükler vücudumu sarstı. Gözlerim yaşardı, acıdı.

Duvarlarda titreyen güneş ışığı değildi. Onlar alevdi.

Korkudan nefesim kesilerek yataktan fırladım, bu da daha fazla öksürmeme neden oldu. Duman, karanlık ve gri dalgalar halinde merdivenlerden yukarı doğru yükselmeye başlamıştı ve uyuduğum tuniğin eteğini yukarı çekerek burnumu ve ağzımı kapattım. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir sıcaklık bana doğru yükseliyordu.

Buradan *hemen* çıkmam gerekiyordu.

Donmak yerine, dehşet beni harekete geçirdi. Açık merdivenlerden tırmanarak indim, ayaklarım sıcak taşların üzerine düştü. Acı hissediyordum, tısladım ama devam ettim. Adrenalin içime pompalanıyordu. En alt kata ulaştığımda duvarların yandığını gördüm. Hazırlık tezgahı, masa, sandalyeler.

Duman o kadar yoğunlu ki kapıyı zar zor seçebiliyordum ve burnumu örten bezin arasından bile öksürüyordum. Derin, iç burkan öksürükler. Sıcaklık *yakıcıydı*. Dilimde kan tadı vardı. Eğer kaçmazsam ciğerlerim yanacaktı. Çok sıcaktı. Hiç bu kadar sıcak bir şey hissetmemiştim.

Tökezleyerek ön kapıya doğru ilerledim, kolu çekiştirdim... ama sonra bir çığlıkla bıraktım, avuç içim yanıyordu. Mutfak sandalyesinin arkasına örtülmüş olan babamın pelerini henüz alevlere teslim olmamıştı ve onu çekiştirerek çıkardım, eteklerini yemeye başlamış olan korları sıvazladım. Kapının kolunda kullandım, tüm gücümle ittim-

Ama yerinden kılmıdamadı. Bir santim bile. Sanki ağır bir şey onu dışarıdan engelliyordu. Dişlerimi sıkarak haykırdım ve tüm ağırlığımı çerçeveye verdim. Metal erimeye başlamıştı - Ruaala'nın tasarımları- camdaki buğu gibi tahtadan kayıyordu. Açıkta kalan etimi yakıyordu ama bedenimi kapıya çarpmaya devam ettim. Kalp atışlarım göğsümde çırpınan, vahşi bir şeydi ve nefesimi tutmaya çalıştığımda, duman boğazıma öyle derin sarıldı ki hava alamadım.

Dumanın o kadar yoğun olmadığı yere düşerek şiddetli, hırıltılı nefesler aldım. Gözyaşlarım yanağımdan aşağı süzülüyordu ama ağladığım için değildi. Duman onları kan çanağı ve çiğ hissedene kadar yakıyordu.

Burada ölebilirim, diye aniden fark ettim.

Taş zemin diz çöktüğüm yerde diz kapaklarımı ve inciklerimi yakıyordu.

Pencereler.

Yerden ağır ağır kalkarak alçakta durdum ve tuniğimi burnuma bastırdım. Mandalı açıp cama bastırduğım pencere hareket etmedi. Kaşlarım çatıldı, sıkıştığını düşünerek cama vurdum... ta ki dış çıkıntı çerçevesine -daha dün tamir ettiğim çerçeveye- tutturulmuş büyük cıvataları görene kadar. Tanımadığım, bu sabah orada olmayan cıvatalar.

Yumruğumu korumak için babamın pelerinini kullanarak cama vurdum, ancak camın inanılmaz derecede kalın olduğunu biliyordum. Kırabileceğimi sanmıyordum ve lanet aletlerim dışarıda, ön bahçedeydi. Burada sadece bıçaklarım vardı ve bilenmiş bıçaklar bile camı delemezdi.

Tam o sırada büyük bir *çatırtı* duydum, tavan güçlü bir şekilde sarsıldı, tepedeki ahşap kirişlerden tozlar döküldü.

Tanrım, diye düşündüm. Yanmaları ne kadar sürer? "*Millie!*"

Gırtlaktan gelen bir kükreme neredeyse kulübeyi sarsıyordu.

Nefesim kesildi, umut ve çaresizlik birbirine karıştı.

"Kythel!" Bir kez daha bedenimi sarsan öksürüklere boğulmadan önce geri seslendim. Sesim çok zayıftı. Kulaklarımdaki kan hücumundan zar zor duyabildiğimi hissediyordum. "Ky-Kythel, buradayım!"

Yukarıdan bir başka *gümbürtü* duyduğumda çığlık attım, ahşap kirişlerden biri çatlayıp yere düştü. Sarsılarak, nefes nefese, tavan çökmeye başladığında başka bir kirişe baktım, düşen molozlar alevleri daha da yükseğe fırlattı ve taze malzemeyi yaladı.

"Millie!"

Çok yakındı. Sesi çok yakındı. Ama halsiz hissediyordum, kapıya doğru sürünmeye çalışıyordum. Yeterince hava alamıyordum.

Kapı aniden şiddetli bir takırtı çıkardı.

Sonra neredeyse menteşelerinden koptu ve ateşin boyutu ve yoğunluğu patlayacak gibi olmadan hemen önce oksijen ışığını duydum.

Bir tahta kiriş daha yere çakılırken Kythel beni hızla kollarının arasına aldı. Tavanın geri kalanı zemin katta çöküp aşağıdaki açgözlü ateşi beslerken ikimizi de kulübeden dışarı fırlattı.

Boğazıma hücum eden temiz ve soğuk hava, iki ciğerimi de öksürecekmişim gibi hissedene kadar hıçkırmama neden oldu. Kythel bizi neredeyse açıklığın kenarına kadar götürdü ve beni kanayan ağaçlardan birine yasladı.

"Yaralandın mı, *sasiral?*" diye sert bir sesle sordu. "Neren yaralı?"

Karanlıkta ellerini üzerimde gezdiriyordu - titreyen eller, nihayet öksürüğümü kontrol edebildiğimde fark ettim - ve bacaklarımdaki yanıklarla karşılaştığında tısladım.

"Azur!" Kythel açıklığa doğru bağırdı. Azur mu? Kardeşi burada mıydı? "Erzan'a git ve şifacıyı getir!"

Ama sonra başka bir Kylorr gökyüzüne çıkarken kanatların ışığını duydum.

Kythel'in sesi farklı geliyordu. Daha derinden. Gruffer. Sonunda gözlerimdeki yaşları kırıştırdığımda onun da değiştiğini gördüm. Yeleği vücudundan lime lime sarkıyordu. Gözlerinin mavisini o kadar parlaktı ki neredeyse parlıyordu. Yalınayaktı, pantolonunun yanlarındaki dikişler açılmıştı.

Boynuzları düzdü, artık kafatası boyunca kıvrılmıyordu. Ve göğsünden sürekli derin bir hırıltı yükseliyordu.

Berserker, diye hatırlattım kendime. Bazen Kylorr'un özünde bu olduğunu hatırlamak zor oluyordu. Vahşiler. Onları bu kadar tehlikeli yapan da buydu. Babam söz konusu olduğunda, onu hiç bu kadar çıldırmış görmemiştim. Başka bir canlıya zarar verdiğini hayal bile edemezdim.

Ama Kythel?

Bakışlarında bir çılgınlık vardı, serbest bırakılmış ve öfkeli. Tehlikeliydi. Peki neden ondan korkmuyordum?

Çünkü benim için çılgına döndü, fark ettim.

Benim için korkuyor, diye düşündüm, özellikle de başım büyüklüğünde titreyen bir avucunu yanağıma vurup gözyaşlarımı sildiğinde. Tüm vücudu titriyordu.

"İyiyim," diye mırıldandım, sesim dumandan kısık ve boğuk çıkıyordu. Konuşmak acı veriyordu. Boğazların içinin yanıp yanmadığını merak ediyordum çünkü benimki öyle hissettiriyordu. "Ben iyiyim Kythel."

Omuzları titredi ve başını eğdi. Alnı yüzümün yan tarafına değdi ve sanki doğru söylediğimden emin olmak istercesine kendini orada tuttu. Bu küçük hareket gözlerime yeni bir yaş dalgası getirdi ve sonra ağlamaya başladım. Son birkaç gündür bu erkek için o kadar çok ağlamıştım ki. Gözyaşlarımın yeni bittiğini sanıyordum ama sanırım ölüme yakın bir deneyim bunu değiştirdi. Alevlerin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum ve Kythel'in siyah saç tellerinin arasından kulübemin yanışını izledim.

Babamın mektupları. Son dükkanları. Tüm eşyalarım. Hepsi gitmiş olabilir. Ancak pelerini hâlâ yumruğuma sarılıydı.

Gözlerimi kapattım, inanmak istemiyordum.

Bu uyanmam gereken bir kabustu. Ama hiç uyanmadım.

C H A P T E R 3 8

KYTHEL

"**Y** Dinlenmen gerek," diye seslendim Millie'ye sessizce, sargılı kolunu tutmaya çalışırken, kulübenin ön kapısından gelen erimiş metalin neden olduğu yanıklardan kaçındım.

"Hayır, geriye ne kaldığını görmem gerek," dedi, kararlılıkla öne doğru adım atarken gözlerimle tam olarak buluşamadı.

"Millie," diye homurdandım, kömürleşmiş bir kirişin üzerine bastığında, su toplamış ayaklarının üzerine düştüğünde yüz hatlarındaki küçük irkilmeyi yakaladım, gerçi şifacı elinden geldiğince yaraları sarmış ve dolgu yapmıştı. İnsanlar Kylorr'dan daha yavaş iyileşirdi ama ben yaranın iyileşmesini hızlandırmak için yanık macununa biraz kan ve zehir karıştırmıştım.

"Ben iyiyim," diye ısrar etti. Ama değildi. Cildi hâlâ is ve külle kaplıydı, bu da yanaklarından aşağı süzülen gözyaşı izlerini daha da belirgin hale getiriyordu. Kolları ve sağ eli kalın bir bezle sargılıydı; dizleri, incikleri ve ayakları da öyle. Taş o kadar sıcaktı ki açıkta kalan etlerini yakmıştı. Üzerinde hâlâ uyluklarının ortasında biten bir tunik vardı ve o kadar emek verdiği kulübenin enkazını karıştırırken çok savunmasız ve üzgün görünüyordu.

Yumruklarım iki yanımda sıkılmıştı. Hissettiğim korkuyu ve onun çığlıklarında duyduğum çaresizliği hatırlamak bile... Öfkenin arttığını hissettim. Şu anda onu uzak tutmam gerekiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım ama *Kyrana*'nın hayatı tehdit altındayken, tekrar çılgına dönmek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyordu.

Onu neredeyse kaybediyordum, fark ettim. Ona birkaç dakika sonra bile ulaşsaydım, tavandaki kirişlerin altında ezilebilirdi.

Tek istediğim onu kendime doğru çekmek, yanımda tutmakken -kalbim artık bedenimin dışında yaşayan, nefes alan bir şey olduğu için-illie beni bir kol mesafesinde tutuyordu, bunun iyi bir nedeni vardı.

Artık sabah olmuştu. Şafak Stellara'nın üzerinde söküyor, gökyüzüne sulu boyalar gibi yumuşak renkli mor ve pembe çizgiler yayıyordu. Açıklık daha önce hiç görmediğim kadar çok Kylorr ile doluydu -Telaana, Vadyen, alevleri söndürmeye yardım etmek için gece yarısı uyanan çeşitli bekçiler. Azur şifacının yanında durmuş, açıklığın karşısında alçak sesle konuşuyordu. Etrafı karış karış taramasını emrettiğim bir askerin ona yaklaşmasını ve kardeşime bir şey uzatmasını izledim.

Yangın kaza değildi. Millie yatmadan önce ocaktaki ateşi söndürmekte ısrar etmişti. Kapıda onu içeride kilitleyen siyah metal bir destek vardı ve ön pencerelerin çerçevelerine çivilenmiş sürgüler kaçıışı engelliyordu. Birileri onun ölmesini istemişti. Kaalium Hanesi'nin pek çok düşmanı vardı; örneğin, Zyre'nin Kaalium'un her yerinde casusları olduğu konusunda uyardığı, denizlerin ötesindeki Kylorr. Ve Zyre tam olarak bir düşman olmasa da, bir müttefik de değildi. Onun da

Bize en çok zarar verecek yerden saldırmak için her türlü sebep var.

Yine de suikastçıların eve çok daha yakın olduğunu düşündüm. Özellikle de Azur bana yaklaşıp Millie'nin sevgili kulübesinin kararmış küllerini eşelemesini izlediğimde.

Azur elime bir şey sıkıştırdı. Soğuk metali hissettiğimde, aşağıya bakmadan ne olduğunu anladım ve keskin gözlere ve kulaklara sahip olmak için eğitilmiş olmalarına rağmen askerin hepsini bulmuş olmasından etkilendim.

Bir izci gözcüsü. Kısa bir süre önce yakınlarda bulduğumla aynı model.

"Nerede?" diye sordum.

Azur, Ruaala'yı altına gömdüğüm ağacı işaret etti. "Ağacın orada duydu. Sonra kendi kendini sildi."

Birisi izliyordu. Az önce.

"*Beni izlediklerini sanıyordum,*" dedim sessizce, tekrar Millie'ye bakarak, gözlerim yavaş da olsa onun her hareketini takip ediyordu. "Ama bunca zamandır onu izliyorlarmış."

"Başka bir tane daha mı buldun?"

"Geçen hafta," diye bilgilendirdim onu. "Stellara'da yürürken bizi takip etti."

"Birileri onun senin *kyrana'n* olduğunu biliyor o zaman," dedi Azur.

"Erzos'taki herkes artık biliyor," dedim alay ederek. "Pek *kurnaz* sayılmazdım. Saklayabileceğim bir şey değildi."

"Onu kimin takip etmek isteyeceğini biliyor musun?" "Arada Hanesi," diye cevap verdim, çenem gerilmişti.

Lyris yerine Millie'yi seçersem en çok onlar kaybedecekti. Kaan bana kızının Kaalium Hanesi'yle evlenmesini, Hanelerimizin tarihte birbirine bağlanmasını istediğini bizzat söylemişti. Babama yaptığı çağrı çaresiz bir hareketti. Ve bir ay rüzgârının daha Lyris'e evlenme teklifi yapmadan geçip gitmesi... sabrını taşırmış olmalıydı.

Arada Hanesi'nin önündeki tek engeli ortadan kaldırmak cazip bir seçenek olabilirdi. Tek soru emri kimin verdiğiydi. Yoksa hepsi birden miydi?

"Dışarıdan biri olmadığına emin misin?" Azur, eğer doğru olsaydı söylediklerimin ne anlama geleceğini bildiğinden sordu. "Zyre? Thryki mi?"

"Bu mümkün," diye izin verdim. Kan bağı olan bir Kylorr tehlikeli bir şeydi, özellikle de Kaalium'un varisi olan ve emrinde lejyonlarca asker bulunan biri. "Ama neden Gemma'nın da peşinden gitmiyorsun? Hayır, bu hiç mantıklı değil."

Elimdeki takip cihazına baktım.

"Kapıdaki destek *dravaydı*. Civatalar da öyle," dedim. "İnşaatçı kalitesindeydiler. Herkesin böyle malzemelere erişimi yok."

"Ne yapacaksın?" Azur sordu, sesi acımasızdı. "Eşinin hayatını tehdit etmek gerçekten de ciddi sonuçlar doğurur. Ölüm bile olabilir. Ama..."

"Biliyorum," diye homurdandım.

Hala Arada Evi'ne ihtiyacımız var.

Kaan'la -ya da belki Hanno'yla, hatta Lesana'yla- yüzleşme düşüncesiyle duyduğum kana susamışlık, sorumluluğu böyle bir durumda muhtemelen daha soğukkanlı davranacak olan kardeşime devretmeme neden olmalıydı. Hayal ettiğimde, istediğim itirafı aldıktan sonra muhtemelen onları ikiye bölerdim. Millie'yi tehdit etmeye, onun için çok önemli olan kulübede onu diri diri yakmaya *cüret ettikleri* için. Çıglıkları hâlâ zihnimde yankılanıyordu ve pençelerimin avuçlarıma battığını, siyah kanın damlamaya başladığını hissettim.

Beni duraksatan *tek* şey Zyre'nin isteğiydi. Ve bir çift olarak yapmak istediğim şeye rağmen

Kylorr... Ben hâlâ Erzos'un *Kyzaire'iydim*. Bütün bir soylu ailenin reislerini öldürmek, hatta mallarını ellerinden almak tehlikeli bir emsal teşkil ediyordu ve çok da uzun zaman önce olmayan karanlık bir dönemi yansıtıyordu.

İstesem bile yapamazdım.

Ama yine de Arada Hanesi'nin isteğime boyun eğmesini sağlayabilirim, diye düşündüm Millie'nin molozların arasından yolunu bulmasını izlerken. *Ve eşime zarar vermeye cüret ettikleri için onları hâlâ cezalandırabilirim*.

O anda kararımı verdim, bana başka bir yol açıldı.

Millie'nin vücudundaki her yanık ve çizdiği House Arada'ya ödecektim. Döktüğü her gözyaşının, omuzlarını sarsan her öksürüğün, hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacak her çılgınlığın ve ağlamanın bedelini House Arada'ya ödecektim.

Ama önce Millie'yi geri kazanmalıyım.

Bu sefer, tüm evrendeki en büyük aptal olmayacak ve gitmesine izin vermeyecektim.

Ne pahasına olursa olsun, ne kadar uzun sürerse sürsün, o bir kez daha benim olana kadar dinlenmeyecektim.

Takip cihazını elimde ezerek, Millie'nin kulübesinin yanmış enkazından geçtim ve doğruca dostuma doğru ilerledim.

Göz ucuyla beni izlediğini gördüm ve içim burkuldu. Bana tekrar *bakması* için neler vermezdim ki, bana sıcak, açık bir şekilde gülümsemesi, beni ona bağlı hissettiren o özel şekilde. Ama onu derinden yaraladığımı biliyordum. Kendini reddedilmiş, bir kenara atılmış, terk edilmiş hissediyordu. Ve nasıl böyle hissetmezdi ki?

"Bana dinlenmemi söyleme," dedi.

Tek istediğim onu kaleye, *ait* olduğu yere, yatağıma geri götürmek ve vücudundaki her yara iyileşene kadar orada tutmak olmasına rağmen, "Yapmayacağım," dedim. İnsanların ne kadar savunmasız olduğunu fark etmemiştim. Derileri ne kadar kolay su toplayabiliyordu. "Neye ihtiyacın var? Ne arıyorsun?"

Millie hâlâ bana bakmıyordu. Yerde, yanmış bir battaniyenin üzerinden geçti. Kumaş küle dönüştü.

"Yatak odasından bir sandık," dedi. "İçi Jobarrian metaliyle kaplıydı, yani umarım..."

Yanmamış olmasını umuyordu.

"Bulacağım," diye söz verdim. Bir an bile tereddüt etmeden evin arka tarafına doğru yürüdüm, ne kadar çabuk bulursam Millie'yi o kadar çabuk oturmaya ikna edebileceğimi biliyordum.

Çok uzun sürmedi. İkinci katın tamamı yanmıştı ve sandığı çamaşır küvetinin altında gömülü olarak buldum, ancak ona ulaşmak için küçük bir moloz dağına tırmanmak zorunda kaldım.

Bunu onun için temin ettiğimde Millie rahatlamış bir şekilde iç çekti ve göğsüm gururla kabardı. *Sonunda* gözlerimle buluştu.

"Teşekkür ederim," dedi, uçup gitmeden önce onları sadece bir an tuttu. Sapı yanmıştı ve ön yüzünü kaplayan malzeme yarı yanmıştı. Durduğu yerde çömelip açtığında, iç metal kaplamanın iyi dayandığını gördüm.

Omuzları gevşedi. İçinde tanıdık basınçlı şişeler, kavanozlar ve mataralar vardı. Babasının reçelleri. Düzgünce bağlanmış bir yığın parşömenle birlikte.

"Nedir onlar?"

"Mektuplar," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. "Babamın Ruaala'ya yazdığı mektuplar. Bir tanesini de bana göndermişti. Ölmeden önce."

Göğsüm sıkıştı. "Mektubunda ne diyordu?"

"Bilmiyorum," diye sessizce itiraf etti. "Okumadım."

Söz konusu mektubu çıkardı. Gümüş balmumu mührün kırılmamış olduğunu gördüm. Elleri

Titriyordu ve sol eli mührü kırmaya çalışırken sağ eli sargılıyken onu tutmak için mücadele etti.

"Ve bu sabah tek düşünebildiğim, mektubun yanmış olabileceği ve son mektubunda ne yazdığını asla bilemeyeceğim... çünkü onu okuyamayacak kadar korkak olduğumdu," diye yumuşak bir sesle devam etti. "Şimdi çok aptalca geliyor."

"*Sasiral...*" Sesini kestim, sesindeki keder kalbimi sızlatmaya başlamıştı. Ama kararlılık da duydum. "Sanırım okumak istemedin çünkü o zaman ölümü kesinleşecekti. Bu seni korkak yapmaz."

Bana bakmak için durakladı, gözleri biraz camlaştı.

"Alabilir miyim?" Mektubu işaret ederek sordum.

Başını salladı.

Uzanarak pençemi mühürün altından geçirdim ve mektubun kapağı açıldı. Mektubu onun için açarken parşömeni kirletmemek için ellerimi yırtık pantolonuma sildim. Gözlerimi kaçırmadan mektubu ona uzattım.

Millie derin bir nefes aldı ve sonra okudu, uzun süre sessiz kaldı, gözleri sayfayı tekrar tekrar gözden geçirdi. Okuyordu. Sonra tekrar okudu.

Açıklıkta diğerlerinden sesler geliyordu ama kulübenin enkazına çömelmiş sadece Millie ve ben vardık. Burada başka kimse bize ulaşamazdı. Ve bu yüzden ağlamaya başladığında, lanet kalbimi kıran nazik küçük hıçkırıklar, uzandım ve bana doğru düştü, desteğe ihtiyacı vardı. İkimizi yeniden oturur pozisyona getirerek, o ağlarken onu kucağıma aldım.

"*Laraya,*" diye fısıldadım saçlarına, kederinin ve üzüntüsünün sesi boğazımı düğümledi. "*Laraya,* ben buradayım."

Ve her zaman da öyle olacağım, diye ekledim sessizce.

Eğer bu kelimenin ne anlama geldiğini biliyorsa -kalbin *kantı*- cevap vermedi. Sadece küle bulanmış yüzünü yeleğime daha sert bastırdı ve kumaşta kalan her şeyi gözyaşlarıyla ıslattı. Mektubu dikkatlice katladım ve bagajın güvenli yerine geri koyup kapağını kapattım. Okumadım. Özeldi, sadece Millie'ye babasından geliyordu.

Bir gün bunu benimle paylaşmak isterse, orada olurdum. Ama bu şekilde değil. Millie'nin sadece kederinde ve şokunda teselli aradığını, geceki olayların stresli ve bunaltıcı olduğunu bildiğim zamanki gibi değil. Kalbini umursamazca kullanmış olsam da tanıdık geliyordum. Güvenini.

O gece benim için netlik getirirken, onun için sadece kafa karışıklığı getirmişti. Tüm dünyası altüst olmuştu. Tekrar.

Zamanla Millie'nin bana güvenebileceğini, beni korkusuzca sevebileceğini kanıtlayacaktım. Çünkü bir daha asla böyle hissetmeyeceğinden emin olacaktım.

CHAPTER 39

MILLIE

"*T* *Kyzaire* bundan pek memnun olmayacak," diye homurdandı Kelan, beni Erzan'ın meydanının tam ortasına, solumdaki arşivlerin olduğu yere bırakırken. Gerçi benim ilgilendiğim ilan panosuydu

Biraz sessizlik için arşiv binasına uğrayabilirim.

Hâlâ topallıyordum ama bu sabah şifacı tarafından ayağımdaki bandajlar çıkarılmıştı. "Bu onu ilgilendirmiyor, o yüzden bilmesine gerek yok," dedim, gözlerim zaten tahtadaydı. "Ne arıyorsun ki?" Kelan merak etti.

"Sonsuza kadar kalede kalamam," diye bilgilendirdim onu. "Ayaklarımın üzerinde durana kadar Erzan'da bir oda ya da han arıyorum. İş bulmam ve ardından kulübeyi yeniden inşa etmek için para biriktirmeye başlamam gerekiyor."

"Millie," dedi başını sallayarak, kanatları protesto için hışırdıyordu. "*Kyzaire* bu durumdan hiç memnun olmayacak."

Kythel hakkında söylediklerini duymazdan geldim ve duyuru panosuna doğru topallayarak ilerledim. Karşılaştığım her seyahat limanında bir tane bulunurdu ama bunlar genellikle izdüşüm olurdu. Erzan panosunda, üzerine el yazısıyla karalamalar yapılmış gerçek bir parşömen vardı.

"Kaleye dönmenin bir yolunu bulacağım," diye söz verdim ona. Kuzey kanadında, Kythel'in özel kanadında görevli tek bekçi olduğu düşünüldüğünde, bunun onu zor bir duruma soktuğunu biliyordum. "Ne kadar süreceğini bilmiyorum."

"*Kyzaire* tarafından öldürülmek *istediğimi* mi sanıyorsun?" Kelan homurdandı. "Hayır, senin yanından ayrılmayacağım."

"Sen bilirsin," dedim omuz silkerek.

Babamın ve Ruaala'nın ruh mücevherlerinin tamamlanmasına daha bir hafta vardı. Tapınak ustası bana "yerleşmekte" olduklarını söylemişti, ancak üç âlem ve ruhların beslenmesi hakkındaki uzun açıklamasından sonra bile bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildim. Süreçle ilgili her şeyin sorunsuz gittiğine dair bana güvence vermişti ki bu da tüm hafta boyunca aldığım tek iyi haberdi.

Kulübenin yanmasının üzerinden sadece iki gün geçmişti. Ama bunun üzerinde durmamaya, bu konuda öfkelenmemeye karar vermiştim. Şey... sağlıklı olandan daha fazla. Sağlıklı bir dozda öfkem vardı ama öfkem hiçbir şeyi *değiştirmiyordu*. Olan olmuştu. İlerlemenin tek yolu hayatıma devam etmektir. Ve kulübeyi tamamen restore edene kadar huzura kavuşamayacağıma karar vermiştim, ancak bu uzun bir süreç olacaktı. Bu da muhtemelen Erzos'ta - Kythel'in kalesine görüş mesafesinde - beklediğimden daha uzun süre, rahat edebileceğimden daha uzun süre kalmam gerektiği anlamına geliyordu.

İlan panosunda, Güney Yolu inşaatına en yakın, gecelik fiyatı en ucuz ve daha da indirimli olan Erzan Inn'de uzun süreli konaklama odaları için bir ilan gördüm

bir ay önceden ödeseydim.

Muhtemelen inşaat yüzünden, makine sesleri ve kayaların kesilmesiyle uyandığımı hayal ederek fark ettim. Ama başka seçeneğim yoktu. Başladığım yere geri dönmüştüm, yazlık için biriktirebildiğim her krediyi biriktiriyor, tutumlu davranıyor ve aldığım her küçük şeyde takıntılı oluyordum.

Yine de Kythel sağ olsun, en azından bu sefer babam yanımda, diye düşünmeden edemedim.

Bunun için sonsuza dek minnettar kalacağım. Kythel'e bakmak ne kadar acı verirse versin, ona yakın olmak ne kadar acı verirse versin. Yangından beri yanımdan hiç ayrılmadı.

Bu sabah Erzan'da, kaleden ve Kythel'den uzakta olmak, sonunda kafamı toparlayabileceğimi hissettirdi.

"Erzan Hanı o zaman," dedim usulca, Kelan'ın o ilana bakarken kaşlarını çatmasını yakalayarak.

"Aklı başında hiç kimse orada gereğinden fazla kalmaz," diye itiraz etti.

"O zaman aklımın başımda olmaması iyi bir şey," dedim ve dönüp topallayarak meydanı geçip güneye giden yola doğru ilerlerken ona kendini küçümseyen bir gülümseme attım. Aylığı peşin ödemeye karar verdim. Bugün ödeyecektim ve Kelan'a sandığımı ve kalan az miktardaki giysimi getirmesini söyleyebilecektim. Bu gece kaleden uzakta olabilirdim.

Kythel'den uzakta, diye ekledim.

Bu düşünce küçük bir dehşet ve keder gümbürtüsü getirdi. Çünkü Kythel bizimle ilgili kararını vermiş olsa da, saçma kalbim mesajı almış gibi değildi.

"*Millie?*" sesini duyduğumda arnavut kaldırımını meydandan henüz uzaklaşmıştım.

Sertleşerek döndüm. Grace orada duruyordu, belinin kıvrımlarını saran ve cömert kalçalarının üzerinde genişleyen zümrüt yeşili güzel bir elbise giymişti. Kolunda, ağzına kadar parlak renkli kır çiçekleri ve ipeksi kırmızı kurdeleyle bağlanmış bir paketle dolu bir sepet asılıydı. Her zamanki gibi güzel görünüyordu, yanakları sağlıklı bir pembeyle kızarmış, gözleri parlıyordu. Mutlu görünüyordu.

"Aman Tanrım, sensin!" diye haykırdı, gülümseyerek öne doğru geldi. "Seni bulmaya çalışıyordum ama bana Raana *Dyaan* ve... Millie'yi terk ettiğin söylendi. Sana ne oldu?"

Sonunda iki kolumu da hâlâ saran sargıya baktı. Yangın sırasında Ruaala'nın kapısından dökülen erimiş metal muhtemelen etimde nehirler dolusu yara izi bırakacaktı. Şifacı onları yanık macunuyla nemlendirmeyi ve mümkün olduğunca uzun süre bandajlamayı düşünüyordu. Ancak ellerim, ayaklarım ve bacaklarım Kythel'in kanı ve zehri sayesinde yeterince iyi iyileşiyordu; sargıların her değiştirilmesi gerektiğinde yanık macununa ekliyordu.

Grace'in güvenime ihanet ettiğini unutamazdım. Babamın mektuplarını Lesana'ya göstermişti. Onlara *güldüm*. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum.

Grace yaklaştığında Kelan aramıza girdi ve ilk kez şaşırmış görünüyordu, şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Millie?" diye sordu.

Kanatlarından birinin kemiğine dokunarak, "Kelan, sorun yok," dedim ve o da geri çekildi. İstesem de onu tamamen görmezden gelmeyi içimde bulamadım. Selam verdim, "Grace. Nasılsın?"

Gözlerini kırıştırdı. "Seni bir aydan fazla görmedikten sonra aldığım selam bu mu?"

Öfkem patladı ama yüz ifademi nötr tuttum. "Hayır, güvenime ihanet ettikten sonra aldığın selam bu."

"Ben..." Kelan "orada bekle" demeden önce sözünü kesti.

Kythel'in korumam olarak atadığı bekçi, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi olurken Grace ve bana biraz yer açarak uzaklaştı.

"Affedersiniz?" diye sordu. "*Neyinize* ihanet ettim? Sen neden bahsediyorsun, Millie?"

Gerçekten şaşkın görünüyordu, bu da kısa bir an için bocalamama neden oldu. Tüm kusurlarına rağmen Grace bir yalancı değildi. Ya da en azından ben öyle olduğuna inanmamıştım. Ama yine de Grace'le olan ilişkisini gizlemişti.

Vraad ve karısı kim bilir ne kadar süre *dyaan*'da kaldılar.

"Mektuplar," dedim. "Babamın özel mektupları. Lesana mektupları ona gösterdiğinizi söyledi - babam ve Ruaala hakkında her şeyi biliyordu. İkinizin de onları acınası bulduğunuzu ve onlara güldüğünüzü söyledi."

Grace'in dudakları ayrıldı ve sonra kapandı. Ayrıldı ve sonra kapandı.

Sonra patladı, yanakları kıpkırmızı oldu. "Benimle dalga mı geçiyorsun, Millie? O sürtükten nefret ettiğimi biliyorsun. *Sen* benim arkadaşımken neden mektuplarını *ona* göstereyim ki? Bunu asla yapmam!"

Aklıma daha fazla şüphe düştü. Donup kaldım, "Sen... yapmadın mı?" diye sordum.

"*Hayır*," diye sertçe ısırdı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, kır çiçeklerinden biri tedirgin hareketiyle sepetinden kaçtı. "Tabii ki hayır."

Şimdi kızgındı. Onun hakkında kötü düşündüğüm için, Lesana'ya onun yerine inandığım için bana kızgındı. "O zaman mektupları nereden biliyordu?" Omuzlarım düşerek sordum. Sanırım bu bir şey ifade etmiyordu.

şimdi bile önemli. Lesana ve Raana *Dyaan* yıllar önceymiş gibi geliyordu. Tıpkı kulübede olduğu gibi, ilerlemem gerekiyordu. "Tanrım, özür dilerim Grace. Neden bilmiyorum... Ona neden inandım bilmiyorum."

"Çünkü kulağa çok inandırıcı gelen bir tarzı var. İnanın bana, nasıl olabildiğini anlıyorum.

Bu yüzden ona hiç güvenmedim. Hayatım boyunca onun gibi kadınları tanıdım."

Dizlerimin etrafındaki sıkı, hassas deri itiraz etse de çömelerek, düşen kır çiçeğini, peygamber çiçeği mavisi bir çiçeği topladım ve güvenli bir şekilde Grace'in sepetine geri koydum.

"Özür dilerim," dedim, bastırılmış dudaklarına ve titreyen gözlerine bakarak. "Özür dilerim Grace. Lütfen beni affet. En kötüsünü düşündüğüm için, yalan söylüyor olabileceğini aklıma bile getirmediğim için."

Grace'in omuzları düştü ve sert bir iç çekti.

"Sanki sana kızgın kalabilirmişim gibi, Millie," dedi sonunda. "İstediğim zaman bile

yapamadım." Tereddütle elimi uzattım ve o da elimi tutup hafifçe sıktı, bu da beni biraz irkiltti,

Hala iyileşmekte olduğunu düşünürsek.

"Özür dilerim," dedi Grace, öfkesi çoktan unutulmuş, endişeliydi. Öne doğru bir adım atarak nazikçe omzuma dokundu ve sessizce, "Ne oldu Millie?" diye sordu.

"Uzun hikâye," dedim ona yorgun bir gülümsemeyle.

"Bütün gün boşum," diyerek Kelan'a bir bakış attı. "Ya sen?" Erzan

Hanı bekleyebilirdi sanırım.

En kötüsünü düşünmenin suçluluğu hâlâ aklımı kurcalasa da arkadaşımı özlemiştim. "Evet, öyle."

"Evim çok uzakta değil," dedi. "En sevdiğin buharlı keklerden var bende."

Gülümsedim. "Sanki onlara hayır diyebilirmişim gibi."

GRACE, KÜÇÜK BİR BAHÇEYE BAKAN PENCERE KENARINDAKİ KOLTUĞUNUN DUVARINA YASLANDI.

çiçeklerle dolu bir çayır parçası. Güzel bir portre çiziyordu, elbisesi gevşekçe sarkıyordu, dizini yukarı çekmiş, pürüzsüz baldırının yanını gösteriyordu. Boğazının her iki yanında küçük ısırık izleri gördüm.

Onun evi benim de istediğim her şeydi. Küçük, rahat, güvenli bir şey. İçerisi kadınsı desenler, malzemeler ve ön odayı aydınlık ve havadar hissettiren yumuşak renklerle rahatça döşenmişti.

Karmaşık beyaz dantellerle süslenmiş masada oturuyordum, küçük bir buharlı kek tabağı tam ortama tünemişti, ancak Grace'e hayatımın son bir ayını anlatırken, onlara neredeyse hiç dokunulmamıştı.

Sağlam elimle sıcak bir fincan çiçek sapı çayını *kucakladım*, tadı hoş bir tatlıydı ve küçük bir tutam *kanno* baharatı ve bir sıkım *syaan meyvesi* suyuyla harika gideceğini düşünmeden edemedim.

"Aman Tanrım, Millie," dedi Grace. Gülümsemiyordu. Şok olmuştu. Ve bu onun yüz hatlarında pek sık rastladığım bir ifade değildi. "Bunu kimin yaptığını biliyor musun?"

Kulübe Kythel'le olan ilişkim yüzünden yakılmıştı. Bundan emindim. Ve Lesana'nın o gece ofisinde bana tokat attığı, Grace hakkında bana yalan söylediği ve beni tehdit ettiği zamanki tehdidini hatırlamadan edemiyordum.

Bana ya da Arada Hanesi'ne bir daha karşı gelme. Sonuçlarından hoşlanmayacaksın, demişti bana.

Sorumlunun kim olduğuna dair şüphelerimi Kythel'e bile söylememiştim. Ama düşündükçe daha da emin oluyordum.

"Her kimse, Kythel'in yangından önce beni terk ettiğini fark etmemiş olması çok kötü," diye şaka yapmaya çalıştım ama kelimeler boş ve donuk kaldı. "Yeniden inşa etmek için çok şey gerekecek."

"Ve şimdi de kalede mi yaşıyorsun? Onunla mı?" diye sordu.

"Evet, ama..." Sözlerimi yarıda kestim. "Erzan Han'da yaşayacağım, karar verdim." Grace yüzünü buruşturdu. "Birbirimize rastlamadan önce ben de oraya gidiyordum."

"Tanrım, neden orada yaşamak istiyorsun ki?" diye sordu. Ama o biliyordu, çünkü ucuzdu. Raana *Dyaan*'daki herkes arasında, her kredi için endişelenmeyi en iyi Grace'in anladığını düşünüyordum. "Hayır, burada benimle yaşayacaksın. Arada sırada bana yemek pişireceğine söz verirsen senden tek bir kredi bile almayacağım. Meyveli pastalarını özledim. Doğum günüm için yaptıklarını."

Sandalyemde doğruldum. "Grace, seni bu şekilde zorlayamazdım."

"Saçmalık," dedi. "Eğer müşterilerim hakkında endişeleniyorsanız, onlar buraya gelmiyorlar. Tüm beslemeler için evlerine gidiyorum ve genellikle beni istediklerinde gece kalıyorum. Kendinize ayıracak vaktiniz olacak; sadece ben varım ve başka bir yatak odam daha var."

Özlem içimden geçti. Umut da öyle.

"İstedğin kadar kalabilirsin," diye bana güvence verdi.

Gözlerimde yaşlar birikti, cömertliği ve nezaketi onun hakkında en kötüsünü düşündüğüm için kendimi daha da kötü hissetmeme neden oldu.

"Yapma," dedi, sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi pencere kenarındaki koltuğundan kalkarak. Yanımdaki sandalyeye oturdu ve elimi tuttu - *iyi* elimi. Pencerenin dışında, Kelan'ın çayırda yürüyüp beni beklemesini izledim. "Yapma, Millie."

"Mektupları biliyordu," diye tekrar açıklamaya çalıştım. "Ben yokken eşyalarımı karıştırdığını mı düşünüyorsun?"

"Ayrılmamın nedenlerinden biri," dedi Grace sessizce, "özel odalarda casusluk yaptığına inanmamdı. Onları izci gözcülerle dinliyordu. Depodaki pencerenin salona baktığını da biliyorsun."

"İzci gözcüler mi?" Kythel ve Azur'un onlar hakkındaki konuşmalarına kulak misafiri olduğumu bildiğim için sordum.

Grace bana "Vraad tehdit ediliyordu," dedi.

"Öyle miydi?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Evine bir mektup gönderilmiş. Mektupta karısına benden, beslenme odalarında aramızda gerçekten neler geçtiğinden bahsedeceklerini söylüyorlardı. Bu bana, bizi izleyenlerin her zaman takip etmediklerini düşündürdü çünkü o zaman Lynara ile benim de samimi olduğumuzu bilirlerdi. Yine de tehdit edildi. Kredi talep ettiler. Hiç ödeme yapmadı çünkü bu bir sorun değildi. Kimse Lynara ile temasa geçmedi ve hepimiz buna çok güldük. Ama birileri Raana *Dyaan*'da neler olduğunu biliyordu."

"Ona Vraad'dan bahsetmedim, yemin ederim," dedim, benim yaptığımı düşünüp düşünmediğini merak ederek.

"Hayır, biliyorum. Yapmayacağını biliyorum," dedi Grace. "Senin yaptığını hiç düşünmedim. Ama Lesana'nın sorumlu olduğunu düşünüyorum. Ve eğer Kythel'in Arada Hanesi'yle ilişkisi hakkında söylediklerin doğruysa, yangının sorumlusu onlarsa hiç şaşırırmam. Sen ortadan kaybolursan kazanacakları çok şey var."

Göğsüm sıkıştı ama başımı salladım. Ben de aynı sonuca varmıştım. Bir insanın birini bu kadar kolay öldürmeye, yakarak öldürmeye teşebbüs edebileceğini düşünmek... midemi bulandırıyor.

"Sence biliyor mudur?" Grace sordu.

"Mümkün," dedim omuzlarımı silkerek. "Hâlâ Lyris'le evlenmeyi planladığını düşünürsek bu onu zor bir duruma sokuyor."

"Öyle değil," dedi, sesi kuru çıkmıştı. "Buna inanıyor olamazsın, Millie. Onun için *yaptıklarından* sonra olmaz."

"Onun için ne olduğum artık önemli değil," dedim ses tonumda duyduğum yenilgiden nefret ederek. "Sadece hayatıma devam etmeye çalışıyorum."

Grace bir an sessiz kaldı.

"Birbirinize geri dönme şansınız olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu nazikçe. "Sen her zaman romantik oldun Grace," dedim ona hüzünlü, yumuşak bir gülümseme vererek. "Ama hayır. O görevini her şeyin önüne koyar. Halkına ve ailesine her ş e y d e n önce hizmet eder. Ben mi? Ben sadece dikkatini dağıtan bir şeyim, yoluna çıkan bir engelim. Belki bencillik olacak ama biriyle birlikte olabileceğimi sanmıyorum."

böyle. Onun için her zaman en son ben geliyormuşum gibi hissetmek istemiyorum." "Bu doğru değil," dedi bana. Eli elimi sıkıca kavradı.

"Onu suçladığımı bile söyleyemem. O bir *Kyzaire*. Hayatta *gerçekten* istediğini asla elde edememek, her zaman başkaları için, daha iyisi için fedakârlık yapmak zor olmalı. Ona ilk başta aşık olmamın bir nedeni de buydu," diye itiraf ettim. "Çünkü o özverili. Çünkü Erzos'u önemsiyor. Ailesini koruyor. O *iyi* bir erkek. Ama bu beni sevdiği anlamına gelmiyor."

"Seni sevmediğine *inanıyorsan*, belki de gözlerin kör olmuştur, Millie," dedi Grace iç çekerek, ama sözlerinde kötü niyet yoktu. "Onunla hiç tanışmamış olmana rağmen, sadece bana anlattıklarından bile seni önemsediyi anlaşıyor."

"Beni önemsemediğini hiç söylemedim," dedim. "Önemsemediğini biliyorum. Sadece beni seçecek kadar değil."

Elimi yumuşak bir şekilde bir kez daha sıktı. "Dediğim gibi, burada istediğin kadar kalabilirsin," dedi bana. "Ama henüz ondan vazgeçme, Millie. En azından bunun için bana söz verir misin?"

"Neden bu kadar önemsiyorsun?" Anlamaya çalışarak ona sessizce sordum.

"Çünkü sen benim arkadaşısın. Birbirimizi uzun süredir tanımıyor olsak da sahip olduğum en iyi arkadaşlardan birisin," diye ekledi dudaklarını bükerek. "Ama senin samimi ve nazik bir insan

olduğunu biliyorum. Bu nadir bulunan bir şey. Ve seni mutlu görmek istiyorum. Sana değer verildiğini görmek istiyorum. Sevildiğini. Hak ettiğin gibi."

"Oh, Grace."

"Ve belki bir gün *bana* da bu şeylere sahip olabileceğimi kanıtlar. Gördün mü?" diye sordu,

Bana muzip bir gülümseme vererek omzuma kendi omzuyla vurdu. "Sonunda hepimiz biraz benciliz. Kim bilir... belki senin Kythel'in de bencil olabileceğini kanıtlar. Belki de kafasını ailesinin kışından çıkarır ve seni kendine alır."

Benden kaçan kahkaha tufanı kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Çok daha iyi.

"Şimdi, şu lanet buharlı kekleri ye," diye emretti bana, gülümseyerek, tabağı öne doğru iterek, "benden önce."

CHAPTER 40

KYTHEL

"*Y* Saatler önce kalede olmanız gerekiyordu," dedim Kelan'a, ama sesim sinirli olmaktan çok yorgun çıkmıştı. Çayırın yumuşak çimlerine indim ve etrafıma bakındım, bakışlarım Erzan'ın eteklerinde sıcak bir şekilde aydınlatılmış tek katlı bir kulübeye iniyor.

"İçeride mi?" "Evet, *Kyzaire*."

"Biraz dinlen," diye emrettim ona. "Onu kaleye geri götüreceğim."

Tereddüt etti. "Bugün Erzan Han'daki odalardan birini kiralamayı düşünüyordu."

Omuzlarım sertleşti. Aramıza ne zaman mesafe koymaya çalışacağını merak ediyordum. Sadece bu kadar erken olmasını beklemiyordum.

Kelan'a başımı eğip kulübenin ön kapısına doğru yürüdüm, amacım eşimi alıp kaleye geri götürmekti. Tam kapıya ulaşıp yumruğumun yanıyla tahtaya vurduğum sırada bakıcımın gökyüzüne doğru yola çıktığını duydum.

Kızıl saçlı bir insan kadın kapıyı açtı. Onu tanıdığımı sandım. Raana *Dyaan*'da kan verenlerden biri olduğunu anlamam bir anımı aldı.

Gözleri şaşkınlıkla açılmadı. Aksine, kapısının eşiğinde bir *Kyzaire* görünce daraldı. "Millie," diye seslendi.

İçeride bir hareket duydum. Omuzlarımın gevşemesi ve *Kyrana*'nın kokusunu almam için sadece bir an beklemem gerekti. Ela gözleri bana bakıyordu.

"Kelan'ın beni ne zaman ispiyonlayacağını merak ediyordum," dedi ve kollarını göğsünde kavuşturduktan sonra cildinin yanıklardan dolayı hâlâ hassas olduğunu hatırladı. Keyfi yerinde görünüyordu. *İçki mi içiyordu?* Havayı koklayan şarap kokusunu yakalayarak ve pembe yanaklarını gözlemleyerek merak ettim.

"Bir şeye ihtiyacın olursa içeride olacağım," dedi insan kadın, yanından geçerken Millie'nin omzunu sıkarak.

Arkadaşım dışarıda bana katıldı. Omzunun üzerinden, "Teşekkür ederim, Grace." dedi. Kapı kapandığında, sıcak gecede sadece ikimiz vardık.

"Kaleye dönmeye hazır mısınız?" diye sordum. "Yanıkların için daha fazla merheme ihtiyacın var." Başını iki yana salladı.

Farklı bir taktik denedim. "Güzel bir gece. Benimle yürür müsün?"

Bu onun dikkatini çekti.

"Çayırın ötesinde küçük bir orman var," dedim başımı eğip karanlığı işaret ederek. Titrek ışık izleriyle cıvıldağan böcekler açıklığın kenarını aydınlatıyordu. Kanatlarının ardından, hafif rüzgârda dağılan parlak pembe bir toz bırakıyorlardı. "Seni ben taşıyacağım."

"Hayır," dedi hemen. "Bütün gün oturdum. Bacaklarımı esnetmek istiyorum."

Beni dışlamasından daha iyiydi sanırım. "Nasıl istersen."

Sessizliğin içinde birlikte yürüdük, ayakları ay ışığında çiçekleri kapanmış olsa da kır çiçekleriyle dolu kısa otların arasında usulca sallanıyordu.

Millie aniden, "Grace burada onunla yaşamama izin vermeyi teklif etti," dedi. Tepki vermedim, adımlarım sabitti, ama bu açıklama karşısında çenem gerildi. "Teklifini kabul etmeye karar verdim."

"Hayır," dedim.

Millie dondu kaldı. "*Hayır mı?*"

Yüzümü ona döndüm. Tartışmaya başlamadan önce çayırın ortasına kadar gelmiştik. "Birisi hayatını tehdit etti, Millie. O kişinin kim olduğunu kesin olarak öğrenene kadar Seni kendim koruyabileceğim kalede kal."

"Ben orada tutsak değilim," diye karşı çıktı, kaşları çatılmıştı. *Kızgın* olmadığını fark ettim. İtirazımı beklediği için mi?

"Seni bir mahkum gibi mi hissettiriyorum?" Merak ettim. "İstediğin yere gitmekte özgürsün. Kasabaya gitmek istersen, yanına bir muhafız alman gerektiğini biliyorsun."

"Kastettiğim bu değildi."

"Az kalsın *seni kaybediyordum* Millie," diye haykırdım aniden, avuçlarımla yanaklarını kavradım, anlamasını istiyordum. Bana bakarken gözlerini kırıştırdı, yüzünde kasvetli bir ifade vardı. "Bunu bir daha *asla* yaşamayacağım."

Hâlâ aklımdan çıkmıyor. O gecenin *olasılığı*. Çok geç kalmış olsaydım. Azur kaleye doğru yola çıkmasaydı, uzaktaki yangını görmeseydi. *Kyrana'm* yanarak ölürken, ofisimin enkazında oturup kendime acımaya devam etseydim, düşen tavanın altında ezilseydim ya da dumandan boğulsaydım.

Beni çok derinden sarsmıştı.

Aina'nın ölümünün beni değiştirdiğini düşünmüştüm. Ruaala'nın ölümünün bile mi? Bunlar şu an hissettiklerimin yanında hiçbir şeydi.

"Yani yangından, senin cinayete teşebbüsünden sorumlu olan kişiyi bulana kadar," dedim onun irkilmesini yakalayarak, "çünkü olan buydu... Yakınımda kalmana ihtiyacım var, Millie."

"Beni sonsuza dek koruyamazsın Kythel," dedi.

"Bunu bana zaten söylemiştin," dedim. "Ve neredeyse seni hayal kırıklığına uğratiyordum. Bu hatayı bir daha yapmayacağım." Gözlerimiz birbirine kenetlendi.

"Seninle zaten çok fazla hata yaptım," dedim ona hoyratça. Bakışları donuklaştı. Bir adım uzaklaştığında onu kaybetmenin yasını tuttum.

"Evet, bunu gayet açık bir şekilde ifade ettin."

Kaşlarımı çattım. "Kastettiğim bu değildi, Millie."

"Bunu senin için hızlandırayım," dedi omuzlarını dikleştirerek. "Arada Hanesi'nin, hatta belki de Lesana'nın yangınla bir ilgisi olduğuna inanıyorum. Ve inanın bana, nispeten emin olmadığım sürece böyle bir suçlamayı, özellikle de soylu bir Haneye karşı yapmazdım."

Yüz ifadem değişmeyince ayaklarının üzerinde kayarak bizi ayıran çimenlere baktı.

"Ama sen bunu zaten biliyorsun," dedi sessizce. "Lyris'le evleneceğini düşünürsek, bu seni çok rahatsız bir duruma sokuyor."

"Lyris'le evlenmeyeceğim," diye homurdandım. "Buna yangından önce bile karar vermiştim." Sustu. Yumuşak bir sesle, "Öyle mi?" diye sordu.

"Her şeyi berbat ettim, *sasiral*," dedim ses tonumu yumuşatarak. Tek yapmak istediğim onu kendime çekmek, kalbinin tenimde attığını hissetmek, kokusunu içime çekmekti.

Dilimin üzerinde birikiyordu. Ama bu beslenme ya da seksle ilgili değildi. Bunları onunla özlemiştim elbette... ama *onu* daha çok özlemiştim. "Raazos ve Alaire üzerine yemin ederim ki aşkına tekrar layık olabilmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Millie şok içinde bana bakarken nefesi hiç kesilmedi. Güvensiz bir şok olduğunu fark ettim. "Ben bir aptaldım. Kör bir aptal," diye itiraf ettim. "Ülkemize en iyi şekilde hizmet edeceğini düşündüğüm bir seçim yaptım."

Kaalium, ama hayatımın en kötü kararı olduğu ortaya çıktı. Bunu şimdi anlıyorum. Beni affetmeyi seçsen bile, pişmanlık duymadığım tek bir gün bile olmayacak. Çünkü artık Kaalium için en iyisinin *sen olduğunu* görüyorum."

"Yanılıyorsun," dedi ama alt dudağının titremesine neden olan şey korkuydu. "Ben sadece bir insanım. Nesiller öncesine kadar izini sürebileceğim büyük bir soyum yok. Damarlarımda bir damla bile Kylorr kanı yok. Adıma kayıtlı üç binden az kredim var."

Onu gerçekten *bu* kadar şüpheyeye düşürmüş müydüm? Merak ettim, söylediği her kelime bir kırbaç darbesi gibiydi. "Kaalium için en iyisi sensin çünkü benim için en iyisi sensin," dedim ona. "Ve eğer sen

Bana bir şans daha ver, *Sasiral*. Senin için en iyisi olduğumu kanıtlayacağım. Başka hiçbir erkek seni benim kadar sevemez. Başka hiçbir erkek seni benim kadar koruyamaz, sana benim kadar değer veremez."

Bana inanmadığını keskin bir acıyla fark ettim. Güvenini tekrar kazanmak zaman alacaktı. "Bana bir keresinde sana neden *sasiral* dediğimi *sormuştun*," dedim usulca. "Sana hayran olduğum için öyle dediğimi söylemiştim."

Gücünüzü, iradenizi, kararlılığınızı. Ve bunların hepsi doğrudu."

Bir adım daha yaklaştım ve yumuşak yanağını okşamak için uzandım.

"Sana söylemediğim şey, tam ellerime düştüğün için sana kayan yıldızım dediğim," dedim, ses tonum sert ve özlem doluydu. Dudakları aralandı. "Evrenden bir hediye; daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemeyen güzel, parlak bir hazine. Krynn'e indin ve her şeye rağmen birbirimizi bulduk."

"Kythel..." dedi, sesi gergin çıkıyordu.

"Sana tanrılardan gelen nadide bir hediyeye bakar gibi bakmaya niyetliyim. Çünkü sen benim için busun. Bunu unutmana izin vermeyeceğim. Bir daha asla, *Sasiral*."

Gözlerinde yaşlar parıldadı ama onları hızla kırptırdı.

"Seni seviyorum Millie Seren," dedim, sözcükler usulca iniyordu. Daha önce bir sevgiliye hiç söylemediğim kelimelerdi bunlar. Küçük bir soluk alıp verdi. "En büyük pişmanlığım o gece kulübede sana söylememiş olmam. Sen bana evreni vermeden önce bile biliyordum." O akşam yemeğini ve arkasındaki özel anlamı asla unutmayacaktım. "Ama şimdi sana seni sevdiğimi söylüyorum. Seni -ve sadece seni- karım olarak, Erzos'un *Kylaira'sı* olarak istiyorum. Benim için başka kimse olmayacak, *Sasiral*. Sen istediğim her şeysin. *İhtiyacım* olan her şeysin. Bunu fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

"Bunu neden *şimdi* yapıyorsun? Adil davranmıyorsun," diye nefes aldı, tekrar ağlamaya başladı, yanaklarında berrak gözyaşı izleri vardı.

"Biliyorum," dedim, ses tonum düzensiz, boğazım gergindi. Yanağına bir öpücük kondurdum, gözyaşlarının tuzluluğunu tattım. Şakağına karşı, "Aşkını geri kazanmaya çalışırken adil olacağıma söz veremem, Millie. Ama sabırlı olacağıma söz veriyorum."

Uzaklaştığımda ela gözleri ışıltı ışıltı. Üzgün. Kafası karışık. Ama bir *umut ışığı* gördüğümü sandım. Ya da belki sadece görmek istedim.

"Sabırlı olacağım," diye yemin ettim. Gözlerim kulübeye kaydı. "Her ne kadar kalede kalmanı tercih etsem de, istediğin yerde yaşamakta özgürsün. Ancak arkadaşınla birlikte yaşamak istersen, gece gündüz demeden buraya nöbetçi göndereceğim."

Bir uzlaşma. Ama onu kendime bağlayamazdım. Millie bağlanmaktan ve bağlanmaktan hoşlanmazdı. "Grace'le kalmak istiyorum," diye karar verdi.

Hayal kırıklığı göğsümde her zaman var olan ağrıyı delip geçti, ama bunu iyi sakladım ve başımı salladım. "Eşyalarını bu gece getirtirim," diye söz verdim ona.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Bana dikkatli ve tereddütlü bir bakış atarak, "Ne... Arada Hanesi konusunda ne yapacaksın?" diye sordu.

"Ne yapmamı istersiniz?" diye sordum.

Kaşları çatıldı. "Ben mi?"

Tekrar başımı salladım. İtirafım hakkında hiçbir şey söylemedi. Bir adım uzaklaşınca, bizimle ilgili konuşmak istemediğini anladım. *Bunu*. Bunun zamanla olacağını umuyordum. Şimdilik ondan hiçbir şey saklamamaya karar vermiştim. Azur bana Gemma'nın ondan sadece gerçeği istediğini söylemişti.

Millie gerçeği öğrenmeyi hak ediyordu ve Arada Hanesi'nin kaderi hakkında kendi kararını verebilirdi. "Arada Hanesi Üç Muhafız'ı kontrol ediyor," dedim ona. "Bunu biliyor musun?"

Başını salladı. "Kuzeydeki sıradağlar. *Drava* ile dolu."

"Büyük büyükbabamdan ailelerine bir hediye idi. Uzun zaman önce Kaazor'a karşı yapılan kış savaşları sırasında Kaalium Hanesi'ne sadık kalmışlardı."

Millie beni dikkatle izledi.

"*Drava* üretimini tek başlarına kontrol ediyorlar," dedim. "Pahalı bir ihracat, Hanedanlarını çok zenginleştirdi. Savaş zamanlarında... *drava* galibi belirleyebilir. Kırılmaz silahlar, zırhlar, kalkanlar, bunların hepsi *drava*'dan üretilir. İşte bu yüzden Lyris'le evlenecektim.

"Paha biçilmez bir kaynağın kontrolünün bir kısmını geri almaya yardımcı olmak için anlaşmalı bir evlilik - bence başlangıçta vermek aptalcaydı," diye itiraf ettim. "Ama uluslar tek bir mirasla inşa edilmez. Bunu hatırlamam gerekiyor. Arada Hanesi olmasaydı, Kaalium bugün olduğu gibi olmayabilirdi."

Arkadaşımın gözlerine anlayış yerleşti.

"Savaş yaklaşıyor, Millie. Kaazor Kralı Zyre, Kaalium ile savaş bağı kurmayı kabul etti. Ama onun da kendi talepleri var ve bunlar arasında sürekli *drava* tedariki de var. Yine de, sana yaptıkları için onların evini yerle bir etmek istiyorum."

Millie'nin dudakları sertleşti. "Yapamazsın."

Gözlerimde gördüğü şey onunkileri de büyüttü.

Bir adım daha yaklaştı. "Kythel, yapamazsın. Bu benimle ilgili değil."

"Sen hâlâ benim *Kyran*a'msın. Benim konumumdaki herhangi bir Kylorr senin hayatını tehdit edeni cezalandırmaya çalışırdı. Sana zarar veren herkese karşı misilleme yapma ihtiyacımı *anlamıyorsun*, Millie. Her çizik, her yanık, her korku, her ağlama... Sana yaptıkları için onları cezalandırmam gerekiyor."

"Ama sen sıradan bir Kylorr değilsin," dedi sessizce, gözlerime bakarak. Bakışlarında bir sakinlik, sesinde bir kararlılık vardı. "Sen bir *Kyzaire*'sin, ulusundaki her bir yaşamdan sorumlusun. Onlara karşı kan dökmeden misilleme yapabilirsin. Evlerini yok etmeden onları kendi iradene boyun eğdirebilirsin. Hokkabazlık yapman gereken siyaset için seni kıskanmıyorum Kythel. Ancak hiçbir şeyin gerçekten adil olmadığını ve gücün çoğu zaman aşağılık yollarla elde edildiğini bilecek kadar çok soylu ve politikacıyla birlikte oldum."

"Bana cevabın bu mu, *Kylaira*?" diye sordum.

Islık çalarak aldığı nefesi hızla duyuldu. "Bana öyle deme. Ben senin için öyle biri değilim."

"Henüz değil," dedim. "Adil olmayacağımı söyledim ve bunda ciddiydim. Ama her zaman senden iyi bir *Kylaira* olacağını düşünmüşümdür."

Bakışları yere kaydı. Utanmış mıydı? Memnun mu oldu? Yüz ifadesini sakladığı için emin olamadım.

"Çünkü haklısın," diye ekledim. "Hiçbir şey asla basit değildir. Hiçbir şey net değildir. Ama sana bir şey söyleyebilirim, bu benim için *kolay olacak*. Bu neredeyse hiçbir zaman böyle olmaz."

"Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Sizin önerdiğiniz gibi, *sasiral*," dedim. "Onları isteğime boyun eğdireceğim. Ve seni incittikleri için pişman olmalarını sağlayacağım. Bunun için sana söz verebilirim."

CHAPTER 41

KYTHEL

T ıplak ofisime girdiğinde Kaan'ın yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı.

Pencere kısa bir süre önce onarılmıştı, duvarlara asılan sanat eserleri kurtarılamayacak kadar tahrip olmuştu. Ancak masam öfkemden en fazla etkilenmemişti ve ben pencerede durup Stellara'yı seyrederken Azur orada oturuyordu.

Azur'u her zamanki yerimde otururken gören Kaan'ın şaşkınlığını yansımda yakaladım.

"*Kyzaire*," diye selamladı Arada Hanesi'nin reisi. "Sizi burada görmeyi beklemiyordum. Sizinle tekrar karşılaşmak ne büyük bir onur."

"Oturmana gerek yok Kaan," dedim sesimi sabit tutarak, masamın karşısındaki sandalyelerden birine doğru ilerlediğinde. Azur, diğer erkeği çıplak ellerimle boğazlamadığımdan emin olmak için buradaydı, ancak endişelenecek bir şey olmadığı konusunda ısrar etmiştim. Ne de olsa sadece biraz kan akıtacaktım. "Uzun sürmeyecek."

Yine de bu toplantıya bir şahit tutmak fena bir fikir değildi. Aslında Kaldur'un fikriydi.

Kaan'ın kendine güvenindeki ilk çatlak yüz ifadesine yayıldı. Millie kaleden ayrılalı üç gün olmuştu. Bu süre içinde önce Hanno'yu sonra da Lesana'yı çökertmeye çalışmış, Arada Hanesi'ne karşı kullanmak üzere kanıtlarımı toplamıştım.

Artık elimde kanıtım olduğuna göre Kaan'ı dize getirmenin zamanı gelmişti.

Kaan'ın bakışları masamın kenarına tünemiş bir şeye odaklandı. Kanatları durdu. "Tanıdın mı?"

Merak ettim, onunla yüzleşmek için döndüm, masamın yanına doğru yürüdüm ve

Kalçamı ona yasladım. Önce ayak bileklerimi, sonra kollarımı kavuşturdum ve ona küçük bir gülümseme gönderdim. "Tabii ki," dedi Kaan, bakışları bana kayarken yüzünde bir şaşkınlık vardı. "Bu bir izci keşif aracı."

"*Kyrana*'nın Stellara'daki kulübesinin dışında bulundu. Ateşe verilip yakıldıktan sonra -Kapının kilitli ve pencerelerin kapalı olduğunu düşünürsek, arkadaşım içeride mahsur kaldı."

"Duydum," dedi Kaan, sesi asık suratlıydı. "En derin özürlerimi sunarım *Kyzaire*. Umarım dışı iyidir."

"Öyle olduğunu biliyorsun," dedim, "senin izci gözcün olduğunu düşünürsek."

Kaan bembeyaz kesildi, ağzı şok içinde açık kaldı. "Benim bu olayla bir ilgim olduğunu ima ediyor olamazsın-"

Yeni Halo ekranımdaki bir düğmeye dokundum ve önümüzde Lesana'nın bir projeksiyonu belirdi. Odanın diğer tarafına da iyi bir önlem olarak Hanno'nun kaydını yansıttım, böylece Kaan kendi Evinin üyeleri arasında sıkışıp kalmıştı.

Kayıtlar aynı anda çalmaya başladı. Kelimeler karmakarışık bir bulanıklıktaydı. Onların sesleri, onların

Yalvaran, paniklemiş, melankolik sesler boğazımda safra birikmesine neden oldu. Mide bulandırıcı. Belki de her birini sorgularken idamın ihtimal dışı olmadığını öne sürmüştüm. Belki de öfkeme, kızgınlığıma, kana susamışlığıma biraz fazla inandırıcı bir şekilde oynamıştım. Çünkü ikisinin de Kaan'a düşman olması uzun sürmemiştir.

"Onu asla incitmek istemedim," dedi Lesana, yanaklarından aşağı süzülen gümüş rengi gözyaşlarıyla. *"Ama Kaan, Ev için teklifi güvence altına almanın tek yolunun bu olduğunda ısrar etti. Kyra'ya bağı çok güçlüymüş, öyle dedi. İzci gözcülere erişimim olduğumu biliyordu. Onları daha önce de kullandım... Dyaan'da. Ama Millicent'a asla zarar vermek istemedim, Kyzaire. Yangınla hiçbir ilgim yoktu. Kaan bana sadece onun yerini izlememi emretti. Başka seçeneğim yoktu. Hanno Raana Dyaan'ı, Kaan da Hanno'yu kontrol ediyor. Elimde hiçbir şey kalmayacaktı. Draan ve ben hiçbir şey bırakılmayacak kadar çok çalıştık."*

Kaan'ın arkasında Hanno'nun ses kaydı duyuldu. Sesi daha sessizdi, Lesana'nınki kadar umutsuz değildi ve ifadesi gergindi. *"Kaan bunu Ev'den birinin yapmasının en iyisi olduğunu söyledi - ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. Benden yapmamı istedi. O gece görülmek için Kraan Hanesi'nin sosyal etkinliğine gitti, ben ise kulübeye gittim. Lesana bana nerede bulacağımı söyledi. Yolu gösteren gümüş rengi ağaçlar vardı. Neredeyse çok kolaydı. Bu kadar çabuk yanacağını tahmin etmemiştim."*

Azur kayıtları kapattı. Lesana'nın ve Hanno'nun projeksiyonları kayboldu. Sessizlik neredeyse çok gürültülüydü ve Kaan'ın korkusu duman gibi keskin kokuyordu.

"Yalan söylüyorlar," dedi Kaan, gözleri şişerek. "Bana inanmalısın. Yalan söylüyorlar, Kyzaire. Bu işte benim hiçbir payım yok. Benim Meclis'in başı olmamı hep kıskandılar. Şimdi de bu iğrenç eylemi benim üzerime yıkmaya çalışıyorlar!"

"İşte Arada Hanesi ile Kaalium Hanesi arasındaki fark bu," dedim sessizce, ofisimde onun bir duvar halısı gibi çözülüşünü izlerken. Bu işten yalan söyleyerek sıyrılmayacağını anlamıştı. Bu işin her yerinde onun pis kokusu vardı. "Çünkü kendi ailemin ölüm karşısında bile beni satmayacağını biliyorum. İşte gerçek sadakat budur. Ya sen? Arada Hanesi zayıf ve açgözlü. Birbirinize karşı gerçek bir bağlılığınız yok."

Kaan'ın kanatları titremeye başlamıştı, daha önce sadece bir çocukta gördüğüm bir tepkiydi bu. İyi oldu. Korku harika bir motivasyon kaynağıydı.

"Neydi Kaan?" Merak ettim. "Benden habersiz babama gitmeye çalıştıktan sonra hâlâ Hane'lerimize katılmayacağımı mı anladın? Bu düşünce seni çaresiz mi bıraktı? Arzuladığın her şeyi, yıllarca manevra yaptığın her şeyi bir insan kadın yüzünden kaybedeceğinden mi korktun?"

Akıllıca hiçbir şey söylemedi.

"Aynısını benim kyra'na yapmayı," diye mırıldandı Azur, Kaan'a bakarak, "kafasını omuzlarından koparırdım. Karıma hediye olarak verirdim."

Kaan'ın kanatları güçlü bir sarsıntı geçirdi.

"Neyse ki" dedim, "kyra'm bunu yapmamamı istedi."

"Kyzaire," dedi, sesi yalvaran bir tona dönüştü, gerçekliği birkaç dakika içinde altüst oldu, hızla öne doğru adım attı. İstesem diz çökecekti. "Sana yalvarıyorum. Benim bununla hiçbir ilgim yok ve -"

"Yalan söylemeyi kes," diye kestirip attım, ilk öfkem baş göstermeye başlamıştı. Zaten çok gergindim, ağzımda çamur tadı bırakan kan tayınlarıyla günü geçirmeye çalışıyordum. "Bana doğruyu söyle, söz veriyorum seni olduğun yerde katletmeyeceğim. Bana gerçeği söyle. Şimdi!"

"Pekâlâ!" Kaan patladı, çenesi dehşetten gerilmişti ama korkusu daha da hissediliyordu. "Ben yaptım. I

Lesana'ya kızı takip etmesini söyledim ve Hanno'ya da onu öldürmesini emrettim." Ses tonu hızlandı. "Ama sana söylediklerine rağmen hem Hanno hem de Lesana bu fikri destekliyorlardı. Bu evlilikten sadece ben değil, *hepimiz* faydalanacaktık."

İtirafının havada kalın, boğucu bir sis gibi asılı kaldığını fark etmesi bir anını aldı.

Bir yığın halinde yere yığıldı, omuzları içe çöktü. Daha önce hiç bu kadar acınası bir manzara görmemiştim. Birini öldürmeyi, Arada Hanesi'nden Kaan'ı o anda öldürmeyi istediğim kadar hiç istememiştim.

Ama işler hiçbir zaman basit değildir, diye kendime hatırlattım, Grace'in çayırında o gece Millie ile yaptığım konuşma aklıma geldi.

"Ne..." diye başladı, sesi kırılmıştı. "Ne yapacaksın?"

"Ailen bir zamanlar Kaalium Hanesi'ne sadıktı," dedim dişlerimi sıkarak çünkü kelimeleri boğarcasına söylemek için içimde her şey vardı. "Üç Muhafız sana bir hediye olarak, bu sadakat ve dostluğa duyulan saygının bir işareti olarak verildi."

"Üç Muhafız'ı elimizden alırsanız, bu bizi mahveder," dedi Kaan'ın içi boş sözleri.

Azur güldü, sesi kesik kesikti.

Kaan'a, "Sen zaten evini mahvettin Kaan. Bunu senin için yapmama gerek yoktu." Masanın etrafında dönerek, neredeyse Millie'yi benden alacak olan erkeğin önünde çömeldim.

"Üç Muhafız sana ait," diye devam ettim ve sonunda başını bana doğru eğdi. "Ama özür dilemek, bana ve Hanedanıma karşı yaptıklarından pişmanlık duyduğunu göstermek için Üç Muhafız'dan ikisini geri vereceksin. Onları tekrar Kaalium Hanesi adına imzalayacaksın. Bu gece."

Bakışlarından inançsızlık geçti. Bu bir merhametti. Büyük bir merhamet. Çünkü optik ve algıyı hatırlamam gerekiyordu. Kendi atalarımın yüz yıl önce Erzos'taki kanlı yönetimini hatırlamam gerekiyordu. Jynaar'ın, büyük büyükbabamın kardeşinin. Erzan sokaklarında ona karşı çıkan herkesin kanı hızla akmıştı.

Evrim geçirmiştik. Kaalium Hanesi'ni tehdit eden herkese bir uyarı olsun diye Kaan'a kanlı bir örnek vermek istesem de bunu yapamazdım. Bu işi diplomatik yollarla halledecektik... ama onu dizlerinden keserek ne yaptığını her zaman hatırlamasını sağlayacaktım.

"Soylular arasında itibarını koruyabilirsin," diye neredeyse tükürecektim. "Haneni koruyabilirsin. Atalarının sadakatini ve onurunu her zaman hatırlaman için bir Muhafız tutabilirsin, böylece ne kadar düştüğünü düşününce sana yeniden çabalayacak bir şeyler verebilir." İrkildi. "Ama bir daha Kaalium Hanesi'ne karşı gelmeyi düşünürsen, senden her şeyini alırım ve ailenin adını öyle bir yok ederim ki, gelecek nesillerimizden hiçbir canlı bu adı ağzına almaya cesaret edemez. Anladın mı?"

"Evet," diye boğuk bir sesle konuştu Kaan. Gözlerime bakmadı. Başını eğik, çenesini gergin tuttu. "Evet, anlıyorum."

Bir Muhafız onun soylular arasında görünmesini sağlayabilirdi ama servet bolluğu kuruyacaktı. En önemlisi, bir Muhafız ona düşmanlarımıza *drava* satmaya çalışması durumunda, özellikle de savaş çıktığında, yeterli güç ve nüfuz sağlamayacaktır.

"Tapu nerede?" Kaan sessizce sordu.

Azur iki kopyayı masanın kenarına itti ve ben de kalçamdaki bıçağı açtım. Sözleşme çoktan hazırlanmıştı. İfadeleri basitti ama eksiksizdi. Kaan'ın görmeyen, boş gözleri kelimeleri taradı. Kılıcı ona uzattım ve tereddüt etmeden aldı.

"Sonunda bir madde var," diye onu soğukkanlılıkla bilgilendirdim. "Kaalium Hanesi'ne bir kez daha ihanet edersen, Üçüncü Muhafız Hanedanıma geçecek. Her şeyinizi kaybedersiniz ve biz de suçlarınızı alenen ifşa ederiz."

Kaan'ın dudakları birbirine yapıştı ama sadece başını eğerek onaylamakla yetindi. Kaan'ın bir

seçim. Bunu biliyordu. Bu madde sigorta olarak eklenmişti. Kaan'ın arkamızdan *drava* için düşmanlarımızla anlaşma yapmaya çalışacağını düşünmesem de, *kyrana'ma* suikast düzenleyebileceğine de kesinlikle inanmamıştım.

Avucunu keserek, bıçağın ucunu kan damlacıklarına batırdı ve altına imzasını atmak için kullandı. Aynısını bir sonrakine de yaptı, sözleşme ilkiyle aynıydı.

"Hanno ve Lesana'ya ne olacak?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedim, hızla yerden kalktım ve tapuları Azur'a vermeden önce kuruyan kana dikkat ederek yuvarladım. Birinin devlet arşivlerinde dosyalanmasını, diğerinin de Laras'taki kendi ailemizin kasasında saklanmasını sağlayacaktı. "Sözleşmenin size düşen kısmına sadık kaldığınız sürece. Ancak Kaalium Hanesi'nin üçüncü Muhafız'ı ve Raana *Dyaan*'ı dikkatle izleyeceğini bilin. Tamam mı?"

"Evet," diye homurdandı Kaan.

"Güzel," diye homurdandım. "Şimdi ayağa kalk ve gözümün önünden kaybol." Erkeğe ikinci kez söylenmesine gerek yoktu.

O gittiğinde -muhtemelen ofisimin dışındaki koridorda bekleyen Vadyn tarafından dışarı çıkarılırken- Azur'u beni incelerken buldum.

"Sendeki bu değişim hoşuma gidiyor," diye yorumladı gelişigüzel. "Ne değişikliği?"

Bakışlarımı ona dikerek sordum. "Seni daha kana susamış yapıyor. Sana yakışıyor."

CHAPTER 42

MILLIE

"*W* Bu nedir?" Pazardan beri elimde sıkıca tuttuğum cihazı yüzüne yaklaştırarak Kythel'den talepte bulundum.

Kythel'in mücevherli bakışları, gözleri benimkileri yakalamadan önce kısa bir süreliğine aşağı indi. Beni kulübesinde gördüğüne şaşırıysa da bunu belli etmedi. Vady'n bana bahçelerde olduğunu söylemişti ve o akşam onu çitlerin ve çiçeklerin arasında yürürken bulmuştum, her ne kadar huzursuz bir şekilde dolaşsa da. Biraz *kaybolmuş* gibi görüldüğünü düşündüğümde kalbim burkuldu.

"Bu bir Halo küresine benziyor, aşkım," dedi yumuşak bir sesle. Kalbimin *aşkım* karşısında göğsümde teklemesi ya da bir yanımin onun şaka yapmasından hoşlanması önemli değildi. "İnanılmaz derecede eski bir tane."

"Bana ukalalık yapma," diye uyardım. "Bu numara ne?"

Sonunda yukarıya yansıtılan titrek sayıya baktığında dudakları birbirine yapıştı.

"Bunu ne zaman yaptın?" Nefes aldım.

"Yangından önce," diye cevap verdi, inkâr etmeden.

"Önce..." Sustum. Hesabıma neredeyse çeyrek milyon kredi yatırmıştı ve ben bunu bugün markette ikinci el satıcısından bir kova eski alet almaya gittiğimde gözlerim neredeyse kafatasımdan fırlayana kadar fark etmemiştim bile.

Kythel beni incelerken kollarını göğsünde kavuşturarak bekledi. Bu gece gün batımı çok güzeldi, gökyüzünde leylak, cerulean ve ateşli turunculardan oluşan parlak çizgiler oluşturuyordu.

"Paranı istemiyorum," dedim sonunda. "Hiç istemedim. Bunun beni nasıl hissettirdiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Sadece hiçbir şey istemeyeceğinden emin olmak istedim, Millie," dedi sesi yorgun bir şekilde. "Babana ulaşmaya çalıştığın zamanki gibi kapana kısılmış gibi hissetmeni istemedim. Kimse böyle hissetmek zorunda kalmamalı. Seninle birlikte olamasam bile, yine de seninle ilgilenmek istedim. Bu yüzden yaptım."

"Çünkü yaptığın şey bu, değil mi?" Sormadan edemedim. "Her şey senin sorumluluğun, senin görevin oluyor."

Kythel başını sallayarak sessizce, "Öyle bir şey değildi," dedi. "Seninle ilgilenmek *istiyorum*. Bunu arzuluyorum. Sen benim görevim değilsin, sen benim *Kyran'a*msın."

"Daha iyi hissetmeni sağladı mı?" diye sordum. "O noktada benim yerime başka bir kadını seçtiğin için bana ödeme yapmak suçluluk duygunu hafifletti mi?"

Belki de bu biraz fazla sert oldu, dedim kendime, özellikle de o ırkildiğinde. Onu incitmek beni daha iyi hissettirmedi. Beni daha kötü hissettirdi.

Çenesi gerildi ve bir adım daha yaklaşıarak Halo küresini aldı ve havada asılı kalması için fırlattı

Başımızın üstünde. Yüzümü soğuk ellerinin arasına aldı. "Eğer bu sana istediğin her şeyi yapma özgürlüğü vermek anlamına geliyorsa, evet, kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Suçluluk duygusundan mı etkilenmişim? Hayır. Ben sadece senin mutlu olmanı istedim, Millie. Ama o zaman öyleydi, şimdi ise böyle."

"Bu da ne demek oluyor?" Onun yakınlığından telaşlanarak sordum. "*Şimdi* mutlu olmamı istemiyor musun?" "Tartışma mı arıyorsun, *sasiral*?" dedi, ama sesi neredeyse *sevecendi*.

Öyle miydin?

Belki de, diye düşündüm.

"Kredileri geri göndermek isterseniz gönderebilirsiniz," diye ekledi. "İhtiyacınız olursa diye göndermemenizi tercih ederim ama... zaten bir önemi yok."

"Neden?" Ses tonunda duyduğum bir şey şüphelerimi artırınca sordum.

"İsminiz hesaplarıma eklendi," diye beni bilgilendirdi. "Kaalium'daki her dükkan, satıcı, pazar yeri satın aldığınız her şeyin faturasını doğrudan bana gönderecek."

Ona bakmaktan kendimi alamadım.

"Bu konuda ne hissediyorsun?" diye merak etti ve başparmağını yanağımda ileri geri gezdirdi. Beni öpmek istiyormuş gibi görünüyordu. Gözlerindeki açlığı görebiliyordum. "Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim.

"Sanırım hoşuna gitti," dedi usulca.

"Öyle mi? Nasıl yani?"

"Kendinle ilgilenilmesini istemen seni zayıf yapmaz, Millie. Son aylarda büyük bir yükü omuzlamak zorunda kaldın. Tek başına. Sana yaptıklarımın sonra bana güvenmekten, bana tekrar güvenmekten korkuyorsun. Bunu anlıyorum. Tereddütlerini anlıyorum. Ama sana her zaman göz kulak olacağımı söylediğimde bana inanmanı diliyorum. *Her zaman* seni seçeceğime."

Buna inanmak *istiyordum*. Bu ihtiyaç göğsümde enerji ile uğulduyormuş gibi hissediyor, beni gergin ve sinirli yapıyordu. Ama beni engelleyen bir şey vardı. Kythel'le aşamadığım bir engel vardı.

Haklıydı, korkuyordum. Beni yine dışlayacağından, ikimizi de ilgilendiren bir kararda söz hakkım olmayacağından korkuyordum. Ay rüzgarlarına kadar bir anlaşmamız vardı, evet. Ona kan verecektim ve sonra yollarımızı ayıracaktık.

Ama ikimiz de aşık olmayı beklemiyorduk. Ve aşık olduğumuzu bildiği halde, sanki hiç önemi yokmuş gibi çekip gitmişti. Sanki *ben* önemli değilmişim gibi.

"Son zamanlarda çok dürüst oldun," diye ısırdım, boğazım düğümlemişti.

"Sana yalan söylememi mi tercih ederdin, Millie?" diye merak etti. Başını iki yana salladı. "Söylemeyeceğim. Artık aramızda hiçbir sır olmamasına karar verdim. Sana hiçbir konuda yalan söylemeyeceğim."

Bu bir başlangıçtı.

"Bana bir şey sor, sana söyleyeyim," dedi. "Bana karşı her zaman çok açıktın. Anılarını, düşüncelerini paylaşmaktan hiç korkmadın. Nasıl hissettiğini. Ben de senin gibi olmak için çabalıyorum *Sasiral*. Mükemmel olacağımı söylemiyorum. Bir ömür boyu süren kontrol, kısıtlama ve güvensizliği unutamam. Ama *seninleyken*, *hiçbir* şeyi saklayacağımdan şüphe etmeni istemiyorum."

Ona her şeyi sorabilir miydin? O da bana gerçeği mi söyleyecekti? "Beni seviyor musun?" diye sordum.

Gözleri parladı. "Evet."

"Ne zaman öğrendin?"

"Kalbini kırmadan önce," diye cevap verdi. "O gece kulübede yemek yediğimizde kesin olarak

biliyordum. O zaman da beni sevdiğinden emindim."

"O gece geri çekildin," diye belirttim. "Korktuğun için mi?"

"Evet," diye yanıtladı, dudaklarını bastırarak. "Neden?"

Sert bir nefes verdi. "Anlaman gereken bir şey var. Ama nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"En başından dene," diye önerdim. "Ben burada olacağım."

Kythel bir şey söylemedi, henüz değil. Ama ellerini yüzümden indirdi, ellerimi kendi elleriyle kavradı ve beni bahçeye doğru çekti. Beni nereye götürdüğünü bilmiyordum ama bahçelerini, abartılı labirentlerini keşfetmişim ve bir tahminim vardı.

Geçerken çeşitli çiçeklerden gelen gür, hoş kokulu parfümler bizi karşıladı. Sıcak mevsim çiçek açıyordu, hafif bir esinti labirentin içinden dolanarak bize rehberlik ediyor, yol gösteriyordu. İki uzun parlak mor çalının arasına gizlenmiş, taştan yapılmış bir oyuk ve ondan oyulmuş bir bank vardı.

Kythel beni oraya oturttu, ama sonra geri çekildi, biraz sola yürüdü, sağa geri döndü, kollarını arkasında kavuşturdu. *Gergin* olduğunu anlamam bir anımı aldı.

"Söyle bana," diye emrettim sessizce. "Neden korkuyorsun?"

"Tam olarak korku değil," diye itiraf etti. "Ama bu hikayeyi hiç anlatmadım. Bir kez bile. Asla anlatmadım. Ama anlatmalıyım. Sizin için. Çünkü bunu yaparak, neden böyle olduğumu daha iyi anlayacağınızı umuyorum. Yaptığım şeyi neden yaptığımı."

"O zaman anlamama yardım et," dedim basitçe, bir omzumu silkerek.

Arkasında gökyüzü mor ve mavinin dramatik tonlarına doğru derinleşiyordu.

"Teyzem Aina, Pe'ji Savaşı sırasında bir barış elçisiydi," diye başladı.

"Hatırlıyorum," diye mırıldandım sessizce. Genç yaşta olmama rağmen, tüm Çeyrekler boyunca haber bültenlerinde yer almıştı.

"Pe'jianların o savaşı kaybettiğini biliyorsunuz. Yardımlarına koştuk ama çok geç kalmıştık. Onların müttefiki olduğumuz için, savaş sonrasında Pe'jianlar adına müzakere etmek üzere teyzem getirildi. Ama Birleşik İttifak güçlerinden bir ekip tarafından öldürüldü. Bir insan birliği."

Boğazım düğümlendi.

Kythel, "O birliğin başındaki insan Gemma'nın babasıydı," diye ekledi. "Azur'un karısı mı?" Dudaklarım şaşkınlıkla aralanarak sordum. "Laras'ın *Kylaira'sı mı?*"

"Evet," dedi. "Ama dilerseniz *bunu* daha sonra tartışabiliriz. Evliliklerini çevreleyen başka koşullar da vardı, hiçbiri... ideal değildi. Ama bunun benim bu olaydaki rolümle hiçbir ilgisi yok."

Teredditle başımı salladım. Lesana'nın bir keresinde bana Kaalium Hanesi'nde pek çok iblis olduğunu söylediğini hatırladım. Bu da onlardan biri miydi?

"Devam et," diye ısrar ettim sessizce.

"Size Laras'ta bir mimarın yanında çalıştığımı söylemişim. Onun izinden gitmek istediğimi, Kaalium'un bir bölgesini yönetmek değil, Kaalium için *yaratmak* istediğimi söylemişim. Haklıydın da. Bir keresinde Erzos'u *isteyip istemediğimi* bile merak etmiştin. O zaman gerçek, hayırdı. O zaman Erzos'u istememişim. Buraya gelme, hayatımı burada sürdürme düşüncesi boğucuydu. Pe'ji'den önce babama Erzos'a gelmek gibi bir niyetim olmadığını söylemişim. Çalışmalarımı genişletmek için Çeyrekler arasında seyahat etmek istediğimi, Cron'yu'da yaşayan ve eğitiminin titiz olduğu söylenen usta bir mimarın çırağı olmak istediğimi söyledim."

"Sanırım bundan hoşlanmadı," dedim, kalbim göğsümde çarpıyordu.

"Hayır," dedi Kythel usulca, bakışlarımı tutarak. "O yapmadı. Bu ilişkimizin ilk kırılmasıydı. -Bugüne kadar bile tam olarak düzelmeyen bir yara. Pe'ji'de olanlar her şeyi daha da kötüleştirdi.

"Aina ailemizdeki arabulucuydu. Aslında bana Kaldur'u hatırlatıyor, çünkü atılgan, güçlü ve

açık sözlüydü. Ama inanılmaz derecede diplomatikti. Herkese her şeyi satabilirdi ve yetenekli bir müzakereciydi."

"Kaazor'la barış görüşmeleri yaptığını söylemiştin," diye hatırladım.

"Evet," dedi Kythel başını eğerek. "Benim... *isyanımın* ailemiz içinde neden olduğu anlaşmazlığı gördü. Benimle konuşmaya geldi. O zamanlar Pe'ji'deki savaş son aşamasındaydı. Yakında ayrılacağını biliyordu ve benden onunla gelmemi istedi. Başka gezegenleri, başka kültürleri görmek için seyahat etmek istiyordum... Bir gezegenin tamamen yok olmasını önlemeye yardım etmekten daha iyi bir perspektif edinme yolu olabilir mi?"

Kaşlarım çatıldı. Sanırım... anlamaya başlıyordum.

"Benim mizacıma barış görüşmeleri için çok uygun olduğunu düşündü. Pe'ji'de ona katılmamı, eşlik etmemi ve yardım etmemi istedi, ben de kabul ettim," dedi ve sesi hüzünlü bir şekilde sona erdi.

"Ama sen gitmedin," diye tahmin ettim usulca, göğsüm farkına varmakla burkuldu. Ve Aina Pe'ji'de suikasta uğramıştı. "Ah, Kythel."

"Cron'yu'daki usta mimar çıraklık konusunu görüşmek üzere benimle buluşmak istedi. O zamanlar on sekiz yaşındaydım" dedi, sesi hüzünlüydü. "Pe'ji'ye gitmeden birkaç gün önce telefon geldi... ve ben onun yerine Cron'yu'ya gitmeyi seçtim. Aina beni hayal kırıklığına uğrattı. Beni hala en derinden yaralayan şey bu - o gün ona söylediğimde yüzünün aldığı şekli hatırlamak. Heyecanlanmıştım. Şimdi bu beni hasta ediyor. Çünkü bütün bir insan ırkının ellerinden alınan evlerinin bir kısmını geri almalarına yardım etmek için gidiyordu... ve ben onları hiç düşünmemiştim bile. Pe'ji'ye gitmek benim için bir yükü. İstediklerime o kadar dalmıştım ki neler olduğunu göremiyordum. Bunun için Aina'dan özür dileme şansım hiç olmadı. Son görüşmemiz gergin geçmişti. Bana son sözleri..."

Kythel başını salladı, sesi gergin çıkıyordu. Önümde volta atarken elini yakaladım, onu bankta yanıma oturması için aşağı çektim ve vücudumu ona bakacak şekilde çevirdim.

"Bana Kaalium'un sadakat, fedakârlık ve kanla inşa edildiğini ama benim bunu göremeyecek kadar bencil olduğumu söyledi," diye bitirdi sessizce. "Cron'yu'ya yeni varmıştım, Azur beni arayıp Aina'dan bahsettiğinde gemi deposuna yeni inmiştim. Kayıp olduğunu söyledi. Kimse ona ne olduğunu bilmiyordu."

"Özür dilerim," diye fısıldadım, gözyaşlarım kirpik çizgimde birikiyordu.

"Ama annem Aina'nın öldüğünü biliyordu. Onlar ikizdi, Azur ve benim gibi. Bunu hissedebilirsin. Ruhlarınız her zaman birbirine bağlı olacak. Azur'a bir şey olsaydı bilirdim," dedi bana. "Annem o olaydan sonra bambaşka bir insan oldu. Kederine o kadar gömülmüştü ki, bu onu yiyip bitiriyordu. O çirkin anlardan birinde, Aina'ya olanlar için beni suçladı."

Elini daha sıkı sıktım.

"Tıpkı Aina'nın yaptığı gibi, annem de bana bencil dedi. Aileme sırtımı döndüğüm için bana kalpsiz dedi. Eğer söz verdiğim gibi Pe'ji'de olsaydım, Aina'yı koruyabileceğimi söyledi. Benim yüzümden öldüğünü söyledi."

"Kythel," diye nefes aldım, duyduklarımı algılamakta güçlük çekiyordum. Hangi anne çocuğuna böyle bir suçluluk duygusu yükler ve onu suçlar ki? Kederliyken bile mi? Bu şok ediciydi. Bu benim için akıl almaz bir şeydi ve benim bir annem bile yoktu. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

Kythel bakışlarımla buluşarak, "Daha sonra söylediklerinden dolayı dehşete düştü," diye ekledi. "Affetmem için yalvardı, öyle demek istemediğini söyledi... ama ben gerçeği biliyordum. En azından bir parçasının buna inandığını biliyordum. Ve ben kararımı çoktan vermiştim. Kaalium'u ilk sıraya koyacaktım, ailemi ilk sıraya. Görevimi. Sorumluluğumu. Çünkü bunu yapmış olsaydım, Aina hâlâ hayatta olabilirdi.

"Annem sekiz yıl sonra kan hastalığından öldü ama bence onu asıl öldüren kaybettiği acılar ve kız kardeşini bulma saplantısıydı. Gemma'nın babası Rye Hara sadece birkaç ay önce suçunu itiraf edene kadar Aina'nın cesedini bile bulamamıştık. On sekiz yıl boyunca,

Ruhu Zyos'ta dolaşıyordu. On sekiz yıl boyunca bir kapanış yapamadık. Ailem sonunda bunu başardı ama ben asla unutamadım. Kendimi asla affetmedim."

"Kendini cezalandırdın," dedim usulca, kelimeleri dehşet, sempati ve üzüntüye benzeyen bir şeyle işleyerek. "Kendini Erzos'a, bölgeye ve istemediğin insanlara hizmet etmeye adadın, Aina'ya borcunu böyle ödeyebileceğini düşündüğün için canını dişine takarak çalıştın. Annene mi? Kendini cezalandırıyordun Kythel, bir trajedi için ama senin sebep olduğun bir trajedi için değil."

"Ceza ve görev benim için aynı şeydi," diye itiraf etti ve bu neredeyse kalbimi yeniden kırıyordu. "Biri olmadan diğerine sahip olamazdım."

Kaşlarım birbirine çatıldı. "Peki ya şimdi? Hâlâ Erzos'un senin cezan olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Hayır, burayı kendime ait bir yer haline getirdim. Doğuştan gelen hakkımı kabul ettim, Millie. Bunu uzun zaman önce kabul ettim. O zamanki çocuk değilim. Erzos'u önemsiyorum. Hem de derinden. Vatandaşlarını önemsiyorum. Savaşı önlemek istiyorum. Ben sadece barış istiyorum. Erzos'u daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir yer haline getirmek istiyorum, benim amacım bu. Bu aileye geleceğim çoktan planlanmış olarak doğdum... ve bu benim kaderim. Ama benimsediğim bir kader."

"Bu senin fedakârlığındı," dedim, sesim gergin ve sessizdi, aramızda kenetlenmiş ellerimize bakıyordum. Gri teni benimkine karşı parlıyordu. "Yapman gerektiğine inandığın fedakârlık."

"Hayır," dedi. "O kurban sen olacaktın." Sarsıldım.

"Azur, Yeni Dünya kolonisinden bir insan soylusu olan Hara Hanesi'nden Gemma ile evlenmişti. Bu şekilde başlamamış olsa da, sonunda aşk için evlenmişti," dedi Kythel. "En büyük ikinci kişi olarak, bir amaç uğruna evlenmem gerektiğini biliyordum. Thryki ve Dyaar-Zyre arasında bir savaş bağı kurulduğunu toplantımızda bize anlattı ve ben onun doğruyu söylediğine inanıyorum."

"Ne?" Nefes aldım.

"Savaş düşündüğümüzden daha yakın. *Drava* savaşta değerli bir kaynaktır. Kaalium Hanesi'nin Drava'nın üretimi ve ihracatı üzerinde biraz olsun kontrol sahibi olabilmesi için Lyris'le evlenmeyi görevim olarak gördüm."

Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Tüm bunları biliyordum... ama yine de gerçekten anlamamıştım, değil mi? Suçluluğu, acıyı, Kythel'e olan bu itici ihtiyacı anlamamıştım, değil mi?

Artık biliyordum, canım *yanıyordu*. Kendi üzerinde kurduğu baskıyı, ezici yükü düşünmek beni incitiyordu.

"İmkânsız bir durumdaydın," dedim usulca. "Beni ya da Kaalium için en iyisi olduğuna inandığın şeyi seçmek zorundaydın."

"Evet," dedi, sesi gırtlaktan ve sertti. "Zyre ile buluştuktan sonra sana geldiğimde... bu en büyük fedakârlıktı, Millie. Bir parçam senden, *Kyrana'mdan*, aşık olduğum dışiden vazgeçersem sonunda Aina'nın hatırasından kurtulabileceğime inanıyordu. Sonunda kafamın içinde onun sözlerini duymayı bırakabilirdim. Annemin sözlerini. Sonunda o mide bulandırıcı suçluluk duygusundan kurtulabilirdim."

"Ve yaptı mı?" Ben sordum. "Yardıma oldu mu?" "Hayır," diye homurdandı.

"Beni öfkелendirirdi." "Neden?"

"Kendime sordum... Bu ne zaman *yeterli* olacaktı? Başka ne vermem gerekecekti? Yeterli olması için Erzan sokaklarında kanımı akıtmam, can kanımı Kaalium'a vermem mi gerekiyordu? Çünkü artık sana sahip olmadığım da böyle hissediyordum. Kan kaybediyormuşum gibi hissettim,

Millie. Öfkeliydim çünkü sen istediğim her şeydin. Ve sana sahip olamayacağımı düşünüyordum. Sana sahip olmak için kendime *izin* veremezdim çünkü seni hak etmediğimi düşünüyordum."

Sesinde duyduğum çirkin gerçek karşısında nefesim kesildi, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü.

"Yani o gece, *benden aşağı* olduğunu söylediğinde," diye homurdandı. O çirkin sözleri hatırlayarak irkildim. "Gerçek bundandaha farklı olamazdı, Millie."

"Peki gerçek ne?" Fısıldadım.

"Sensiz perişan olduğumu," diye haykırdı, sesi sertti, omuzları çökmüştü. Zor nefes alıyordu ama sesini alçaltmak için çaba sarf etti, "Tek istediğim sensin ve o geceye geri dönüp sana seni sevdiğimi söylemek için her şeyimi verirdim. Gerçek bu, Millie. Sensiz yaşayamayacağımı anlamam için neredeyse seni kaybetmem gerekti."

Nutkum tutulmuştu, dürüst sözleri aramızda bahçe çiçeklerinin güzel kokusu gibi kalmıştı.

"Ama çok şey istediğimi biliyorum *sasiral*," diye bitirdi sözlerini, elimi dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. "Benimle birlikte olmanın kolay olmayacağını biliyorum. Dışarıdan bakanlara nasıl görünürse görünsün, bu pek çok kişinin seçeceği bir hayat değil. Bunu sen de biliyorsun. Benimki gibi bir aileyle evlenmenin ne kadar zor olacağını biliyorsun."

Biliyordum. Ona birçok kez onu kıskanmadığımı söylemiştim.

"Beni seçtin," diye mırıldandım usulca. "Seni seçip seçmeyeceğimi bilmek istiyorsun."

"Sabırlı olacağım," dedi parmaklarını elimin üzerinde gezdirerek. "Sana söz verdim. Sen karar verene kadar."

"Bana anlattığın için teşekkür ederim. Aina hakkında," dedim. "Bunun için minnettarım Kythel." Başını eğdi. "Sana uzun zaman önce söylemeliydim."

Onun için endişeleniyordum. Gözlerinin etrafında daha önce olmayan bir gerginlik vardı.

Çünkü beslenmiyordu, biliyordum. Bu benim için çok açıktı. Babam bazen çok uzun zaman geçtiğinde daha zayıf, daha gergin olurdu. Yiyecek bir Kylorr'u ancak belli bir noktaya kadar ayakta tutabilirdi, özellikle de tam kanlı bir Kylorr'u.

"Beslenmen gerek Kythel," dedim usulca. Nerede durduğumuzdan emin olmasam bile, onun acı çekmesini istemiyordum. Onu önemsiyordum. Onu seviyordum. Ve o bitkin görünüyordu. "Çok uzun zaman oldu."

Saçlarımı boynumdan uzaklaştırmaya çalıştığımda, "Hayır" diye homurdandı. "Hayır mı?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Bunu istiyordu ve ben de onun gerginliğini biraz olsun hafifletmek istiyordum. Kıpırdamadan durdu, bana baktığında bakışlarındaki ani açlık baş döndürücüydü.

"Ben iyiyim Millie," dedi bana, saçlarımı düzeltip boynumu onun görüşünden koruyarak.

"Kanla besleniyorum. Sadece uyuyamadım."

Bunu ben de istemedim. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. İçten içe bunun benim yüzümden olduğunu biliyordum.

"Hava kararıyor," dedi Kythel. Konuyu beslenmeden uzaklaştırmak için söylediği izlenimine kapıldım. "Seni Grace'in kulübesine geri götüreceğim."

Ama ay rüzgârlarından önceki o geceden beri ilk kez... onu terk etme düşüncesi içimi hayal kırıklığı ve özlemle doldurdu.

"Pekâlâ," dedim sessizce.

CHAPTER 43

MILLIE

L Grace yattıktan bir süre sonra, ön odadaki masada oturmuş sessizliği dinliyordum - hafif esintiden pencere panjurlarının gıcırtısı, kısa müzikal cıvıltılar. Dışarıdaki uzun otların arasındaki gece böcekleri, başımın etrafında dönen Halo küremin uğultusu. Sessizliği dinliyordum ki dışarıda, çayırdaki ağır bir gümbürtü duydum. Beklenti yükseldi, otomatik bir tepki. Bunun Kythel olabileceğini düşündüm ve aceleyle kapıya yöneldim, arkamdan dikkatlice açıp kapatarak onu karşılamaya niyetlendim. Ama o Kythel değildi. "Azur mu?" Gözlerim şaşkınlıkla açılarak sordum. "Yani... *Kyzaire*. Özür dilerim, ben..." "Hiç de değil Millie," diye araya girdi Azur, başını sallayarak ve bana öyle bir ifadeyle bakarak bana Kythel'i hatırlattı. Beni sarsmaya yetecek kadar. Gözlemci, değerlendirmeye bir bakıştı, sanki iliklerime kadar görebiliyordu, her şeyim ortadaydı. "Geç olduğunu biliyorum ama uzun sürmez." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve şalımını daha sıkı sardım. "Hâlâ Erzos'ta olduğunu fark etmemiştim," diye yorum yaptım gergin bir şekilde. Azur hatırladığım kadar korkutucuydu. Stellara'daki kulübem yandıktan sonraki sabah onunla sadece kısa bir süre konuşmuştum ama o zaman hâlâ yarı şoktaydım, Kaalium Hanesi'nin en büyük oğlu ve Kythel'in *ikizi* olduğunu tam olarak idrak edememişim. Sonrasında da yanımdaydı ama şu anda edindiğim izlenimin aynısını edinmişim: beni okumaya çalışıyordu. "Kardeşim için endişeleniyorum," diye itiraf etti. "Bu sabah Laras'tan ayrıldım ama önce seni görmek istedim." "Benden ne istiyorsun?" Yumuşakça sordum. Dudakları, bana şaşırtıcı bir şekilde Kythel'i hatırlatan yarım bir gülümsemeyle kaydı. "Zekice," diye yorum yaptı. "Belki de sadece yangından sonra nasıl olduğunu görmek istedim. Çünkü senden bir şey istemeseydim burada olmazdım." "Hayır, öyle olacağını sanmıyorum," dedim dürüstçe. "Kardeşim seni seviyor," dedi Azur, Kythel'in bu akşam daha önce söylediği kadar kolay bir şekilde. Kythel'in ona bizim hakkımızda ne anlattığını merak ettim. "Ama daha çok, sen onun *kyranası*sın. Karım da benim. İşte bu yüzden onun için endişeleniyorum. Çünkü ondan ayrılmanın zorluğunu biliyorum. O acıyı." "Daha önce beslenmek istemedi ve-" "Beslenmeden bahsetmiyorum," dedi. "Bu her zaman azaltılabilir. Bastırılabilir. Ben *bağdan* bahsediyorum. Çünkü şu anda aranızdaki bağ bir belirsizlik. Kalıcı bir şüphe. *Bu* onu yiyip bitirir. Zaten var. Bunu görebiliyorum. Hissedebiliyorum."

"Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum," diye sessizce itiraf ettim. "Bu Kythel'in kararıydı. Çekip gitmeyi seçen oydu."

Keskin bir nefes verdi.

"Bunun onun kararı olduğunu söylüyorsunuz," dedi. "Ama şimdi karar *senin*." Ben başladım. Bunu elbette anlıyordum ama Azur'un ağzından duymak...

Bir elini boynuzuna sürterek çayırın karanlığına baktı. Daha önce duyduğum böcekler bile bir *Kyzaire'in* varlığında sessizdi.

"Sanırım sadece onu seçip seçmeyeceğini bilmek istiyorum. Ya da arkanızda bıraktığı parçaları toplamak için orada olmam gerekecek mi?"

Kaşlarımı çattım. "Onu incitmek istemiyorum. Bu istediğim son şey. Onu hâlâ seviyorum Azur. Onu böyle görmek beni de incitiyor."

"Ama onu isteyip istemediğini bilmiyorsun."

Hayır, biliyorum, diye düşündüm. İçgüdüsel cevabım şaşırtıcı derecede yüksekti, solmuş kalbimin içinde kesin bir şekilde çarpıyordu. Bu istek beni hiç terk etmemişti, kalbimi kırdığında bile. Bu akşam bahçede kararımı çoktan verdiğime inanıyordum. Belki de Kythel bana aşkını itiraf ettiğinde bile vermiştim -açıkça, dürüstçe.

Sadece gerçekten istediğim şeyin bu olduğundan emin olmak için zamana ihtiyacım vardı. Sabırla ve dikkatle. Kythel haklıydı. Kaalium Hanesi gibi bir aileyle evlenmek... hafife alınamazdı.

Ama onu umursamayacak, bunun getireceklerinden korkmayacak kadar çok seviyordum.

Karanlık bir çayırda, sanal bir yabancıyla her şeyin aşkı hakkında konuşmak gerçeküstü bir deneyimdi. Özellikle de bu Kylorr'un *gücünü*, etkisini biliyorken.

Azur sessizce bana bakarak, "Hayır, sen kararını biliyorsun. Ama seni o kadar incitti ki ona güvenme konusunda temkinli davranıyorsun."

"Bu akşam konuştuk," diye sessizce itiraf ettim, karanlıkta onun kırmızı bakışlarıyla karşılaştım. "Bana Aina'dan bahsetti. Annenin ona söyledikleri hakkında. Yıllardır taşıdığı suçluluk duygusundan."

Başını sallayarak gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Bunun ona ne kadar acı verdiğini biliyorum. Ama olanlar için *hepimiz* suçluyuz. Raazos'un kanındanım, karımla evlendim, onun hayatını cehenneme çevirmeye niyetliydim, ailesini yok etmeye, *onu* yok etmeye takıntılıydim, Aina yüzünden."

Sesinde duyduğum içten gelen duygu... Azur'dan böyle bir kırılganlık beklemiyordum.

"Sonunda beni affetti. Bazen hala onun affını hak ettiğime inanmıyorum. Bazen hâlâ onu hak ettiğime inanmıyorum," dedi Azur. "Kulübenin yandığı gece Kythel de bana *senin* hakkında böyle söylemişti. Bana seni hak etmediğini söyledi."

"Öyle mi yaptı?" Boğazım düğümlenerek sordum.

"Buna inanıyor *musun*? Seni hak etmediğine mi?"

"Hayır, bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Dört Çeyreği dolaştım ve onun gibi biriyle hiç karşılaşmadım. Tanışacağımdan da şüpheliyim."

Başını eğdi. İfadesinde bir rahatlama vardı. Gördüğü şey neydi? Duyduğu şey neydi?

"Laras'a döneceğim, Millie," dedi Azur yavaşça, her dikkatli kelimedede beni izleyerek. "Karımın yanına döneceğim. Kardeşimin artık bana ihtiyacı olacağını sanmıyorum."

Çünkü o sana sahip olacak, ikimizin de duyduğu buydu, söylenmemişti. "Gitmeden önce bana bir iyilik yapar mısın?"

Yumuşakça sordum. "Ne istersen."

"Beni ona götürecek misin?" diye sordum. "Gecenin bu saatinde kaleye yürümek için çok uzak

bir yol."

KYTHEL BAHÇELERDE, AVLUDA, MUTFAKTA, KÜTÜPHANEDE YA DA OFİSİNDE DEĞİLDİ-

Garip bir şekilde çıplak olan duvarlarda kaşlarımı çatmama neden olan derin pençe izleri vardı.

Kalenin içinde kontrol etmeyi düşündüğüm son yerdeydi, yatak odasında. Ocağın yanındaki sandalyede uyuyordu, kanatları altında yarı ezilmişti, sanki vücudu sonunda yorgunluğuna yenik düşmüş gibiydi. Bu manzara karşısında kalbim etraftaki kemiklere çarptı ve ona yaklaşımadan önce kapıyı usulca kapattım.

Koyu renk bir tutam saç yanağına düşmüştü, boynu rahatsız bir pozisyonda çökmüştü ve ben de onu fırçaladım. Kıpırdamayınca elinin arkasına dokundum ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim.

Uyandı.

"Millie?" diye homurdandı, gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Yatağa gel," diye fısıldadım usulca, kalkana kadar elini çektim. Saçlarımın kokusunu derin derin içine çekene kadar başını eğerek bana yaklaştı. Nefesim kesildi, onun yakınlığını özleyor, onu özleyordum.

"Bu bir rüya mı?" diye mırıldandı başımın tepesine doğru.

"Yatağa gel, Kythel," diye tekrarlardım, onu ön odanın en ucundaki açık kapı aralığına doğru çektim. Yatağı karanlıkta uzanıyordu, yerden tavana kadar uzanan kemerli pencereler ay ışığını zemine yansıtıyordu. Birkaç gümüş mızrak yatağının tabanını ikiye bölmüştü.

O içine yuvarlandı, ben de peşinden gittim ve örtülerin üzerimize çekildiğinden emin oldum. "Rüya olmalı," diye karar verdi Kythel, gözleri çoktan kapanmıştı.

"Uyu," diye fısıldadım, daha da yaklaştım, elimi göğsünün sert duvarına koydum, yanağımı çıplak omzuna yasladım. Sıcaklığı rahatlatıcıydı. Özlediğim her şey ve daha fazlasıydı. "Ben burada olacağım. Söz veriyorum."

CHAPTER 4

MILLIE

K Sonunda gözlerimi kırpıştırarak açtığımda, yatak odasından süzülen mavi, puslu şafak ışığını gördüğümde Helen uyanıktı. E t r a f ı m d a kıvrılmıştı, kırımın her santimi bir kolu altımda belimin kıvrımına sarılmış, bir kolu da üstümdeydi; körelmiş pençeleri kalçamda geziniyor, tüylerimi diken diken ediyordu.

"Rüya değil," diye mırıldandı saçlarıma, uyandığımı fark edince beni kendine daha sıkı çekti. "Lütfen bana olmadığını söyle, *sasiral*."

"Bu bir rüya değil Kythel," dedim ona, sıcak kucağına daha da sokularak. Kalçalarımın arasında baş döndürücü ve dikkat dağıtıcı bir ağırlık vardı; onun yakınlığı, kokusu ve benim kararım ile harekete geçmişti.

"Benim yatağımdasın. Kollarımdasın."

"Evet, senin yatağındayım," diye cevap verdim yavaşça, başının arkasını kucaklamak için arkama uzandım, boynuzunun bir ucu ön koluma bastırıyordu. "Senin kollarımdayım. Kythel?"

"Hmm?"

Boynumu yukarı kaldırdım ve başını aşağı çektim. "Yeter artık. *Lütfen*."

Keskin nefesi tenime doğru üfledi. Sıcak dudakları boğazımın hassas derisine değdiğinde gözlerimi kapattım.

"Hayır," diye homurdandı. "Bunu bilmem gerek-"

"Sonra konuşuruz," diye söz verdim. "Çok uzun zaman oldu, Kythel. Yalvarmamı ister misin?" Durakladı. "Bunu mu istiyorsun?"

"Evet!"

Başını tekrar çektim ve boynumu öptüğünde rahatlayarak iç çektim, dişlerinin uçlarının derimi parçalamasa da içime girdiğini hissettim.

"Sen de istemiyor musun?" Fısıldadım. "Her zaman," diye hırladı. "Seni özledim, *sasiral*."

"Buradayım," dedim ama dişlerinin tanıdık kısırtıcılığını hissettiğimde kelime bir solukta sona erdi. Zehrinin sıcaklığı küçük yaraya doldu ve kalçalarımın arasındaki ağırlık şiddetli bir ihtiyaca dönüştü.

Arkama uzanarak pantolonunun bağcıklarını çekiştirdim. Benim üzerimde uyku tünüğü varken - kalçalarımın kolayca kayarak beni çıplak bırakan bir tunik- o hâlâ önceki geceden kalma tamamen giyinikti. Bu rahatsız edici olmalıydı. Elim sıcak, sert sikini bulduğunda inledi ve sıkıtlığımda nabzı atarak kavrayışında daha da sertleşti.

Beslenirken kendini kaybetmişti. Benden günde birkaç kez, hatta daha fazla beslendiği son yemeğinin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti. Bana *açlık* duyuyordu ve açgözlüydü.

"Evet Kythel," diye nefes aldım. "İhtiyacın olan her şeyi al."

İhtiyacın olan her şey olmak istiyorum, diye düşündüm.

Etrafımdaki tutuşu sıkılaştı, kontrolünü kaybetmeye başladı. Kanadı bedenimin üzerine gelip bizi sardığında, içindeki köklü bir içgüdünün kıpırdanmaya çalışacağımdan korktuğunu biliyordum.

Kalçamı kaldırdım, baş döndürücü bir zevk dalgasının göbeğime yayıldığını hissettim, klitorisim çılgınca titreşiyordu. Geniş başını amıma bastırdığımda sikişin sıcaklığı yakıcıydı. Gırtlaktan gelen bir inilti boğazında yankılandı, boynumun sütununda titreşti, ben üzerine çöküp onu içeride tutarken.

Seksle pek alakası yoktu. Isırığında, dokunuşunda, öpüşünde bulacağımı bildiğim zevkle ilgili değildi. Mesele *buydu*. Uzun zamandır ayrı ve mesafeliyken ona bağlı hissetmekle ilgiliydi. Azur haklıydı. Bu bağla ilgiliydi, *Kyrana* bağıyla.

Aleti dişleri kadar derine indiğinde haykırdım ve ona karşı direndim. *Yüce*, diye düşündüm. Belimin altındaki kalın kordonlu kol yukarı kayarak başımı ona yasladı. Saçları benimkilere karıştı. Sol kanadı üzerimde rahatlatıcı bir ağırlık gibi hissediyordum. Etrafımda onun baharatlı, misk kokusunu alabiliyordum. Kalp atışlarının sırtımda gümbürdediğini hissedebiliyordum. Hızlı nefes alışlarını ve kanımı emerken dilinin erotik kayışını duyabiliyordum.

Mükemmellik.

"Seni seviyorum," diye soluk soluğa bağırdım. Kythel'in nefesi kesildi, kalçaları uyluklarımın arasına girerken hiç durmadı. "Seni seviyorum Kythel."

Sevişmemiz yavaş ve sonsuz gibiydi ama yine de ikimiz de arka arkaya boşaldık, ikimiz de zirveye koşarken oda çılgınlığımız ve inlemelerimizle doldu. İçime boşalmanın sıcaklığı tanıdıktı, Kythel özellikle derine doğru ittiğinde düğümünün yanması gibi, her damlası içeride mühürlenene kadar kendini oturttu.

Çaresizce, kalçaları hiç durmadığında inledim, düğümünün uyarıcı sürtünmesi neredeyse *çok fazlaydı*.

"Kythel," diye nefes nefese kaldım.

Sonunda durdu. Boynumdaki yarayı yalamaya devam etse de dişleri geri çekildi ve ben kemiksiz ve doymuş bir halde kollarına yığıldım. Sanki gitmemden korkuyormuş gibi beni hâlâ sıkıca kucaklıyordu.

Teri tenimde kuruyor, hissi serinletiyordu. Dilinin erotik darbeleri düğümünün etrafında çırpınmama neden oluyordu ve uzun dakikalar sonra siki nihayet benden ayrıldığında, Kythel sonunda boynumdaki yarayı iyileştirdi.

Gücünün geri geldiğini hissedebiliyordum. Kasları büyüyor, kollarından aşağıya doğru uzanan tendonlar çelik gibi sertleşiyordu. Bana karşı titrerken, nefesleri hala hızlı gelirken, parmak uçlarımı ulaşabildiğim her etin üzerinde gezdirdim. Ama bunun bir rahatlama gibi hissettirmesi gerektiğini biliyordum. Çünkü *bana da rahatlama* gibi geliyordu.

Kollarında dönerek, o sabah ilk kez dostumla gözlerimi kilitledim.

"Gerçek gibi hissetmiyorsun," diye mırıldandı, sesi inanamamanın şaşkınlığı içindeydi. Yorgunluktan gözlerinin etrafındaki çizgilerin kaybolduğunu görünce rahatlardım. Uykuya ihtiyacı vardı. Kanıma ihtiyacı vardı.

Öne doğru eğilerek dudaklarımı onunkilere bastırdım, yumuşak ve yavaşça. Dilinde kanımın tadını aldım ama bu nahoş bir şey değildi, sadece bir Kylorr'la çiftleşmenin bir gerçeği idi.

"Dün gece buraya mı geldin?" diye mırıldandı. "Ama nasıl..."

"Beni Azur getirdi."

"Azur mu?" diye sordu, inanamayarak. "Hâlâ burada mı?"

"Hayır, dün gece ayrıldı. Grace'in kulübesine geldi. Konuşmak istedi ve daha sonra ondan beni buraya getirmesini istedim."

"Ne hakkında konuştunuz?" diye sordu usulca, yoğun bir merakla, bakışları delip geçerek.

"Zaten bilmediğim bir şey değildi," dedim iç çekerek. Onun kollarında hissettiğim rahatlık ve güvenlik... Bunu özlemiştim.

Gerildi. "Neymiş o?"

Parmaklarımı dudaklarına sürerek kıvrımlarını izledim ve "Buradayım, değil mi?" dedim.

"Evet."

Ses tonum yumuşaktı, "Bizim meselemiz bir güven meselesiydi, Kythel. Tekrar çekip gitmeyeceğine güvenebilir miydin? Ve sen haklıydın. Bana anlaştığımızın ötesinde hiçbir söz vermedin. Bana yalan söylemedin. Bu konuda çok dikkatliydin."

"Millie-"

"Hayır, bırak da bitireyim, lütfen," dedim dudaklarına dokunarak. "Bunu söylemem gerek çünkü inanılmaz derecede basit Kythel. Ve sonra ilerleyebiliriz. Sana kalbimle tekrar güvenip güvenemeyeceğime karar vermem gerekiyordu. Onu kırmayacağına güvenebilir miyim diye. Beni sevdiğini söylediğinde sana güvenebilir miyim?"

Derin bir nefes aldım, dudaklarımın kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. "Ve cevabım basitti. Bunu içimde hissettim," dedim.

"Peki neye karar verdin?" diye sordu, ses tonu öyle olmaması gerektiği halde ciddiye.

"Evet," dedim, bu basit kelime aramızdaki boşluğu dolduruyordu. "Evet, Kythel. Cevabım bu."

Keskin bir nefes verdi, sanki hâlâ kaçıp gitmemden korkuyormuş gibi kollarını bana daha sıkı doladı.

"Babam bir keresinde bana hayatın bir dizi cevaptan ibaret olduğunu söylemişti. Bunu çok düşünüyorum," diye itiraf ettim. "Çünkü cevaplar bilgidir. Ve bilgi, özünde bir yaşamı oluşturur. Hayat hafızadır ve hafıza da... hayatın sorularına verdiğiniz cevaplardır. Nasıl yanıt verdiğinizizdir. Nasıl sebat ettiğinizizdir. Nasıl sevdiğinizizdir.

"Babam öldüğünde kendime bir soru sordum. Ben ne yapacaktım? Ve bu soruya cevabım? Tıpkı ona söz verdiğim gibi, onu Krynn'e geri getirmektir. Ve bu cevap sonunda beni sana getirdi."

Kythel'in parmakları omurgamda gezindi ve ona karşı hoş bir şekilde titredim.

"Peki ya Stellara'daki kulübeyi bulduğumda? Kendime ne yapacağımı sordum. Cevabın ne oldu? Onu eski haline getirecektim, bu hayatta babama verebileceğim son hediye idi. Her seferinde bir gün geçirdim. Bir cevap diğerini doğurdu. Bu beni odaklanmış tuttu, rahatlattı çünkü bu büyük, aşılmaz şeylerin yönetilebilir olduğunu düşündürdü. Ve bir gün, sadece anılara dönüşeceklerdi. Bu çok güzel bir şey."

Mantıklı olup olmadığımı, zihnimdeki karmakarışık karmaşanın dilime tercüme edilip edilmediğini bilmiyordum. Ama Kythel'in bakışları yumuşaktı. Bana, ona kulübede yemek hazırladığım gece baktığı gibi bakıyordu. Sanki bu evrende onun için tek kişi benmişim gibi.

"Yani," diye usulca başladım, yutkundum, ona mahcup bir gülümseme verdim, "belki düşündüğüm kadar basit değildi, ama... söylemeye çalıştığım şey, Kythel, *sen* benim yeni cevabımsın. Ben ve sen. Birlikte. Ve sanırım ben de senin cevabınım."

"Öylesin," diye homurdandı sessizce, tereddüt etmeden.

"Bu hayatın sunduğu tüm anıları seninle yaşamak istiyorum," dedim ona. "Ve bu hayatın herkese göre olmadığını söylediğini biliyorum, ama korkmadığımı bilmeni istiyorum. Sen yanımdayken artık hiçbir şeyden korkmuyorum, belki seni kaybetmek dışında. Yani evet. Cevabım her zaman evet olacak."

Kythel'in titrediğini fark ettim. Belki de gerginlik, bağlanmamış bir bağın son haftası,

yorgunluk, şüphe içinden dışarı sızıyordu. Bir kez temizlendiğinde, ancak o zaman yeni bir başlangıç yapabilirdik.

Birlikte bir hayat kurmaya başladılar -görevle değil, anlayışla, sevgiyle ve *seçimle bağlıydılar*.
"Vaan," diye küfretti usulca. "Seni seviyorum, Millie Seren. Benim küçük kayan yıldızım, evrenden gelen hediyem.
Seni hak edecek ne yaptım ben?"
"Sen her şeyi hak ediyorsun Kythel," dedim ona ve sesimdeki gerçeği duyduğunu biliyordum.
"Özür dilerim, *Sasiral*," dedi. "O geceyi kaç kez yeniden yaşadığımı bilemezsin. Seni izlerken-"
Onu öptüm ve söylemek üzere olduğu şeyi susturdum. Dudaklarıma karşı iç çekti, sonunda rahatlamaya başlamıştı.
"Bunu geride bırakıyoruz," dedim dudaklarına karşı. Geri çekilirken gülümsedim ve "Seni affediyorum. Seni zaten affettim. Sen en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Şimdi bildiklerimi bildiğim için seni asla suçlayamam. Tamam mı? Artık bundan bahsetmeyelim."
Kythel nazıkçe, "Peki ya krediler? Bu konuda bana hâlâ kızgın mısın?"
Kıkırdadım. Hesabıma çeyrek milyona yakın para yatıran bu yüksek elli adam bu konuda endişelenmiş miydi?
"Evet," diye alay ettim. "Transfer teklifini çoktan reddettim, biliyorsun."
İç çekti. "Fark etmez. Karım olduğunda, buna alışman gerekecek. Kaalium sana açılacak. Her şeye erişimin olacak."
"Bu bir teklif miydi?" Bu bilgiye odaklanıp geri kalanını görmezden gelerek sordum. O köprüye geldiğimizde geçecektik.
"Eğer beni kabul edersen seninle hemen evlenirim," dedi. "Bu ve bundan sonraki hayatımda kendimi sana her şekilde bağlamak istiyorum."
"Benimle evlenir misin? Bu yatakta mı? Tanık olmadan?"
"Evet," dedi dürüstçe. "Ama bence bir sonraki ay rüzgârlarını beklemek daha iyi olur. Bu şekilde babanı hissedebileceksin. Bunu ister misin?"
Boğazım düğümlendi. "Evet. Evet, isterim." "Anlaştık o zaman."
Aniden bulanıklaşan görüşümle sırtıyor olsam da, "Gerçekten de eli yüksek," diye fısıldadım. Tüm vücudum içten dışa doğru aydınlanmış gibi hissediyordum. "Beni sevdiğini tekrar söyle."
"Seni seviyorum Millie Seren," dedi.
"Tekrar."
Sesi yumuşadı. "Seni seviyorum, *sasiral*."
Başını eğerek beni öptü ve ben de iç çektim. Tamamen rahatlamıştım. Çok mutluydum. Dudaklarıma doğru, "Sormayı hiç düşünmediğim sorunun cevabı sensin," dedi.

EPILOGUE

KYTHEL

İki ay rüzgarı sonra.

"*W*" "Geç kalacaksın," diye homurdandım karıma, şu anda sikimi zonklayan düğümümün dibinden kaygan geniş başına kadar yalıyor, mutlu bir şekilde ucunu ıslatan ön sperm.

"Her şey zaten hazır," diye karşılık verdi, derin bir nefes aldıktan sonra beni çılgına çevirdiğini *bildiği* o yerde dilini dolaştırarak benimle alay etti. "Sadece tabakları süslemem gerekiyor."

Dudaklarımdan derin bir inilti döküldü. Bu inilti, sikimin başını yuttuğunda bir lanete dönüştü ve boğazının arkasına çarptığında tısladım.

"*Millie*. Tanrım, evet. *Mükemmel*."

Nefes nefese geri çekildiğinde, bana zafer kazanmış gibi sırttı.

"Bana o gülümsemeyi yapma, yoksa ellerin ve dizlerin üzerinde kalırsın," diye uyardım, boğazıma takılan sert bir kahkaha ile.

"Zaten dizlerimin üzerindeyim," diye alay etti, güzel dudaklarını yanlara doğru sürüklerken kelimeler aletimin üzerinde bir fısıltı gibiydi. Başını sikimin yarısına kadar salladı, yanakları çukurlaşana kadar emdi.

"Bana küstahlık etme," diye tısladım, ama sözcüklerin

hiçbir ısırtığı yoktu. Geri çekildi. Bir sırtıma daha.

"İşte bu," diye mırıldandım, sevinç çılgınlıkları ofisimi dolduruyordu. Onu çekiştirdim ve masamın kenarına doğru eğdim, kolu yansıttığım Halo ekranını kesiyordu, piksellerden oluşan bir bulanıklık, Sorn Köyü'nün planları canlanıyordu.

Elbisesini beline kadar iterek, sikimi kaygan seksine bastırdım, onu yerinde tutmak için sırtına yaslandım, kanatlarım etrafımızda katlandı.

"Söyleyecek bir şeyin var mı aşkım?" Dişlerimle çenesini ısırarak mırıldandım. Millie sadece güldü, o boğuk, baştan çıkarıcı ses, şok olmuş bir nefesle sona erene kadar ona dalmama neden oldu. Karımın saçlarını avuçlarımdan arasına alarak dışarı çıktığımda inledim.

"Hayır, hiç de değil," diye nefes aldı.

Düğümümün gerginliği onu altımda kıvrandıracak kadar derine oturarak tekrar içine girdiğimde ona, "Oh, şimdi kesinlikle geç kalacağız, *sasiral*," dedim.

DIŞARIDAKI AY RÜZGÂRI DORUK NOKTASINA ULAŞMIŞTI AMA BEN İÇERİDE OLMAKTAN MEMNUNDUM.

Stellara kulübesinde, Savina'da usta bir el tarafından inşa edilen uzun masada, yanımda eşimle oturuyorum.

O, Gemma ve Grace masanın karşısında Yeni Dünya kolonilerinde özledikleri yiyecekler hakkında sohbet ediyorlardı. Gemma, Millie'nin bu akşam hazırladığı *tatliya* aşık olmuştu; Yeni Inverness'ten ithal edilen çikolatalı ganajla kaplanmış ve *kanno* baharatıyla süslenmiş, süngeri yapışkan ve yay gibi olan *syaan meyveli* bir pastaydı bu.

Gemma'nın kız kardeşleri Piper ve Mira ile Kalia da oradaydı ama onlar dışarıda, açıklıkta gökyüzünde süzülen meteorları izliyorlardı. Onlara düşen yıldızlar diyorlardı, bu da karıma sırtımama neden oluyordu. Ama ay rüzgârları ve meteor yağmuru gece boyunca savaşıyordu. Pencereden, üçünün de sevinç içinde soluk soluğa kaldıklarını duyabiliyorduk, bir ışık kıvılcımı gökyüzünü bir *akkium* şimşegi gibi aydınlatıyordu.

Drovoş şarabı kadehimin üzerinden Azur'un gözleriyle karşılaştım. Yanında, kalan kardeşlerimden bu gece bize katılabilecek tek kişi olan Kaldur vardı.

"Sorn Köyü'nün temelini ne zaman atıyorsunuz?" Kaldur, Millie'nin ikramı olan biradan uzun bir yudum aldıktan sonra sordu, gerçi geri kalanımız şarap içmişti.

"Gelecek hafta," diye cevap verdim.

Gerçi doğrusu bunu ertelememiz gerektiğinden emin değildim. Zyre, Thrykan'daki casuslarından aldığı raporları göndermişti. Görünüşe göre denizlerin ötesindeki en çekişmeli iki düşmanımız arasında savaş bağları kurulduğu konusunda doğruyu söylüyordu. Yolculuk uzun olsa da Thryki ve Dyaar'a çoktan elçiler göndermiştik. Kendi raporlarımızı geri almamız bir ay ya da daha fazla sürebilirdi. Ama bir savaşı daha kök salmadan durdurmaya çalışacaktık.

Azur kulübenin etrafına dikkatle bakarak, "Projeler birbiri ardına geliyor," dedi. "İkiniz de iyi iş çıkardınız."

Başımı salladım, kolumu Millie'nin kalçalarına doladım ve onu oturduğumuz banka doğru yaklaştırdım. Eli benimkini buldu ama Gemma'yla konuşmasına ara vermedi.

"Kulübe için plan yapmak kolaydı," dedim. "Sadece buradakileri yeniden inşa etmek ve bazı odaları genişletmek gerekiyordu. Elbette birkaç yükseltmeyle birlikte. Mesela *Akkium* gücü."

"Ve bir Halo ağı," dedi Azur kaşlarını çatarak.

Omuz silktim. "Millie burada çok zaman geçiriyor. Bana ulaşması gerekirse diye bir önlemdi."

Kaldur, "Başındaki muhafız yetmezmiş gibi," diye şaka yaptı ama Azur'la bakiştik. O anlamıştı. Gemma'nın da Laras'ta gittiği her yerde bir muhafızı vardı. Özellikle de şimdi, Zyre'nin Kaalium'daki casuslar hakkındaki uyarısı aklımızda dolaşırken.

"Belki bir eş bulduğunda bu kadar çabuk yargılamazsın," dedi Azur tembelce.

Kaldur bir yudum daha alarak homurdandı ama bu konuda garip bir şekilde sessiz kaldı.

Azur öne doğru eğildi ve boğazını temizledi. "Güney Yolu'ndaki ilerleme umut verici. Salair'e doğru uzandığında Laras'a bağlamamız gerektiğini düşünüyordum."

Kaldur söze karıştı: "Genişlemeyi tartışmadan önce Erzos ve Vyaan arasındaki işi bitirelim. İnşaatçılar mevcut hızlarında devam ederlerse birkaç ay daha sürer. Zaten onları çok fazla zorluyoruz."

"Katılıyorum," dedim. "Ve sanırım biz-"

"Hey," diye araya girdi Millie, suçlayıcı parmağını yere düşmeden önce kardeşlerimin her birine

doğrultarak

Bana. "Kuralları biliyorsun. Yemek masasında iş hakkında konuşmak yok. Özellikle de ay rüzgarları sırasında."

Masanın karşısında Gemma dudaklarını Azur'un yanağına bastırdı. "Kendine engel olamıyorsun, değil mi?" Azur'un daha önce hiç utangaç görüldüğünü görmemiştim, ama bu Kaldur'un gür bir kahkaha atmasına neden oldu. "Hadi," dedi Millie, elimi çekiştirerek, neredeyse Drovos şarabımdan geriye kalanları da dökecekti

masanın üzerine.

Yeniden inşa sürecinde kulübenin ön odasını genişletmiştik, böylece akşam yemeği partilerine ev sahipliği yapabilecektik. Millie burada yemek yapmayı seviyordu ama garip bir şekilde mutfakı genişletmek istememişti. Sadece daha büyük bir masa için oturma alanını.

"Nereye gidiyoruz?" Merak ettim.

"Kayan yıldızları izlemeye gideceğiz tabii ki," dedi eşim küçük bir göz kırpmayla.

AKŞAM YEMEĞİ MISAFIRLERİMİZ KIR EVİNİ TERK ETTİKTEN ÇOK SONRA -KALDUR AY RÜZGÂRLARINI UÇURMAYI TERCİH ETTİ

Mira ve Piper'ı geceyi geçirecekleri eve bıraktıktan sonra -Millie ve ben mutfakta temizlik yapıyorduk. Karımla tanışana kadar hiç yapmadığım bir şeydi, ama şimdi bu sessiz anların en sevdiklerimden bazıları olduğunu söyleyebilirim.

Kolları ılık, sabunlu suyla kaplıydı ve ne zaman arkasından yaklaşıp boynunu ısırırsam bana köpükler savuruyordu.

"Bu gece bu elbisenin içinde ne kadar güzel görüldüğünü söylemiş miydim?" Ona karşı mırıldandım. Bana "evren yemeğimi" hazırlarken giydiği elbiseyi giyyordu, o geceki görüntüsü sonsuza dek hafızama kazınmıştı. Bu elbisenin bana neler yaptığını *biliyordu* ve bu gece, düşüğümüzden tam bir ay sonra onu giydi.

"Sadece birkaç düzine kez, ama bir kez daha duymak umurumda değil," dedi ve omzunun üzerinden bana küçük bir gülümseme fırlattı. "Dikkatimi dağıtmayı bırak da şu tabakları getir *Kyzaire*."

Gerçek bir aşçının kızı gibi mutfakta bana patronluk taslamayı severdi. Bunu yaparken benim unvanımı kullanmasının da eğlenceli olduğunu düşünürdü.

"Evet, karıcığım," diye kulağına fısıldadım.

Düğün sadece ikimiz içindi, eski geleneklere göre yapılmıştı - ay rüzgârlı bir gecede birkaç sözlü yemin, avuç içlerimiz kesilmiş ve birbirine bastırılmış, kan karışmış ve altımızdaki toprağa damlamıştı.

Millie'nin babasını Alara diyarında hissettiği ilk geceydi. Kulübenin arazisine yaptırdığım küçük tapınağa, Ruaala'nın ağacına ve yerleştirdiğim *zylarr'a* çok yakın bir yere iki ruh mücevheri yerleştirilmişti. Geçen ay rüzgârları, evlendiğimiz gece, bu iki ruh mücevheri ilk kez yanıyordu. Millie çok mutlu olmuştu, sessiz bir huşu içinde onlara bakarken, ben de parmaklarını yanağımda gezdiren sıcak bir ruhun dokunuşunu hissetmiştim.

"Onu hissedebiliyorum Kythel," diye nefes almıştı Millie, gözleri ani yaşlarla parlıyordu, ellerimiz hâlâ sımsıkı kenetlenmişti, kanımızın sıcaklığı ellerimizin arasındaydı. "*Tanrım*, onu hissedebiliyorum. Buranın yolunu bulmuş."

Onu ilk kez gerçekten huzurlu görüyordum, sanki üzerinden ağır bir yük kalkmış gibiydi. Babasına verdiği sözü yerine getirmişti. Aynı gece babasının Ruaala'ya yazdığı mektupları

tapınağın dibine gömmüştü ama kendisine yazdığı mektubu saklamıştı. Okumama izin verdiği bir mektup.

Babası bu mektupta Millie'nin hayatının aşkı olduğunu yazmıştı.

bir başkasını sevebileceği ölçüde. Millie onu en karanlık anında kurtarmıştı. Kalabalık bir seyahat limanında küçük bir bohçaya gözlerini diktiği anda ona yeniden bir amaç ve umut vermişti. Onunla paylaştığından daha iyi bir hayatı asla hayal edemezdi.

Millie mektubu çok nadiren okurdu. Okuduğunda da, her seferinde, onu yatıştırmaya çalışırken kalbimin göğsümde çarpmasına neden olan hıçkırıklara boğulurdu. Ama mektubu yanından ayırmazdı. Her zaman. Bu onun en değerli eşyalarından biriydi ve karımın maddi şeylerden pek hoşlanmadığını öğrenmiştim.

"Oh!" Millie aniden söyledi. "Bugün Sorn Köyü için bir fikrim vardı. Pazarın aslında köyün batı tarafında olması gerektiğini düşünüyordum. Geçitten aşağıya doğru esen rüzgarlar var ya? Pazarı doğu yakasında tutarsak rüzgar tüneli gibi olur. Bu öğleden sonra siz toplantıdayken eksperden rapor geldi."

Gülümsedim, kirli tabağı ona uzattım ve kuruması için temiz tabağı elinden aldım. "Bir de bizi sürekli çalışmakla suçluyorsunuz."

Güldü. "*Lütfen*. Konuklarımıza zamanında yetişebilmek için bu akşam sizi ofisinizden çıkmaya *ikna* etmek zorunda kalan bendim."

"Geç kaldık," diye belirttim çapkın bir sırıtışla.

"Sen de kimsin?" diye homurdandı, son tabağı da fırçaladıktan sonra bana uzattı. Ben bulaşık takımlarını kurularıp düzgün bir yığının üzerine yerleştirirken o da köpüklü kollarını temiz bir beze sildi. Ocaktaki ateş patlayıp çıtırdadı ve o da kucağıma geldi. "Kaalium Hanesi'nden Kythel, kendi akşam yemeği partisine geç kalmaktan gurur mu duyuyor?"

"Karım, Kaalium Hanesi'nden Millicent, dikkat dağıtıcı olduğunu kanıtlıyordu. Beni kim suçlayabilir ki?" Millie gözlerimin içine baktı, kollarını omuzlarımın üst kısmına dayamıştı.

"Bugün Lesana'yı markette gördüm," diye itiraf etti usulca ama sesi kızgın çıkmıyordu. Peki ya ben? Gerildim. Sanki bunu bekliyormuş gibi ellerini derimin altındaki ani düğümlerin ve dalgalanan gerginliğin üzerinde gezdirdi.

"Kelan seninle miydi?"

"Tabii ki, sanki o yanımda olmadan bir yere gitmeme izin veriyormuşsun gibi," diye belirtti. "Seni gördü mü?" Merak ettim.

Millie başını salladı. "Bana başını salladı. Ama sonra tek bir kelime bile etmeden birbirimizin yanından geçip gittik."

"Sana doğru bakmamalı bile," diye usulca homurdandım, bu düşünceyle giderek büyümüşüm. "*Bunu* Kaan'la yaptığım anlaşmaya koymalıydım."

Arada Hanesi dize gelmişti. *Drava* üretimi iyi bir şekilde devam ediyordu ve önlem olarak Zyre için kararlaştırılan arzı karşılamak için çalışıyorduk.

"Sakin ol aşkım," dedi usulca, yüzümü ellerinin arasına alarak. "Mesafesini korudu."

Bu beni daha iyi hissettirmedi. Karımı *öldürmeye* teşebbüs etmekten sorumlu Soylular Meclisi'nin hiçbir şey olmamış gibi hala ilimde dolaştığını bilmek beni daha iyi hissettirmedi.

Ama ödediğim bedel buydu. Ne de olsa Millie de bunu feda etmişti. Ben mi? Eğer seçme şansım olsaydı, Arada Hanesi'ni Üç Koruyucu'dan arındırır ve Erzos sokaklarında çürümelerine izin verirdim.

"Sakinim," diye mırıldandım.

Yüz ifadesinden bana tam olarak inanmadığı anlaşılıyordu ve kendimi rahatlamaya zorladım.

"Daha çok senin gibi olmalıyım," dedim sessizce. "Sen affediyorsun. Kin tutmuyorsun. Bu benim her zaman mücadele ettiğim bir şey."

"Özellikle de kendini affetmek söz konusu olduğunda," diye belirtti ses tonu ciddileşerek.

Kaşlarını çatıttım. "Evet."

"Ama çok, çok daha iyi oluyorsun," diye ekledi, dudaklarımın kenarına bir öpücük kondurarak.

"Muhtemelen karın üzerinde çok iyi bir etkiye sahip olduğun içindir."

"Muhtemelen," dedim kuru bir sesle ve onu güldürdüm. Nefes verdim, Millie'nin dudaklarında Lesana'dan söz edilmesinin yarattığı gerginliğin çoğu bu kahkahayla uçup gitti. "Onu gördüğünü söylediğin için teşekkür ederim."

Hiçbir şey söylememek daha kolay olurdu.

"Söyleyeceğime söz verdim," dedi.

Uzun, derin bir öpücükle dikkatimi dağıttı ve omuzlarımda kalan gerginlik gevşedi.

Kanatlarım alçaldı, ellerim kalçalarını kavrayıp onu kendime çekerken uçları yere sürtündü.

Dudaklarına karşı, "Ve bu akşamki yemek için teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Sence herkes beğendi mi?" diye sordu, geri çekildi ve kızarmış dudaklarını kemirdi, kararsızdı.

Başımı salladım, hâlâ yemeğinin muhteşem olmadığından şüphe etmesine şaşırıyordum. "Herkes bayıldı, Millie. Sen duymadın ama Kaldur, senin kalesinde kişisel aşçısı olmanı istediğini söylerken sadece yarı şaka yapıyordu."

Millie güldü, yüzü kızardı, iltifat onu aydınlattı. "Oh. Güzel. Ne dedin sen?"

"Benim aşçım olduğunu ve açgözlü küçük pençelerini senden uzak tutması için," dedim, ses tonum şakacıydı. "Raazos'un *kani* üzerine, ne zaman o *kanno* tartlarını yapsan kardeşim kesinlikle vahşileşiyor."

Kahkahası kulübeyi aydınlattı ve onu hâlâ sıcak olan fırın ocağına yaklaştırdım. Yangından kurtulan tek şeydi. Kulübenin daha önce burada olan tek orijinal parçası. Babasının gravürü hâlâ iç duvarda duruyordu.

"Onu eve biraz göndereceğim," diye şaka yaptı. "Bu onu bir süre daha tatmin eder." "En azından bir sonraki ay rüzgârında sinsice geri gelene kadar," diye homurdandım. "Hepinizi ne zaman kendime mi?"

"Sadece her gece," diye kaşlarını çatarak işaret etti.

"Öyle, değil mi?" Utanmazca sırtarak sordum.

"Evet," dedi. Nefesi kesildi ve bana gülümsedi. Her geçen gün bir şekilde daha da güzelleşiyordu. "Ve başka türlü olmasını da istemezdim çünkü ben de sana karşı biraz sahipleniciyim kocacığım."

"Güzel, *sasiral*," diye mırıldandım.

Gözlerim odanın diğer ucunda duran bir şeye takıldı, daha o sabah aldığım bir şeye. Bunu ona vermek için sakın bir an bekliyordum. Şu an mükemmel bir andı.

Geri çekilerek, kulübenin güncellenmiş planlarına eklediğim pencere kenarındaki koltuğa geçtim ve deri ciltli bohçayı eğmemeye dikkat ederek minderlerin üzerinden dikkatlice aldım.

Millie'ye döndüğümde, elimdekini ona uzattığımda yüzündeki meraklı ifadeyi fark ettim. "Bir hediye."

"Bu ne için?" diye sordu, gülümsemesine rağmen ses tonuna şüphe karışmıştı. Hediye alma konusunda *biraz* daha iyiydi, özellikle de pahalı olanları, gerçi bunun için tek bir kredi bile ödememiştim. Doğrusu buna nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordum, ama arkasında yatan anlamın hediye saklamak istemesine neden olabileceğini düşünmüştüm. Ya da en azından kalenin içinde sergilememe izin verebilirdi. Belki ofisimde ya da kütüphanede.

"Aç ve gör."

Derinin kapağını açıp içindeki parşömeni kaydırırken, kaşlarının şaşkınlıkla çatılışını izledim... ve sonra dudakları şokla aralandı.

"Bu...?" diye nefes aldı.

"Evet."

"Ben... Şu anda Ver Teracer'ın sanat eserini elimde tutuyorum," diye haykırdı gözlerini kısarak köşedeki parıldayan, ışıltılı mavi imzaya baktıktan sonra. Ses tonu beni kıkırdattı, özellikle de o şaşkın gözlerini bana çevirdiğinde.

"Evet," dedim. "*Sen*. Senin portren, Millie."

Çizimdeki dişi, kusurlu simetrisi -eğimli, geniş burnu, koyu, belirgin kaşları ve neşeli gözleriyle- acı verici derecede güzeldi. Millie'yi aynen *böyle* çizmeye çalışıyordum ama Ver Teracer bir şekilde onu mükemmel bir şekilde, zahmetsizce yakalamıştı.

"Bu ben değilim," dedi kaşlarını çatarak. "O... çok *çarpıcı*."

Onu kollarıma çektim, dudaklarımı alnına bastırdım, ancak aramızdaki paha biçilmez parşömene dikkat ettim.

"Gerçekten de seni çizdi," diye bilgilendirdim onu. "Tıpkı söylediği gibi." "Bunu nasıl buldun?" diye sordu, ses tonunu hâlâ şaşkınlık dolduruyordu.

"Onu bulmak kolay olmadı," diye itiraf ettim. "Ama Setlan bizimle bağlantı kurmayı başardı. Onunla konuştum. Ona senden bahsettim ve yapmış olabileceği bir çizimi sordum. Seni hatırladı, Millie. Hem de hemen. Sende unutamayacağı bir şey görmüş. Bu parçayı bize verdi. Evlilik hediyesi olarak."

"Gerçekten mi?" diye sordu.

"Evet," dedim ve ona tembel bir sırıtış attım. "Bunun sana benzemediğini mi düşünüyorsun?"

Kıkırdadı, portreye tekrar bakarken omuzları nihayet gevşedi. "Ben... Bilmiyorum. Tüm özelliklerim buraya yansıtılmış. Yine de kendimi böyle görmüyorum sanırım."

"Ben seni böyle görüyorum," dedim ona.

Bakışları yumuşadı. O güzel gülümsemesinin yeniden ışıldamasını izledim ve kendisini Ver Teracer'ın onu tasvir ettiği şekilde görememesine hayret ettim - bu çarpıcı, kusurlu yaratık, mermerdeki çipim.

"Teşekkür ederim Kythel," dedi sonunda, kollarını boynuma dolamak için masanın üzerindeki çizimi dikkatle bir kenara bırakarak. "Bu inanılmaz, inanılmaz derecede özel bir hediye." Güldü. "Beni *gerçekten* çizdiğini hiç düşünmemiştim."

"İnsanlar üzerinde böyle bir etkiniz var, Millie," dedim ona. "Nezaketin, sıcaklığın, kırılganlığın, yabancılarla bile kurabildiğin bağ. Bu özel bir şey. Sen özel birisin. Bu hayatta nadir bulunan bir hazinesin."

Işıl ışıl parlıyordu, gözleri cam gibi olmuştu.

"Evrenden gelen hediyem," diye bitirdim parmağımı yumuşak, pembe yanağında gezdirerek. Gülümsedim. "Benim *sasiral'im*."

Onu daha yakına sürüklediğimde kolları omuzlarıma dolandı, gecenin müziğiyle sallanırken dudaklarımız yumuşak, nazik bir öpücükle buluştu.

"Teşekkür ederim aşkım," diye fısıldadı dudaklarıma.

Dışarıda yıldızlar hâlâ düşüyordu ve ay rüzgârları uğuldayarak beni çağırıyordu.

Yine de buradan başka bir yerde olmak istemiyordum.

Yeni sürümlerden, özel çekilişlerden haberdar olmak ve genişletilmiş epiloglar ve karakter çizimleri gibi **bonus içeriklere** erişmek ister misiniz?

[Haber bültenime kaydolun!](#)

Haber bültenime zaten aboneyseniz, tüm bonus içeriğe buradan erişebilirsiniz:

<https://zoeydraven.com/bonus-content/>

BENİMLE BAĞLANTI KURUN

[Facebook'ta Zoey's Reader Zone'a](#)

[katılın Zoey'i Instagram'da](#)

[takip edin Zoey'i Twitter'da](#)

[takip edin](#)

[Zoey'in Yazar Sayfasını Takip Edin](#)

ALS OBY ZO EY DRAVE N

Dakkar'ın Horde

Kralları: Horde Kralı'nın

Esiri Horde Kralı
tarafından sahiplenildi
Horde Kralı'nın Deliliği
Horde Kralı tarafından
kırıldı Horde Kralı
tarafından alındı Horde
Kralı'nın Tahtı

Luxiria Savaşçıları:

Uzaylının Ödülü

Uzaylının Eşi
Uzaylının Sevgilisi
Uzaylının Dokunuşu
Uzaylının Rüyası
Uzaylı'nın Saplantısı
Uzaylı'nın Baştan
Çıkarması Uzaylı'nın
İddiası

Rozun Savaşçısı:

Hain Esirci Hain Eş

Everton'ın Krave'i:

Kraving Hiva Ateş
Taşları Prensi
Kraving Dravka
Kraving Tavak

Kylorr'un Gelinleri:

Onun Kanında Arzu

Onun Kanında Özlem

Sesli kitaplar:

[Zoey'in sesli kitap versiyonları için bu bağlantıyı ziyaret edin!](#)

Onun Kanında Can Bulmak'ı sevdiniz mi?

Eğer okuduysanız, lütfen Amazon'da kısa bir yorum bırakmayı düşünün. Yorumlar sizin gibi diğer okurların yeni kitaplar ve yazarlar bulmasına yardımcı oluyor... ve Kythel ve Millie hakkında ne düşündüğünüzü bilmek isterim!

[Yorum bırakmak için bu linke tıklayın!](#)

Çok minnettarım!

Sevgiler,
Zoey

AK KNOWLEDGMENTS

Editörüm Mandi'ye, her zaman olduğu gibi, bu seri için tüm sıkı çalışman ve hevesin için teşekkür ederim. Basitçe söylemek gerekirse, kitaplarımı daha iyi hale getiriyorsun. Fazla kullandığım virgüllere ve "*yalan söylemek*" kelimesinin doğru zamanını kullanamamama katlandığın için teşekkür ederim. (Ama cidden, hangisi?)

Naomi, Trev, Elizabeth, April ve Meg'e, *harika* beta okuyucular ve arkadaşlar olduğunuz için teşekkür ederim. Desteğiniz yıllar boyunca benim için çok şey ifade etti ve 2024'te birçoğunuzla yüz yüze tanışmak için sabırsızlanıyorum.

Marcio'ya, bu kitabı yazarken neredeyse her gün konuştuk ve bu kitapta senden çok şey görüyorum. Beni kayıt kabininize getirdiğiniz ve iyi bir arkadaş olduğunuz için teşekkür ederim - özellikle Romanya aksanınızla Azur'un adını yanlış telaffuz etseniz bile.

Tüm okuyucularıma, TEŞEKKÜRLER. Bu topluluk dışarıdaki en destekleyici topluluklardan biri. Yorumlarınız, e-postalarınız ve mesajlarınız için teşekkür ederim... Her birinizi takdir ediyorum.

AB OUT THE AUTHOR

Zoey Draven kendini bildi bileli hikâyeler yazıyor. Romantizm türüne olan aşkı büyükannesinin eski Harlequin kitaplarıyla başladı ve o zamandan beri devam ediyor. Amazon'un en çok satan 100 yazarından biri olarak, artık sonsuza dek mutlu sonları yazabiliyor - tabii ki kozmik, öteki dünyadan bir dokunuşla! *Warriors of Luxiria* ve *Horde Kings of Dakkar* serileri gibi ateşli Bilim Kurgu Romantizm kitaplarının yazarıdır.

Yazmadığı zamanlarda muhtemelen çok fazla kahve içiyor, sekoya ormanlarında yürüyüş yapıyor ya da ailesiyle vakit geçiriyordur.

Web sitesi: www.ZoeyDraven.com

Facebook grubu: [Zoey'nin Okuyucu Alanı](#)

